Rose Campbell gyermekéveibe a korábbi, A nyolc unokatestvér című Alcott-regény révén nyerhettünk bepillantást. Az árvaságra jutott leányt akkor a bölcs és merész újító, Alec nagybácsi fogadta gondjaiba, s vezette be a családba, ahol megannyi nagynéni és hét rosszcsont unokafivér igyekezett őt terelgetni és támogatni.

A nyíló rózsa e történet folytatása. Az eladósorba került Rose-t immár nem csacska hóbortok foglalkoztatják, hanem a felnőtté válás, az önálló élet és a párválasztás sorskérdései. E kérdésekre egyéni, haladó válaszokat adna, de mindegye szembetalálja magát a társadalom merev szokásrendszerével. Nehezen tudja például elfogadtatni álláspontját, miszerint a nő szerepe nem merül ki abban, hogy egy úriember feleségül kérje, majd gyermekeknek adjon életet, és partikon páváskodjon. Rose többet akar az élettől: őszinte és tiszta szerelemre, teljes, cselekvő életre, s nemes célokra fordítható vagyonra vágyik; azaz

keresi az igazi társat, a családtagjai gondozásával tölti idejét, és gondozóházakat hoz létre örökségéből. De vajon megérett-e arra kora, s az őt körülvevő családi-társadalmi környezet, hogy a lány különc elképzeléseit támogassa? S legfőképp észreveszi-e a sugárzóan ifjú Rose, hogy többen is különösen gyöngéd érzelmekkel viseltetnek iránta?

Louisa May Alcott

A nyíló rózsa

Lazi

LOUISA MAY ALCOTT

A nyíló rózsa

Conversion of WMF images is not supported

Use Microsoft Word or OpenOffice to save this RTF file as HTML and convert that in calibre.

calibre 0.8.63

Könyvkiadó

Szeged

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Louisa May Alcott: Rose in Bloom

Published in Puffin Books, 1995

Fordította

LEYRER GINDA

A borító

Henry Watson

festményének felhasználásával készült

ISBN 978-963-9690-89-9

Hungarian translation © Leyrer Ginda, 2008

Hungarian edition © Lazi Könyvkiadó, 2008

A Lazi Kft. kiadása

e-mail: info@lazikiado.hu

graph-definition>

www.lazikiado.hu

A kiadásért felel: a kiadó ügyvezető igazgatója

Lektor: Pálfi Anna

Korrektor: Horváthné Tóth Judit, Pozsik László

Tördelőszerkesztő: Szentmiklósi Csaba

Borító: Koha Kolett, Innovariant Kft.

Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba Zsolt

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Mivel az íróknak mindenkinél jobban kellene tud-

niuk, mi volt a szándékuk, amikor hozzákezdtek

egy könyv megírásához, engedelmükkel kijelen-

teni, hogy ennek a történetnek

nincs semmi-

féle tanulsága. Rose-t nem példaképnek szánom,

és csakis azért írtam meg A nyolc unokatestvér

folytatását, hogy eleget tegyek az ígéretemnek;

valamint abban a reményben, hogy az olvasók-

nak kikapcsolódást nyújthatok, és talán itt-ott

adhatok egy-két hasznos tippet valamennyi, szir-

mát bontogató virágszál számára.

L. M. Alcott

1876. szeptember

I. FEJEZET

Hazatérés

Egy napsütéses októberi napon három fiatalember álldogált a kikötőben egy óceánjáró gőzös érkezésére várva. Egy kisebb fiúcska pedig türelmetlenségében ide-oda cikázott a kikötőben, akár egy kis lidérc, és ezzel jól elszórakoztatta a csoportokban várakozó embereket.

– Ők a Campbell fiúk; az unokatestvérüket várják, aki néhány évet külföldön töltött a nagybátyjával – suttogta az egyik hölgy a mellette állónak, amikor a legcsinosabb fiatalember előttük elhaladva megemelte a kalapját, és odébb húzta a kisfiút, aki épp egy halom láda közé próbált besurranni.

– És hogy hívják őket? – kérdezte az idegen hölgy.

– Ó Charlie, a Herceg, legalábbis így nevezik. Remek fickó, a legígéretesebb a hét közül, csak egy

kicsit lobbanékony természet, azt beszélik – mondta az első hölgy a fejét csóválva.

– A többiek mind a fivérei?

– Nem, az unokafivérei. Az idősebb Archie, kifogástalan viselkedésű ifjú. Nemrég kapcsolódott be az üzleti életbe kereskedő apja mellett, és nagyon úgy tűnik, hogy idővel a család büszkeségévé válik. A másik, az a szemüveges, akin nincs kesztyű, Mac, a különc, éppen most végezte el az egyetemet.

– És a kisebb fiú?

– Ó, ő Jamie, Archibald legfiatalabb öccse, és az egész család kis kedvence. Te jó ég, mindjárt beleesik abba a hordóba, ha el nem kapják!

A hölgyek pletykálkodása itt hirtelen félbeszakadt, mivel amint Jamie-t kihúzták a hordóból, feltűnt a láthatáron a gőzös, és ők minden másról megfeledkeztek. Ahogy lassan megfordult, hogy behajózzon a kikötőbe, egy éles fiúhang azt kiáltotta:

– Ott van! Látom őt és a bácsikánkat és Phebe-t is! Éljen Rose, az unokatestvérünk! – Ezzel Jamie lelkesen háromszoros hurrát kiáltott egy cölöpre állva, karjaival hevesen hadonászva, a bátyja pedig szorosan fogta a kabátja szélét.

Valóban ott voltak: Alec bácsi úgy lengette a kalapját, akár egy iskolás gyerek, egyik oldalán a mosolygó Phebe-vel, a másikon pedig Rose-zal, aki mindkét kezével csókokat dobált, amikor meglátta az ismerős arcokat. Válaszul ismerős hangok üdvözölték hazatérése alkalmából.

– Az isten áldja meg a drágát, még szebb, mint valaha! Olyan szép, akár egy Madonna, nem igaz, abban a kék köpenyben, és ahogy a szőke haja lobog a szélben! – mondta Charlie izgatottan, miközben kíváncsian nézték a fedélzeten álló kis csoportot.

– A Madonnáknak nincs ilyen kalapjuk. Rose nem sokat változott, Phebe annál inkább. Igazi szépség lett! – válaszolta Archie, meredten bámulva a fekete szemű

fiatal hölgyet, akinek koromfekete copfjai ragyogtak a napsütésben.

– Jó öreg bácsikánk! Hát nem nagyszerű, hogy újra köztünk van? – Mac csak ennyit mondott, de miközben ilyen lelkesen beszélt róla, egyetlen pillantást sem vetett a jó öreg bácsira, csak a mellette álló karcsú, szőke lányt látta. Kinyújtotta a kezét, hogy megfogja a lányét, megfeledkezve arról, hogy a zöld tengervíz még mindig ott hullámzik közöttük.

A felfordulás közepette, amely akkor kerekedett, amikor a gőzös végre beért a kikötőbe, Rose lenézett a négy arcra, amely mind felé fordult, és olyasmit olvasott ki belőlük, ami egyszerre töltötte el örömmel és bánattal. Csak egyetlen pillantás volt párás pillái alól, de az örömkönnyeken keresztül is látta, hogy Archie szinte semmit sem változott, hogy Mac nyilvánvalóan sokat fejlődött, és hogy valami nincs rendjén Charlie-val. De alaposabb megfigyelésre nem volt idő, mivel a következő pillanatban megkezdődött a kiszállás, és mielőtt megragadhatta volna az utazótáskáját, Jamie

máris a nyakába csimpaszkodott, akár egy izgatott medvebocs. Nagy nehezen kiszabadította magát az öleléséből, hogy idősebb unokatestvérei is keblükre szoríthassák őt – kedvesen, de gyengédebben. A fiúk kihasználták az általános felfordulást, hogy a gyönyörű lányt meghitten üdvözöljék. Ezután az utazókat diadalmenetben kísérték a partra, Jamie pedig vad örömtáncot lejtett előttük még a hajóhídon is.

Archie a bácsival maradt, hogy segítsen neki átvinni a vámon a csomagokat, a többiek pedig hazakísérték a hölgyeket.

Amint azonban rájuk csukódott a kocsi ajtaja, valami új, különös félszegség vett erőt rajtuk, mivel hirtelen mindannyian rájöttek, hogy az egykori játszópajtásokból immár fiatalemberek és ifjú hölgyek lettek. Szerencsére Jamie-n egyáltalán nem mutatkozott ez a zavar, és miközben szorosan a két hölgy között ült, mindenféle bizalmaskodást engedett meg magának velük és a holmijukkal.

– Nos, kis ember, mi a véleményed rólunk? – kérdezte Rose, hogy megtörje a kínos csendet.

– Mindketten nagyon megszépültetek, el sem tudom dönteni, ki tetszik jobban. Phebe magasabb és feltűnőbb, és mindig is nagyon szerettem őt, de te valahogy olyan édes és drága vagy, hogy igazán azt hiszem, muszáj újra megölelnem téged. – S a fiúcska szélsebesen meg is tette.

– Ha engem szeretsz jobban, akkor egy cseppet sem bánom, ha Phebe-t tartod szebbnek, főleg mivel *szebb* is. Nem igaz, fiúk? – kérdezte Rose huncut pillantást vetve a szemben ülő urakra, akiknek arcán tiszteletteljes csodálatot vélt felfedezni, s ez mulattatta őt.

– Olyannyira elvakít a ragyogó szépségük, s oly váratlanul tárult elém, hogy nem találok szavakat az érzéseim kifejezésére – válaszolt Charlie, gálánsan kitérve a veszélyes kérdés elől.

– Még nem tudom megmondani, mivel nem volt időm, hogy mindkettőjüket alaposan megnézzem. Ha

nem bánják, most megteszem. – A többiek nagy derültségére Mac komolyan az orrára biggyesztette a szemüvegét, és úgy mustrálta a hölgyeket.

– Nos? – kérdezte Phebe elpirulva és mosolyogva, a fiú becsületes tekintetét látva, amelyet nem igyekezett kerülni, mint tette fekete szemének egy villanásával, amikor Charlie kék szeme elismerően mérte végig őt.

– Azt hiszem, hogy ha a nővérem volnál, nagyon büszke lennék rád, mivel az arcodon olyasmit látok, amit a szépségnél is jobban csodálok: őszinteséget és bátorságot, Phebe – válaszolta Mac, és olyan szívből jövő tisztelettel hajolt meg, hogy a lány szemében égő tüzet a meglepetés és az öröm harmata azonnal kioltotta, és lecsillapította sértett büszkeségtől háborgó szívét.

Rose összecsapta a tenyerét, ahogy azt mindig is tette örömében, és helyeslően mosolygott Macre, miközben azt mondta:

– Mármost, ezt a kritikát érdemes megszívlelni;

nagyon le vagyunk kötelezve. Biztos voltam benne, hogy csodálnád az én Phebe-met, ha úgy ismernéd őt, mint én, de nem hittelek annyira bölcsnek, hogy elsőre felméred a helyzetet. Nagyot nőttél a szememben, erről biztosíthatlak.

– Emlékezz, hogy mindig is lelkesedtem az ásványtanért! Mostanában elég sok kőzetet gyűjtöttem, így megtanultam egy pillantás alatt felismerni a nemesfémeket – mondta Mac ravasz mosollyal.

– Ez a jelenlegi hobbid? A leveleid mindig rendkívül elszórakoztattak, mivel mindegyik egy új elméletet és kísérletet tartalmazott, és mindig a legutolsó volt a legtökéletesebb. Féltem, hogy a bácsikám megpukkad a nevetéstől, amikor a megrögzött vegetáriánusságodról olvasott. Olyan mulatságos volt elképzelni téged, amint kenyéren, tejen, sült almán és parázson sült krumplin élsz – folytatta Rose, újra más témára térve.

– Az öregfiú volt az iskolájában a nevetség fő tárgya. Don Quijoténak csúfolták. Öröm volt nézni, ahogy

mindenféle szélmalomnak nekirontott – vetette közbe Charlie, aki láthatóan úgy érezte, hogy Mac már annyi vállveregetést kapott, amennyi bőven elég neki.

– Mindezek ellenére Don dicséretes eredménnyel végezte el az egyetemet. Ó, milyen büszke voltam, amikor Jane néni beszámolt erről! A nénikém nagyon boldog volt, hogy a fia végig osztályelső volt, és kitüntetéssel végzett! – kiáltott fel Rose, megragadva Mac mindkét kezét, mégpedig olyan lelkesen, hogy Charlie azt kívánta, bárcsak az „öregfiú” maradt volna dr. Aleckel.

– Ugyan, ez csak afféle anyai elfogultság. Előbb kezdtem az iskolát, mint a többiek, és jobban is élveztem a tanulást, így hát nem érdemlek külön dicséretet. Másrészt Hercegnek igaza van: folyton bolondot csináltam magamból, de mindent egybevéve nem hiszem, hogy az én konkolyom kevesebb termést hozott, mint másé. Egyébként nem kerültek túl sokba, és én semmit sem veszítettem velük – tette hozzá Mac jóindulatúan.

– Tudom, mit értesz konkolyon. Hallottam, amikor Mac bácsi azt mondta, hogy Charlie túl sokat vetett el, és ezt mama is megerősítette. Azt is tudom, hogy eltanácsolták vagy felfüggesztették, már nem emlékszem, melyik, de valami ilyesmi történt, és Clara néni sírt – hadarta Jamie egy szuszra. Rendelkezett azzal a végzetes képességgel, hogy minden helyzetben tudjon valami kínos megjegyzést tenni; rettegett is a családja, ha csak megszólalt.

– Megint szorulni akarsz? – kérdezte Herceg, vészjóslóan összeráncolva a szemöldökét.

– Nem, nem akarok.

– Akkor tartsd a szád!

– Nos, Macnek nem kellene belém rúgnia, mivel csak azt akartam… – kezdte a bajkeverő, aki akaratlanul is tovább súlyosbította a helyzetet.

– Így már mindjárt jobb – vágott közbe Charlie hűvösen. Jamie megsemmisülve elhallgatott, s Rose új

órájával vigasztalódott a méltánytalanság miatt, amelyet az „öregfiúktól” szenvedett el – bosszúból mindig ezzel a névvel illette az idősebbeket.

Charlie és Mac azonnal olyan szaporán kezdett beszélni, ahogyan csak a nyelve bírta, mindenféle vidám témát fölemlegetve. Sikerrel is jártak, olyannyira, hogy a kocsiból kihallatszó nevetés miatt a járókelők mosolyogva néztek utánuk.

Amikor hazaértek, azonnal egy sereg nagynéni borult Rose nyakába, és a nap hátralévő részében úgy dongott a régi ház, akár egy méhkas. Estére az egész társaság a szalonokban gyülekezett, Peace néni kivételével – az ő helye immár mindig üresen marad.

Természetesen egy kis idő múlva az idősebbek kissé félrevonultak, a fiatalemberek pedig úgy telepedtek a két lány köré, akár pillangók az illatos virágokhoz. Az egyik szobában dr. Alec volt a központi figura, a másikban pedig Rose. A kisleány ugyanis, akit valaha mindnyájan szerettek és becéztek, mostanra valóságos

nővé érett. A kétévnyi távollét furcsa változást hozott unokatestvéreinek a hozzá való viszonyában, különösen a három legidősebb esetében, akik a kis-fiús rajongás és a férfias csodálat keverékével bámulták őt. Mindez kellemes újdonság volt.

Elbűvölte őket a lány édes, ám szellemes lénye, amely egyben kíváncsivá is tette őket, mivel egyáltalán nem olyan volt, mint a többi lány. Néha alaposan meglepte őket egy-egy önálló gondolatával vagy cselekedetével. Ezeket látva sokat sejtető mosollyal egymásra néztek, mintha csak azt mondanák, hogy Rose letagadhatatlanul a nagybácsi leánya.

Hallgassuk hát meg először, ahogyan illik, mit beszélnek az idősebbek, akik már bőszen tervezgetnek a fiúkkal és a lányokkal kapcsolatban.

– A drága gyermek, milyen nagyszerű, hogy biztonságban hazaérkezett, hogy ilyen egészséges és boldog, és semmi mesterkéltség nincs benne! – mondta Plenty néni, összetéve a kezét, hogy hálát adjon ezért a

nagy boldogságért.

– Nem lennék meglepve, ha arra eszmélnél, hogy egy zsarátnokot hoztál a családba, Alec. Sőt, nem is egyet, kettőt; mivel Phebe is szép lány, amire a fiúk máris fölfigyeltek, ha nem tévedek – tette hozzá Mac bácsi a másik szoba felé bökve.

Minden tekintet követte a mozdulatát. Sokatmondó kép tárult a hátsó szalonban tartózkodó anyai és apai közönség elé: Rose és Phebe egymás mellett ült a kanapén, nyilvánvalóan azonnal elfoglalva azt a helyet, amely természettől fogva járt nekik fiatalságuk, női mivoltuk és szépségük miatt. Phebe már réges-rég nem szobalány volt, hanem barátnő, és Rose egyszer s mindenkorra tisztázni akarta ezt a helyzetet.

Jamie a szőnyegen kuporgott, Will és Geordie pedig hanyagul állt mellette, olyan pózban, hogy a legjobban érvényesüljön szép egyenruhájuk. Egy nagy hírű iskolába jártak, ahol katonás fegyelem uralkodott, és ezt nagyon élvezték. Steve kecsesen ült egy

karosszékben, amelynek a támlájára Mac támaszkodott rá. Archie az alacsony kandalló sarkára támaszkodva nézett le Rose-ra, aki mosolyogva hallgatta a fiú beszámolóját. Az arca olyan piros volt, hogy felvehette a versenyt az övébe tűzött szegfűkkel.

Charlie különösen elegáns volt, habár csupán a zongoraszéken ült, olyan pózban, amely biztosan próbára tett volna mindenkit, aki nem rendelkezik az ő természetes kecsességével és rugalmasságával. Szerencsére Herceg nem volt híján ezeknek, és hanyag mozdulattal az egyik karját a kanapé támlájára fektetve, csinos fejét egy kissé megdöntve szinte kisajátította magának Rose-t, odaadó arckifejezéssel és elégedett mosollyal, amely nagyon jól állt neki.

Clare néni örvendezett, Jessie néni elmerengett, Jane néni figyelmes, aggódó tekintete az élénk Steve-ről a széles vállú Macre siklott, Mrs. Myra motyogott valamit az ő áldott Caroline-járól, Plenty néni pedig szeretettel csak annyit mondott:

– Isten áldja meg a drágákat! Bárki büszke lenne egy csapat ilyen gyönyörű gyermekre.

– Készen állok rá, hogy Rose kísérője legyek, amikor csak helyesnek ítéled, Alec; mivel feltételezem, hogy ezt a drága leányt azonnal be akarod vezetni a társaságba. Annál is inkább, mivel elutazásotok előtt erre nem volt lehetőség. Úgy gondolom, hogy nem sokáig lesz szükség a szolgálataimra, mivel, ha hihetek a tapasztalataimnak, számtalan előnyös tulajdonságának köszönhetően már az első szezonban el fog kelni – mondta Mrs. Clara, jelentőségteljesen bólogatva és mosolyogva.

– Rose-zal kell megbeszélned ezeket a dolgokat. Tudod, már nem vagyok hajóskapitány, csak első tiszt – válaszolta dr. Alec. Majd halkan hozzátette, félig magának, félig a fivéréhez intézve szavait: – Nem értem, miért sietnek annyira az emberek azzal, hogy „bevezessék a társaságba” a leányaikat. Számomra van valami szánalomra méltó egy fiatal lány látványában, aki az élet kapujában áll, ártatlanul és reményekkel telve.

Mit sem tud a hazugságokról, amelyek várnak rá, és egyáltalán nincs felkészülve az élet viharaira. Sokkal jobban teljesítjük a kötelességünket a fiainknál, ám a szegény fiatalasszonyoknak egyetlen valamirevaló fegyverük sincs, pedig előbb-utóbb elkerülhetetlenül szükségük lesz rá. Mindnyájunknak meg kell vívnunk a magunk harcait, és csak a bátrak és erősek győzhetnek.

– Igazán nincs okod ilyesfajta hanyagsággal vádolni magadat, Alec. Hűen teljesítetted a kötelességedet George lányával szemben. Irigylem a büszkeséget és a boldogságot, amelyet érezhetsz, hogy ilyen lányod van. Mert ő bizony már a te lányod! – válaszolt az idősebb Mac, váratlanul olyan apai gyengédségről téve tanúbizonyságot, amilyet kevesen éreznek a fiaik iránt.

– Igyekeztem, Mac, és immár valóban büszke és boldog vagyok, de ahogy telnek az évek, egyre jobban aggódom. Minden tőlem telhetőt megtettem, hogy felkészítsem Rose-t arra, ami rá vár, már amennyire előre látható bármi is. De most már egyedül kell boldogulnia, és a legszeretőbb gondoskodásom sem

elég ahhoz, hogy megóvjam őt a csalódásoktól, az életét megkeserítő hibáktól, amelyeket akár ő, akár mások követnek el. Csak annyit tehetek, hogy készen állok osztozni az örömeiben és a bánatában, és figyelni, hogyan alakul az élete.

– De Alec, mit fog tenni az a gyermek, amitől ilyen komoly képet vágsz? – kiáltott fel Mrs. Clara, aki úgy tűnt, máris bizonyos jogot formált Rose-ra.

– Hallgasd csak! Ő maga fogja elmondani – felelte dr. Alec, ahogy Rose átszűrődő hangját meghallotta, amint a lány lelkesen azt mondja:

– Most, hogy mindnyájan elmondtátok nekünk a jövőre vonatkozó terveiteket, miért nem kérdezitek meg, mi mit tervezünk?

– Mivel tudjuk, hogy egy csinos leány csak egyetlen dolgot tehet: összetörhet vagy egy tucat szívet, azután megtalálja a választottját, akihez feleségül megy, és családot alapít – válaszolt Charlie olyan hangon, mintha más válasz nem is létezne.

– Talán sokan így is tesznek, mi azonban nem, mivel Phebe és én hiszünk abban, hogy egy nőnek éppúgy joga és kötelessége, mint egy férfinak, hogy valami hasznosat tegyen az életében. Mi ugyan nem elégszünk meg azzal a sablonos szereppel, amelyet ti osztanátok ránk! – kiáltott fel Rose megvillanó szemekkel. – Komolyan gondolom, amit mondtam, és nem tűröm, hogy kinevessetek. Ti talán megelégednétek azzal, ha valaki azt mondaná nektek: kicsit még szórakozzatok, majd házasodjatok meg, és halálotokig ne is csináljatok mást? – tette hozzá, Archie-hoz fordulva.

– Persze hogy nem! Ez csupán egy része egy férfi életének – válaszolt a fiú határozottan.

– Nagyon értékes és szép része, de nem *minden.* – folytatta Rose. – Egy nő esetében is így kellene ennek lenni, mivel nekünk is van eszünk és lelkünk, nemcsak szívünk. Ambícióval és tehetséggel éppúgy rendelkezünk, mint szépséggel és tudással. Mi is élni és tanulni akarunk, nemcsak szeretetet adni és kapni. Rosszul vagyok már attól, hogy megmondják nekem, mi

való egy nőnek! Nem leszek szerelmes, amíg be nem bizonyítom, hogy több vagyok egy házvezetőnőnél és egy gyermekfelügyelőnél!

– Isten irgalmazzon nekünk! Íme, a nők jogainak lelkes szószólója! – kiáltott Charlie, tettetett rémülettel emelkedve fel, miközben a többiek meglepetten, de vidáman bámulták Rose-t. Az egészet csak kislányos hisztériának tartották.

– Á, nem kell úgy tennetek, mintha meg lennétek döbbenve. Nemsokára meglátjátok, hogy komolyan gondolom. Ez csak némi ízelítő volt a határozott véleményemből – folytatta Rose, akit egyáltalán nem tartott vissza az unokafivérei arcán látható jóindulatú, hitetlenkedő mosoly, vagy inkább gúny. – Elhatároztam, hogy senki sem fog eltéríteni azoktól az igaz ügyektől, amelyek jóvá és boldoggá teszik az embert. Attól, hogy csak egy jómódú leány vagyok, nem fogok ölbe tett kézzel henyélni, mint annyian mások. Nem hiába töltöttem el ennyi időt Phebe-vel! Tudom, hogy a bátorság és az önbizalom mennyit számít az ember

életében; és néha azt kívánom, bárcsak egy petákom se volna, és úgy kéne megkeresnem a kenyerem, ezáltal pedig olyan bátor és önálló lehetnék, mint ő lesz nemsokára.

Nyilvánvaló volt, hogy Rose valóban komolyan gondolja minden egyes szavát, mivel, miközben beszélt, oly nagy tisztelettel és szeretettel fordult a barátnője felé, hogy az minden szónál jobban kifejezte, a gazdag leány mennyire sokra tartja azokat az erényeket, amelyekre a szegény lány a tapasztalatai során tett szert; és azt is, mennyire őszintén szeretné elérni mindezt, ami pénzen nem megvásárolható.

A pillantás, amelyet a két barátnő váltott egymással, mély benyomást tett a fiatalemberekre, minden előítéletük ellenére. Archie a legnagyobb komolysággal a hangjában így válaszolt:

– Úgy gondolom, hogy nem leszel híján a kihívásoknak, kedves rokon, ha valóban dolgozni akarsz, mivel azt hallottam, a nagy vagyon éppen annyi

gonddal és szenvedéssel jár, mint a nélkülözés.

– Tudom, és igyekezni is fogok helytállni. Már van is néhány tervem, és elkezdtem kitanulni a mesterségemet – felelte Rose határozott fejbólintással.

– Megkérdezhetem, hogy mi volna az? – érdeklődött Charlie, áhítatos tisztelettel a hangjában.

– Találd ki! – mondta Rose, és félig komolyan, félig tréfásan pillantott fel rá.

– Nos, azt kell mondanom, hogy alkalmas lennél akár szépségnek, akár gyönyörűségnek is, de mivel ez nyilvánvalóan nem lenne ínyedre, attól tartok, hogy medicinát fogsz tanulni, és orvos lesz belőled. Hát nem nagyszerű dolga lesz a pácienseidnek? Könnyű lesz a haláluk, ha egy angyal mérgezi meg őket.

– Tudod, Charlie, ez nem szép tőled. Nagyon jól tudod, mennyi sikeres nő van ezen a pályán, és hogy micsoda támaszt jelentett dr. Mary Kirk a drága Peace néninek. Valóban terveztem medicinát tanulni, de a

bácsikám úgy vélte, nem lenne jó ennyi orvos a családban, lévén Mac is erre a pályára készül. Továbbá van más hivatás is, amely sokkal jobban illene hozzám.

– Minden illik hozzád, amiben nagylelkűnek és jónak kell lenni; én pedig támogatni foglak, bármi is legyen a választásod! – kiáltotta Mac lelkesen, mivel Rose szavai szokatlanok voltak egy lánytól, és neki nagyon tetszettek.

– A jótékonykodás nagylelkű, jó és nagyon szép hivatás, és én azért választottam ezt, mert sok mindenem van, amit megoszthatok. Csak a kezelője vagyok a vagyonnak, amelyet papa hagyott rám, de azt hiszem, hogy ha bölcsen mások megsegítésére használom, nagyobb áldás lesz rajta, mintha kizárólag magamnak tartogatnám.

Nagyon kedvesen és egyszerűen mondta mindezt. Érdekes volt megfigyelni, hogy a hallgatóság tagjai hogyan fogadták a szavait.

Charlie gyors oldalpillantást vetett az anyjára, aki,

szinte akaratlanul is, felkiáltott:

– Nos, Alec, valóban hagyni fogod, hogy ez a lány elherdálja az egész vagyonát mindenféle jótékony ostobaságokra és vad tervekre, amelyekkel a nyomort és a bűnözést akarják megszüntetni?

– „Akik a szegényeknek adakoznak, az Úrnak adnak kölcsönt.” A keresztény könyörületesség gyakorlása kedves az Úr szemében. – Dr. Alec csak ennyit válaszolt, de a nagynénik menten elhallgattak, és hirtelen még a takarékos Mac bácsi is elégedetten gondolt azokra a befektetéseire, amelyek hasznot ugyan nem hoztak, de segített vele a szegényeken.

Archie és Mac nagyon boldognak tűntek, és megígérték, hogy mindenben a lány segítségére lesznek, fiatal és jó szívük teljes őszinteségével. Steve ingatta a fejét, de egy szót sem szólt, a szőnyegen ücsörgő fiúk pedig azonnal felajánlották, hogy egy kórházat alapítanak beteg kutyák, lovak, fehér egerek és sebesült hősök számára.

– Nem gondolod, Charlie, hogy ez hasznosabb módja lesz egy asszonyi élet eltöltésének, mint a tánc, az öltözködés és a férjvadászat? – kérdezte Rose, akinek feltűnt a fiú szótlansága, és kíváncsi lett volna a véleményére.

– Nagyon elismerésreméltó egy kis ideig, és nagyon hatékony is, mivel elbűvölőbbet el sem tudok képzelni, mint egy édes leányt egyszerű kis kalapban, amint jótékonysági ügyeket intéz, és beragyogja a szegények otthonait a szépség és a jóság szívmelengető fényével. Szerencsére a jótét lelkek hamar belefáradnak ebbe, ám amíg tart a dolog, addig mennyei boldogságot okoz.

Charlie csodálattal vegyes megvetéssel beszélt, és fensőbbségesen mosolygott hozzá, mintha nagyon is jól értené ezt a kis eltévelyedést: nem más az, mint afféle női turpisság, amelynél többet el sem lehet várni ennek a nemnek a képviselőitől. Ez meglepte s főként elszomorította Rose-t; nem ismert rá a két évvel azelőtti Charlie-ra. Ám csak annyit mondott, szemrehányó tekintettel, fejével és kezével büszke mozdulatot téve,

mintha csak félretenné ezt a témát, amellyel nem vívott ki magának kellő tiszteletet:

– Sajnálom, hogy ilyen rossz véleménnyel vagy a nőkről. Volt idő, amikor még őszintén hittél bennük.

– Még mindig hiszek bennük, szavamra így van! Nincs a világon nálam elkötelezettebb csodálójuk és rabszolgájuk. Tégy velem próbát, és majd meglátod! – kiáltott fel Charlie, gáláns mozdulattal megcsókolva a lány kezét, mintegy a női nemnek kijáró hódolat jeléül.

Ám Rose-t ezzel nem engesztelte ki. A lány megvetően vállat vont, és olyan kifejezéssel a szemében válaszolt, amely egyáltalán nem tetszett a fiatalúrnak:

– Köszönöm, de nincs szükségem sem csodálókra, sem rabszolgákra, csak barátokra és segítőkre. Elég sokáig éltem együtt egy bölcs és jó emberrel, s talán nehéz ezek után a kedvemben járni. Ám nem vagyok hajlandó engedni az elvárásaimból, így bárkinek, aki igényt tart a tiszteletemre, legalább meg kell próbálnia eleget tenni azoknak.

– Hű! Micsoda mérges vadgalamb! Mac, kérlek, simítsd le felborzolt tollait. Én odébbállok, mielőtt még nagyobb bajt okoznék. – Ezzel Charlie átment a másik szobába, magában bánkódva, amiért Alec bácsi így elrontott egy csinos lányt azzal, hogy önfejűvé tette.

Öt perc múlva már megbánta, hogy kivonult, mivel Mac mondott valamit, amitől mindenki nevetésben tört ki. Amikor pedig visszasandított „a mérges vadgalambra”, látta, hogy békésen turbékol, s ez nagy kísértést jelentett a fiúnak a visszatérésre, hogy osztozhasson a mulatságban. Ám Charlie alaposan elkényeztetett fickó volt, és nehezére esett elismerni, hogy nem volt igaza, még akkor is, ha ezt magában belátta. Előbb-utóbb mindig megkapta, amire vágyott, és mivel már régen eldöntötte, hogy Rose a vagyonával együtt egyszer az övé lesz, az ifjú hölgy új tervei és hitvallása titokban csalódást okoztak neki. Azzal nyugtatta magát, hogy a lány úgyis meggondolja a dolgot, s hamarosan rájön, hogy ezek a célok divatjamúltak és kényelmetlenek.

A maga elé képzelt ragyogó jövőn elmélkedve kényelembe helyezte magát a kanapén az anyja mellett. Aztán frissítőt hoztak be, s a két csoport újra egybeolvadt. Plenty néni meg volt róla győződve, hogy az evés és az ivás mindig helyénvaló, és ezért minden apró esemény, amely okot adott az ünneplésre, örömmel töltötte el a lelkét. Ez alkalommal ugyancsak kitett magáért.

A könnyed kis uzsonna közben Rose, aki az egyik rokontól a másikig libbent, odalépett a három fiatalabb fiúhoz, akik egy félreeső sarokban kisebb összetűzésbe keveredtek.

– Bújjatok elő, hadd nézzelek benneteket! – mondta csalogató hangon, mivel attól tartott, hogy kitör a gyalázat, ha azonnal közbe nem avatkozik.

A fiatalemberek gyorsan lesimították a ruhájukat, és kipirult, vidám buksijukat nyújtogatták a szemléhez, mivel nagy megtiszteltetésnek érezték a lány érdeklődését.

– Egek, hogy ti ketten mennyit nőttetek! Hiszen már nagyfiúk lettetek! Hogy merészeltek megelőzni engem? – mondta a lány, akinek lábujjhegyre kellett állni, hogy megveregethesse a fiúk borzas üstökét. Will és Geordie úgy nőtt, akár a kerti gyom, s most mindketten vigyorogva néztek le a lányra, miközben ő tréfás álmélkodással mustrálta őket.

– A Campbellek mind szép, délceg fickók, és mi elhatároztuk, hogy mind közül a legmagasabbak leszünk. Az sem volna csoda, ha csaknem kétméteresre nőnénk, mint a nagyapánk – jegyezte meg Will büszkén, aki hosszú lábaival és kicsi fejével annyira hasonlított egy kiskakasra, hogy Rose alig bírta megőrizni a komolyságát.

– Majd meg is izmosodunk, miután elértük a magasságunkat! Már most magasabbak vagyunk, mint Steve, legalább fél fejjel! – tette hozzá Geordie, büszkén felszegve a fejét.

Rose megfordult, Steve-re nézett, és elmosolyodva

magához intette. A fiú leejtette a szalvétáját, de azonnal a lány elé járult, mivel ebben a pillanatban ő volt a társaság királynője. Steve nem habozott kifejezni iránta való rendületlen hűségét.

– Mondd meg a többi fiúnak is, hogy jöjjön ide! Azt szeretném, ha mind sorba állnátok, és én végignézhetnék rajtatok, mint azon a szörnyű napon, amikor kis híján halálra rémítettetek – mondta Rose, aki az emlékek hatására elnevette magát.

A fiúk egy emberként felálltak, és felsorakoztak szorosan egymás mellett. Olyan pompás látványt nyújtottak, hogy a kis parancsnok egy pillanatra meg is szeppent tőlük. Ám tapasztaltabb, világlátott hölgy lett az utóbbi években, ezért egy ilyen semmiség nem tántoríthatta el, és a vágya, hogy próbára tegye a fiúkat, bátorságot öntött belé. Méltóságteljesen állt tehát a mosolygó unokafivérek sora előtt.

– Most pedig én is megbámullak titeket, ahogyan ti is végigmértetek engem. Ezzel állok bosszút azért, hogy

egyszer régen hét rossz fiú csapdába ejtett egy szegény kislányt, és kikacagta az ijedelmét. Most azonban már egy cseppet sem félek tőletek, ezért vigyázzatok és reszkessetek!

Mialatt beszélt, Rose felnézett Archie-ra, és helyeslően bólintott, mivel a nyílt, szürke szempár egyenesen rámeredt, és ellágyult, ahogyan az övé is. Előnyös változás volt ez, mivel mindkettejük természetéhez jobban illett.

– Igazi Campbell vagy, az isten áldjon meg! – mondta a lány, és szívélyesen megrázta a kezét, majd továbblépett.

Charlie következett. De rajta Rose olyasmit látott, amivel kevésbé volt elégedett. Nem is értette az okát, mivel ahogy a fiúra nézett, a szemében kihívó villanást látott, s az rögvest átalakult egy olyan furcsa érzés kifejezőjévé, amely a dühnél finomabb, a büszkeségnél pedig erőteljesebb. Ettől visszahőkölt, és gyorsan csak annyit mondott:

– Nem találom azt a Charlie-t, akit itt hagytam, ám azt látom, hogy Herceg még itt van.

Megkönnyebbülve fordult Machez, gyengéden levette a „pápaszemét”, ahogyan Jamie hívta a szemüveget, és egyenesen az őszinte, kék szempárba tekintett, amely nyíltan viszonozta a pillantását, telve azzal a barátsággal és szeretettel, amely mindig is melegséggel töltötte el a lány szívét. Felcsillant a szeme, ahogy visszaadta a szemüveget, és szívélyes megelégedéssel a tekintetében és a hangjában azt mondta:

– *Te* viszont mit sem változtál, drága öreg Macem, és én nagyon örülök ennek!

– Nekem valami különösen kedveset mondj, mivel én vagyok a család dísze-virága – mondta Steve, megpödörve szőke bajuszát, amely láthatóan a legnagyobb büszkesége volt.

Rose egyetlen szempillantás alatt látta, hogy Úrfi jobban rászolgál erre a névre, mint addig bármikor, és

sietve kielégítette a hiúságát azzal, hogy sokatmondó nevetéssel megjegyezte:

– Akkor hát a családi virág neve kakastaréj.

– Ha-ha! Most megkaptad a magadét! – ujjongott Will.

– Legyél hozzánk kíméletes, kérlek! – suttogta Geordie, aki fölmérte, hogy most ők következnek.

– Ti, nagyra nőtt paszulyok, büszke vagyok rátok. Csak ne nőjetek akkorára, hogy már látni se lehessen titeket, és ne tudjatok egy nő arcába nézni! – válaszolt Rose, megpaskolva a szégyenlős óriások arcát, mivel mindkettő olyan vörös volt, akár egy rózsa, ámbár kisfiús tekintetük tiszta és nyugodt, akár egy tó.

– Most én jövök! – Ezzel Jamie felvette a legférfiasabb pózát, érezve, hogy nem túl előnyös a megjelenése magas rokonai között. Ám mindenki szemében nagyot nőtt, amikor Rose átkarolta őt, és megcsókolta, majd így szólt:

– Most neked kell az én kicsi fiamnak lenned, mivel a többiek túl nagyok már ehhez, viszont szükségem van egy hűséges kisinasra, aki szolgálatokat tesz nekem.

– Én megteszek mindent, és feleségül is veszlek, ha kitartasz, amíg felnövök! – kiáltott Jamie, aki kissé elveszítette a fejét a váratlan megtiszteltetéstől.

– Az isten áldja meg a kicsikét! De mi a csudáról beszélsz? – nevetett Rose, lenézve apró lovagjára, aki hálás szeretettel csimpaszkodott belé.

– Ó, hallottam, mikor a nagynénik azt mondták, hogy közülünk kellene valakihez hozzámenned, és így a vagyon a családban maradhatna. Én kérlek meg először, mivel annyira szeretsz engem, és nekem nagyon tetszenek a loknijaid.

Szegény Jamie! Alig hagyták el az ajkát ezek a baljóslatú szavak, Will és Geordie máris szélsebesen kipenderítette őt a szobából. A szerencsétlen pára üvöltése egy pillanattal később mintha a kínzókamrából hallatszott volna: a csontváz ládájába zárták be őt, s ez

csak az enyhébb büntetése volt.

A szobában maradt szerencsétlenek közé kínos csend telepedett, ám csakhamar véget vetett a zavarodottságnak, hogy Rose, olyan kifejezéssel, amelyet azelőtt még soha sem láttak az arcán, szűkszavúan elbocsátotta őket.

– Oszolj! Vége a seregszemlének! – mondta, majd odalépett Phebe-hez.

– A fenébe ezzel a kölyökkel! Be kéne őt zárni valahová, vagy betömni a száját! – füstölgött Charlie.

– Ezért még megkapja a magáét! – válaszolta a szegény Archie, aki maga is megpróbálta megnevelni a kis bajkeverőt, de annyi sikerrel járt, mint a szülők és a nevelők általában.

– Az egész olyan kellemetlen volt – morgott Steve, aki úgy érezte, nem tüntette ki magát túlságosan az előbb.

– Az igazság általában kellemetlen – jegyezte meg szárazon Mac, és furcsa mosollyal odébbállt.

Mintha megsejtette volna, hogy valami nézeteltérés volt a fiatalok között, dr. Alec azt javasolta, hogy zenéljenek. Mindenki egyetértett abban, hogy nagyon jó ötlet.

– Szeretném, ha meghallgatnátok az én énekesmadaraimat. Nagyon sokat fejlődtek, és én rendkívül büszke vagyok rájuk – mondta a doktor, feljebb tekerve a zongorazsámolyt és előhúzva a régi kottákat.

– Jobb, ha én kezdek, mivel ha hamarabb hallanátok a csalogányt, nem tetszene a kanári hangja – tette hozzá Rose, ezzel próbálva bátorítani Phebe-t, aki merev arccal ült közöttük, gyönyörűen, akár egy festmény, de szótlanul az emléktől, amikor a helye még a konyhában volt.

– Eléneklem nektek az egyik régi dalunkat, amelyet annyira szerettetek. Azt hiszem, az egyik kedvencetek

volt. – Ezzel Rose leült, és rázendített az első ismerős dallamra, amely eszébe jutott. Szépen és tisztán, de egy kissé még kiforratlan hangon énekelt.

A dal történetesen a *The Birks of Aberfeldie* volt, és élénken felidézte azokat az időket, amikor Mac beteg volt, s ő a gondját viselte. Ez az emlék a lány számára kellemes volt, tekintete akaratlanul is a fiút kereste. Mac nem volt messze, és ugyanabban a pózban ült, mint akkor régen, midőn a lány nyugtatni próbálta őt a legnagyobb elkeseredettségében: keresztben egy széken, fejét a karjára hajtva, ahogyan a mélabús dallamhoz illett. A lány szíve megesett rajta, miközben nézte, és elhatározta, hogy ha másnak nem is, *neki* megbocsát, mivel biztos volt benne, hogy ő nem szőtt terveket a vagyona megszerzésére.

Charlie gondolkodó testhelyzetben ült, szép szeméből gyengéd csodálat áradt, ahogy a lányt nézte. Ettől Rose-nak nevetnie kellett, annak ellenére, hogy megpróbált úgy tenni, mintha észre sem venné. Mulattatta és bosszantotta is őt ez a nyilvánvaló vágy,

amellyel a fiú emlékeztetni akarta őt bizonyos szentimentális jelenetekre a gyermekkoruk utolsó évéből; és ezeket az érzéseket, amelyeket a lány gyerekes tréfának tartott, valami mélyebbé akarta változtatni. Ez nem tetszett Rose-nak, mert fiatal kora ellenére határozott elképzelései voltak a szerelemről, és még flörtölni sem állt szándékában jóképű rokonával.

Így hát Charlie nem érte el a célját a pózokkal, ettől pedig elég dühös lett. Aztán Phebe kezdett énekelni, és azt hallva minden másról megfeledkezett, annyira csodálta a lányt. Phebe mindenkit meglepett. Két év külföldi tartózkodás és az itthoni oktatás csodát tett, és a lány gyönyörű hangja, amely annak idején a fazekak és teáskannák fölött trillázott vidáman, most dallamosan olvadt a lágy muzsikába, mélyen megérintve a hallgatósága szívét. Rose sugárzott a büszkeségtől, ahogy barátnőjét kísérte a zongorán. Phebe a saját közegében volt – egy csodálatos világban, ahol nem nyomasztotta a szegényház vagy a konyha emléke, sem az elhagyatottság és a tudatlanság, semmi sem bántotta őt itt, ebben a boldog közegben, ahol önmaga lehetett,

és megérinthetett másokat varázslatos tehetségével.

Igen, Phebe most magát adhatta, s ez megmutatkozott abban a változásban, amely végbement rajta, mihelyt a zene első akkordjait meghallotta. Nyoma sem volt a szégyenlősségének és szótlanságának; már nem egy csinos kislány volt, hanem virágzó nő, akit életre keltett művészetének ereje. Kezeit gyengéden összetette, szemét a fényre szegezte, és olyan egyszerűen és boldogan ömlött a torkából a dal, akár egy pacsirtáéból, aki a nap felé repül.

– Szavamra, Alec, ez a hang minden férfi szívét rabul ejti! – kiáltott fel Mac bácsi, a szemét törölgetve az egyik örökzöld ballada után.

– Az biztos! – válaszolta dr. Alec vidáman.

„De mennyire hogy biztos!” – tette hozzá Archie magában, és igaza is volt, mivel egyetlen pillanat alatt beleszeretett Phebe-be. Fölfogta, hogy mi történt, és szinte másodpercre követni is tudta a történteket: negyed tízkor még csak úgy gondolt rá, mint egy

nagyon bájos fiatal lányra; húsz perc múlva a lány már angyallá változott a szemében, aki betöltötte a lelkét a dalával; fél tízkor pedig már elveszett ember volt, aki ringó hullámokon sodródott a földi paradicsom felé, ahol a szerelmesek általában kikötnek az első elragadtatott pillanatot követően.

Ha bárkinek is említést tett volna erről a meglepő tényről, senki sem hitt volna neki. Mindazonáltal igaz volt. A józan, üzleties gondolkodású Archie hirtelen felfedezte a romantikus hajlamot eddig tudatosan irányított szíve mélyén, ami alaposan meglepte őt. Először még nem volt világos számára, mi történt vele, és úgy ült ott, mint akit fejbe kólintottak. Csakis Phebe-t látta, hallotta, érzékelte maga körül. Mit sem sejtő ideálja úgy vélte, valami hibádzik a családi dicséretből, amelyet egyébként nagyon szerényen fogadott, mivel Mr. Archie egyetlen szót sem szólt.

Ez volt a nap egyik nevezetes eseménye. A másik az volt, hogy Mac bókolt Rose-nak, ami annyira példa nélküli volt, hogy nagy meghökkenést okozott, noha

csak egyetlen személy hallotta.

Már mindenki távozott, kivéve Macet és az édesapját, aki a doktorral beszélgetett. Plenty néni a kiskanalakat számolta az ebédlőben, Phebe pedig segített neki, akárcsak régen. Mac és Rose kettesben maradt – a fiú látszólag gondolataiba merülve, a kandallóra könyökölve, Rose pedig egy hintaszékben hátra dőlve a tűzbe bámult. A lány fáradt volt. Hálás volt a csendért, nem szólalt meg, és Mac is tartotta a száját. Egy kis idő múlva azonban Rose észrevette, hogy a fiú őt nézi meredten a szemüvegén keresztül, és anélkül hogy kimozdult volna kényelmes testhelyzetéből, mosolyogva így szólt:

– Olyan bölcsnek tűnsz, akár egy bagoly. Mi jár a fejedben?

– Te, kedves rokon.

– Remélem, valami jó dologgal kapcsolatban.

– Arra gondoltam, hogy Leigh Huntnak igaza volt,

amikor azt mondta, hogy a lány az Isten legédesebb teremtménye.

– No de Mac! – egyenesedett fel meglepetten Rose, ez a megjegyzés ugyanis teljességgel váratlan volt a filozófustól.

Nyilvánvalóan érdekelte Macet az új felfedezés, mivel higgadtan folytatta mondandóját:

– Tudod, úgy tűnik, mintha még soha nem láttam volna lányt, és így fogalmam sem volt róla, milyen kellemes teremtmény lehet. Gondolom, te igazán figyelemreméltó példány lehetsz, Rose.

– Egyáltalán nem! Csak egészséges és boldog vagyok; és attól, hogy újra hazatértem, talán jobban nézek ki, de nem vagyok egy szépség, csak a bácsikámnak.

– Egészséges és boldog… Biztosan ez az oka – visszhangozta Mac, józanul mérlegelve a kérdést. – A legtöbb lány beteges és butácska, úgy vettem észre.

Talán ezért van, hogy ekkora hatással vagy rám.

– Az összes fura fiú között te vagy a legfurább! Tényleg úgy érted, hogy nem kedveled, és nem is veszed észre a lányokat? – kérdezte Rose, akit alaposan meglepett tudós unokatestvérének ez az újabb furcsasága.

– Nos, nem egészen, de csak két típust ismerek: a zajos és a csendes fajtát. Az utóbbi nekem jobban tetszik, de általában nem veszek több tudomást róluk, mint mondjuk a legyekről, vagyis csak akkor veszem észre őket, ha bosszantanak. Ekkor elhessegetem őket, és ha ez hatástalan, akkor magam húzódom félre.

Rose hátradőlt, és úgy nevetett, hogy könnybe lábadt a szeme. Olyan mulatságos volt hallgatni, ahogy Mac bizalmasan suttogóra fogta a hangját az utolsó szavaknál, és látni, ahogy mosolygott, amikor eszébe jutott, hogyan szökött meg a kínzói elől.

– Csak ne nevess! Biztosíthatlak, hogy ezek tények. Charlie szereti a lányokat, és azok el is kényeztetik őt.

Steve a nyomdokaiban jár, persze. Archie szolgamód hódol nekik, amikor nem tehet másként. Ami engem illet, gyakran adok esélyt a lányoknak, és amikor valamelyik kiveti rám a hálóját, elkezdek tudományról és holt nyelvekről szónokolni, amíg csak fejvesztetten menekülni nem kezd. Néhanapján belebotlok egy-egy értelmesebbe, s vele nagyon jól kijövök.

– Szép kilátások Phebe-nek és nekem! – sóhajtott Rose, s megpróbált komoly képet vágni.

– Phebe nyilvánvalóan a csendesebb fajtához tartozik. Tudom, hogy értelmes, különben nem kedvelnéd ennyire. Azt is látom, hogy szemrevaló, tehát úgy gondolom, hogy meg fogom kedvelni. Ami téged illet, segédkeztem a nevelésedben, ezért a szívemen viselem a sorsodat. Attól tartottam, hogy a sok külföldi út talán nagyképűvé tesz, de úgy látom, nem így történt. Valójában eddig nagyon meg vagyok veled elégedve, ha nem bánod, hogy a szemedbe mondom. Nem nagyon tudom azonban, miben rejlik a varázserőd. Talán a belső értékeidből fakad, mivel ragaszkodsz

ahhoz, hogy a külsődben nincs semmi rendkívüli.

Mac cinkos mosollyal az arcán Rose-ra nézett, és a szemüvege mögül kedvesség áradt. A lány nagyon kellemesnek találta a szavait, és vidáman így válaszolt:

– Örülök, hogy meg vagy velem elégedve, és nagyon hálás vagyok, hogy törődtél velem zsenge ifjúságomban. Remélem, hogy nem hozok rád szégyent, és számítok rá, hogy továbbra is figyelemmel kíséred a fejlődésemet, mivel attól tartok, hogy el fogtok kényeztetni.

– Rajtad tartom majd a szemem, de csak egy feltétellel – válaszolt az ifjú mentor.

– Éspedig?

– Ha mindenféle udvarlók fognak nyüzsögni körülötted, akkor mosom kezeimet. Ha nem, akkor számíthatsz rám.

– Hát legyél a házőrző kutyám, és űzd el őket, annál

is inkább, mivel egyelőre semmi kedvem hozzájuk, és köztünk szólva, nem is hiszem, hogy lesz egyetlen udvarlóm is, amíg az a hír járja rólam, hogy önfejű teremtés vagyok. Ez a tulajdonságom úgy elriaszt minden férfit, hogy öröm lesz nézni – mondta Rose, aki, hála dr. Alec nevelésének, eddig sem az érzéseit, sem az idejét nem vesztegette holmi futó kalandokra, amelyekkel pedig a lányok ki szokták tölteni a fiatalságukat.

– Hm, ezt erősen kétlem – motyogta Mac, ahogy végigmérte az előtte álló hölgyet.

Rose valóban nem tűnt riasztóan önfejűnek, és *valóban* szép volt, szerény mentegetőzésre tehát valójában nem volt oka. Az a fajta nagyon őszinte szépség volt, akinél a jellem nemessége finom bájt kölcsönöz a virágzó ifjúságnak, a kicsattanó egészségnek és az ártatlanságnak. Mac csak érezte ezt az édes egyveleget, de leírni nem tudta volna. A lány szelíd volt, mégis élénk, és csak úgy sugárzott róla a jövő csodálatos lehetőségeibe vetett hit, amitől, aki

látta, azt remélte, hogy ennek a virágszálnak mindig a legtisztább levegőben és a legmelegebb napsütésben lesz része, hogy zavartalanul kibontakozhasson.

– Csak várd ki a végét! – válaszolta Rose. Ekkor, mivel a nagybátyja hangját hallotta az előszobából, kinyújtotta a kezét, és kedvesen még hozzátette: – Visszatérnek a régi szép napok! Látogass meg mihamarabb, és számolj be minden ügyedről, valamint adj tanácsot az enyémekben, ugyanúgy, mint régen.

– Valóban ezt szeretnéd? – Mac arca ragyogott az örömtől.

– Valóban. Alig változtál, azonkívül, hogy megnőttél, így nem érzem magam feszélyezve veled. Ott szeretném folytatni, ahol abbahagytuk.

– Az nagyszerű lenne. Jó éjszakát, kedves rokon! – Ezzel, a lány legnagyobb megdöbbenésére, Mac megcsókolta őt.

– Ó, de hát ez egyáltalán nem így volt régen! –

kiáltott fel Rose, vidáman, bár zavartan visszahőkölve, mialatt a vakmerő ifjú meglepettnek mutatta magát, és ártatlan hangon kérdezte:

– Hát nem mindig így köszöntünk el egymástól? Úgy emlékeztem. Én csak ott akartam folytatni, ahol abbahagytuk.

– Persze hogy nem így volt. A világ minden kincséért sem csókoltál volna meg, és ezt te is nagyon jól tudod. Most, az első alkalommal nem bánom, de amúgy már túl idősek vagyunk az ilyesfajta dolgokhoz.

– Majd az eszembe vésem. Bizonyára csak a szokás hatalma volt, mivel biztos vagyok benne, hogy azelőtt mindig így tettünk. Olyan természetesnek tűnt. Jövök, apa! – Ezzel Mac elment, nyilvánvalóan meggyőződve az igazáról.

„A jó öreg Mac! Éppolyan kisfiú, mint volt, és ez nagy megnyugvás, mivel a többiek közül néhányan olyan gyorsan felnőttek” – mondta Rose magában, amikor eszébe jutottak Charlie szentimentális pózai és a

Phebe énekét hallgató Archie üdvözült arckifejezése.

II. FEJEZET

Régi barátok új arca

– *Olyan* jó újra itthon! Nem is tudom, egyáltalán hogy jutott eszünkbe, hogy elutazzunk! – kiáltott fel Rose másnap reggel, amikor körbejárta a régi házat, és elégedetten látta, hogy az ismerős kuckók és zugok mit sem változtak.

– Azért mentünk el, hogy annál jobb legyen újra hazatérni

– válaszolta Phebe, aki kis úrnője mellett maga is lement az előszobába, ugyanolyan boldogan, mint Rose.

– Minden pontosan olyan, mint amikor itt hagytuk, még azok a rózsaszirmok is, amelyeket annak idején ide dugdostunk – folytatta a fiatalabb lány, belekukucskálva az előszobában álló nagy indiai vázák egyikébe.

– Emlékszel, amikor Jamie Nózival a kezében

bújócskázott velünk, és te a kék vázában akartál elrejtőzni, de beszorultál, a többiek pedig megtaláltak, mielőtt ki tudtalak volna húzni?

– kérdezte Phebe nevetve.

– Igen, persze! És ha már itt tartunk, emlegetett szamár mindig megjelenik – tette hozzá Rose, amikor meghallotta az éles füttyöt és a közeledő paták dobogását az úton.

– Ez a cirkusz lesz! – kiáltotta Phebe vidáman, ahogy mindkettőjüknek eszükbe jutott a piros szekér, rajta a klánnal.

Most azonban csak egyetlen fiú ült a bakon, ám ő annyi zajt csapott, hogy fél tucattal is felért. Mielőtt Rose az ajtóhoz szaladhatott volna, Jamie már be is bukdácsolt, ragyogó reggeli ábrázattal, vállán egy labdaütővel, fején egy piros-fehér lovaglósapkával, egyik zsebében egy nagy labdával, a másikban pedig annyi süteménnyel, amennyi csak belefért. Szája tele volt az almával, amelyet nagy sietve éppen akkor

fejezett be.

– Jó reggelt! Csak azért jöttem, hogy lássam, tényleg eljössz-e, és megkérdezzem, hogy vagy – jelentette ki az ütővel szalutálva, közben lendületesen megemelve a sapkáját.

– Jó reggelt, kicsim. Igen, valóban itt vagyunk, és megpróbálunk olyan gyorsan elkészülni, ahogyan csak tudunk. De úgy tűnik, te nagyon kicsípted magad, Jamie. Milyen egyenruha ez? Tűzoltó vagy, vagy úrlovas? – kérdezte Rose, maga felé fordítva a fiú lebarnult arcát, amely egykor pufók volt, most azonban kezdett markánssá válni, különösen az álla körül.

– Nem, *asszonyom!* Hát nem tudod? Én vagyok a Baseball Star Club kapitánya. Nézd csak meg ezt! – Ezzel, olyan büszkén, mintha a dolog országos jelentőségű lenne, Jamie félrehúzta a kabátját, és megmutatta kidüllesztett keblén a szív alakú piros címert, amelynek közepén egy csészealj nagyságú, fehér pamutcsillag díszelgett.

– Nagyszerű! Olyan sokáig voltam távol, már el is felejtettem, hogy létezik ilyen játék. És *te* vagy a kapitány? – kiáltotta Rose, akit teljesen lenyűgözött a megtiszteltetés, amely a rokonát érte.

– Bizony én! Nem tréfálok, jobb, ha elhiszed. Olykor ki is rúgjuk egymás fogát, behúzunk a másiknak, és kicsavarjuk az ujjait, akárcsak a nagyok. Gyere ki a rétre egy és kettő között, és nézd meg egy meccsünket, akkor majd meglátod, milyen nehéz dolgunk van. Máris megtanítom neked, hogy kell visszaütni a labdát, ha kijössz az udvarra – tette hozzá Jamie, akit lelkesített a lehetőség, hogy dicsekedhet a tudományával.

– Köszönöm, kapitány, de inkább nem. Nedves a fű, te pedig el fogsz késni az iskolából, ha elidőzöl nálunk.

– Ugyan már! A lányok általában elég hasznavehetetlenek, de te azelőtt nem bántad, ha egy kicsit vizes leszel, és egészen elfogadhatóan kriketteztél.

Most már nem csinálsz ilyesmit? – kérdezte a fiúcska, szánakozó tekintettel vizsgálva ezeket a nyomorult teremtményeket, akik meg vannak fosztva a férfias sportok űzésének örömeitől és izgalmaitól.

– Még mindig gyorsan tudok futni, és előbb érek a kapuhoz, mint te, elhiszed? – És engedve a pillanatnyi hangulatnak, Rose rohanni kezdett le a lépcsőn, mielőtt a meglepett Jamie felszállhatott volna a pónira, hogy kövesse.

A következő pillanatban ő is elindult, de már Rose-nál volt az előny, és habár az öreg Sheltie megtett minden tőle telhetőt, a lány ért előbb a célba. Megállt zihálva és nevetve, kipirulva a friss októberi levegőtől. Szép látványt nyújtott néhány arra kocsizó fiatalembernek.

– Ügyes vagy, Rose! – mondta Archie, kiugorva a kocsiból, hogy kezet rázzon vele, mialatt Will és Geordie tisztelgett, Mac bácsi pedig Jamie-n nevetett, akinek a képére volt írva, hogy hirtelen jobb véleménye

lett a lányokról.

– Örülök, hogy csak ti vagytok, titeket nem botránkoztattalak meg ezzel. Olyan boldog vagyok, hogy itthon lehetek, hogy megfeledkeztem róla: már nem az egykori kis Rose vagyok – mondta az amazon, lesimítva szétzilálódott haját.

– Pedig nagyon hasonlítasz rá, ahogy a loknik a válladra hullanak, mint régen. Tegnap este hiányoltam őket, és nem tudtam, mi történhetett velük. Hogy van a bácsikám és Phebe? – kérdezte Archie, aki átnézett Rose feje felett, miközben beszélt, egyenesen a veranda felé, ahol egy női alak látszott a pirosló levelű vadszőlő között.

– Jól vannak, köszönöm. De miért nem jöttök be, és győződtök meg róla magatok?

– Nem tudok, drágám, lehetetlen. Üzleti ügyek; tudod, első az üzlet. Ez a fickó most már a jobbkezem, egyetlen percre sem tudom őt nélkülözni. Gyerünk, Arch, indulnunk kell, különben a fiúk lekésik a

vonatukat – felelte Mac bácsi a zsebórájára nézve.

Egy utolsó pillantást vetve a szőke hajú lányra a kapunál és a fekete hajúra a szőlőindák között, Archie elhajtott, Jamie pedig baktatott utánuk, egy újabb almával vigasztalva magát a vereség miatt.

Rose még elidőzött ott egy pillanatig, nagy kedvet érezve arra, hogy tovább fusson, és sorban beugorjon mindegyik nagynénihez. Ám eszébe jutott, hogy a feje fedetlen, ezért már éppen vissza akart térni a házba, amikor egy vidám „Helló! Helló!” hallatán megfordult, és meglátta a közeledő Macet, aki öles léptekkel haladt felé, a kalapját lengetve.

– Ma reggel egymás sarkát tapossák itt a Campbellek; és minél többen jönnek, én annál jobban örülök – mondta a lány, miközben Mac elé szaladt. – Úgy nézel ki, akár egy jó fiú, aki éppen iskolába megy, és útközben szorgalmasan magolja a leckéjét – tette hozzá mosolyogva, amikor meglátta, hogy a fiú kihúzta az ujját egy könyvből, amelyet addig olvasott, és aztán

a hóna alá csapott, pontosan úgy, ahogy évekkel azelőtt.

– Hiszen *tényleg* diák vagyok, és abba az iskolába igyekszem, amelyet a legjobban szeretek – válaszolt a fiú egy bogyóval teli ágat lóbálva, mintha a körülöttük levő gyönyörű őszi tájra mutatna vele, amely teli volt vidám színekkel, friss levegővel és lágy napfénnyel.

– Erről jut eszembe, tegnap este nem sokat hallottam a terveidről. A többiek mind egyszerre beszéltek, te viszont alig jutottál szóhoz. Mi szeretnél lenni, Mac? – kérdezte Rose, ahogy egymás mellett lépkedtek a házhoz vezető úton.

– Először is ember, méghozzá jó ember, ha lehetséges. Utána pedig, ahogy Istennek tetszik.

Volt valami a fiú hanghordozásában – és a szavaiban is – amitől Rose hirtelen felpillantott, hogy megnézze az arcát. Nem tudta volna leírni, mit látott ott, de valami olyasmit, mint mikor váratlanul eloszlik a köd, és

láthatóvá válnak a messzi hegycsúcsok, örök derűvel magasodva a kék ég előterében.

– Szerintem belőled *biztosan* nagyszerű ember lesz, mivel látom rajtad, hogy nagy dolgokra vagy hivatott, mikor így sétálsz a sárga lombok alatt, a napfénnyel az arcodon – mondta a lány lelkesen, felfedezve magában a csodálatot, amelyet azelőtt soha nem érzett, mivel Mac volt a legkevésbé vonzó az unokatestvérei között.

– Én mit sem tudok erről, de megvannak a magam álmai és céljai, amelyek közül néhány igencsak magasra törő. Tudod, mindig a legjobbra kell törekedni, és soha nem szabad feladni, ha el akarod érni a céljaidat – mondta, s közben különös mosollyal szemlélte a bogyókat, mintha valami csodás titokban osztozna velük.

– Furcsább vagy, mint valaha. De tetszik, hogy ilyen elszánt vagy, és remélem, hogy el fogod érni a célodat. Csakhogy nem kellene hamarosan kezdened magaddal valamit? Azt gondoltam, hogy talán medicinát

tanulhatnál a bácsikámmal. Tudod, valaha ezt terveztük.

– Ezt fogom tenni, legalábbis egyelőre, mivel nagyon is egyetértek veled abban, hogy le kell horgonyoznunk valahol, és nem szabad a képzelet világába sodródnunk. Tegnap este beszélgettünk is erről a bácsikánkkal. El fogom kezdeni a tanulást, amilyen hamar csak lehet, mivel már így is sok időt vesztegettem. – Ezzel Mac megrázta magát, elhajította az ágat, félhangosan hozzátéve:

Ne feddjetek meg, ti szorgos munkások,

azért, hogy haszontalan gyűjtök virágot.

Minden ág a kezemben

Új gondolatot ébreszt bennem.

Rose meghallotta a versikét, és elmosolyodott, magában ezt gondolva: „Ó, hát erről van szó! Belépett az érzelgős korba, és Jane néni megfeddte érte. Te jó ég, hogy megnőttünk *mind*!”

– Úgy tűnik, mintha nem nagyon lenne ínyedre ez a terv – tette hozzá hangosan. Mac ekkor már begyűrte a Shelley-kötetet a zsebébe, és arcáról is eltűnt a fennkölt kifejezés. Rose arra gondolt, hogy talán nem jól látta a köd mögötti hegycsúcsokat.

– De igen, nagyon is tetszik. Mindig is nagyra tartottam ezt a hivatást, és hol találnék a bácsikánknál jobb tanárt? Az utóbbi időben kezdtem nagyon ellustulni, ezért éppen ideje, hogy valami hasznosat tegyek, így hát íme, itt vagyok! – Ezzel Mac sietve eltűnt a dolgozószobában, míg Rose bement Phebe-hez Plenty néni szobájába.

A drága öreg hölgy végre, hosszú tanácskozás után elhatározta, hogy a hat kedvenc pudingja közül melyiket

szolgálják fel vacsorára. Volt tehát egy kis ideje az érzelgősségre, így amikor Rose belépett, kitárta a karjait, és nagy szeretettel azt mondta:

– Addig nem fogom úgy érezni, hogy visszakaptam a kislányomat, amíg egy percre az ölembe nem ül. Nem, egy cseppet sem vagy nehéz, a reumám pedig nem jön elő november előtt. Ülj csak nyugodtan, drágám, és öleld át öreg nénédet!

Rose engedelmeskedett, és egyikük sem szólalt meg egy ideig, miközben az öreg hölgy magához szorította a lányt, és simogatással enyhítette anyai szívének hosszú, kétéves vágyakozását, ahogy a nők szokták kényeztetni a szívüknek legkedvesebb teremtményeket. Az egyik csókja közben azonban hirtelen megállt, és kinyújtva az egyik kezét, elkapta Phebe-t, aki megpróbált észrevétlenül kisurranni.

– Ne menj el! Mindkettőtöknek van helye a szívemben, habár az ölemben nincsen. Olyan hálás vagyok, hogy épségben visszakaptam a gyermekemet,

hogy azt sem tudom, mit teszek – mondta Plenty néni, szorosan magához ölelve Phebe-t, nehogy a lány úgy érezze, hogy kiszorul valamiből. Phebe fekete szeme ragyogott a boldogság könnyeitől.

– Jól van, most már eleget ölelgettelek titeket. Úgy érzem, újjászülettem. Rendbe tennéd ezt a főkötőt, Rose? Olyan sietve feküdtem le tegnap, hogy kihúztam a kötőit, és az egész szétesett. Phebe drága, te töröld le a port, ahogy régen is! Senki nem volt, aki megcsinálta volna, amióta elmentél. Jól esne, ha újra szépen elrendeznéd a csecsebecséimet – mondta az idős hölgy, miközben felállt, friss, kipirult arccal.

– Itt is leporoljak? – kérdezte Phebe, bepillantva az egyik belső szobába, amely régen szintén az ő gondjára volt bízva.

– Nem, kedvesem, azt majd elvégzem én. Menj csak be, ha szeretnél; semmi sem változott odabent. *Muszáj* mennem, megnézni a pudingot. – Ezzel Plenty néni sietve eltipegett, mivel az érzelmektől annyira

elcsuklott a hangja, hogy az utolsó szavait már alig lehetett érteni.

A lányok megálltak a küszöbön, mintha egy szentélybe készülnének belépni, könnyektől elhomályosult szemmel, mivel úgy tűnt, a szoba halk szavú lakója még mindig ott van. Az ablakpárkányon lévő muskátlikra rásütött a nap, a kipárnázott karosszék a szokott helyen állt. A fehér vállkendő rá volt terítve, a fakó papucsok pedig előtte álltak, mintha csak arra vártak volna, hogy felvegyék őket. Könyvek és kosarak hevertek mindenfelé, a kötőtűk és a szemüvegek ugyanott voltak, ahol hagyták őket, és a szobából áradó nyugalom olyan természetes volt, hogy mindkét szemlélő önkéntelenül az ágy felé fordult, ahol Peace néni mindig mosollyal üdvözölte őket. A kedves öreg fej immár nem nyugodott a párnákon, ám a fiatal lányarcokat áztató könnyek nem érte hulltak, aki eltávozott, hanem a másikért, aki itt maradt. Láttak ugyanis valamit, ami szavak nélkül is kifejezte a halált túlélő szeretetet, és a legegyszerűbb dolgokat is értékessé tette és megszépítette. Egy viharvert zsámoly

állt az ágy mellett, és a magasra tornyozott ágyneműben volt egy mélyedés, ahol az ősz fej pihent, miközben Plenty néni elmondta azokat az imádságokat, amelyeket még az édesanyja tanított neki hetven évvel azelőtt.

A lányok szó nélkül, gyengéden becsukták az ajtót. Mialatt Phebe takarosan rendbe tette a szobát, Rose újra befűzte a kötőt az egyszerű kis főkötőbe, amelyben már nem voltak sárga vagy rózsaszín szalagok. Mindketten megtiszteltetésnek érezték a kapott feladatot, és tudták, hogy milyen szerencsések, amiért érezhetik a hűséges szeretetet és az odaadó hitet, amely megszentelte a jóságos öreg hölgy életét.

– Te drága lélek, *annyira* örülök, hogy visszajöttél! Tudom, hogy még igen korai, de igazán nem tudtam volna egyetlen percet sem várni tovább. Hadd segítsek! Alig várom, hogy láthassam a sok szép holmidat. Láttam az utazóládákat, amikor ideszállították, és biztosan tudom, hogy rengeteg kincs rejtőzik bennük! – kiáltotta Annabel Bliss szinte egy szuszra, miközben magához ölelte Rose-t úgy egy óra múlva.

Körbetekintett a szobában, amely teli volt különféle csinos tárgyakkal.

– Milyen nagyszerű színben vagy! Ülj le, és megmutatom neked a gyönyörű fotográfiáimat. A bácsikám kiválasztotta a legszebbeket számomra, és igazi élvezet végignézni őket – válaszolt Rose, egy papírtekercset az asztalra helyezve, és körülkémlelve, hogy hol lehet a többi.

– Ó köszönöm, de erre most nincs időm; órákra volna szükség, hogy végignézzem ezeket a dolgokat. Legyél olyan aranyos, és a ruhákat mutasd meg, amelyeket Párizsban vettél! Alig várom, hogy megláthassam, mi a legutolsó divat? –Ezzel Annabel mohó tekintetet vetett néhány nagy ládára, amelyek, úgy sejtette, teli vannak finom párizsi holmikkal.

– Nincsenek ilyen ruháim – mondta Rose, szeretettel szemlélve a fotókat, ahogy sorban kitette őket az asztalra.

– Rose Campbell! Ugye nem azt akarod mondani,

hogy egyetlenegy ruhát sem vettél Párizsban? – kiáltott fel Annabel, felháborodva az ilyen hanyagságnak még a gondolatától is.

– Magamnak egyet sem. Clara néni rendelt néhányat, és biztosan örömmel megmutatja majd neked, amikor megérkezik a csomag.

– Micsoda dolog ez! Mikor ott vagy személyesen, elegendő pénzzel a zsebedben! *Hogyan* szeretheted a nagybácsidat, mikor ilyen kegyetlen volt hozzád? – sóhajtott Annabel együtt érző arccal.

Rose egy pillanatig zavartan hallgatott, majd úgy tűnt, megértette, mire céloz a lány. Fensőbbséges arckifejezést öltött, amely nagyon jól állt neki, és miközben jóindulatúan kinyitott egy csipkével teli dobozt, így szólt:

– A bácsikám nem tiltotta meg, hogy vásároljak, és elég pénzem is volt, de úgy döntöttem, nem költöm léhaságokra.

– Úgy döntöttél! Ezt nem hiszem el! – Annabel egy székre roskadt, mintha ezt már nem tudná elviselni.

– Először bizony kedvem lett volna hozzá, csak a mulatság kedvéért. Valójában el is mentem, és megnéztem néhány gyönyörű darabot. Ám nagyon drágák voltak, túlságosan díszesek, és az egyáltalán nem az én stílusom. Így lemondtam róluk, és inkább megtartottam azt, amit sokkal többre értékeltem, mint a pénzen megvásárolható legszebb ruhákat.

– Hát az meg mi a csuda lehet? – kiáltott Annabel, azt remélve, hogy Rose válasza az lesz: gyémántok.

– A bácsikám megbecsülése – válaszolt Rose, és elgondolkodva meredt a bőrönd mélyén heverő gyönyörű képre, amely mindig is eszébe fogja juttatni a győzelmét a kislányos hiúságok fölött, és amellyel nemcsak megtartotta, de növelte is a bácsikája megbecsülését.

– Ó, igazán! – mondta Annabel unottan, és belemerült Plenty néni csipkéinek tanulmányozásába,

mialatt Rose mosolygó szemmel beletúrt egy másik ládába.

– A bácsikám úgy véli, senkinek nincs joga arra, hogy ilyesmikre pocsékolja a pénzét, de azért nagyon bőkezű, és szeret hasznos, szép vagy érdekes ajándékokat adni. Nézd, ezek a csecsebecsék mind ajándékok, és te választhatsz közülük először.

– Micsoda aranyos ember! – kiáltotta Annabel, rávetve magát a kristályból, aranyból, korallból és féldrágakövekből készült kincsekre, amelyeket Rose kiterített elé, hozzátéve néhány ízléses, fényűző tárgyat egyenesen Párizsból, amivel teljessé tette a lány elragadtatását.

– Most pedig mondd meg: mikorra tervezed a bált, amelyen bevezetnek a társaságba? Azért kérdezem, mert nekem még semmim sincs készen, és nagyon sok időre van szükségem, mivel azt hiszem, ez lesz a szezon *legkiemelkedőbb* eseménye – szólt Annabel egy kis idő múlva, miközben habozott egy rózsaszín korall és

egy kék lávakő ékszerkészlet között.

– Már bevezettek a társaságba, amikor elmentem Európába, de azt hiszem, Plen néni tervez valami mulatságot, hogy megünnepeljük a hazatérésünket. Úgy fogom kezdeni, ahogyan folytatni szeretném, és egy szerény, barátságos összejövetelt rendezek, amelyre mindenkit meghívok, akit kedvelek, nem törődve azzal, milyen „körökhöz” tartozik. Hogy senki se mondhassa rólam soha, hogy arisztokratikus és válogatós vagyok. Így hát készülj fel rá, hogy alaposan meg fogsz döbbenni, mivel minden bálomra meg fogok hívni öreget és fiatalt, gazdagot és szegényt.

– Jaj nekem! Te *valóban* nagyon furcsa vagy, ahogy azt mama meg is mondta! – sóhajtott Annabel, kétségbeesetten összecsapva a tenyerét, és az elszörnyedés közepette azt figyelte, hogyan fest dundi karján a három karkötő.

– A saját házamban úgy fogok cselekedni, ahogy azt jónak látom, és ha az emberek furcsának tartanak, az

nem az én dolgom. Arra törekszem majd, hogy ne kövessek el semmi felháborítót. Úgy tűnik, örököltem bácsikámtól a kísérletek iránti vonzalmat, és szándékomban áll kipróbálni néhányat. Valószínűleg sikertelenek lesznek, és mindenki ki fog nevetni. De akkor is megpróbálom, így jobb, ha már most távol tartod magad tőlem, még mielőtt belekezdenék – mondta Rose olyan határozottan, hogy az szinte riasztó volt.

– És mit fogsz felvenni erre az újszerű bálra? – kérdezte Annabel, bölcsen elengedve a füle mellett a kényes vagy veszélyes témákat, s azoknál maradva, amiket ő is megértett.

– Azt a fehér holmit, ott. Friss és csinos, és Phebe-nek is van egy ugyanilyen. Soha nem akarok nála díszesebben öltözni. Ilyen ruhák illenek legjobban a korunkbeli lányokhoz.

– Phebe-nek! Csak nem mondod komolyan, hogy *belőle* is úrihölgyet faragsz! – hördült fel Annabel, és

felborította a csecsebecséket, amint olyan heves mozdulattal roskadt le a székébe, hogy az majdnem darabokra tört. Miss Bliss ugyanis olyan dundi volt, akár egy kismalac.

– Már most is *az, és* aki megsérti, az engem sért meg, mivel ő a legjobb és legdrágább teremtés az egész világon! – kiáltott fel Rose hevesen.

– Igen, persze, csak egy kicsit meglepődtem, de nagyon is igazad van, mivel még *akármi* is lehet belőle, és akkor majd nagyon fogsz örülni, hogy ilyen jó voltál hozzá! – mondta Annabel, aki immár teljesen más nótát fújt, mivel látta, hogy ezzel többet érhet el.

Mielőtt Rose újra megszólalhatott volna, egy vidám hang hallatszott az előszobából:

– Kicsi úrnőm, merre vagy?

– A szobámban, Phebe, drága. – Az ajtóban megjelent a lány, akiből Rose „úrihölgyet” akart faragni. Ám már most is annyira annak tűnt, hogy Annabel tágra

nyitotta porcelánkék szemét, és önkéntelenül is elmosolyodott, amikor Phebe tréfásan pukedlizett előtte, és azt kérdezte halkan:

– Hogy van, Miss Bliss?

– Örülök, hogy újra látom, Miss Moore – válaszolt Annabel, olyan mozdulattal rázva meg a lány kezét, amely örökre nyilvánvalóvá tette, hogy hol van Phebe helye az ő értékrendjében. A dundi kisasszonynak ugyanis jó szíve volt, üres fejecskéje ellenére, és őszintén kedvelte Rose-t. Nyilvánvaló volt, hogy ha őt szereti, szeretnie kell Phebe-t is, ezért ott helyben eldöntötte, hogy Phebe már valóban *valaki,* és ettől még a szegényház emléke is romantikusan megszépült.

Akaratlanul is megbámulta a két barátnőt, ahogy együtt dolgoztak, és hallgatta vidám csevegésüket, miközben egyre újabb kincseket halásztak elő a ládákból. Minden egyes szó és tekintet egyre világosabbá tette, hogy az évek óta tartó szoros barátság nagyon kedvessé tette őket egymás számára.

Szívmelengető látvány volt, ahogy Rose minden egyes munka legnehezebb részét magára akarta vállalni. Még ennél is szebb volt azonban, ahogy Phebe nem hagyta neki, és maga oldotta ki a legszorosabb csomókat, hajtotta össze a legvastagabb keménypapírokat, vagy emelte fel erős kezével a legnehezebb tálcákat. A legszebb azonban az volt, ahogy anyáskodó hangon beszélt, miközben Rose-t e szavakkal ültette egy karosszékbe:

– Most pedig, kedvesem, ülj le, és pihenj, mivel egész nap vendégeket kell fogadnod. Nem hagyhatom, hogy ilyen korán elfáradj.

– Ez nem ok arra, hogy te fáraszd ki magad. Hívd Jane-t, hogy segítsen, vagy azonnal felugrom ültömből – felelte Rose, aki igyekezett parancsoló hangot használni, de nem nagyon sikerült neki.

– Jane átveheti a helyemet a földszinten, de rajtam kívül senki sem szolgálhat ki téged, egészen addig, míg melletted vagyok! – mondta Phebe méltóságteljesen,

miközben lehajolt, hogy egy párnát helyezzen kis úrnője lába alá.

„Mindez nagyon szép és kedves látvány, de nem tudom, mit fognak szólni az emberek, ha velünk együtt őt is bevezetik a társaságba. Remélem, hogy Rose nem lesz *ilyen rettentő* fura” – gondolta magában Annabel, aki eltávozott, hogy elterjessze a nyomasztó hírét, miszerint nem lesz nagyszabású bál, és a még ennél is nagyobb csalódást, hogy Rose-nak egyetlen párizsi ruhája sincs, amellyel örömet szerezhetne és egyben sárga irigységet kelthetne drága barátnőiben.

„Ma már az összes fiút láttam, vagy hallottam róluk, kivéve Charlie-t. Gondolom, nagyon elfoglalt. Kíváncsi vagyok, miben sántikál” – gondolta Rose, visszafordulva az előszobaajtóból, miután udvariasan kikísérte a vendégét.

Egy perccel később azonban kielégült a kíváncsisága, mivel, amikor bement a szalonba, hogy eldöntse, hová akassza a képeit, egy pár csizmát látott

meg a kanapé végében, a másikban pedig egy sötétszőke fejet. Így felfedezte, hogy Charlie valóban el volt foglalva: a semmittevéssel.

– Annak a Bliss lánynak a hangját hallottam a lépcsőn, így elbújtam, míg felment, azután szieszt áztam egy keveset, amíg arra vártam, hogy kifejezhessem tiszteletemet a nagyhírű utazónak, Lady Hester Stanhope-nak – mondta talpra ugorva, miközben kecsesen meghajolt.

– Talán jobban tennéd, ha valami híres naplopótól idéznél, azt hiszem. Annabel még mindig utánad epekedik? – kérdezte Rose, akinek eszébe jutottak a kamaszkori tréfák némely viszonzatlan vonzalmakkal kapcsolatban.

– Egy cseppet sem. Fun átvette a helyemet a szívében, és a gyönyörű Annabellából még a tél vége előtt Mrs. Tokio lesz, ha nem tévedek.

– Micsoda, a kis Fun See? Milyen furа belegondolni, hogy ő is felnőtt, és pont Annabelt akarja elvenni! Ő

egy szót sem szólt erről, de ez megmagyarázza, miért csodálta annyira a szép kis kínai dolgaimat, és miért érdeklődött annyira Kanton iránt.

– A kis Fun most már egy jól megtermett fickó, és alaposan bele van esve a mi kis kövér barátnőnkbe, aki azonnal rászokna az evőpálcikákra, ha Fun megkérné a kezét. Kérdeznem sem kell, hogy vagy, kedves rokon, mivel jobb színed, mint magának Aurórának, a hajnal istennője. Előbb is lejöhettem volna, de úgy véltem, pihenni szeretnél a hosszú utazás után.

– Már kilenc óra előtt versenyt futottam Jamie-vel. És te mivel voltál elfoglalva, fiatalúr?

– Aludtam. És álmodtam. Álmodtam bizony, méghozzá veled, szépségem… – kezdte Charlie, ám Rose a szavába vágott, és a tőle telhető legszemrehányóbb hangon, miközben a bűnös óvatos, de elégedett pillantásokkal méregette őt, így szólt:

– Már rég fel kellett volna kelned, és dolgoznod, mint a többieknek. Úgy éreztem magam, mint egy

zümmögő méhkasban, mikor láttam őket, ahogy mind sietnek a dolgukra.

– De drága angyalom, nekem nincs semmi dolgom! Éppen töprengek azon, hogy mit csináljak, és amíg el nem döntöm, igyekszem másokat szórakoztatni. Minden családban szükség van legalább egy úriemberre, és úgy tűnik, én ehhez értek a legjobban – válaszolt Charlie, miközben a hanyag eleganciájú világfi tartását igyekezett felvenni, ami nagyon meggyőző lett volna, ha közben a szemében nincs ott az a huncut csillogás.

– A mi családunkban *csak* úriemberek vannak, legalábbis remélem – válaszolt Rose, azzal a büszke arckifejezéssel, ami mindig megjelent rajta, ha valaki valami rosszat mondott a Campbellekről.

– Persze, ez csak természetes. Azt kellett volna mondanom, hogy főállású úriember. Tudod, ellenkezik az elveimmel, hogy úgy húzzam az igát mindennap, mint Archie. Mi haszna van annak? Nincs szükségem a

pénzre, már így is elég áll rendelkezésemre, miért ne élvezzem hát, és szórakozzak, amíg csak megtehetem? Biztos vagyok benne, hogy a jókedvű emberek az emberiség legnagyobb jótevői ebben a siralomvölgyben.

Nem volt könnyű vitába szállni ezekkel az érvekkel, különösen, hogy egy nagyon jóképű fiatalember nyilatkoztatta ki őket, aki majd kicsattant az egészségtől, és boldog arccal ült a kanapé egyik karfáján, miközben a lehető leglefegyverzőbben mosolygott az unokatestvérére. Rose nagyon jól tudta, hogy Epikurosz filozófiája nem a legalkalmasabb az életkezdéshez, de nehéz lett volna vitába bonyolódni Charlie-val, mivel mindig kitért a komoly témák elől. Annyira könnyed és vidám volt, hogy senkinek nem lett volna kedve leárnyékolni a belőle áradó fényességet, amely tényleg jót tett az egész emberiségnek.

– Olyan okosan csűröd-csavarod a szót, hogy nem is tudom, hogyan ellenkezhetnék veled, habár még mindig meg vagyok győződve arról, hogy nekem volt igazam – mondta a lány komolyan. – Mac is ugyanúgy

szereti a semmittevést, mint te, de mégis dolgozik, mert tisztában van vele, hogy nem helyes elvesztegetnie a drága idejét. Bölcsen úgy döntött, hogy kitanul egy mesterséget, akkor is, ha sokkal jobban szeretne a könyvei között lenni vagy valamelyik hobbijának szentelni az idejét.

– *Neki* ez talán meg is felel, mivel *őt* nem érdekli a társasági élet, és így bízvást tanulhat medicinát, de akár sétálgathat is az erdőben, zsebében poros filozófusok és divatjamúlt költők munkáival – válaszolt Charlie, megvonva a vállát, ami nagyon jól kifejezte a Macről alkotott véleményét.

– Nem is tudom, hogy a poros filozófusok, mint Szókratész vagy Arisztotelész, vagy az olyan ódivatú költők, mint Shakespeare és Milton, nem sokkal megfelelőbb társaság-e számára, mint a te modernebb barátaid – mondta Rose, akinek eszébe jutottak Jamie konkollyal kapcsolatos megjegyzései. Néha igazán csípős tudott lenni, és mivel már régóta nem mosta meg a fiúk fejét, most különösen jólesett neki.

Ám Charlie ügyesen másra terelte a szót, aggódó arckifejezéssel így kiáltva:

– Tényleg azt hiszem, hogy olyan leszel, mint Jane néni. Ő pontosan ugyanígy ragad meg minden alkalmat arra, hogy összeszidjon minket! Ne őt válaszd példaképedül, könyörgöm! Nagyon jó asszony, de szerény véleményem szerint teljesen kibírhatatlan.

Az a gondolat, hogy kibírhatatlanná válik, nagyon kellemetlen egy lány számára, ahogy azt ez a minden hájjal megkent fiatalember nagyon jól tudta. Rose azonnal bele is sétált a csapdába, mert Jane néni a legkevésbé sem volt a példaképe, habár nagyra becsülte a hölgyet.

– Már nem festesz? – kérdezte a fiútól kurtán, egy Fra Angelico-angyalt a kezébe véve, amint helyet foglalt a kanapé sarkában.

– A legédesebb arc a világon, és nagyon hasonlít rád, különösen a szemei, nem igaz? – mondta Charlie, azt a jenkis módszert alkalmazva, hogy egy kérdésre

egy másikkal válaszol.

– Választ szeretnék, és nem bókokat – mondta Rose, és megpróbált szigorú arcot vágni, mialatt a képet gyorsan félretette.

– Abbahagytam-e a festést? Ó, dehogy! Egy kicsit maszatolok az olajfestékkel, pacákat ejtek a vízfestékkel, néha rajzolok egy-egy vázlatot, és bedugom az orrom a műterembe, amikor megszáll a művészi ihlet.

– Mi a helyzet a zenéléssel?

– Még ennél is jobb. Nem túl sokat gyakorlok, de rengeteget éneklem társaságban. Múlt nyáron elkezdtem gitározni, és trubadúrként jártam be a környéket. A lányoknak nagyon tetszik, a fiúkat pedig felvidítja.

– No és tanulsz valamit?

– Nos, hever néhány jogi tankönyv az asztalomon, jó

nagy, vastag, már szemre is roppant tudományos könyvek. Olykor bele-belelapozok, ha nem adódik más szórakozásom, vagy unszolnak a szüleim. Ám nemigen ragadt rám több az idén, mint hogy mi az alibi. – A ravasz csillogás Charlie szemében azt jelentette, hogy gyakran ki is használja jogi ismereteinek ezt a részét.

– Akkor hát mivel foglalkozol?

– Szép prédikátornőm, élvezem az életem. A magánszínházi társulatok rendkívül divatosak lettek az utóbbi időben, és én annyi babérkoszorút nyertem, hogy komolyan megfordult a fejemben, hogy színészi pályára adjam a fejem.

– Igazán?! – kiáltott fel rémülten Rose.

– Miért is ne? Ha már *muszáj* dolgoznom, akkor ez éppen olyan megfelelő pálya, mint a többi.

– Nem, ha nincs elegendő tehetséged hozzá, amit sejtek rólad. Egy zseni bármivel foglalkozhat; ha viszont nem vagy az, jobb, ha nem kacsintgatsz a színpad felé.

– Ez ám a hidegzuhany a Jámbor Színjátszó Társaság csillaga számára! Macről sem lehet elmondani, hogy nyoma volna benne a lángelme legapróbb szikrájának, mégis csodálod őt, amiért orvos akar lenni! – kiáltott fel Charlie, akit kissé megbántottak a lány szavai.

– Akárhogy is, az egy tiszteletre méltó törekvés. Inkább lennék középszerű orvos, mint középszerű színész. De tudom, hogy nem is gondolod komolyan, és csak azért mondod, hogy alaposan rám ijessz.

– Pontosan. Mindig felhozom ezt a témát, mikor valaki hegyi beszédet akar tartani nekem, és ez mindig csodákat művel. Mac bácsi elsápad, a nénikéink szent rémületben emelik magasba a kezüket, és általános pánik lesz úrrá mindenkin. Ekkor én nagylelkűen ígéretet teszek arra, hogy nem hozok szégyent a családra, és a hála hirtelen fellobbanásában a drága lelkek mindent megígérnek, amit csak kérek. Így helyreáll a béke, és én tovább szórakozhatok.

– Pontosan úgy, mint amikor azzal fenyegetőztél, hogy elszegődsz egy hajóra, mert az édesanyád nem volt hajlandó eleget tenni minden szeszélyednek. Ebből a szempontból mit sem változtál, ámbár más szempontból nagyon is. Egykor nagyra törő terveid voltak, Charlie, most azonban, úgy tűnik, megelégszel azzal, hogy mindenbe belekontárkodsz, de semminek nem válsz a mesterévé.

– Azok kisfiús ostobaságok voltak. Az idő múlásával megjött az eszem: nem látom értelmét annak, hogy egyetlen dolognál lehorgonyozzak, és hosszú évekig abban robotoljak. A csak egyvalamire összpontosító emberek idővel hihetetlen korlátoltak és bambák lesznek. És számomra teljesen elviselhetetlenek. A kultúra a legnagyszerűbb dolog, és úgy a legegyszerűbb hozzáférni, ha az ember minden területébe belekóstol. Az effajta kulturáltság a leghasznosabb, és hosszú távon a legsikeresebb is. Mindenesetre, nekem ez a kedvemre való, és csak ennek a megszerzésére vagyok hajlandó törekedni.

Ezzel a kinyilatkoztatással Charlie végigsimított a homlokán, a feje mögött összekulcsolta a kezét, és hátradőlve dúdolni kezdte az egyik diáknóta refrénjét, amely híven tükrözte életszemléletét:

A ropogósra sült hústól

lelkes arcunk kipirul,

sok pohár és még több mosoly:

ez az ünnep, vigadjunk.

– A szentek között is volt néhány olyan ember, aki csak egyetlen dologra koncentrált, és habár a világ szempontjából talán nem voltak túl sikeresnek mondhatók életükben, haláluk után mindenki szerette és tisztelte őket – mondta Rose, aki egy halom képecskét borított az asztalra, hogy megkeresse köztük a

kedvencét, Szent Ferencet.

– Ez már inkább az ízlésem szerint való. Azoktól az elkínzott, csontsovány aszkétáktól a hideg is kiráz, de íme, egy szent, aki úriember volt. Ő könnyedén vette a dolgokat, és úgy tett jót mindenkivel, hogy közben nem jajveszékelt megállás nélkül a saját bűnei miatt, és nem keserített el másokat azzal, hogy a fejükre olvasta a sajátjaikat – mondta Charlie a jóképű Szent Mártont ábrázoló képet téve a barna csuhás barát képe mellé.

Rose mindkettőt alaposan megnézte, és megértette, hogy az unokafivérének miért tetszik jobban a katonás figura karddal az oldalán, mint a keresztet hordozó aszkéta. Az egyik bátran lovagolt országokon keresztül bíborban és tiszta fehérneműben, vadászkutyájával az oldalán, inasokkal a nyomában, míg a másik egy szegényházban élt, és a halottakért, haldoklókért imádkozott. Nagy volt a különbség a kettő között, és a lány tekintete is a lovagi alakon időzött tovább. Végül elgondolkodva azt mondta:

– A te választottad a szebb, ez kétségtelen. De én egyetlen jó cselekedetéről sem hallottam, azon kívül, hogy megosztotta a köpenyét egy koldussal, míg az én Szent Ferencem akkor adta mindenét a szegényeknek, mikor az élet a legnagyobb kísértést jelentette számára, és minden ellenszolgáltatás nélkül szentelte egész életét Isten szolgálatának. Igaz, hogy ő öreg és szegény, és nyomorúságosan élt, de akkor sem választom helyette a másikat. Megkaphatod a víg Szent Mártonodat, ha akarod.

– Köszönöm, nem, a szentek nincsenek nagyon ínyemre. Nagyon szeretném viszont az aranyhajú angyalt a kék köpenyben, ha azt nekem adnád. Ő lesz az én Madonnám, és úgy fogok imádkozni hozzá, mint egy hithű katolikus – válaszolta Charlie, kezébe véve a liliomot tartó, finom, mély tekintetű alak képét.

– Tiszta szívemből neked adom, és bármelyik másikat is, ha szeretnéd. Válassz néhányat az édesanyádnak is, és add át neki, tolmácsolva a szeretetemet.

Charlie odaült Rose mellé, hogy egy kellemes órán át nézegessék a képeket, és beszélgessenek róluk. Ám amikor elindultak ebédelni, ha valaki ott lett volna, aki megfigyel egy ilyen látszólag jelentéktelen apróságot, azt vette volna észre, hogy a jó Szent Ferenc arccal lefelé a kanapé alatt hevert, míg az elegáns Szent Márton kiállítva díszelgett a kandallópárkányon.

III. FEJEZET

Miss Campbell

Amíg az utazók kicsomagolják a bőröndjeiket, megpróbáljuk felidézni, amilyen röviden csak lehet, az általunk szőtt történet átugrott részeit.

Rose élete nagyon csendes és elfoglalt volt az alatt a négy év alatt, amely május elsejei döntését követte. A tanulás, a testedzés, a házimunka és a rengeteg hasznos, szórakoztató elfoglaltság következtében boldog, egészséges teremtéssé cseperedett, évről évre egyre szebbé és nőiesebbé vált, ám mindvégig megőrizte azt az üde ártatlanságot, amelyet a lányok oly gyorsan elveszítenek, amikor túl korán küldik ki a világ zűrzavarába, azonnal egy bizonyos szerepbe kényszerítve őket.

Egyetlen területen sem volt kiemelkedően tehetséges, és távol állt attól, hogy tökéletes legyen. Ő is teli volt

gyerekes szeszélyekkel és butaságokkal, kissé el volt kényeztetve szerető nagybátyja révén, és hajlamos volt azt hinni: mindenkinek az élete olyan biztonságos és gondtalan, mint az övé. Amikor valahol nélkülözést vagy fájdalmat látott, jó szíve majd megszakadt, és bőségesen, sőt meggondolatlanul adakozott. Ám ami az emberi gyarlóságot illeti, a gyermek őszinte, egyenes természetéből adódóan ösztönösen az igaz és tiszta dolgokhoz vonzódott, ahogyan a virágok is a fény felé törekszenek. A női lélek gyönyörűen bimbózott a zöld levelek és a kicsi tüskék alatt.

Amikor tizenhét éves lett, dr. Alec kijelentette, hogy elérkezett az idő a világ körüli utazására, amelyet ő hatékonyabb nevelésnek tartott, mint amit bármilyen iskola adni tudott volna. Ekkor azonban Peace néni állapota romlani kezdett, és hamarosan csendben jobblétre szenderült, hogy viszontlássa szerelmét, akire oly sokáig várt. Rejtélyes módon az ifjúság visszatért a halott arcra, és visszacsempészte a vonásokra az elveszett szépséget, valamint a múltbéli románcok emlékét, amelyeket addig a szívében őrzött. Más éltes

hölgyekkel szemben, az ő barátai fiatalok voltak; a temetésén nem ősz fejeket lehetett látni, hanem szerető, fiatal teremtéseket, akik előkészítették a drága öreg hölgyet az örök pihenésre, vállukon vitték a koporsóját, valamint fehér virágokat szórtak a sírjára, amelyeket ő életében egyszer sem vihetett a kezében.

Peace néni halála után szegény Plenty néni olyan elhagyatottnak tűnt, elveszítvén azt a személyt, akiről egész életében gondoskodott, hogy dr. Alec a világ minden kincséért sem hagyta volna magára, és Rose is örömmel rótta le adósságát a gyengéd gondoskodással, amely minden szónál nagyobb vigaszt nyújt. Ám Plenty néni, aki egész életében másokért dolgozott, hamarosan fellázadt a szívből meghozott áldozat ellen; vigaszra lelt a saját hitében, és elfoglaltságot talált magának a mindennapi teendőkben. Myra néni gondozása is elterelte a figyelmét, aki nagyszerű páciens volt, mivel folyamatosan igényelte a törődést.

Így végül elérkezett a pillanat, amikor a nyílt lelkű utazók elindulhattak, és Rose tizennyolcadik

születésnapján Alec bácsival, valamint a hűséges Phebe-vel hajóra szállt, hogy megnézze a hatalmas, gyönyörű világot, amely mindannyiunk előtt kitárulkozik, ha tudjuk értékelni és élvezni.

Phebe-t a legjobb zeneiskolákba írattak be, és mialatt szorgalmasan képezte szépséges hangját, Rose és bácsikája a lehető legélvezetesebb módon barangolt be minden tájat és várost. Úgy repült el a két év, hogy szinte észre sem vették, az otthon maradottak viszont már sürgették a hazatérésüket.

Vissza is tértek hát, és most az örökösnő elfoglalhatta helyét, mivel huszonegy éves korában már rendelkezhetett a vagyonával, amelynek a helyes használatát előtte gyakorolta. Nagyra törő terveket szőtt magában. Még mindig nagylelkű volt, de idővel megtanult óvatos lenni, és a tapasztalata megmutatta, hogy az a legbölcsebb jótékonyság, amely abban támogatja a szegényeket, hogy segíteni tudjanak magukon.

Dr. Alec alig tudta visszafogni az ifjú emberbarát lelkesedését, aki azonnal bele akarta vetni magát, hogy kórházaknak adakozzon, otthonokat építtessen, gyerekeket fogadjon örökbe, és az egész emberiségen egy szuszra segítsen.

– Szánj egy kis időt arra, hogy megfigyeld a környezetedet, és felmérd a helyzetedet, gyermekem! Az a világ, amelyben eddig éltél, sokkal egyszerűbb és őszintébb, mint az, amelybe most készülsz belépni. Tedd próbára magad, és tapasztald meg, hogy a régi szokásaid valóban a legjobbak-e! Elég idős vagy ahhoz, hogy önállóan tudj dönteni, és elég bölcs is, hogy felismerd, mi a legjobb számodra, legalábbis remélem – mondta, s magában arra próbált fölkészülni, hogy kiengedje a madárfiókát a szárnyai alól, hogy az szabadon szárnyalhasson.

– Tudod, bácsikám, nagyon félek, hogy csalódást fogok okozni neked – válaszolt Rose szokatlan határozatlansággal, a szemében erős elszántsággal. – Azt szereted, ha őszinte vagyok hozzád, én pedig

megszoktam, hogy minden butaságomat elmondom neked. Most is így teszek, és ha úgy véled, nagyon rossz úton járok, kérlek, szólj rám. Nem szeretném, ha teljesen levennéd rólam a kezed, még ha már felnőttem is. Azt mondod, várjak egy kicsit, tegyem magam próbára, és győződjek meg róla, hogy a régi szokásaim a legjobbak-e a számomra. Nagyon szeretnék így cselekedni, mert akkor valóban hasznosabbá tehetném az életem, mint a többi lány – tette hozzá, mivel a bácsikája arca nagyon elkomolyodott.

Dr. Alec *valóban* csalódott volt, de elismerte, hogy a lány kívánsága nagyon is természetes. Egyetlen pillanat alatt felmérte, hogy egy ilyen próbatételnek is meglehetnek a maga előnyei. Mindazonáltal rettegett tőle, mivel eddig nagyon gondosan igyekezett megválogatni a lány társaságát, és megpróbálta őt távol tartani a világ kihívásaitól, olyan sokáig, ameddig csak lehetséges – éppúgy, mint sok más szerető szülő vagy nevelő. Ám Éva természete nagyon erősen jelen van minden leányban: a tiltott gyümölcs mindig szebbnek tűnik, mint azok, amelyek a saját kertünkben teremnek,

és még a legmegfontoltabbak számára is ellenállhatatlannak bizonyul olykor, hogy legalább belekóstoljanak. Így hát Rose, kitekintve gyermekkorának biztonságos világából a felnőttkor birodalmába, amelyet éppen most készült birtokba venni, hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett rá, hogy belekóstoljon az élvezetekbe, még mielőtt a felelősséget a vállára venné. Túl őszinte volt, hogy leplezze ezt a kívánságát.

– Jól van, kedvesem, próbálj ki mindent, ha ehhez van kedved, csak vigyázz az egészségedre! Ne vidd túlzásba az élvezetek hajszolását, nehogy többet veszíts, mint amennyit nyersz, ha lehetséges! – tette hozzá alig hallhatóan, vidámságot erőltetve magára, hogy leplezze, mennyire aggódik.

– Tudom, hogy butaság, de egy darabig szeretnék pillangóként csapongani, csak hogy kipróbáljam, milyen érzés. Magad is észrevetted, hogy nem tudtam figyelmen kívül hagyni a külföldi divatot az utunk során; és habár mi nem vettünk részt a társasági életben, itthon

a lányok mindenféle mulatságot emlegetnek erre a télre. Így hát, ha nem vetsz meg *nagyon* ezért, szeretném kipróbálni.

– Mennyi ideig?

– Három hónap nagyon hosszú idő lenne? Az újév megfelelő idő arra, hogy új életet kezdjek. Mindenki nagyon szívesen lát engem, így akkor is kénytelen lennék részt venni az ünnepségeken, ha nem volna kedvem hozzá, különben nagyon hálátlannak és mogorvának tűnnék – mondta Rose, aki örült neki, hogy ilyen jó oka van a kísérletezésre.

– Talán annyira tetszeni fog ez az élet, hogy a három hónapból akár évek lesznek. Az élvezetek nagyon édesek, amíg az ember fiatal.

– Gondolod, hogy meg fognak rontani engem?

– Majd meglátjuk, kedvesem.

– Majd meglátjuk… – Rose olyan arckifejezéssel

vonult el, mintha valami komoly fogadalmat tett volna.

Nagy megkönnyebbülés volt a társaság számára, amikor elterjedt a hír, hogy Miss Campbell végül mégis bált rendez. Mindenki elfogadta Plenty néni meghívását. Clara néni nagyon csalódott volt, mivel ő szerette volna megszervezni a nagyszabású bált, ám Rose nem engedett, és Plenty néni, a kedves öreg hölgy irányíthatott mindent.

Az eredmény egy barátságos és bájos összejövetel lett a hazatértek köszöntésére. Egyfajta ódivatú, vendégszerető zsúr, olyan egyszerű, szívélyes és őszinte, hogy még akik csak kritizálni jöttek, ők is azon kapták magukat, hogy élvezik. Sokan elismerték, hogy sem leírni, sem utánozni nem tudnák ennek a vonzerejét.

Phebe nagy feltűnést keltett, és a legyezők mögött mindenki róla pletykált, mivel akik néhány évvel ezelőtt ismerték meg, nem ismerték fel a kis cselédet a szép ifjú hölgyben, aki olyan méltóságteljesen viselkedett, és mindenkit elbűvölt az énekével. Hamupipőkéből

királylány lett! Ez volt az általános vélemény. Rose rendkívül élvezte a szenzációt, amelyet barátnője okozott. Sok csatát kellett megvívnia az ő kedves Phebe-jéért azóta, hogy a lány hozzájuk érkezett, most azonban erőfeszítései célt értek.

Miss Campbellre is kíváncsi volt mindenki. Rose olyan kedvesen tett eleget társasági kötelezettségeinek, hogy még Miss Bliss is megbocsátotta neki, hogy sajnálatos módon elhanyagolta az öltözködését. Ámbár az egyszerű fehér ruhák miatt ingatta a fejét. A két lány valóban egyforma ruhát öltött, épp csak annyi különbséggel, hogy Phebe-én vörös, Rose-én pedig kék szegély volt.

A vendég lányok buzgón forgolódtak visszaérkezett barátnőjük körül. Rose nagy kedvencük volt, mielőtt elment, és most visszavárta őt üresen maradt trónja. A fiatalemberek titokban megállapították, hogy Phebe szemrevalóbb. De hát se családja, se vagyona, ezért mi haszna van a szépségéből? – vélték, s bár csodálták Phebe-t, mintha csak a ház egy dekorációja lenne, nagy

tisztelettel kitértek előle.

A csinos Rose-zal azonban „minden rendben volt”, ahogy ezek a szeretetre méltó fickók megjegyezték. Sok vágyakozó tekintet kísérte a csillogó hajú, ide-oda cikázó lányt, mintha csak maga lenne a nehezen megszerezhető aranygyapjú, amelyet izmos, délceg unokafivérek őriznek, és figyelmes nagynénik tartanak szemmel.

Nem csoda, hogy a leány elbűvölőnek találta ezt az újfajta életet, és az élvezetekből ivott első korty alaposan a fejébe szállt. Mindenki örömmel üdvözölte, és mosolygott rá, dicsérte, hízelgett neki, és kellemes jóslatokat suttogott a fülébe. Úgy tűnt, mintha nem merték volna kimondani a bókokat és a jókívánságokat, amíg a régi énjét külföldön nem hagyta. Most viszont olyannak látták, mintha időközben egy új, csodálatos tehetséggel megáldott lénnyé vált volna.

– Ez nagyszerű dolog, bácsikám! Félő, hogy kedvem lenne újabb három hónaphoz, ha ez letelik – suttogta dr.

Alecnek, aki a sarokból figyelte, ahogy Charlie a karján vezeti a táncolókat vacsora után a nagy hallban.

– Csak lassan, kislányom, lassan! Ne feledd, hogy valójában nem pillangó vagy, hanem egy halandó személy, akinek holnap sajogni fog a feje – válaszolta, komolyan nézve a lány kipirult, mosolygó arcába.

– Szinte azt kívánom, bárcsak ne lenne holnap, s ez az este örökké tartana. Annyira jól érzem magam, és mindenki olyan kedves hozzám – mondta apró, boldog sóhajjal, miközben megemelte fehér csipkés szoknyája végét, akár egy kirepülés előtt tollászkodó fehér madár.

– Majd visszatérünk a dologra úgy hajnali két óra körül – kezdte a bácsikája figyelmeztetően bólintva.

– És én őszintén fogok válaszolni. – Rose csak ennyit felelt, majd Charlie máris elragadta, és elvegyültek a színes tömegben.

– Ennek semmi értelme, Alec! Olyan bölcsen és józanul nevelhetsz egy lányt, ahogyan csak tudod,

akkor is el fogja tépni a pórázát, ha eljött az ideje, és buzgón beleveti magát az élvezetekbe, akár a világ legcsapodárabb teremtése. Egyszerűen ilyen a természetük – mondta Mac bácsi, ütemesen dobolva a lábával a zene ritmusát, mintha neki sem volna ellenére, hogy kivegye a részét a mulatságból.

– Az én kislányom mindent kipróbálhat, és mindenbe belekóstolhat, de, hacsak nem tévedek nagyot, egy kis idő múlva meg fog ettől csömörleni. Meg akarom nézni, kiállja-e a próbát. Ha nem, akkor minden eddigi erőfeszítésem hiábavaló volt. Szeretnék ezzel tisztában lenni – válaszolt az orvos, reményteli mosollyal az ajkán, ám aggódó fénnyel a szemében.

– Semmi baj nem lesz vele, az isten áldja meg a drágát! Hagyd hát, hogy most ártatlanul korpa közé keveredjen, és élvezze az életet, amíg csak nem áll készen arra, hogy megállapodjon. Bárcsak minden fiatal teremtés ilyen szilárd jellemű volna, és olyan biztonságban vészelné át ezt az időszakot, mint ő! – tette hozzá Mac bácsi, és a fejét ingatta néhány előtte

forgolódó fiatal láttán.

– Remélem, minden rendben van a fiaiddal.

– Minden, hál' istennek! Eddig még egyikkel sem volt sok gondom, ámbár Mac valóságos különc, Steve pedig roppant piperkőc. De nem panaszkodom, hiszen mindketten ki fogják nőni ezeket a furcsaságokat. A szívük mélyén derék fickók, hála az édesanyjuknak. Ám Clara rosszul neveli a fiát, és férfiként is ugyanúgy el fogja kényeztetni, mint azt fiúként teszi, ha az apja közbe nem lép.

– Beszéltem a fiúról Stephen fivéremmel, amikor tavaly Kalkuttában jártam. Irt is neki egy levelet, ám Clara feje tele van mindenféle tervekkel, így ragaszkodott hozzá, hogy Charlie még egy évig maradjon vele, pedig a fiú apja arra utasította, hogy utazzon ki hozzá Indiába – mondta az orvos, miközben odébb sétáltak a szobában.

– Túl késő már az utasítgatásra! Charlie kész férfi, és Stephen rá fog jönni, hogy túlságosan finoman bánt vele

eddig. Szegény fickó, nem volt könnyű dolga eddig sem, és valószínűleg még ennél is nehezebb lesz, hacsak nem jön haza, és nem tesz rendet.

– Amíg csak lehet, ezt igyekszik majd elkerülni. Minden energiáját felemésztette, hogy ellenálljon az ottani időjárás viszontagságainak, és irtózik a gondoktól. El lehet képzelni, hogy semmi kedve egy ostoba nőt és egy makacs fiatalembert irányítgatni. Segítenünk kell neki, Mac, és meg kell tennünk mindent a jó öreg Steve-ért.

– A legtöbb, amit tehetünk, hogy rávesszük a fiút, házasodjon meg minél előbb, és alapítson családot.

– De drága öregem, hiszen még csak huszonhárom éves! – kezdte a doktor, mintha az ötlet oly légből kapott volna. Majd hirtelen megváltozott az arckifejezése, és szomorkás mosollyal tette hozzá: – Már meg is feledkeztem róla, mennyi remény és szenvedés lehet az ember szívében akár huszonhárom évesen is.

– És mennyivel jobb emberré válik tőlük, ha bátran szembenéz velük – mondta Mac bácsi a bátyja vállára téve a kezét és őszinte elismeréssel nézve rá. Majd nyájasan visszafordulva a fiatalokhoz, így folytatta: – Nem osztod Clara véleményét egy bizonyos ügyben, úgy gondolom.

– Határozottan ellenzem. A kislányomnak a legjobbat kell kapnia, és Clara nevelése még egy angyalt is elrontana – válaszolta dr. Alec sietve.

– Nagyon nehéz lesz kiengednünk a mi kis Rose-unkat a családból. Mi lenne, ha Archie-t választaná? Ő remek neveltetést kapott, és tetőtől talpig becsületes, nagyszerű fickó.

A fivérek eddigre már visszavonultak a dolgozószobába. Magukban voltak, ám dr. Alec mégis lehalkította a hangját, ahogy szívmelengető gyengédséggel azt mondta:

– Nem pártolom a házasságot unokatestvérek között, így aztán szép kis kutyaszorítóban vagyok.

Tudod, Mac, úgy szeretem ezt a gyermeket, mintha a sajátom volna, és úgy érzem, hogy csak akkor tudom őt rábízni egy másik emberre, ha ismerem, és teljes mértékben megbízom benne. Semmi értelme, hogy tervezgessünk, mivel ő fogja kiválasztani a jövendőbelijét. Ám én is azt szeretném, ha magunk között tarthatnánk őt, és ha valamelyik fiú egy olyan feleséget kapna, mint Rose.

– Erre kell törekednünk! Hagyd tehát az elméleteidet, és kezdd el tanulmányozni az idősebb fiúkat, hogy az egyiket boldoggá tehesd. Hiszek benne, hogy mindnyájan derék fiatalemberek, és habár még túl fiatalok az ilyesmihez, nincs abban semmi, ha megpróbálunk terveket szőni számukra, annál is inkább, mert soha nem tudhatjuk, mikor jön el a megfelelő pillanat. Hitemre, olyan, mintha egy lőporos hordón ücsörögnénk… Figyeld csak meg ezeket a mai fiatalokat! Mind rendkívül nyugodtnak tűnik, amíg egy szikra hatására be nem következik a robbanás, és csak Isten a megmondhatója, mit találunk majd magunk körül utána.

Ezzel Mac bácsi kényelmesen helyet foglalt, hogy megtárgyalhassák Rose jövőjét. Az orvos viszont fel-alá járkált a szobában, a szakállát babrálta, és a szemöldökét ráncolta, mintha nehezére esne erről gondolkozni.

– Igen, Archie remek fickó – mondta, válaszolva a kérdésre, amelyet azelőtt elengedett a füle mellett. – Egyenes, megbízható, intelligens fiú, akiből nagyszerű férj válik majd, ha rájön, hogy neki is van szíve. Talán csak egy vén bolond vagyok, de nem tetszik, ha egy fiatalember szívében látszólag semmi romantika nem lakozik, valami kis melegség és lelkesedés, tudod, mire gondolok. Isten áldja meg! Mintha negyvenéves lenne, és nem huszonhárom-huszonnégy. Olyan józan, komoly és nyugodt. Saját magamat fiatalabbnak érzem nála, és készen állnék térdre borulni egy asszony előtt, ha még lenne szívem, amelyet felajánlhatnék.

A doktor kissé szégyenkező arcot vágott, miközben beszélt, a fivére pedig nevetésben tört ki.

– Nézzenek oda, Alec! Micsoda pazarlás, hogy annyi romantika és kiválóság, mint ami a te szívedben van, kárba vész! Miért nem mutatsz példát ezeknek a fiataloknak, és indulsz el udvarolni magad is? Jessie azon csodálkozott, hogyan lehet az, hogy nem szerettél bele Phebe-be ennyi együtt töltött idő alatt, Clara pedig meg van győződve arról, hogy csak azért vártál eddig, hogy a lány biztonságban legyen Plenty néni szárnyai alatt, és a jól bevált, ódivatú módon közeledhess hozzá.

– Én… – A doktor a puszta gondolattól is megdöbbent, majd lemondó sóhajjal, mártírarccal azt mondta: – Örökre hálás lennék, ha ezek a drága hölgyek végre békén hagynának. Az ég szerelmére, verd ki a fejükből ezt a gondolatot, Mac, vagy különben meggyanúsítanak ezzel a szegény lánnyal, és örökre vége lesz a nyugalmának. Nagyon szép teremtés, és én büszke vagyok rá, de sokkal többet érdemel annál, mint hogy az életét egy vén bolondhoz kösse, akinek a hűség az egyetlen érdeme.

– Ahogy akarod. Különben is csak tréfáltam. – Mac

bácsi titkos megkönnyebbüléssel ejtette a témát. A nagyszerű ember gyakran gondolkodott a családról, és elég sok fejfáját okoztak neki a hölgyek megjegyzései. Rövid hallgatás után áttért az előző témára, amely sokkal közelebb állt a szívéhez.

– Nem hiszem, hogy igazad van Archie-val kapcsolatban, Alec. Nem ismered őt elég jól, különben tudnád, hogy mekkora szív lakozik a rezzenéstelen külső és a nyugodt viselkedés mögött. Én nagyon megkedveltem őt, és igen sokra tartom. Nem tudom, hol találnál nála jobb partit Rose-nak.

– Már csak Rose-nak kell így gondolnia – mondta a doktor, mosolyogva a fivére üzleties hozzáállásán.

– Az a lány bármit megtenne, hogy örömet okozzon neked

– kezdte Mac bácsi teljesen jóindulatúan, mivel a rendkívül földhözragadt felesége mellett eltöltött huszonöt év után szinte minden romantika kiveszett belőle.

– Semmi értelme, hogy terveket szőjünk! Soha nem fogok beleszólni a dolgaiba, legfeljebb tanácsot adok. De ha *nekem* kellene választanom a fiúk közül, én a keresztfiamra szavaznék – válaszolt a doktor komolyan.

– Micsoda, az én rút kiskacsámra? – kiáltott fel Mac bácsi meglepetten.

– Ne feledd, hogy a rút kiskacsából végül hattyú lesz! Mindig is nagyon kedveltem a fiút, mert őszinte és eredeti. Most még zöld, akár egy éretlen alma, de szilárd jellem, és csak időre kérdése, hogy beérjen. Biztos vagyok benne, hogy a Campbellek egyik kiemelkedő tagja válik belőle.

– Nagyon lekötelezel, Alec, de ebből semmi nem lesz. Derék fickó, és idővel talán elér majd valamit, amire büszkék lehetünk, de nem ő az igazi a mi Rose-unk számára. Valaki olyanra van szüksége, aki jól tudja kezelni a vagyonát, ha mi már nem leszünk. Archie a legmegfelelőbb erre, hidd el!

– Csudába a vagyonnal! – kiáltott fel az orvos

hevesen. – Én azt akarom, hogy *boldog* legyen, és az sem érdekel, ha az egésztől megválik, amennyiben csak púpnak érzi a hátán. Kijelenthetem neked, hogy rettegtem ettől a pillanattól, annyira, hogy a lehető legtovább halogattam. Reszkettem, ha egy-egy fiatalember mellénk szegődött utunk során. Egyszer-kétszer alig úsztuk meg a dolgot, de most már nem tudom elkerülni, amint láthatod is abból, milyen sikere van a lánynak ma este is. Legalábbis Clara ezt sikernek nevezi. Hála istennek, hogy nincs több lányom, akire vigyázni kellene!

– Ugyan már, ne aggódj ennyire! Szerezd meg Archie-t, és rendezd ezt az ügyet megnyugtatóan, mindenki boldogsága kedvéért. Ez a tanácsom, és remélem, meg is fogadod majd – válaszolt a vén összeesküvő, mintha rengeteg tapasztalata lenne ezen a téren.

– Végig fogom gondolni, de figyelmeztetlek, Mac, egy szót se erről a nővéreinknek. Csak két vén bolond vagyunk, akik házasságközvetítésre adják a fejüket.

Már látom, hogy mi vár rám, és vigaszt nyújt, ha kiönthetem a szívem valakinek.

– Megértem. Bízhatsz bennem, még Jane-nek se szólok egy szót sem – válaszolt Mac bácsi egy szívélyes kézszorítással és egy baráti vállveregetéssel kísérve szavait.

– Micsoda sötét és borzasztó titkokról tárgyaltok ti itt? Ez talán egy szabadkőműves-páholy, azok pedig ott a titkos jelek? – kérdezte egy vidám hang az ajtóból. Rose állt ott, csodálkozó mosollyal, mikor látta, hogy a két nagybátyja kezet ráz, és valamit suttogva titokzatosan bólintgatnak egymásnak.

A bácsikák úgy álltak ott, mint a rajtakapott kisdiákok, akik valami rosszban sántikálnak, és olyan bűntudatos képet vágtak, hogy a lány szíve megesett rajtuk. Gyanútlanul azt képzelte, hogy a fivérek csak valami érzelgősségbe merültek bele a vidám esemény hatására. Gyorsan így szólt, hívogató hangon, ám a küszöböt át sem lépve:

– Ide nem léphetnek be hölgyek, ez érthető, ám titeket, drága öreg fickók, mindenki hiányol. Plenty néni azt szeretné, ha egy ódivatú kontratáncot járnánk, amelyet nekem kell vezetnem Mac bácsival. Én választottam önt, uram, mivel remekül táncol, és a legnehezebb figurákat is ismeri. Kérlek, gyertek hát. Phebe pedig rád vár, Alec bácsi. Tudod, hogy ő elég szégyenlős, de ha te leszel a párja, biztosan élvezni fogja.

– Köszönjük, köszönjük! – kiáltott a két úriember, és nagy lelkesedéssel követte a lányt.

Rose magáról megfeledkezve élvezte a táncot, mivel a bácsikája remek elemeket szőtt bele, és egyetlen hibás lépés nélkül vezette őt végig a bonyolult figurákon, könnyed járással irányítva a parkett közepére. Mikor vége volt a táncnak, a lány félreállt, és hagyta, hogy a bácsikája kifújja magát. A pocakos Mac bácsi még úgy is szívesen tovább táncok volna, hogy már teljesen kifogyott a szuszból.

Az ifjú Mac a falhoz támaszkodva állt, haja a szemébe lógott, és unott arckifejezést erőltetett magára, ám tiszteletteljes megdöbbenéssel figyelte az édesapja ugrabugrálását.

– Gyere, és állj be egy körre te is, fiam! Rose olyan friss, akár egy virágszál, ám mi, öreg fickók hamar kifulladunk, így neked kell a helyemre állni – mondta az apa arcát törölgetve, amely úgy fénylett, akár egy bazsarózsa.

– Köszönöm, uram, de nem tartok rá igényt. Ki nem állhatom az ilyen dolgokat. Szívesen futnék versenyt veled a főtéren, kedves rokon, de ez a katlan túl sok nekem – válaszolta Mac meglehetősen udvariatlanul, miközben a nyitott ablak felé hátrált, mintha örülne neki, hogy jó kifogást talált a kiszökésre.

– Te kis mimóza, az én kedvemért ugyan nem kell itt maradnod! *Én* nem hagyhatom itt a vendégeimet azért, hogy a holdfényben futkározzak, még akkor sem, ha meg merném kísérelni ebben a hidegben, egy vékony

ruhában – mondta Rose, a legyezővel hűsítve magát. Cseppet sem bántódott meg Mac visszautasításán, mivel ismerte a fiút, és szórakoztatta őt a különcsége.

– Az fele olyan rossz sincs, mint ez a rengeteg por, gáz, forróság és zaj. Mit gondolsz, mennyit bír el a tüdőd? – kérdezte Mac, aki itt és most szívesen megtárgyalta volna ezt a problémát.

– Valaha tudtam, de most már elfelejtettem. Annyira lefoglaltak egyéb dolgaim, hogy elhanyagoltam az egykori hobbikat, amelyeket öt-hat éve úgy szerettem – mondta a lány nevetve.

– Á, azok nagyon szép és hasznos idők voltak! Még sokáig akarod folytatni ezeket a haszontalanságokat, Rose? – kérdezte Mac, megvető pillantást vetve a táncosokra.

– Még vagy három hónapig, azt hiszem.

– Akkor hát ég veled újévig! – Ezzel Mac eltűnt a függöny mögött.

– Rose, igazán kezelésbe kell venned ezt a fiút, mielőtt teljesen elvadul! Mióta elutaztál, csak a könyveinek él. Nagyszerűen haladt a tanulmányaiban, ezért békén hagytuk, habár az anyja nem győz panaszkodni a viselkedése miatt. Könyörgöm, civilizáld őt egy kicsit; éppen ideje, hogy megszokja a társaságot, és másokkal is megismertesse nagyszerű tulajdonságait, amelyek most rejtve maradnak – mondta Mac bácsi, akit megdöbbentett a fia modortalansága.

– Jobban ismerem az én vadgesztenyémet annál, mint hogy megbántódjak a tüskéi miatt. A többiek azonban nem ismerik, így kezelésbe veszem őt, és a család büszkeségévé formálom – válaszolt Rose készségesen.

– Archie-ról vegyél mintát! Kivételes ifjú. Az a lány, aki megszerzi a szívét, megüti vele a főnyereményt, erről biztosíthatlak – tette hozzá Mac bácsi, akinek ínyére volt a házasságközvetítés, és úgy gondolta, hogy ez a megjegyzés sokat lendíthet az ügyön.

– Te jó ég, milyen fáradt vagyok! – kiáltotta Rose, egy székbe omolva, amikor az utolsó kocsi is eltávozott valamikor éjjel egy és két óra között.

– Mi a véleménye most, Miss Campbell? – kérdezte a doktor, aki először szólította a lányt azon a néven, amely aznap este annyiszor elhangzott.

– Az a véleményem, hogy Miss Campbellnek talán vidám élete lesz, ha úgy folytatja, ahogy elkezdte, és hogy eddig még nagyon szórakoztatónak találja – válaszolta Rose, akinek az ajkain még mindig ott ült a mosoly, amelyet a világi élvezetek első megízlelése csalt oda.

IV. FEJEZET

Rózsák tövisekkel

Egy darabig minden olajozottan ment, és Rose boldog volt. A világ gyönyörű és barátságos helynek tűnt, és úgy látszott, hogy a legszebb álmai is valóra válhatnak. Természetesen ez az állapot nem tartott sokáig, a csalódás elkerülhetetlen volt. A fiatal tekintetek mind a paradicsomot keresik, és sírnak, ha csak egy hétköznapi, munkás világot találnak, teli gonddal és panasszal, amíg meg nem tanulják, hogy ezt is megszépíthetik nemes gondolatokkal és megszentelt élettel.

Akik szerették őt, szorongva figyelték az első csalódást, amelyről tudták, hogy gondoskodásuk ellenére is be fog következni. Eddig Rose-t teljesen lefoglalták a tanulmányai, az utazás és a házimunka, így mit sem tudott a társasági élettel járó sikerekről, megpróbáltatásokról és kísértésekről. Származása és

vagyona következtében nem tudta elkerülni ezeket; és dr. Alec, aki tudta, hogy a tapasztalatból tanul a legtöbbet az ember lánya, bölcsen hagyta, hogy Rose megtanulja a leckéket, amelyek még csupán az elsők voltak. Csak abban reménykedett, hogy ezek a próbák nem lesznek túl nehezek.

Az október és a november gyorsan eltelt, és közeledett a karácsony, minden ünnepélyességével és titokzatosságával, összejövetelekkel és jókívánságokkal.

Rose a saját kis szentélyében üldögélt, amely a szalonból nyílt, és teljesen belemerült az ajándékok előkészítésébe ötszáz legközelebbi barátjának, akik egyre többet kedveskedtek neki, ahogy közeledtek az ünnepek. A komódja fiókjai mind nyitva álltak, és látni lehetett bennük az apró csecsebecséket, amelyeket élénk színű szalagokkal kötött össze.

Egy fiatal lány arcának boldognak kellene lennie egy ilyen pillanatban, ám Rose-é komoly volt, miközben

dolgozott, és időről időre hanyag mozdulattal a fiókba hajított egy dobozt, mintha a szeretetét nem csomagolta volna az ajándék mellé. Olyan szokatlan volt ez a komor arckifejezés, hogy megdöbbentette a szobába lépő dr. Alecet. Aggódó fény gyúlt a szemében, mivel a lány arcán mutatkozó legkisebb gondtól az ő arca is elborult.

– Egy pillanatra el tudnál szakadni a szép kis dobozaidtól, hogy megvarrd a régi kesztyűmet? – kérdezte, miközben odalépett a szalagokkal, csipkékkel és színes papírokkal borított asztalhoz.

– Persze, bácsikám, azonnal.

A lány arca hirtelen felderült, mintha eloszlottak volna a felhők. Mindkét kezét kinyújtotta a viseltes lovaglókesztyűért, és a hangja telve volt azzal a szerető tettrekészséggel, amely a legkisebb szívességet is bearanyozza.

– Az én nagylelkű hölgyem szorgalmasan dolgozik, úgy látom. Segíthetnék valamiben? – kérdezte a doktor

a szerteszét heverő holmikra pillantva.

– Nem, köszönöm, hacsak azt el nem tudnád érni valahogy, hogy ugyanannyi örömmel és érdeklődéssel készítsem az ajándékokat, mint azelőtt. Nem gondolod, hogy nagyon unalmas dolog ajándékokat csomagolni, kivéve azok számára, akiket szeretsz, és akik téged is szeretnek? – tette hozzá a lány, s hangja alig hallhatóan megremegett az utolsó szavaknál.

– Én nem adok semmit azoknak, akiket nem kedvelek. Nem engedhetem meg magamnak, különösen karácsonykor, amikor minden cselekedetünket a jó szándéknak kell vezérelnie. Ha ezek a csinos holmik mind a jó barátaidnak készülnek, akkor bizony nagyon sokan lehetnek.

– Azt hittem róluk, hogy barátok, de már rájöttem, hogy sokan nem azok, és ez nagy baj, uram.

– Beszélgessünk erről, kedvesem, hagyd az ócska kesztyűt! – mondta a doktor, aki együtt érzően ült le a lány mellé.

Ám Rose szorosan fogta a kesztyűt, és buzgón így szólt:

– Nem, nem, nagyon szívesen megcsinálom! Úgysem lennék képes a szemedbe nézni, mialatt elmondom, milyen rossz, gyanakvó leány vagyok – tette hozzá, tekintetét a munkájára szegezve.

– No jó, kész vagyok végighallgatni a vallomásodat bármilyen gonoszságról. Az utóbbi időben feltűnt, hogy néha árnyék borul az én kislányom szemére, a hangja pedig aggódóvá vált. Keserű íz vegyült a kupába, amely olyan édesnek ígérkezett, Rose?

– Igen, bácsikám. Megpróbáltam elhitetni magammal, hogy nem így van, de kénytelen vagyok beismerni, hogy igen, és ez egyáltalán nincs ínyemre. Röstellem elmondani, mégis nagyon szeretném. Te biztosan tudsz tanácsot adni, miként tudnám újra megédesíteni, és megerősítesz abban a hitemben, hogy mindez a javamra válik. Ezt tetted akkor is, amikor gyógyszert kellett bevennem.

Egy pillanatra elhallgatott, szaporán varrogatva, majd kibökte, mi bántja, telve kislányos bánattal és panasszal.

– Bácsikám, az emberek felét, akik oly kedvesek hozzám, egy cseppet sem érdeklem. Csupán az a fontos nekik, amit cserébe adhatok; ez elszomorító. Úgy örültem, és olyan büszke voltam rá, hogy annyian szeretnek! Most pedig azt kívánom, bárcsak egy fillérem se volna, és akkor megtudhatnám, kik az igazi barátaim.

„Szegény kicsikém! Rájöttél hát, hogy nem mind arany, ami fénylik, és kezded elveszíteni az illúzióidat” – állapította meg az orvos magában, hangosan azonban csak annyit felelt, szánakozó mosollyal:

– így hát semmi élvezetedet nem leled a csinos ajándékok készítésében, és az egész karácsony elveszítette a varázsát?

– Ó, nem, azok számára nem, akikben egyáltalán nem kételkedem! *Nekik* szívesebben készítem el az

ajándékokat, mint valaha, minden mozdulatban benne van szívem-lelkem. Apróságok csupán, mégis tudom, hogy nagy örömet fognak szerezni neked, Plenty néninek, Jessie néninek és a fiúknak. – Kinyitott egy fiókot, amelyben halomban hevertek a szebbnél szebb ajándékok, amelyeket saját kezűleg készített, nagyon gondosan. Gyengéden megérintette őket, és az egyik jókora csomagon megpaskolta a tengerészcsomóra kötött kék szalagot – mosolya elárulta, milyen rendíthetetlen a hite abban, akinek ezt szánta. – De *ezek* – mondta, kihúzva egy másik fiókot, és félig szomorú, félig megvető arckifejezéssel turkálva a színes csomagok között –, ezeket *vettem,* és pusztán azért adom, mert elvárják tőlem. *Ezek* az emberek csak egy drága ajándékra vágynak, és nem törődnek az ajándékozó személyével, akit titokban le fognak nézni, ha nem olyan nagylelkű, mint ahogy elvárják. Hogyan élvezhetnék egy *ilyen* foglalatosságot, bácsikám?

– Biztosan nem élvezetes; de talán néhányukhoz igazságtalan vagy, kedvesem. Nem helyes, hogy a kevesekben meglévő irigység vagy önzés miatt

mindannyiukról ugyanaz a véleményed. Biztos vagy benne, hogy e lányok közül egyiknek sem vagy fontos? – kérdezte a bácsikája, elolvasva egy-két nevet a szétszórt csomagokon.

– Attól tartok, igen. Tudod, meghallottam, ahogy rólam beszélgettek a múltkor Annabelnél. Csak néhány szót kaptam el, de azok nagyon szíven ütöttek, mivel majdnem mindegyikük azon tanakodott, vajon mit fogok neki adni, és azt remélte, hogy valami drága dolog lesz. „Olyan gazdag, hogy muszáj nagylelkűnek lennie” – mondta az egyik. „Hetekig mindenben a kedvét kerestem, remélem, nem feledkezik meg erről” – így a másik. „Ha nem adja nekem az egyik kesztyűjét, azt fogom gondolni, hogy nagyon fukar, mivel neki rengeteg van. A múltkor tréfásan felpróbáltam egyet, és pont jó volt rám. Remélem, elértette a célzást” – tette hozzá a harmadik. És el is értettem, láthatod. – Ezzel Rose kinyitott egy csinos dobozkát, amelyben néhány pár kesztyű hevert, mégpedig igen finom darabok, sok gombbal, amelyek a legkényesebb ízlést is kielégítik.

– Jó sok ezüstpapír és parfüm, de alig valami szeretet került *abba* a csomagba, úgy gondolom – állapította meg dr. Alec, és akaratlanul is elmosolyodott, amikor Rose egy megvető mozdulattal félretolta a dobozt.

– Egy csepp sem, mint ahogy egyikbe sem azok közül. Mindegyiküknek azt adtam, amit szerettek volna, de visszatartottam a bizalmat és a tiszteletet, amely nem is érdekli őket. Tudom, hogy ez nem helyes, de alig bírom elviselni, hogy mindaz a látszólagos kedvesség és jóindulat, amelyet idáig úgy élveztem, nem volt őszinte, és csak számításból történt minden. *Én* nem tudnék így bánni az emberekkel!

– Biztos vagyok benne, hogy nem. Csak annyira becsüld a dolgokat, amennyit érnek, kedvesem, és próbáld megtalálni a búzát az ocsú között! Ha keresed, rá fogsz jönni, mennyi van. Csak ez a baj?

– Nem, uram, ez csak a kezdet. Hamar túlteszem magam a csalódáson, amelyet ezek a lányok okoztak,

és csak annyira fogom becsülni őket, amennyit érnek, ahogy javasoltad.

Ám az, hogy ők becsaptak, másokkal szemben is gyanakvóvá tesz, és ez gyűlöletes tulajdonság. Ha nem tudok megbízni az emberekben, akkor jobb volna magamra maradni, hátha akkor boldog lennék. Annyira utálom a tettetést, a titkolózást és az ármányt!

Rose duzzogó hangon beszélt, és annyit rángatta közben a selyemcérnát, hogy elszakadt. Úgy tűnt, a bánat helyét a harag vette át, miközben beszélt.

– Nyilvánvalóan valami más tüske is van benned. Hadd vegyük ki, és én megcsókolom a helyét, hogy ne fájjon, ahogy az ujjaidat annak idején! – ajánlotta a doktor, aki minél előbb szerette volna meggyógyítani legkedvesebb pácienset.

Rose nevetett, de az arca elpirult, amikor válaszolt, kislányos szégyenlősség és természetes szemérem tetszetős keverékével a hangjában.

– Clara néni nyugtalanná tesz azzal, hogy folyton figyelmeztet: a fiatalemberek fele, akikkel találkozom, csak a pénzemet akarja. Ez pedig szörnyű! Nem akarok hallgatni rá, de néha magam is így gondolom. *Nagyon* is kedvesek hozzám, és nem vagyok olyan hiú, hogy azt hihessem, mindez csak a szépségemnek szól. Bizonyára butaság, de szeretném azt gondolni, hogy több vagyok, mint pusztán egy örökösnő.

Az utolsó szavaknál a reszketegség újra visszatért Rose hangjába, és dr. Alec mélyet sóhajtott, ahogy a lány lesütött arcába nézett. Az a zavarodottság látszott rajta, amely megérinti az őszinte lelkeket, amikor a kétely először mar bele az emberekbe vetett hitükbe, és megrendíti gyermekkorukból megmaradt ártatlanságukat. Számított a bekövetkeztére, és tudta, hogy amit a leány csak most vett észre, és szerényen próbált leírni, régóta nyilvánvaló volt a tapasztaltabb szemnek. Az örökösnő *valóban* nagyon vonzó célpont volt a legtöbb fiatalember számára a társaságban. Elég jó fiúk voltak, ám tapasztaltak is, ahogyan manapság egyre többen, és mind hittek abban, hogy a szép és

gazdag lányok azért kerülnek a piacra, hogy árulják, és végül megvegyék őket.

Rose egyesítette magában mindkét erényt: a szépséget és a gazdagságot is. Ezért hamarosan csak úgy nyüzsögtek körülötte a csodálok, akik mind arra törekedtek, hogy elnyerjék a jutalmat, vagyis a lány kezét. Mivel Rose-t nem úgy nevelték, hogy azt higgye, egy nő életének egyetlen célja az előnyös házasság, ez egy kissé megzavarta őt, és amikor az első izgalom varázsa elillant, rájött, hogy vonzerejének fő forrása a vagyona.

Lehetetlen volt nem észrevenni mindezt néhány sokatmondó pillantásból, meggondolatlan szóból, olykor odavetett célzásokból. Finom női ösztöne megérezte ezt, még mielőtt megértette volna, hogy az önzés áll mindezek mögött, és emiatt sok barátjától idővel elhidegült. A szerelem szent dolog volt a szemében, amelyre még gondolni is alig szabad, amíg el nem érkezik. Akkor pedig alázattal kell fogadni, és a végsőkig ki kell tartani mellette. Ezért hát nem csoda, ha

visszahúzódott, amikor meghallotta, milyen léhán beszélnek róla, a házasságot pedig úgy emlegetik, mint egy üzleti ügyet, amelyen túl kell esni. Szót sem vesztegettek az avval járó magasabb rendű kötelességekről, a hatalmas felelősségről és a gyengéd örömökről. Sok minden zavarta Rose-t, és mivel kételkedni kezdett mindabban, amiben addig hitt és bízott, néha úgy érezte, mintha a tengeren hánykolódna iránytű nélkül. Az új világ ugyanis annyira különbözött attól, amelyben addig élt, hogy megrémítette, de el is bűvölte az újoncot.

Dr. Alec megértette a lány hangulatát, és megpróbált lelket önteni belé anélkül, hogy elkeserítené a sok világi bölcsességgel.

– Sokkal több vagy egy egyszerű örökösnőnél, és akik ismernek és szeretnek, ezt tudják is. Bátorság tehát, kislányom, és ne hagyd veszni az önbecsülésedet! Minden dolgot mérj fel, és ha valami hamisságot vélsz felfedezni, azt nagy ívben kerüld el! Tegyél próbára mindenkit, aki az utadba kerül! Biztos vagyok benne,

hogy a lelkiismereted, az ösztönöd és a tapasztalatod meg fog védeni a nagyobb botlásoktól – mondta a férfi, védelmezően átölelve a lányt. Biztató pillantása nagyon vigasztaló volt.

Rose kisebb szünet után válaszolt, hirtelen elmosolyodva – és a nagy kesztyűt az arca elé húzva, hogy elfedje arca árulkodó pírját.

– Bácsikám, ha már elkerülhetetlen, hogy udvarlóim legyenek, nagyon szeretném, ha érdekesebbek lennének. Hogyan szerethetnék és tisztelhetnék egy férfit, aki úgy viselkedik, mint közülük egyik-másik? Miként hihetném, hogy egy nő megtiszteltetésnek érezheti azt, ha megkérik a kezét? Az érzelmek kimentek a divatból, így nem sok szót vesztegetnek rájuk.

– Aha! Hát ez a baj! Elkezdődtek a szívfájdalmak, nem igaz?

– mondta dr. Alec, aki örült, hogy a lány jobb kedve derült. Nagy érdeklődést mutatott az új fölvetés iránt,

mivel ő *tényleg* egy romantikus vén bolond volt, ahogy azt nemrég megvallotta a fivérének.

Rose letette a kesztyűt, és felnézett, furcsa kifejezéssel az arcán, amely a csodálkozás és az undor keveréke volt.

– Bácsikám, ez olyan szégyentelen dolog! Már el akartam mondani neked, de röstelltem. Nem akartam olyasmivel dicsekedni, mint a többi lány, és olyan képtelen események voltak, hogy nem éreztem érdemesnek egy szót is vesztegetni rájuk, még veled sem. Mégis jobb talán, ha elmondom, mivel úgy vélheted, helyes, ha az irányításod alatt keresek megfelelő társat. Természetesen mindenben engedelmeskedni fogok – tette hozzá, és megpróbált alázatosnak mutatkozni.

– Hogyne, mondj csak el mindent! Hát nem tartottam meg mindig a titkaidat, és adtam a tőlem telhető legjobb tanácsot, ahogy az egy gyámhoz illik? Szükséged van egy bizalmasra. Hol találnál nálam

jobbat? – kérdezte, miközben büszkén megveregette a mellkasát.

– Sehol! Így hát mindent elmondok, a neveket kivéve. Jobb, ha óvatos vagyok, mivel attól félek, esetleg túlságosan dühös leszel. Néha előfordul, hogy mások bánatot okoznak nekem – kezdte Rose, akinek nagyon tetszett, hogy bizalmasan elbeszélgethet a bácsikájával, aki az utóbbi időben túlságosan a háttérbe húzódott. – Tudom, hogy mi elég konzervatívak vagyunk, és nem is vártam el, hogy valaki minden adandó pillanatban és helyen megkérje a kezemet, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, néhány mosoly és gyengéd, hízelgő szó után. Azt vártam, hogy az ilyesfajta dolgok nagyon érdekesek és illendőek lesznek, sőt egy kissé még borzongatóak is, de egyáltalán nem azok. Néha inkább nevetni lenne kedvem, mint hogy sírjak, inkább dühös vagyok, mint boldog, és nagyon hamar kiverem őket a fejemből. Képzeld, bácsikám, az egyik lehetetlen alak megkérte a kezem, miután csak vagy fél tucatszor találkoztunk. Ám nyakig el van adósodva, és talán ez megmagyarázza a nagy sietséget. – Ezzel Rose

megtörölte az ujjait, mintha valamivel bepiszkította volna.

– Ismerem azt a fickót, és gondoltam, hogy így fog tenni – jegyezte meg a doktor egy vállrándítással.

– Szóval látsz és tudsz mindent, így fölösleges folytatnom, nem igaz?

– Dehogy! Valaki más is volt? Fogalmam sincs róla.

– Nos, egy másik térdre ereszkedett előttem Mrs. Van üvegházában, és elszántan kiöntötte a szívét, miközben egy hatalmas kaktusz szurkálta a lábát szegénykémnek. Kitty meglátta őt így, összenéztünk, és nem tudtuk visszatartani a nevetésünket; s az a fickó azóta szóba sem áll velem.

Jó volt hallani a doktor hahotázását, amelyhez aztán Rose is csatlakozott. Lehetetlen volt komolyan venni ezeket az epizódokat, mivel az igaz érzelemnek nyoma sem volt bennük.

– Egy harmadik kötetnyi verset küldött nekem, amelyek annyira Byron stílusában íródtak, hogy már-már azt kívántam, bárcsak vörös hajam lenne, és Betsey Ann-nek hívnának. Elégettem az összes versét, így nem tudom őket megmutatni neked. Ez a szegény fickó most Emmával vigasztalódik. Ám a legrosszabb mind közül az volt, aki nyilvánosan vallott szerelmet, és egy tánc kellős közepén akarta megkérni a kezem. Ritkán veszek részt a körtáncban, s akkor is csak a mi fiainkkal, de aznap elmentem vele, mert a lányok kinevettek, amiért olyan „prűd” vagyok. Most már nem zavar, ha ezt mondják, mivel rájöttem, hogy *igenis* nekem volt igazam. De akkor úgy éreztem, rászolgáltam a sorsomra.

– Ez minden? – kérdezte a bácsikája. Igyekezett rettentően „dühös” képet vágni, ahogy a lány megjósolta, amikor elképzelte, hogy a doktor szeretett kislánya ki van téve egy szerelmi vallomásnak, miközben körbe-körbe forog egy szerelmes ifjú karján.

– Volt még egy, de róla nem beszélek neked, mivel

tudom, hogy ő komolyan gondolta, és igazán szenvedett, pedig úgy igyekeztem kedves lenni hozzá. Még tapasztalatlan vagyok ezekben a dolgokban, de nagyon megérintett az eset, és vele továbbra is a legnagyobb tisztelettel fogok bánni.

Rose hangja szinte suttogássá halkult az utolsó szavaknál, és dr. Alec lehajtotta a fejét, mintha akaratlanul is adózna ezzel a szegény fickónak, aki osztozott ugyanabban a szerencsétlenségben, mint amelyben egykor ő is. Majd felnézett, és ujjával felemelte a lány fejét is.

– Szeretnél még három ilyen hónapot?

– Majd újévkor megmondom, bácsikám.

– Rendben van. Próbáld meg tartani a helyes irányt, kis kapitányom, és ha zavaros vizekre érnél, csak hívd az első tisztedet!

– Igenis, uram. Nem felejtem el.

V. FEJEZET

A szőke herceg

A régi kesztyű elfeledve hevert a földön, s Rose álmodozva üldögélt, ám egyszeriben gyors lépteket hallott a folyosó felől, és egy közeledő hangot, azt dúdolva:

Ahogy sétál végig az utcán,

Hogy megnézze a várost,

Egy csinos lányka figyeli tán,

Ablakból őt s a világot.

Felszökken a lépcsőn,

Megrázta a csengőt

Ó, vajon kész-e a lányka,

Hogy beengedje őt?

Rose is énekelni kezdett, amikor a hang elhallgatott, és egy koppanás hallatszott az ajtón.

– Jó reggelt, Rosamunda! Behoztam a leveleidet. Alázatos szolgád készen áll arra, hogy teljesítse a parancsaidat – köszönt be Charlie, amint belépett az ajtón, csinosan, vidáman és nagy-világian, mint mindig.

– Köszönöm. Nincs semmiféle parancsom, hacsak az nem, hogy postázd a leveleimet, ha sürgős válaszra várnak. Így most egyelőre távozhat, Hercegem. – Ezzel Rose bontogatni kezdte a leveleket, amelyeket a fiú az ölébe hajított.

– Hé! Mit látnak szemeim? – kiáltott fel Charlie, s

tettetett rémülettel mutatott a kesztyűre. Mint sok más amatőr színész, ő is szívesen szőtt drámai megnyilvánulásokat a mindennapi társalgásba.

– A bácsikám hagyta itt.

– Minő megkönnyebbülés! Már azt hittem, egy vetélytárs járt erre. – Felvette a földről a kesztyűt, és a maga szórakoztatására feltette a kis Psziché-szobor fejére, amely a kandallópárkányt díszítette. Miközben ezzel foglalatoskodott, magában dúdolgatta az előző régi dal következő strófáját:

Térdére ültette Jennyjét,

Teljes felföldi díszben;

Mivel tudta, hogy híveit

Nyerheti el szép hölgye szívét.

Rose a leveleket olvasta, ám mindvégig a nagybátyjával folytatott beszélgetése járt a fejében. És még valami más is, amit az újonnan érkezett ifjú személye és az énekelt dal sugallt.

A visszatérése óta eltelt három hónap alatt többet látta ezt az unokafivérét, mint az összes többit, mivel úgy tűnt, hogy csak neki van elég szabad ideje arra, hogy „Rose-zal játsszon”, ahogy ezt nevezték sok évvel azelőtt. A többiek mind dolgoztak, még a kis Jamie is: az ő szabad idejének nagy részét a latin nyelvtannal való férfias hadakozás foglalta le, amely gyermekéveinek fő megkeserítője volt. Dr. Alecnek rengeteg elintéznivalója volt hosszú távolléte után, Phebe-t lefoglalták az énekórák, Plenty néni pedig még mindig tevékenyen ellenőrzése alatt tartotta háztartását. Ezért aztán, természetes módon, úgy alakult, hogy Charlie sertepertélt körülötte, szinte álló nap. Leveleket, üzeneteket, híreket hozott, és kellemes terveket szőtt Rose-zal. Segített a lánynak a rajzolásban, lovagolt

vele, együtt énekeltek, és hamarosan a bálokba is elkísérte, mivel Clara néni, aki a nővérek között a legvidámabb természet volt, minden alkalommal vállalta a gardedám szerepét.

Egy darabig nagyon kellemes volt így, de egy idő után Rose kezdte azt kívánni, bárcsak Charlie is találna magának valami elfoglaltságot, a többiekhez hasonlóan, és nem az lenne a legnagyobb gondja, hogy folyton az ő nyomában járjon. A család már hozzá volt szokva Charlie élvhajhász viselkedéséhez; a fiúknak pedig az volt a szeretetre méltó meggyőződésük, hogy Charlie-nak joga van mindenből a legjobbhoz. Számukra ugyanis még mindig Herceg volt, a klán dísze-virága, aki egyszer majd dicsőséget hoz a nevükre. Azt senki sem tudta pontosan, hogyan, mert bár nagyon tehetséges volt, semmihez sem mutatott különösebb hajlandóságot. Az idősebbek már kezdték csóválni a fejüket, mivel minden nagyszabású terv és ígéret ellenére eleddig nem jött el számára a cselekvés pillanata.

Rose átlátta mindezt, és vágyott arra, hogy

valahogyan ösztönözze tehetséges unokafivérét, s találjon neki valami nagyszerű célt, amelynek elérésével kivívhatja mások megbecsülését és csodálatát. Ám sok nehézsége akadt, mivel, noha a fiú mindig nagy jóindulattal hallgatta végig, és vidám őszinteséggel ismerte el saját hiányosságait, mégis mindig talált valami érvet, okot vagy kifogást a lány javaslata ellen, és ripsz-ropsz sarokba szorította őt. Ilyenkor Rose mindig elhallgatott, noha Charlie nem győzte meg.

Az utóbbi időben a lány észrevette, hogy Charlie kezd úgy viselkedni, mintha Rose minden idejével és gondolatával kizárólag ő rendelkezne, és mindenki mást elüldözött, aki közeledni próbált hozzá. Ez bosszantotta a lányt, és már az is fölmerült benne, hogy a fiú talán félreértette szeretetteljes érdeklődését és erőfeszítéseit. Clara néni még lovat is adott alá azzal, ahogy unszolta Rose-t, „venné szárnyai alá a drága fiút”, pedig minden más befolyást elhárított a fia körül. Ez aggasztotta Rose-t; úgy érezte, csapdába esett. Még ha be is vallotta magának, hogy Charlie a legvonzóbb unokatestvére, nem volt ínyére, hogy ilyen

ravaszkodással hálózzák be, különösen azután, hogy néhány jobb és derekabb fiatalember is kereste már a kegyeit, az övénél sokkal őszintébb módon.

Ilyen gondolatok kavarogtak a fejében, miközben a leveleket olvasta, és öntudatlanul is erre a témára terelte a szót, amint végzett.

– Csak meghívók, és most nem érek rá válaszolni rájuk, mert akkor nem érek végére a feladataimnak – mondta, és munkához látott.

– Hadd segítsek! Majd én a kezed alá adok mindent. Tégy úgy, mintha a titkárod lennék, és majd meglátod, mennyivel könnyebb úgy! – ajánlotta Charlie, aki mindennek ismerte a helyét, és nagyon otthonosan mozgott Rose kis szentélyében.

– Inkább egyedül fejezném be, de talán válaszolhatnál a levelekre, ha nincs ellenedre. Sajnálattal vissza kell utasítani őket, néhány kivétellel. Olvasd fel a neveket sorban, én pedig majd mondom, melyiket fogadom el.

– Kérésed számomra parancs. Igazán nem érhet vád, hogy egy henye élvhajhász vagyok! – Ezzel nagy lelkesen leült az íróasztalhoz, mivel az apró lányszobában töltött órák voltak a legboldogabbak életében. – A parancs az parancs, és nagyszerű innen a kilátás. De sehol sem látok levélpapírt – tette hozzá, felnyitva az asztal lapját és kíváncsian szemlélve a fiók tartalmát.

– A jobb oldali fiókban; a lila monogramos a baráti, a sima az üzleti levelekhez. Majd beszerzek még belőlük – válaszolt Rose, miközben azon morfondírozott, hogy a csipkés zsebkendőt Annabel vagy Emma kapja-e meg.

– Nagyon megbízol bennem! Mi lenne, ha egy másik fiókot nyitnék ki, és kideríteném a szíved legmélyebb titkait? –folytatta az újdonsült titkár, kiszedve a finom levélpapírosokat, alapos rendetlenséget hagyva maga után.

– Egyetlen ilyen titkom sincs – mondta Rose

higgadtan.

– Micsoda, egyetlen kétségbeesett levél sem a csodálóidtól, egyetlen kincsként őrzött arckép sem, semmi préselt virág vagy más efféle? Hiszi a piszi, kedves rokon! – Hitetlenkedve ingatta a fejét.

– Ha volna is ilyesmi, neked biztosan nem mutatnám meg, pimasz alak! Van néhány emlékem abban az asztalban, de egyik sem túl felkavaró vagy érdekes.

– Nagyon szeretném látni őket, de soha nem merészelném kérni, hogy mutasd meg – jegyezte meg Charlie, rábeszélő tekintettel kukucskálva be a félig felnyitott asztallap alá.

– Megnézheted őket, ha nagyon akarod, de csalódni fogsz, Mr. Kíváncsi. A baloldali alsó fiók az, amelyikben a kulcs van.

– Te jóságos angyal, hogyan háláljam ezt meg neked? Izgalmas pillanat ez, amely telve van a legmélyebb érzelmekkel. – Hasonló frázisokat

puffogtatva kinyitotta a kulcsra zárt fiókot, és színpadias gesztussal kivette a tartalmát. – Egy dobozban hét hajfürt, mindegyik szőke, ám az egyik szalmaszín, a másik vöröses vagy aranyszínű, és itt a te tökéletes sárgád. Mindegyik ismerős nekem, azt hiszem, tudom, kiktől való.

– Igen, mindnyájan adtatok egy fürtöt, mielőtt elutaztam, emlékszel? Ebben a dobozban bejárták velem a nagyvilágot.

– Bárcsak a fejek is velük mehettek volna. Íme, egy szép kis borostyánbálvány aranykarikával a hátában, balzsamos illattal – folytatta Charlie, nagyot szippantva a parfümös üvegből.

– Ezt a bácsikámról kaptam, még nagyon régen. Nagyon kedvelem.

– Ez márpedig nagyon gyanús: egy férfigyűrű, lótuszmin-tát véstek a kövébe, és egy levélke van rákötözve. Reszketve kérdem: ki, mikor és hol?

– Egy úriembertől kaptam a születésnapomra, Kalkuttában.

– Megkönnyebbültem. Atyámuramtól van, ugye?

– Ne legyél már nevetséges! Persze hogy tőle. Mindent megtett azért, hogy kellemessé tegye az ott-tartózkodásomat. Bárcsak te is elmennél és meglátogatnád, ahogy egy kötelességtudó fiúhoz illik, ahelyett hogy itt lopod a napot.

– Mac bácsi is folyton ezt hajtogatja. De én nem hagyom magam idő előtt beprédikálni a taposómalomba. Előbb még kiszórakozom magam – mormolta Charlie lázadozó hangon.

– Ha tévútra sodor a sok szórakozás, nagyon nehéz lesz újra magadra találnod – kezdte Rose komolyan.

– Egyet se félj, ha vigyázol rám! Amit, ebből a hálálkodó levélből legalábbis úgy tűnik, meg is ígértél. Szegény öreg főnök! *Nagyon* szeretném őt látni. Csaknem négy éve már, hogy utoljára itthon járt,

biztosan nagyon megöregedett.

Charlie volt az egyetlen a fiúk között, aki az apját főnöknek hívta. Bizonyára azért, mert a többiek ismerték és szerették az édesapjukat, míg ő olyan ritkán találkozott az övével, hogy ez az elnevezés könnyebben jött az ajkára. Az idős úr valóban főnökként viselkedett, parancsokat osztogatva és elvárásokat kifejezve, amelyeket a fia leggyakrabban tudomásul sem vett, vagy éppen annak ellenkezőjét cselekedte.

Rose már régen rájött, hogy Stephen bácsi azért nem találta a helyét itthon, mert a felesége teljességgel a társasági életnek szentelte magát. A férfinak jobban tetszett hát a száműzetés, és az üzleti ügyeket használta kifogásnak hosszúra nyúlt távolléteire.

Rose-nak ez járt a fejében, miközben az unokatestvérét figyelte, ahogy a gyűrűt forgatja az ujján, hirtelen elkomolyodva, ami nagyon jól állt neki. Rose azt hitte, hogy elérkezett a megfelelő pillanat, és buzgón azt mondta a fiúnak:

– *Valóban* nagyon megöregedett. Kedves Charlie, helyezd a kötelességet az élvezetek elé, legalább ebben az esetben; biztos vagyok benne, hogy soha nem fogod megbánni.

– *Te is* azt akarod, hogy elmenjek? – kérdezte a fiú gyorsan.

– Azt hiszem, kötelességed volna.

– Én pedig azt hiszem, sokkal elbűvölőbb lennél, ha nem azon járna folyton az eszed, hogy mi helyes és mi nem! Alec bácsi oltotta beléd, a többi furcsasággal együtt.

– Boldog vagyok, hogy ezt tette! – kiáltott fel Rose hevesen, majd kissé visszafogta magát, és türelmes sóhajjal így szólt: – Tudod, a nők mindig azt akarják a férfiaktól, akiket kedvelnek, hogy legyenek jók, és azon igyekeznek, hogy támogassák őket ebben.

– Tényleg így tesznek. Eszerint mindnyájan angyaloknak kellene lennünk. De meg vagyok

győződve arról, hogy ha valóban azok lennénk, akkor a drága teremtések feleannyira sem szeretnének minket. Nincs igazam? – kérdezte Charlie cinkos mosollyal.

– Talán, de nem ez a lényeg. Akkor hát elmész? – unszolta őt Rose meggondolatlanul.

– Nem, nem megyek.

Ez elég határozottan hangzott, és utána kínos csend állt be, amely alatt Rose szükségtelenül szorosra kötött egy csomót, és Charlie tovább turkált a fiókban, immár inkább hevesen, mint érdeklődéssel.

– Nocsak, itt egy régi holmi, amelyet még én adtam neked! – kiáltott fel örömmel, felemelve egy kis achátszívet egy megfakult, kék szalagra kötve. – Megengeded, hogy elvigyem magammal ezt a kőszívet, és cserébe neked adjam az igazit? – kérdezte félig komolyan, félig tréfásan, meghatódva a kis csecsebecsétől, és az emlékektől, amelyeket az felidézett.

– Nem, nem engedem – válaszolta Rose kurtán, mivel nagyon nem tetszett neki ez az illetlen és vakmerő kérdés.

Charlie egy kicsit visszahőkölt, ám természetes könnyedsége hamar felülkerekedett, hogy jól jöhessen ki ezekből a hirtelen őszinteségi rohamokból, és ne hagyjon keserű emléket maga után.

– Kvittek vagyunk! Hagyjuk hát a témát, és kezdjünk mindent elölről! – mondta ellenállhatatlan kedvességgel, miközben nyugodt mozdulattal a zsebébe csúsztatta a kis szívet, és lehajolt, hogy becsukja a fiókot. Ekkor azonban valamin megakadt a szeme, és felkiáltott: – Mi ez? Mi ez? – Felkapott egy fotográfiát, amely egy kupac, külföldi bélyeggel ellátott levél alatt hevert.

– Ó! El is felejtettem, hogy ez ott van – mondta Rose sietve.

– Ki ez a férfi? – kérdezte Charlie, összeráncolt szemöldökkel vizsgálva a jóképű arcot.

– Ő a tiszteletre méltó Gilbert Murry; a Níluson utazott velünk, és krokodilokra meg kisebb vadakra lőtt. Nagyszerű vadász ugyanis, ahogy be is számoltam erről a leveleimben – válaszolta Rose vidáman, habár éppen most nem volt ínyére, hogy Charlie felfedezte a fotót, mivel ez volt az egyik kínos eset a lány körül legyeskedőkről, amelyről a bácsikája beszélt.

– Még nem falták fel a krokodilok, legalábbis a leveleiből ítélve – mondta Charlie féltékenyen.

– Remélem is, hogy nem. A nővére legalábbis nem említette a legutóbbi levelében.

– Á! Szóval vele levelezel? A nővérek néha nagyon veszélyesek tudnak lenni. – Charlie gyanakvóan szemlélte a kis köteg levelet.

– Ebben az esetben viszont nagyon kényelmes, mivel beszámolt nekem a fivére esküvőjéről, márpedig ezt rajta kívül senki más nem tette volna meg.

– Ó! Ha már megházasodott, akkor engem egy

fikarcnyit sem érdekel. Már azt hittem, felfedeztem, miért vagy ilyen kőszívű csábító. Ám ha nincs titkos ideálod, akkor újra szabad a pálya. – Ezzel Charlie visszahajította a fotót a fiókba, mintha már minden jelentőségét elveszítette volna számára.

– Talán kőszívűnek látszom, de csak azért, mert válogatós vagyok, és eddig még nem találtam senkit, aki megfelelne kényes ízlésemnek.

– Senkit? – Charlie gyöngéden rápillantott.

– Senkit – volt a válasz, miközben Rose elpirult, és őszintén hozzátette: – Sok mindenkiben látok olyasmit, amit csodálni és tisztelni lehet, de egyikük sem elég erős vagy jó ahhoz, hogy megfeleljen nekem. Az én ideáljaim ódivatúak, mint tudod.

– Beképzelt fickók, mint Guy Carleton, Altenberg gróf és John Halifax. Tudom jól, hogy a magadfajta jó kislányoknak kik tetszenek! – Charlie felhúzta az orrát, mivel ő jobban szerette az olyan figurákat, mint Guy Livingston, Beauclerc és Rochester.

– Akkor hát én nem vagyok igazi jó kislány, mivel nekem nem tetszenek a beképzelt alakok. Én olyan valakit szeretnék, aki a szó legnemesebb értelmében úriember. Tudok várni, mivel már találkoztam eggyel közülük, és tudom, hogy élnek ilyenek a világban.

– Ördög és pokol! Ismerem őt? – kérdezte Charlie alaposan megrémülve.

– Úgy hiszem, igen – válaszolta Rose, huncut fénnyel a szemében.

– Ha nem Pem az, akkor feladom. Ő a legkifogástalanabb úriember fickó, akit ismerek.

– Ó, egek, dehogy! Az illető jóval felette áll Mr. Pembertonnak, és sok évvel idősebb is nála – mondta Rose, annyi tisztelettel a hangjában, hogy Charlie teljesen zavarba jött, és még aggódóbb képet vágott.

– Valami apostoli lelkületű egyházfi, gondolom. A magadfajta ájtatos teremtések hajlamosak arra, hogy egy lelkészt eszményítsenek. Ám akiket ismerünk,

mindenki házas.

– Hát ő nem.

– Mondd meg a nevét, az ég szerelmére! Ne kínozz tovább a bizonytalansággal! – könyörgött Charlie.

– Alexander Campbell.

– A bácsikánk? Nos, szavamra, ez megkönnyebbülés, de azzal együtt elég képtelen gondolat. Szóval, ha valami hozzá hasonló, de fiatalabb szentet találsz, akkor azért hozzámennél, nem? – kérdezte Charlie csodálkozva és eléggé csalódottan.

– Ha találok egy férfit, aki legalább fele olyan becsületes, jóságos és nemes, mint a bácsikánk, akkor büszkén leszek a felesége, ha megkéri a kezem – válaszolta Rose eltökélten.

– Micsoda furcsa ízlése van a nőknek! – Ezzel Charlie a kezére támasztotta az állát, és egy percig azon elmélkedett, milyen vak is az a lány, aki képes jobban

csodálni egy nagyszerű idős nagybácsit, mint egy jóképű fiatal unokatestvért.

Ezalatt Rose szorgalmasan kötözgette a csomagjait, azt remélve, hogy nem volt túlságosan szigorú. Nagyon nehéz volt ugyanis Charlie fejét megmosni, habár néha úgy tűnt, mintha a fiú egyenesen élvezné azt: szívesen vallotta be a bűneit, jól tudva, hogy a nők örömmel megbocsátanak a magafajta bűnösöknek.

– Elviszik a postát, ha ilyen lassan készülsz el – szólalt meg Rose, mivel a csend kellemetlenebb volt még a fiú morgolódásánál is.

Charlie értette a célzást, és a tőle telhető legszebben a papírra vetett még néhány mondatot. Mikor az üzleti levélhez ért, rápillantott, és zavartan azt kérdezte:

– Hát ez meg mi? Felújítási díj, és így tovább, egy Buffum nevű embertől?

– Ne is törődj vele, majd én elintézem!

– De igenis törődöm vele, mivel érdekelnek a dolgaid; és habár azt hiszed, nem értek az üzlethez, ha próbára teszel, majd meglátod, hogy nem így van.

– Csak a két régi házamról van szó a városban, amelyet átépíttetek és átalakíttatok úgy, hogy ki lehessen adni a szobákat.

– És átalakíttatod őket bérházakká? Nos, ez nem rossz ötlet! Az ilyen házak szép kis hasznot hoznak, úgy hallottam.

– Ez az, amit én *semmiképpen* nem fogok csinálni. Nem terhelném meg a lelkiismeretemet egy bérház működtetésével, még egymillió dollár haszonért sem, legalábbis abban a formában, ahogyan ez mostanában működik – mondta Rose határozottan.

– Miért, mit tudsz a bérházakról, azon kívül, hogy szegények laknak bennük, és hogy a tulajdonosok néhány pennyt keresnek rajtuk?

– Éppen eleget, mivel sok ilyen házat láttam itt is,

külföldön is. Biztosíthatlak, hogy nem szórakozásból jártunk bennük. A bácsikám gyakran látogatott meg kórházakat és börtönöket. Néha elkísértem őt, ám ezek a helyek úgy elszomorítottak, hogy hamarosan azt javasolta, máshol próbáljunk jótékonykodni, olyan helyeken, amelyeknek hasznát vehetem, miután hazatértünk. Meglátogattam csecsemőotthonokat, női dologházakat, árvaházakat és más effélét. El sem tudod képzelni, mennyit tanultam ezekből a látogatásokból! Most pedig örülök, mert megvannak az eszközeim hozzá, hogy egy kicsit enyhítsek a világban létező nyomorúságon.

– De drága gyermekem, nem volna szabad az egész vagyonodat arra szórni el, hogy táplálj, gyógyíts és felruházz minden egyes nyomorultat, aki a szemed elé kerül! Adakozz, ez csak természetes, ez mindenkinek kötelessége, és nálam senki nem értékeli jobban. De az ég szerelmére, ne legyél olyan, mint egyes nők, akik annyira beleélik magukat a buzgó jótékonykodásba, hogy szinte beleőrülnek, és lehetetlen együtt élni velük! – tiltakozott Charlie, aki megrémült a lány által felvázolt

lehetőségtől.

– Te csak tedd azt, amit jónak látsz! Az *én* szándékom az, hogy annyi jót tegyek, amennyit csak tudok, azzal, hogy kikérem a tanácsait és követem a példáját a *legbuzgóbb* és a *legjótékonyabb* embereknek, akiket csak ismerek. Ha nem helyesled, hát véget vethetsz a barátságunknak – felelte Rose, külön kihangsúlyozva azokat a jelzőket, amelyeket Charlie negatív értelemben használt, és felvéve azt az elszánt pózt, amelyet kedvteléseiről beszélve szokott.

– Ki fognak nevetni.

– Már hozzászoktam.

– Bírálni és kerülni fognak.

– Azok nem, akiknek adok a véleményére.

– A nőknek semmi keresnivalójuk az efféle helyeken.

– Én úgy tanultam, hogy kötelességük odamenni.

– Nos, majd elkapsz valami szörnyű betegséget, és elveszíted a szépségedet, akkor pedig mi hasznod lesz az egészből? – tette hozzá Charlie, aki azt hitte, ezzel kijózanítja a fiatal emberbarátot.

Ám nem így történt. Rose égő tekintettel válaszolt, mivel eszébe jutott a beszélgetése Alec bácsival:

– Ezt nem szeretném. Ám egy haszna lenne ennek is, mivel ha elveszíteném a szépségem, és szétosztogatnám az összes pénzemet, megtudnám, kik azok, akik valóban magamért szeretnek.

Charlie néhány pillanatig a tollszárát rágcsálta, majd halkan azt kérdezte:

– Megkérdezhetem nagy tisztelettel, milyen nagyszabású reform készülődik azokban a házakban, amelyeket éppen felújíttat imádni való tulajdonosuk?

– Pusztán annyi, hogy kényelmes otthonokat

rendezek be szegény, de becsületes asszonyoknak. Van egy társadalmi réteg, amely nem engedheti meg magának, hogy magas lakbért fizessen. Ezek a nők nagyon szenvednek azoktól a zajos, piszkos, zsúfolt helyektől, mint a bérházak, ahol is kénytelenek meghúzni magukat. Csak néhányukon tudok segíteni, de mégis megpróbálom.

– Alázatosan megkérdezhetem azt is, hogy ezek a mostoha sorsú úriasszonyok talán lakbér fizetése nélkül fogják birtokba venni lakályos, új otthonukat?

– Kezdetben azt terveztem, de a bácsikám meggyőzött, hogy bölcsebb lenne, ha nem csinálnék belőlük úri koldusokat, hanem egy jelképes összeget azért kérnék tőlük, hogy függetlennek érezhessék magukat. A pénzre persze nincs szükségem, így arra fogom fordítani a bevételt, hogy rendben tartsam a házakat, és segíthessek más, hasonló helyzetben lévő nőknek – mondta Rose, mit sem törődve unokatestvére gúnyolódó szavaival.

– Ne számíts arra, hogy hálásak lesznek… Azt ugyan várhatod! Azt se hidd, hogy megnyugvást találhatsz ennyi elhagyatott emberrel a kezed alatt. Biztos lehetsz benne, hogy megbánod majd az egészet, és sajnálni fogod, hogy nem úgy tettél, mint a többi ember, de akkor már késő lesz visszakozni.

– Köszönöm reményteli jóslataidat, de azt hiszem, mégis belevágok.

Charlie-t felbosszantotta a lány elszántsága, ezért az utolsó megjegyzése elég csípősre sikerült.

– Nos, egyvalamiben biztos vagyok: soha nem fogsz férjet találni, ha folytatod ezt a lehetetlen viselkedést, pedig, Jupiterre, nagy szükséged lenne valakire, aki vigyázna rád, és egyben tartaná a vagyonodat!

Rose-nak is határozott természete volt, de ritkán engedte szabadjára az indulatait. Most azonban egy pillanat alatt elöntötte a düh. A fiú utolsó szavai különösen szerencsétlenre sikeredtek, mivel Clara néni is nemegyszer így beszélt, midőn figyelmeztette őt a

hozományvadászokra, a pazarló elképzelések ellen érvelve. Nagyot csalódott az unokafivérében, és bosszantotta, hogy a fiú kinevette a terveit. Rose megvetette őt az utóbbi megjegyzése miatt.

– Ne is legyen soha férjem, ha cserébe le kell mondanom arról a szabadságról, hogy azt tegyem, amit helyesnek tartok! Inkább mennék egy dologházba, akár már holnap, mint hogy olyan önzés árán „egyben tartsam a vagyont”, amely a szavaidból kitűnik!

Ez volt minden, ám Charlie ebből is láthatta, hogy túl messzire ment. Egy szerelmes férfi leleményességével próbált békülni. A háta mögött álló kis zongorához fordult, és a tőle telhető legszebb hangon énekelni kezdte a kedves régi dalt: „Ó, amikor sötét felhők takarják el orcádat.” Külön kihangsúlyozva nemcsak a gyengéd ígéretet, hogy „az én tetőm alatt találhatsz menedéket”, hanem azt is, hogy még ha király is lenne, „a koronám legszebb ékszere az én királynőm, az én királynőm lenne”.

Egyértelmű volt, hogy a „szép szőke herceg” nem hiába játszotta annyit a trubadúrt: maga Orpheusz sem muzsikálhatott volna szebben. Rose megbocsátó mosollyal fogadta a zenés bocsánatkérést, majd őszintén bevallotta:

– Sajnálom, hogy méregbe gurultam, de te igazán ki tudod hozni a sodrából az embert, én pedig ma nem vagyok a legjobb formámban. Nem tesz jót nekem, ha sokáig fennmaradok.

– Akkor hát nem lesz kedved elmenni Mrs. Hope-ékhoz holnap este, attól tartok. – Ezzel Charlie bánatos kifejezéssel az arcán felvette az utolsó üzenetet. Ez nagyon hízelgő volt.

– El kell mennem, mivel ezt az összejövetelt az én tiszteletemre rendezik, de korán hazajövök majd, hogy végre kialhassam magam. Igazán utálok ilyen ingerült lenni. – Rose megdörzsölte a homlokát, amely sajgott a túlzásba vitt mulatozás miatt.

– De hiszen a német tánc csak késő este kezdődik!

Azt nekem kell vezetni, én pedig csupán rád számíthatok. Csak most az egyszer maradj addig, az én kedvemért! – kérlelte Charlie, aki nagyon szerette volna kitüntetni magát ebben a táncban.

– Nem lehet. Megígértem a bácsikámnak, hogy egy kicsit visszafogom a szórakozást. Tartanom kell a szavam. Most olyan jól érzem magam, butaság lenne megbetegedni és bánatot okozni neki; nem is beszélve arról, hogy elveszíteném a szépségemet, amire olyan kedvesen figyelmeztettél. A szépség az egészséggel karöltve jár, amint tudod.

– De hát az igazi mulatság csak a vacsora után kezdődik. Minden nagyon remek lesz, biztosíthatlak, és nagyon jól fogunk szórakozni, akárcsak múlt héten, Emmánál.

– Akkor pedig biztosan nem maradok, mivel még ma is szégyenkezem, ha eszembe jut, hogy kirúgott mindenki a hámból, s a bölcs bácsikám milyen szemekkel nézett rám, amikor hajnali háromkor

keveredtem haza, teljesen elgyötörve. A ruhám szakadt volt, fájt a fejem, a lábam pedig annyira sajgott, hogy alig bírtan felállni. Ötórányi kemény munka után pedig nem tudtam mást felmutatni, mint egy marék bonbont, művirágokat és papírkalapokat. A bácsikám azt mondta, hogy az egyiket fel is tehetem, és mehetek az ágyba, mivel úgy nézek ki, mintha egy francia maszkabálból szalajtottak volna. Soha többé nem akarom, hogy ezt mondja, és ezért elkerülöm, hogy rám virradjon mulatozás közben.

– Pedig igazad volt. Anyának nem volt semmi kifogása ellene, és mindkettőtöket jóval hajnalhasadás előtt hazakísértelek. A bácsikámnak nagyon furcsa elképzelései vannak némely dolgokról; a helyedben nem aggódnék emiatt. Jól szórakoztunk, és semmi bajunk nem lett belőle.

– Dehogyisnem, méghozzá mindnyájunknak! Clara néni azóta nem tud kilábalni a meghűléséből, én pedig átaludtam a következő napot. Te olyan sápadt voltál, akár egy kísértet, mivel már hetek óta nem aludtad ki

magad, ha jól tudom.

– Ó, de hát ez butaság! Mindenki így tesz a szezon idején. Hamarosan te is megszokod a tempót – kezdte Charlie, aki elhatározta, hogy ráveszi a lányt, menjen el vele a bálba. Ő ugyanis úgy érezte magát a báltermekben, mint hal a vízben; és akkor volt a legboldogabb, ha szép unokatestvérét tarthatta a karján.

– De én nem akarok hozzászokni ehhez, mivel utólag túl nagy árat kell fizetni érte. Semmi kedvem hozzászokni ahhoz, hogy egy fülledt szobában részeg férfiak ide-oda rángassanak; hogy nappal legyek kénytelen kialudni magam, elpocsékolva a drága időt; és hogy egy divatos, ostoba teremtés legyen belőlem, aki idővel már meg sem tud lenni az efféle izgalmak nélkül. Nem tagadom, egy darabig mindez élvezetes, de nem akarok rászokni erre az élvhajhász életmódra. Segíts ellenállnom annak, amiről tudom, hogy ártalmas; és ne nevess ki, amikor követem azokat a jó szokásokat, amelyekre a bácsikám oly sok fáradság

árán tanított!

Rose kérése őszinte volt. Charlie tudta, hogy a lánynak igaza van, de mindig nehéz volt lemondania valamiről, ha már beleélte magát, legyen az bármilyen csekélység is. Az anyagi jólét ugyanis, amely elkényeztette a fiút, kifejlesztette benne az önzést is, s ez megrontotta a jellemét. Így amikor Rose felnézett rá – s az arcán ott volt az őszinte kívánság, hogy védje meg őt és saját magát attól, hogy beszippantsa őket az örvény, amelyben annyi fiatal forog tehetetlenül, amíg el nem nyeli a mélység, vagy partra nem vetődik, roncsaként annak, ami lehetett volna belőle –, a fiú csak megvonta a vállát, és röviden így felelt:

– Ahogy tetszik. Olyan korán hazahozlak, amikor csak szeretnéd, és Effie Waring átveheti a helyedet a német táncban. Milyen virágokat küldjek majd?

Ez ravasz beszéd volt Charlie-tól, mivel Miss Waring egy különösen divatos ifjú hölgy volt, aki nyíltan csodálta a „szép szőke herceget” – annak idején ő

ragasztotta Charlie-ra ezt a jelzőt. Rose nem kedvelte őt, és biztos volt benne, hogy rossz hatással van a fiúra. A fiatalság ugyanis bocsánatos bűnné tette a könnyelműséget, a szellemesség elrejtette a faragatlanságot, a szépség pedig sok hibát elfed a férfiak szemében. Effie nevének hallatán Rose megingott, és be is adta volna a derekát, ha nem jutottak volna eszébe az „első tiszt” szavai. Valóban arra vágyott, hogy egyenesen tartsa a hajót, és habár egy erős áramlat déli irányba sodorta, az elvei, vagyis a legértékesebb iránytűje észak felé mutatott, és ő igyekezett megfelelni neki, ahogy az egy megfontolt, fiatal kormányoshoz illik. Ezért határozott hangon (miközben Annabel nevét írta az egyik csomagra, noha egy pár óriási papucs volt benne, amelyet Mac bácsinak szánt) így felelt:

– Sose aggódj miattam! El tudok menni a bácsikámmal is, és képes vagyok kisurranni vele úgy, hogy ne vegye észre senki.

– Nem hiszem, hogy lenne szíved megtenni – mondta

Charlie hitetlenkedve, miközben lepecsételte az utolsó levelet is.

– Majd meglátod!

– Majd meglátjuk! De én a legvégsőkig remélek. – Ezzel csókot dobott a lánynak, és elindult, hogy postázza a leveleket, bizonyosan tudva, hogy nem Miss Waring fogja vezetni a német táncot.

Egy rövid pillanatig valóban úgy tűnt, mintha Miss Campbell meginogna, mivel Rose az ajtóhoz rohant, s már a nyelvén volt, hogy utána kiáltsa: „Én szeretném vezetni a táncot!” Ám nem nyitotta ki az ajtót, amíg egy percet nem várt, és erősen rá nem nézett a Psziché fején lévő nagy kesztyűre. Majd, mint akinek remek ötlete támadt, határozottan bólintott egyet, és lassan kisétált a szobából.

VI. FEJEZET

Mac megnevelése

– Válthatnék veled néhány szót? – Rose ezt a kérdést ismételte meg, immár harmadszor, amikor végre előbukkant egy kócos fej a könyvkupacok mögül, amelynek közepén Mac üldögélni szokott, amikor tanult.

– Szóltál valamit? – kérdezte, pislogva az erős napfényben, amely Rose belépésekor áradt a szobába.

– Még csak háromszor, köszönöm szépen. Ne zavartasd magad, kérlek, csak egy szót szeretnék veled váltani – válaszolta Rose, miközben elhárította a felajánlott karosszéket, amelyben addig a fiú ült.

– Belemerültem egy nyílt törés tanulmányozásába, és nem hallottalak. Mit tehetek érted, kedves rokon? – Ezzel Mac lesöpört egy csomó könyvet és jegyzetet a mellette lévő székről, és beinvitálta a lányt egy udvarias

mozdulattal, amely azonban annyira hevesre sikeredett, hogy a jegyzetei szanaszét repültek.

Rose leült, de hirtelen nem találta azt az egy szót, amelyet az unokafivérével váltani akart. A zsebkendőjét morzsolgatta a zavart csendben, amíg Mac az orrára nem biggyesztette a szemüvegét, és egy fürkésző pillantás után komoly hangon meg nem kérdezte:

– Szálkáról, vágásról vagy beszakadt körömről van szó, hölgyem?

– Egyikről sem. Felejtsd már el a fárasztó sebészetet egy percre, és legyél a legaranyosabb unokatestvér, aki valaha élt a földön! – válaszolt Rose, kissé éles hangon kezdve, ám a leglefegyverzőbb mosollyal a végén.

– Látatlanban nem ígérhetek semmit – felelte az óvatos ifjú.

– Egy szívességet, egy óriási szívességet szeretnék kérni tőled, valami olyat, amit senki mástól nem kérnék – válaszolt a ravasz kisasszony.

Mac arcára öröm ült ki, és előrehajolva, engedékenyebb hangon így szólt:

– Halljuk hát, és bármi az, én teljesítem, ha tudom.

– Gyere el velem Mrs. Hope báljára ma este.

– Micsoda? – Mac hátrahőkölt, mintha a lány egy pisztolyt szegezett volna rá.

– Sokáig békén hagytalak ezzel, de most már igazán rajtad a sor. Teljesítsd a kötelességed, ahogy az egy férfihoz és rokonhoz illik!

– De én sose járok bálokba! – kiáltott a boldogtalan áldozat teljesen kétségbeesve.

– Éppen itt az ideje, hogy elkezdje, uram!

– És nem tudok elég jól táncolni.

– Majd én megtanítalak!

– Az öltönyöm nem megfelelő, amennyire tudom.

– Archie majd kölcsönad egyet; ő nem megy.

– Attól tartok, lesz egy előadás, amit nem mulaszthatok el.

– Nem lesz; megkérdeztem a bácsikámat.

– Mindig fáradt és mogorva vagyok estére.

– Akkor szükséged van kikapcsolódásra, hogy kipihend magad, és felfrissítsd a lelked.

Mac felnyögött, és megsemmisülve roskadt a székébe. Nyilvánvaló volt, hogy ebből a kelepcéből nem szabadulhat.

– Hogyan jutott eszedbe ilyen tökéletesen esztelen gondolat? – kérdezte kissé durván, mivel eddig a lány *tényleg* békén hagyta, és ez a váratlan támadás teljes meglepetésként érte.

– A szükség vitt rá, de nem muszáj megtenned, ha ilyen rémisztő számodra. Még néhány bálba el kell

mennem, mivel a tiszteletemre rendezik azokat, ám utána vissza fogom utasítani a meghívásokat, és akkor már senkinek sem leszek a terhére.

Rose hangjában volt valami, amitől Mac bűnbánóan válaszolt, habár a szemöldökét még mindig összeráncolta.

– Nem akartam udvariatlan lenni, és természetesen bárhová elkísérlek, ha valóban szükséged van rám. Ám nem értem, honnan ez a hirtelen szükség, amikor három másik fickó is a rendelkezésedre áll, akik mind jobb táncosok és csinosabb gavallérok, mint én.

– De én nem velük akarok menni, hanem veled, mivel nincs szívem ismét a bácsikámat magammal rángatni. Tudod, hogy soha nem megyek más kísérővel, csak családtaggal.

– Figyelj rám, Rose, ha Steve mondott bármit, amivel felbosszantott, csak szólj, és én ellátom a baját! – kiáltott Mac, aki rájött, hogy valami nincs rendjén, és úgy képzelte, hogy Úrfi állhat a dolgok hátterében, aki

az utóbbi időben többször is volt Rose kísérője.

– Nem, Steve nagyon kedves volt, de tudom, hogy szívesebben menne Kitty Vannel. Koloncnak érzem magam, habár Steve annyira udvarias, hogy erre a legfinomabb célzást sem tenné.

– Micsoda fajankó az a kölyök! De ott van még Archie! Ő olyan szilárd, akár egy katedrális, és nincsen barátnője, aki belezavarhatna a képbe – folytatta Mac, aki elhatározta, hogy kideríti az igazságot, amelyet már félig-meddig gyanított is.

– Ő egész nap talpon van, és Jessie néninek szüksége van rá este. Már nem érdekli úgy a tánc, mint valaha, és azt hiszem, valójában jobban szeret pihenni és olvasni. – Rose akár azt is hozzátehette volna: és hallgatni Phebe énekét, mivel Phebe nem járt vendégségbe olyan gyakran, mint Rose, Jessie néni viszonyt gyakran eljött, hogy az idős hölggyel legyen, amíg a fiatalok távol vannak. Természetesen a kötelességtudó Archie is vele tartott, méghozzá az

utóbbi időben láthatóan nagyon szívesen.

– És mi a gond Charlie-val? Azt hittem, ő a gavallérok gavalléra. Annabel szerint úgy táncol, akár egy angyal; és azt is tudom, hogy egy tucat anya sem tudná őt otthon tartani esténként. Talán összezördültél Adonisszal, hogy beérnéd szerény személyemmel? – kérdezte Mac, utoljára hagyva azt a személyt, akire kezdettől fogva gyanakodott, mivel szégyellte megemlíteni, amiről a lány háta mögött gyakran pusmogtak.

– Igen, ez történt, és egy darabig nem szándékozom vele menni sehová. Nekem nem teszik, ahogy ő viselkedik, neki pedig az nem, ahogy én. Függetleníteni akarom magam tőle, és te segíthetnél ebben, ha van kedved hozzá – mondta Rose, kissé idegesen forgatva a mellette álló földgömböt.

Mac halkan füttyentett egyet, egy pillanat alatt felmérve a helyzetet. Olyan kézmozdulat kíséretében, amellyel mintha egy pókhálót söpört volna le az arcáról,

azt mondta:

– Hát jól figyelj, kedves kuzinom! Én nem vagyok jó összeesküvő; csak mindent elrontanék, ha anélkül akarsz bevonni a tervedbe, hogy beavatnál a részletekbe. Mondd el nyíltan, mit szeretnél, és én megteszem, ami tőlem telik! Játsszuk azt, hogy én vagyok a bácsikánk, és öntsd ki nekem a szíved, rajta!

Olyan kedvesen beszélt, és őszinte szeme úgy telve volt jóindulattal, hogy Rose tudta, megbízhat benne. Nyíltan válaszolt hát, ahogyan Mac elvárta:

– Igazad van, Mac. És egyáltalán nem esik nehezemre, hogy majdnem olyan nyíltan beszéljek veled, mint a bácsikámmal, hiszen te megbízható fickó vagy, és nem fogsz bolondnak hinni, amiért azt teszem, amit jónak látok. Charlie bolondnak néz, és ezzel nagyon megnehezíti, hogy ragaszkodjam az elveimhez. Korán szeretnék kelni, egyszerű ruhákat hordani, és illendően viselkedni; nem törődve azzal, mit tesznek a divatos hölgyek. Biztos vagyok abban, hogy te

támogatni fogsz, és minden elkövetkező viharban kiállsz majd mellettem.

– Megígérem, és el is kezdem azzal, hogy megmutatom, milyen jól megértem a gondjaidat. Nem csodálom, hogy Charlie viselkedése nem tetszik neked; ő túl elbizakodott. Szükséged van valakire, aki egy kicsit segít letörni a szarvát. Erről van szó, kedves rokon?

– Micsoda megfogalmazás! – Rose önkéntelenül is felnevetett, megkönnyebbülten hozzátéve: – Erről van szó, és tényleg szükségem van valakire, aki segít megértetni vele, hogy nem sajátíthat ki ilyen könnyedén, mintha őhozzá több közöm volna, mint a család többi tagjához. Ez így nincs rendjén! Az emberek máris pletykálnak rólunk, és Charlie nem hajlandó belátni, hogy ez nekem kellemetlen.

– Hát mondd meg neki! – tanácsolta Mac szűkszavúan.

– Már megmondtam, de csak kinevet, és megígéri,

hogy jól fog viselkedni, aztán folytatja ugyanazt, méghozzá olyan helyzetekben, amikor még csak rá sem szólhatok. Ezt nem értheted, én pedig nem tudom jobban elmagyarázni, mivel az egész csak egy tekintet vagy egy szó vagy valami apróság. De akkor sem tűröm. A legjobb eszköz, hogy kigyógyítsam ebből, ha nem lesz módja így felbosszantani.

– Ő nagy csapodár, és meg akarja neked mutatni, menynyire az. Beszélek a fejével, ha akarod, és közlöm vele, hogy te nem vagy erre kíváncsi. Megtegyem?

– Köszönöm, de ne, csak bajt okoznál ezzel! Csupán annyit tegyél, kérlek, hogy néha légy a kísérőm. Ez majd megmutatja Charlie-nak, hogy komolyan gondoltam, amit mondtam, és a pletykák is elülnek – mondta Rose; és úgy elpirult, akár egy pipacs, amikor eszébe jutott, mit suttogott az egyik fiatalember a barátjának, amikor Charlie karján átsétált egy zsúfolt tánctermen. „Szerencsés fickó! Biztosan ő fogja megszerezni az örökösnő kezét, mi pedig labdába sem rúghatunk.”

– Annak nem áll fenn a veszélye, hogy az emberek esetleg rólunk fognak pletykálni, nem igaz? – Mac a létező legfurcsább arckifejezéssel nézett a lányra.

– Persze hogy nem. Hisz te még olyan ifjú vagy.

– Már huszonegy éves vagyok, ha nem tudnád. Herceg csak néhány évvel idősebb nálam – mondta Mac, gyorsan visszautasítva, hogy ne vegyék őt férfiszámba.

– Igen, de ő olyan, mint a többi fiatalember, te pedig csak egy drága könyvmoly vagy. Senki sem izgul azon, *te* mit művelsz, így akár minden este bálokba járhatnál, akkor sem szólna senki semmit. Ha pedig mégis, azt sem bánnám, mivel „csak Macről van szó” – válaszolta Rose, egy családi szólást idézve, amelyet akkor használtak, amikor a fiú különcségeit magyarázták.

– Akkor hát *én* egy senki vagyok? – kérdezte Mac felhúzva a szemöldökét, mintha a felfedezés meglepné és egyben bántaná is őt.

– A társaság számára még igen, ám magunk között a legjobb unokatestvérem, miként azt éppen most bizonyítottam azzal, hogy téged fogadtalak a bizalmamba, és téged választottalak gavallérommá – mondta Rose, és sietett enyhíteni a sértést, amelyet meggondolatlan szavaival okozott.

– Sokra megyek ezzel! – morgott Mac.

– Hálátlan fiú, nem is értékeled a megtiszteltetést, amelyben részesítettelek! Ismerek vagy egy fél tucat fickót, aki nagyon büszke lenne a helyedben. De téged csak a nyílt törések érdekelnek. Nem is tartalak fel tovább. Csak még annyit kérdeznék: számíthatok rá, hogy lesz kísérőm holnap este? – kérdezte Rose, egy kissé megbántódva a fiú közönye miatt. Nem volt hozzászokva a visszautasításokhoz.

– Ha remélhetem a megtiszteltetést. – Ezzel a fiú felállt és meghajolt, olyan tökéletesen utánozva Charlie nagyvilági pózát, hogy a lány azon nyomban megbocsátott neki, meglepetten kiáltva fel:

– Ó, Mac! Sose gondoltam volna, hogy *ilyen* kifinomult is tudsz lenni!

– Bármilyen lehet az ember, ha elég erősen akarja – válaszolta Mac kihúzva magát. Olyan magasnak és méltóságteljesnek tűnt így, hogy Rose-t teljesen lenyűgözte. A lány finoman meghajolt, majd távozott. Elmenőben még megjegyezte:

– Köszönettel elfogadom. További szép napot, dr. Alexander Macenzie Campbell.

Elérkezett a péntek este. Rose hallotta, hogy megérkezett a kísérője. Azt remélve rohant le, hogy Mac nem valami kopott bársonykabátot, térdcsizmát vagy fekete kesztyűt vett fel, vagyis semmi szarvashibát nem követett el. Egy fiatal úriember állt a nagy előszobatükör előtt, belemerülve a haja rendezgetésébe. Rose megállt egy pillanatra, és végignézett az ifjú öltözékén a fényes fekete szövetöltönytől a fehér kesztyűs kezekig, amelyek az egyik rakoncátlan fürtöt babrálták, mert sehogy sem akart a helyén maradni.

– No de Charlie, én azt hittem… – kezdte meglepett hangon, ám a torkán akadt a szó, amikor az úriember megfordult. Mac állt előtte makulátlan estélyi frakkban, középen kedvesen elválasztott hajjal, gomblyukában egy gyönyörű virágdísszel, arcán pedig egy mártír szenvedésével.

– Á, hát azt szeretnéd, ha ő lenne az! Csak magának köszönheti, hogy nem ő áll itt. Igazam van? Úrfi öltöztetett fel, ő pedig tudja, mi mire való – mondta Mac, miközben mellén összefonta a karját, és olyan peckesen állt, akár a cövek.

– Olyan csodálatosan festesz, hogy meg sem ismerlek.

– Én sem ismerek magamra.

– Nem hittem volna, hogy ilyen elegáns is tudsz lenni – tette hozzá Rose, elégedetten szemlélve a fiút.

– Azt sem, hogy ilyen sült bolondnak érezhetem magam.

– Szegény fiú! Tényleg elég szerencsétlen képet vágsz. Mit tehetnék, amivel felvidíthatnálak, cserébe az értem hozott áldozatért?

– Először is, ne nevezz fiúnak. Ez nagymértékben enyhítene a szenvedésemen, és bátorságot öntene belém ahhoz, hogy egy alacsony nyakú kabátban és egy ondolált fürttel a homlokomon jelenjek meg az emberek előtt. Nem vagyok hozzászokva ezekhez a cicomákhoz, és rettenetes, múlhatatlan kínt okoznak nekem.

Mac olyan szánalomra méltó hangon beszélt, és olyan sötét pillantást vetett a fent említett hajfürtre, hogy Rose nyíltan az arcába nevetett. Tovább súlyosbította a fiú szenvedését azzal, hogy a saját köpenyét is a karjára terítette. A fiú egy pillanatig komolyan szemlélte a ruhadarabot, majd kifordítva adta fel a lányra, és a csuklyát olyan erőteljesen a fejére húzta, hogy azzal teljesen tönkretette a gondosan fésült loknikat.

Rose felsikoltott, és ledobta magáról a köpenyt, utasítva Macet, hogy tanulja meg rendesen feladni. Mac

alázatosan meg is tette, majd végigvezette Rose-t az előszobán, anélkül hogy két-három alkalomnál többször lépett volna rá a szoknyájára. Az ajtónál azonban a lány észrevette, hogy elfelejtette a szőrmebéléses csizmáját, és megkérte Macet, menjen el érte.

– Ne is törődj vele, nincs sár! – mondta a fiú, szemébe húzva a sapkáját, mit sem törődve nagy szenvedés árán lesimított hajával.

– De hát nem léphetek a hideg kőre vékony papucsban, nem igaz? – kezdte Rose, megmutatva fehér cipellős lábait.

– Nem is kell, mivel, tessék, hölgyem… – Ezzel minden teketória nélkül felkapta a lányt, és mielőtt ő megmukkanhatott volna, már be is rakta a kocsiba.

– Micsoda kísérő! – kiáltott fel tréfás elkeseredéssel, ahogy megpróbálta kimenteni finom ruháját egy pokróc alól, amelyet Mac olyan szorosan akart köré tekerni, mint a múmián szokták a pólyát.

– Hiszen ez „csak Mac”, ne is törődj vele! – Azzal bevetette magát a szemközti sarokba, olyan mozdulattal, mintha végsőkig kimerítette volna őt a sok terhes kötelesség. Ám elszánta magát, hogy vagy teljesíti őket, vagy meghal.

– Ám az úriemberek nem kapkodják fel csak úgy a hölgyeket, mint egy liszteszsákot, és nem hajítják be őket így a kocsijukba. Nyilvánvaló, hogy a modorod csiszolásra szorul, és itt az ideje, hogy kézbe vegyem a nevelésedet. Nagyon szépen kérlek, igyekezz illően viselkedni, és ne rángass bele engem is valami lehetetlen helyzetbe! – esdekelt Rose, úgy érezve, hogy sok esetben ő még messzebbre ment és rosszabbul járt.

– Úgy fogok viselkedni, akár egy mintafiú! Majd meglátod!

Mac elképzelései a mintafiúk viselkedéséről elég különösek voltak, mivel, miután egyszer táncolt az unokatestvérével, magára hagyta őt, és hamarosan teljesen meg is feledkezett róla, annyira belemerült a

beszélgetésbe Stumph professzorral, a híres geológussal. Rose nem nagyon bánta, mivel egyetlen tánc után látta, hogy Mac neveltetésének ezt a részét sajnálatosan elhanyagolták. Boldogan suhant körbe Steve karján, még úgy is, hogy a fiú csak egy-két ujjnyival volt magasabb nála. Rajta kívül is rengeteg táncosa volt, és még több gardedame-ja, mivel az összes fiatalember a kegyét kereste, és az idősebb hölgyek mind anyai jóindulattal mosolyogtak rá.

Charlie nem volt ott, mivel mikor látta, hogy Rose tartotta magát az elhatározásához, sőt megkérte Macet, hogy legyen az állandó kísérője, nem volt hajlandó elmenni, inkább dúlva-fúlva más, veszélyesebb kedvtelésekben keresett vigasztalást. Rose tartott tőle, hogy ez bekövetkezik, és az őt körülvevő általános vidámság közepette olykor aggodalmas kifejezés jelent meg az arcán, majd egy-egy pillanatra kisimultak a vonásai. Érezte a fiú feletti hatalmát, és szerette volna bölcsen használni, de nem tudta, hogyan járhatna Charlie kedvében anélkül, hogy megtagadná önmagát, és hamis reményeket öntene a fiú szívébe.

„Bárcsak újra gyerekek lennénk mind, szívügyek nélkül, amelyek fájdalmat okozhatnak, és próbára tévő kísértések nélkül” – gondolta egy csendes sarokba visszavonulva, mialatt a táncosa elment egy pohár vízért. Félig szomorkás, félig érzelmes álmodozása kellős közepén ismerős hangra lett figyelmes, amely azt mondta:

– Az allofiták pedig az alumínium és a magnézium új, víztartalmú szilikátjai, amelyek nagyon emlékeztetnek a pszeudofitákra, melyeket Websky fedezett föl Sziléziában.

„Mi a csudáról beszél Mac?” – töprengett el Rose, majd elbújva egy nagy, virágzó azálea mögé, megleste az unokafivérét, amint belemerült a professzorral a beszélgetésbe. Láthatóan nagyszerűen érezte magát, mivel az arcán nyoma sem volt a mártíromságnak, sokkal inkább az élénk érdeklődés látszott rajta. Az idősebb úr úgy hallgatta őt, mintha a megjegyzései intelligensek és szórakoztatóak lennének.

– Mi az? – kérdezte Steve, aki megérkezett a vízzel, és meglátta Rose arcán a mosolyt.

A lány megmutatta neki a tudományos beszélgetés részvevőit az azálea mögül. Steve szélesen vigyorgott, miközben kikukucskált, majd elkomolyodott, és elkeseredett hangon azt mondta:

– Ha láttad volna, mennyi időt vesztegettem erre a fickóra: milyen türelemmel fésültem ki az üstökét; mennyi időbe telt, hogy meggyőzzem, a báli csizmáját vegye fel; és micsoda küzdelembe került, hogy ráadjam ezt a kabátot, akkor megértenéd az érzéseimet, amiért most így kell látnom.

– Miért, mi a baj vele? – kérdezte Rose.

– Csak nézd meg alaposan, hogy néz ki! Jobb, ha azonnal hazaküldjük, különben szégyent hoz az egész családra ezzel a szedett-vedett külsővel.

Steve olyan drámai hangon beszélt, hogy Rose újra kikukucskált. Együtt érzett Úrfival, mivel Mac

eleganciájának immár nyoma sem volt. A nyakkendője teljesen oldalra csúszott, a csokra fejjel lefelé lógott, a kesztyűjét gombócba gyűrte, és szórakozottan morzsolgatta, miközben beszélt, a haja pedig úgy festett, mintha forgószélbe keveredett volna, mivel időről időre mind a tíz ujjával beletúrt, ahogy akkor szokott, ha belemerült a tanulásba vagy egy beszélgetésbe. Ám olyan boldognak és ébernek tűnt minden rendetlensége ellenére, hogy Rose helyeslően bólintott, és a legyezője mögött ezt suttogta:

– *Valóban* elég elkeserítő látvány, Steve. Ám, mindent egybevéve, azt hiszem, ez a külső sokkal jobban áll neki; és úgy gondolom, hogy egyszer még mindnyájan nagyon büszkék leszünk rá, mivel többet tud, mint mi együttvéve. Hallgasd csak! – Rose elhallgatott, hogy mindketten meghallgathassák a következő ékesszóló beszédet Mactől.

– Tudja, Frenzal kimutatta, hogy a bizmut szilikátjainak gömb alakja Schneebergben és Johanngeorgenstadtban nem izometrikus, hanem

monoklinális kristályszerkezet. Hogy megkülönböztesse azokat a régi eulititek családjától, új nevet ad nekik: agrikolitok.

– Hát nem borzasztó? Menjünk innen, mielőtt újra rákezdi, és magunk is gömb alakú szilikátok vagy izometrikus kristályok leszünk, ha nem vigyázunk! – suttogta Steve rémülten. Mindketten elmenekültek az idegen szavak özönéből, amelyek szinte jégesőként kopogtak, Mac nagy örömére.

Ám amikor Rose hazatérni készült, és kísérőjét keresve körülnézett, sehol sem látta a fiút. A professzor már távozott, Mac pedig vele ment. Annyira belemerült az érdekes témába, hogy teljesen megfeledkezett az unokatestvéréről, nyugodtan elhagyta a bált, s még azután is a geológia gyönyörűségein elmélkedett. Mikor ez a lehetőség derengeni kezdett Rose előtt, el lehet képzelni, mit érzett. Dühös volt, de mulattatta is a dolog. Annyira jellemző volt Macre, hogy egyszerűen felszívódik, és sorsára hagyja őt. De nem volt ez sanyarú sors, mert, habár Steve már elment Kittyvel,

még mielőtt a merényletet felfedezték volna, Mrs. Bliss örömmel vette a szárnyai alá az elhagyott hölgyet, és épségben hazajuttatta.

Rose a lábait melengette, és forró csokoládéját szürcsölte, amelyet Phebe ilyenkor szokott készíteni neki, mivel Rose egyebet soha nem vacsorázott. Hirtelen kopogtak az ablakon, ahonnan beömlött a hajnali fény, és Mac hangját lehetett hallani, amint halkan bebocsátást kér, legalább egy pillanatra.

Mivel kíváncsi volt, mi történhetett a fiúval, Rose arra kérte Phebe-t, hogy engedje be őt. A bűnbánó lovag meg is jelent az ajtóban. Ki volt fulladva, aggódó kifejezés látszott az arcán, és a zaklatottabbnak tűnt, mint valaha. Megfeledkezett a kabátjáról, a nyakkendője mostanra a hátán lógott, a haja pedig úgy állt, mintha szélvihar zilálta volna szét. Az utóbbi fél órában ugyanis a fiú a saját haját tépte, hogy jóvátegye a szörnyű bűnt, amelyet figyelmetlenségében elkövetett.

– Ne is törődj velem, nem érdemlem meg! Csak

azért jöttem, hogy meggyőződjek róla, jól vagy, kedves kuzin, azután pedig felkössem magam, ahogy Steve javasolta – kezdte Mac bűnbánó hangon. Ez nagyon hatásos lett volna, ha olykor olykor tréfásan fel nem sóhajt közben.

– Nem hittem volna, hogy *te* képes vagy magamra hagyni – mondta Rose szemrehányóan. Arra gondolt, jobb, ha nem bocsát meg túl gyorsan, pedig hajlott rá, látva Mac őszinte megbánását.

– Az a nyomorult ember az oka! Egy valóságos két lábon járó lexikon, és én láttam, hogy sok mindent kihúzhatok belőle, amit meg is próbáltam, éspedig minél gyorsabban, mivel nem volt sok időnk. Tudod, hogy minden másról megfeledkezem, amikor egy ilyen fickó kerül az utamba.

– Ez nyilvánvaló. Kíváncsi vagyok, hogyan jutottam egyáltalán eszedbe – válaszolt Rose, aki alig tudta visszatartani a nevetését, olyan különös volt a helyzet.

– Nem jutottál volna, ha Steve nem mond valamit,

amivel emlékeztetett rád. Akkor hirtelen minden eszembe jutott, és szörnyen éreztem magam, amiért eljöttem, és téged ott hagytalak. Kis híján összeestem – mondta a becsületes Mac, egyáltalán nem próbálva szépíteni gaztettét.

– Mit tettél ezután?

– Mit tettem? Rohantam, mint akit puskából lőttek ki, és meg sem álltam Hope-ékig…

– Csak nem gyalogoltál? – kiáltott Rose.

– Az isten szerelmére, nem! Rohantam. Addigra azonban elmentél Mrs. Bliss-szel, így idenyargaltam, hogy a saját szememmel győződjek meg róla, épségben hazaértél – válaszolta Mac megkönnyebbült sóhajjal, a homlokát törölgetve.

– De hiszen az oda-vissza legalább három mérföld, ráadásul éjfél van, hideg és sötét! Ó, Mac! Miért csináltad ezt? – kiáltott Rose, aki csak most jött rá, mit tett a fiú, hallva ziháló lélegzetét, látva, milyen állapotban

van a vékony csizmája, és észrevéve, hogy nincs rajta felöltő.

– Nem tehettem mást, nem igaz? – szólt Mac, és az ajtófélfának dőlve igyekezett egyenletesen lélegezni.

– Nem kellett volna így elgyötörnöd magad egy ilyen semmiségért. Először is, gondolhattad volna, hogy tudok magamra vigyázni, legalábbis annyi baráttal körülvéve. Ülj le gyorsan! Kérlek, Phebe, hozz egy csésze forró italt. Ez a fiú nem megy haza addig, míg ki nem pihente magát, és nem ivott valami frissítőt ennyi rohanás után!

– Ne legyél ilyen jó hozzám! Inkább egy alapos fejmosást érdemelnék, mint széket; és bürökpoharat, nem forró csokoládét, persze csak ha van itthon bürök – válaszolta Mac patetikusan, ahogy rávetette magát a kanapéra, és alázatosan elfogadta az italt, amelyet Phebe hozott neki.

– Ha bármi baj lenne a szívével, kedves uram, egy ilyen rohanás akár meg is ölhette volna. Soha többé ne

csinálj ilyet! – mondta Rose, felajánlva a legyezőjét, hogy a fiú lehűthesse felhevült arcát.

– Nincs is szívem.

– Dehogy nincs, hiszen hallom, úgy ver, mint egy gőzkalapács. Ez az én hibám, be kellett volna ugrani hozzátok, és megmondani, hogy minden rendben.

– Nem a megtett mérföldek, hanem a bűnbánat miatt vagyok ennyire levert. Gyakran futom le ezt a távolságot, és meg se kottyan; ám ma annyira magamon kívül voltam, hogy azt gondolom, megdöntöttem a rekordot. De elég az aggódásból! Nyugodj meg, és „szürcsöld a teádat”, ahogyan Evelina[1] mondja – válaszolt Mac, ügyesen elterelve magáról a beszélgetést.

– Te tudsz Evelináról? – kérdezte Rose meghökkenve.

– Bizony ám, mindent. Azt hitted talán, hogy regényeket nem is olvasok?

– Azt hittem, hogy semmi mást nem olvasol, csak ókori görög és latin szerzőket, valamint néha belepillantasz Websky pszeudofitáiba és Johanngeorgenstadt monoklinálisaiba.

Macnek tátva maradt a szája a választól. Majd megértette a tréfát, és elnevette magát. Akkora zajt csapott, hogy Plenty néni álmosan és aggodalmasan lekiáltott odafentről:

– *Talán* ég a ház?

– Nem, asszonyom, minden rendben, csak beugrottam elköszönni – válaszolt Mac a sapkája után nyúlva.

– Akkor most azonnal menj haza, és hagyd aludni ezt a gyermeket! – tette hozzá az idős hölgy, visszavonulva a szobájába.

Rose kirohant az előszobába, és megragadva a nagybátyja szőrmekabátját, Mac elé állt, aki szórakozottan a saját felöltőjét kereste.

– Anélkül jöttél, te holdkóros fiú! Vedd fel ezt, és legközelebb több eszed legyen, vagy nem úszód meg ennyivel? – Rose feltartotta a nehéz ruhadarabot, és mögüle kukucskált ki. A neheztelésnek immár nyoma sem volt nevető szemében.

– Legközelebb? Akkor hát megbocsátasz? Adsz még egy esélyt, hogy bebizonyítsam, nem vagyok sült bolond? – kiáltott Mac, szeretettel ölelve magához a nagykabátot.

– Persze hogy megbocsátok, és egyáltalán nem tartalak sült bolondnak, sőt nagyon is lenyűgöztél a tudásoddal ma este. Mondtam is Steve-nek, hogy büszkék lehetünk a mi filozófusunkra.

– A fenébe a tanulással! Be fogom neked bizonyítani, hogy nem vagyok könyvmoly, hanem éppen annyira úriember, mint bármelyik másik fiú, akár büszkék lesznek rám, akár nem? –kiáltott Mac olyan elszántan bólogatva, hogy lecsúszott a szemüvege az orráról. Fejére csapta a kalapját, és ahogyan jött, olyan

viharosan távozott.

Egy-két nappal később Rose elment meglátogatni Jane nénit, ahogy azt kötelességtudóan hetente egyszer-kétszer megtette. Miközben felfelé tartott az emeletre, furcsa hangot hallott kiszűrődni a szalonból, és önkéntelenül megállt, hogy hallgatózzon.

– Egy, két, há', lépés! Egy, két, há', fordulj! Jaj, gyerünk már! – szólt egy türelmetlen hang.

– Könnyű azt mondani, hogy gyerünk, de mi az ördögöt kezdjek a bal lábammal, amíg a jobbal lépek és forgok? –hangzott egy másik kifulladva és elkeseredetten.

Ezután a füttyszó és a dobbantások újult erővel hangzottak fel. Rose felismerte a hangokat, és bekukucskált a résnyire nyitott ajtón, amely mögött olyan látvány tárult a szeme elé, hogy majd megpukkadt a visszafojtott nevetéstől. Steve derekára piros abrosz volt kötve, Mac nyaka köré fonta a karját, és tökéletes ritmusérzékkel táncolt az általa fütyült dallamra. (Úrfi

tökéletesen elsajátította ezt a művészetet, és nagyon büszke volt a tudományára.) Mac kipirult arccal, tekintetében zavarral a fivére lapockáján tartotta a kezét, s mindhiába kísérletezett azzal, hogy végigtáncoljon vele a hosszú szobán, anélkül hogy a lábai beleakadjanak a szoknyaszerű abroszba, rátiporjon a partnere lábára vagy beleütközzön a bútorokba. Nagyon mulatságos látvány volt, Rose ki is élvezte. Aztán amikor Mac egy elszánt mozdulattal meg akarta forgatni Steve-et, nekiütköztek a falnak, és mindketten a földre zuhantak, a lány már nem tudta visszatartani nevetését. Belépett a szobába, és vidáman így szólt:

– Nagyszerű volt! Még egyszer, majd én játszom nektek a zongorán.

Steve felugrott, és hatalmas zavarában lerántotta magáról az abroszt, Mac pedig, még mindig dörzsölve a fejét, belevetette magát egy székbe, ahol megpróbált nyugodtnak és vidámnak tűnni.

– Hogy vagy, kuzinom? Mikor érkeztél? Johnnak be kellett volna jelentenie – szólt.

– Örülök, hogy nem tette, hiszen akkor lemaradtam volna egy megható jelenetről, amely a mély unokatestvéri és fivéri szeretetről tanúskodik. Látom, készülsz a következő bálodra.

– Próbálok, de annyi mindenre kell egyszerre összpontosítanom: tartsd a ritmust, egyenesen haladj, kerüld el az alsószoknyákat, ne lépj a másik lábára! Nem könnyű ez egy kezdőnek! – válaszolt Mac kimerült sóhajjal, megtörölve verejtékező homlokát.

– Ez a legnehezebb feladat, amelyet valaha is meg kellett oldanom. És mivel nem vagyok faltörő kos, nem tűröm tovább, hogy velem verjék be a falat – morogta Steve a térdét porolgatva, és bánatosan nézte a lábát, amelyre annyiszor rátiportak, hogy már sajgott. A csizmájára és a szövetnadrágjára ugyanis különösen büszke volt a piperkőc ifjú.

– Nagyon szép tőled, le vagyok kötelezve. Azt

hiszem, már elkaptam a ritmust, és mostantól egy székkel is tudok gyakorolni – mondta Mac a hála és a lemondás olyan tréfás keverékével, hogy Rose újra kacagni kezdett, olyan ellenállhatatlanul, hogy a két fiú is vele hahotázott.

– Mivel föláldozod magad, hogy a szolgálatomra állhass, az a legkevesebb, hogy segítő kezet nyújtok. Játssz nekünk, Steve, én pedig leckét adok Macnek, persze csak ha nem a széket választja inkább. – Ezzel ledobta a kalapját és a köpenyét, és olyan szívélyes mozdulattal intette magához a fiút, amelynek a legszigorúbb filozófus sem tudott volna ellenállni.

– Ezer köszönet, de attól tartok, fájdalmat okoznék – szabadkozott Mac, aki nagyon hálás volt, de még élénken élt emlékezetében az ügyetlenkedése.

– Én cseppet sem félek ettől. Steve nem tartotta az uszályát, noha a jó táncosok mindig felemelik. Rajtam azonban most nincs uszály, így azzal sem lesz gondod, és a zene is megkönnyíti a ritmus követését. Csak tedd,

amit mondok, és néhány forduló után semmi nehézséged sem lesz.

– Igen, igen. Játssz, Steve! Gyerünk, Rose! – Elszánt mozdulattal kisimította a haját a szeméből, megragadta Rose-t, és visszatért ígérete megvalósításához, miszerint bebizonyítja, hogy úriember, még ha belepusztul is.

A második lecke sikeres volt. Segítségképpen Steve erősebben ütötte a billentyűket a lépésváltások előtt. Mac olyan hűen követte az utasításokat, mintha az élete függött volna tőle, és Rose néhány, hajszál híján megúszott baleset és izgalmas pillanat után részesült abban a jutalomban, hogy épségben végiglibbenhetett partnerével a szobán, majd egy széles piruettel megálltak. Steve tapsolt, Mac pedig nagyon boldogan, keresetlen szavakkal kijelentette:

– Van benned valami varázserő, Rose. Azelőtt mindig utáltam táncolni, most azonban kezdem megkedvelni.

– Tudtam, hogy így lesz, csak nem szabad ily módon

ácsorognod a partnereddel a karodban, miután megálltatok. A helyére kell kísérned, és legyezgetned őt, ha óhajtja – mondta Rose, buzgón okítva tanítványát, akinek nagy szüksége volt egy gondos tanárra.

– Igen, persze, tudom, hogy kell. – Mac elengedte az unokatestvérét, és kisebb tornádót kavart körülötte egy összehajtott újsággal. Olyan lelkes volt, hogy Rose-nak nem volt szíve újra összeszidni őt.

– Nagyszerű, öregfiú! Nagy reményeket táplálok irántad, és nyomban rendelek is neked egy új öltönyt, amelynek igazán híján vagy – mondta Steve a zongorazsámolyról, a hozzáértők helyeslő bólintásával. – Most pedig, Rose, megtaníthatnád őt, hogyan kell elegánsan csevegni, és akkor majd nem csinál bohócot magából, mint a múltkori estélyen – tette hozzá Steve. – Nem a geológiai hablatyolásra gondolok, bár az is elég szörnyűnek tűnt, ám ahogy Emma Curtisszel beszélgetett, az mindennél rosszabb volt. Mondd el Rose-nak, Mac, és meglátod, hogy ő is úgy véli majd,

Emmának igaza volt, mikor unalmas alaknak nevezett.

– Nem értem, miért. Pusztán megpróbáltam értelmes beszélgetést folytatni – kezdte Mac vonakodva, mivel az unokafivérei már kíméletlenül ugratták ezzel, miután öccsük galádul beárulta.

– Mit mondtál neki? Nem nevetlek ki. Remélem, meg tudom állni – mondta Rose kíváncsian, látva Steve vidámságtól csillogó szemét.

– Nos, tudom, hogy Emma szeret színházba járni, így ezzel a témával próbálkoztam először, és elég jól is haladtam, amíg el nem kezdtem neki leírni, hogyan zajlott egy előadás az ókori Görögországban. Ez rendkívül érdekes, nem úgy találod?

– De igen. Csak nem szavaltál el neki egy részt az *Agamemnón*ból, ahogy akkor tetted, amikor nekem beszéltél erről? – kérdezte Rose, aki nehezen őrizte meg a komolyságát, felidézve a félig mulatságos, félig komoly jelenetet.

– Természetesen nem. Bár azt javasoltam neki, hogy olvassa el a *Prométheuszt*, de arra ő felhördült legyezője mögött, és hirtelen Phebe-ről kezdett beszélni. Hogy micsoda nagyszerű teremtés, mennyire tudja, hol a helye, mennyire úgy öltözik, ahogy a társadalmi helyzete megköveteli, és más efféle locsogás. Úgy találtam, hogy ez igazán udvariatlan, és egy kicsit felbosszantottak a szavai, ezért azt mondtam, ami először az eszembe jutott. Ez pedig az volt, hogy szerintem Phebe a legjobban öltözött hölgy az egész teremben, mivel nincs felcicomázva mindenféle tollakkal és egyebekkel, mint a legtöbb lány.

– Ó, Mac! Mindezt Emmának, akinek élete legfőbb célja, hogy mindig lépést tartson a divattal, és aznap este különösen kicsípte magát? Mit felelt? – kérdezte Rose, mélyen együtt érezve mindkét szereplővel.

– Felhúzta az orrát, és majd keresztülszúrt a tekintetével.

– És te mit tettél?

– Elhallgattam a véleményemet, és követve a példáját, témát váltottam. De csak csöbörből vödörbe kerültem. Egy árvák javára szervezett jótékonysági koncertet hoztam ugyanis szóba, de amikor elkezdett gügyögni a „kis drágákról”, azt javasoltam neki, hogy fogadjon örökbe egyet. Kifejeztem az értetlenségemet, hogy a fiatal hölgyek miért nem tesznek semmi ilyesmit, ahelyett hogy macskákat vagy ölebeket dédelgetnének.

– Ó, te boldogtalan! A pincsije a szíve csücske, a kisbabákat viszont utálja – mondta Rose.

– Akkor hát még nagyobb bolond, mint eddig hittem! Nos, közöltem vele a véleményemet, vagyis hogy szerintem az nemcsak nagyszerű jótékony cselekedet lenne, hanem egyben jó gyakorlás is arra az időre, amikor majd neki magának is lesznek kicsi drágái. Rengeteg szegény kisbaba hal meg azért, mert az anyja elhanyagolja, tudod? – tette hozzá Mac olyan komolyan, hogy Rose még mosolyogni sem mert a korábban mondottakon.

– Képzeld el Emmát, amint egy elhagyott csecsemővel a karján sétálgat, s nem a kedvenc Toto kutyájával – szólt Steve a zongoraszéken dülöngélve a kacagástól.

– Vajon megfogadja a tanácsaidat, Monsieur Malŕpropos? – kérdezte Rose, aki azt kívánta, bárcsak ott lett volna.

– Nem, csak felsikoltott, és azt mondta: „Te jó ég, Mr. Campbell, milyen furcsa is ön! Kérem, vezessen vissza mamához!” Amit meg is tettem, nagy megkönnyebbüléssel. Várhatja, mikor teszem megint helyre a pincsije kibicsaklott lábát? –mondta végül Mac, komoran csóválva a fejét.

– Semmi baj. Ezúttal nem volt szerencséd a hallgatóságoddal. De ne hidd, hogy minden lány ilyen ostoba! Be tudnálak mutatni jó néhány olyan értelmes hölgynek, aki szívesen beszélgetne veled a női ruhák reformjáról vagy a jótékonyságról, és élvezné a görög tragédiákról szóló leírásodat, különösen, ha elszavalnád,

amit a kórus mond, ahogy nekem is tetted – mondta Rose vigasztalóan, mivel Steve nem hagyta abba a vigyorgást.

– Adj nekem egy névsort róluk, kérlek, én pedig majd igyekszem megismerkedni velük. Ennyi csak jár egy olyan fickónak, aki bolondot csinált magából.

– Szívesen összeírom. Ha pedig táncolni is megtanulsz, még jobban fogod élvezni a társaságukat. A bálokat szintén meg fogod szeretni, akaratod ellenére is.

– Én soha sem leszek olyan gigerli, mint Steve, akit mintha egy magazinból vágtak volna ki, de megteszem, ami tőlem telik. Ám valójában, ha választhatnék, inkább mennék végig az utcákon egy bazári majommal – mondta Mac csüggedten.

– Nagyon köszönöm a bókot! – Rose pukedlizett előtte, Steve pedig felkiáltott:

– Na, ezt jól megcsináltad! – Feddő hangját meghallva a bűnös rájött, hogy ő Rose kísérője volt, de

már későn.

– Hitemre, valóban ezt tettem! – Tréfás kétségbeeséssel elhajította az újságot, majd Kasszandra drámai szavait idézve kivonult a szobából. – „Jaj nekem! Jaj nekem! Ó Föld! Ó Apolló! Lesz bátorságom meghalni; bekopogok Hádész kapuján és könyörögni fogok, hogy mérjék rám a végső csapást!”

VII. FEJEZET

Phebe

Mialatt Rose felfedezte a világot, és egyre több tapasztalatot szerzett, Phebe ugyanezt tette, csak visszafogottabb módon. Esténként bizalmasan megosztották egymással élményeiket, de bizonyos témákat soha nem érintettek beszélgetéseik során, így mindkét lánynak megvolt a maga kis világa, amelybe még a baráti tekintet sem pillanthatott be.

Amióta hazatértek, Rose élete volt vidámabb, ám Phebe-é boldogabb. Mindketten sokat jártak szórakozni, mivel Phebe csodaszép hangját mindenki szívesen hallgatta, és sokan készségesen támogatták az énekesnőt, még ha a nőt nem is fedezték fel benne. Phebe tudta ezt, és senkire nem akarta ráerőltetni magát. Megelégedett azzal, hogy tudta, akinek ad a véleményére, az ismeri az értékeit, és türelmesen várt arra az időre, amikor majd elfoglalhatja az őt megillető

szerepet.

Néhány dologban Phebe olyan büszkeséget tanúsított, akár egy hercegnő, annak ellenére, hogy alapvetően gyermekien szerény volt. Így aztán amikor évről évre egyre kevesebbet kellett szolgálnia, amit pedig nagyon szeretett, ám a kötelezettségek, amelyeket mindenki másnál elutasított volna, egyre növekedtek, a függőség hamarosan teherré vált számára, amelyet a legforróbb hála sem tudott enyhíteni. Eddig a két gyermek nagyon jól megértette egymást, és elzárt világukban nem állta útjukat semmi akadály. Most, hogy mind a ketten nővé értek, elkerülhetetlenül távolodtak egymástól. Vonakodva bár, de mindketten érezték, hogy nemsokára el kell válniuk.

Még mielőtt külföldre utaztak volna, megállapodtak, hogy mihelyt hazatérnek, Phebe megkapja a neki szánt összeget, és szerencsét próbálhat. Máshogy el sem fogadta volna az oktatást, amely elengedhetetlen volt a vágyott függetlenség megszerzéséhez. Készségesen kihasználta a lehetőségeket, amelyeket oly bőkezűen

kínáltak föl neki mind otthon, mind külföldön, és most készen állt arra, hogy bebizonyítsa: mindez nem volt hiába. Nagyon felbátorították a kisebb sikerek, amelyeket különböző szalonokban ért el, és a dicséretek, amelyekkel a barátai halmozták el. Kezdte úgy érezni, hogy nagyobb vállalkozásokba is belefoghat, és megkezdheti énekesnői karrierjét koncerteken is. Ennél többre nem is vágyott.

Csaknem ezzel egy időben felmerült az igény egy új, lányok számára létesített árvaházra, amelyet nem tudtak volna befejezni pénz hiányában. A Campbellek alaposan kitettek magukért, és töretlenül azon dolgoztak, hogy létrejöjjön a gondozó intézmény, amelyre akkor nagy szükség volt. Néhány jótékonysági vásárt is tartottak, amelyet mindig hangverseny zárt. Rose teljes szívvel belevetette magát a munkába, és azt javasolta Phebe-nek, hogy az utolsó koncerten debütáljon. Ez a koncert különösen érdekesnek ígérkezett, mivel úgy tervezték, hogy az árvák is megjelennek rajta, sőt ők maguk segítik az ügyüket kiszolgáltatottságuk látványával, valamint azzal a

megható énekszámmal, amelyet előadnak.

A családból néhányan úgy vélték, hogy Phebe-nek nem lesz ínyére a nyomorúság közepette debütálni. Rose nem így ismerte őt. Amikor előadta neki a javaslatukat, a lány készségesen így válaszolt:

– Hol találhatnék megfelelőbb alkalmat és helyet arra, hogy a közönség elé lépjek, mint a hozzám hasonló, szerencsétlen sorsú gyermekek között? Tiszta szívemből fogok énekelni értük. De arra kérlek, úgy bánjatok majd velem, mintha egy lennék közülük; nem akarok semmi kivételezést.

– Minden úgy lesz, ahogy szeretnéd. Nem lesz más ének, csak a tiéd és a kicsiké, én pedig gondoskodom róla, hogy minden úgy legyen, ahogy neked megfelel – ígérte Rose.

Jól tette, hogy megígérte, mivel a család rendkívül izgatott volt az ő Phebe-je színre lépése miatt, és *természetesen* kivételeztek volna vele, ha a lányok nem tiltakoznak. Clara néni kétségbeesett volt a ruha miatt,

mivel Phebe kijelentette, hogy egy egyszerű, vörösbor színű merinót fog viselni, a csuklóján és a nyakán csipkével, hogy ne különbözzön annyira a többi árvától, akik egyszerű szövetruhában és fehér kötényben lesznek. Plenty néni egy kis vacsorát akart rendezni az esemény után, hogy megünnepeljék azt, de Phebe kérlelte őt, hogy ahelyett inkább a szegény gyerekeknek adjon karácsonyi vacsorát. A fiúk azt tervezték, hogy virágot szórnak majd a lány lába elé, és Charlie magának követelte a megtiszteltetést, hogy bevezesse az énekesnőt. Ám Phebe könnyektől fátyolos szemmel visszautasította ezeket, így szólva:

– Jobb, ha úgy kezdem a pályám, ahogyan aztán folytatni szeretném, és teljesen magamra hagyatkozom. Ezért, Mr. Charlie, inkább egyedül mennék be, mivel maga kilógna a többiek közül, és lerontaná azt a szánalmat ébresztő képet, amelyet kelteni szeretnénk. – Ezután egy mosoly fénylett át a könnyein, amint hálával végigmérte Charlie-t, az elegancia mintaképét, majd a barna ruhák és kötények képe jelent meg előtte.

Hosszas tanácskozás után elhatározták, hogy mindenben engednek Phebe kívánságainak; a család megelégszik azzal, hogy az első sorban foglal helyet, és tapsol.

– Vörösre fogjuk tapsolni a tenyerünket, és diadalmenetben hozunk majd haza a vállunkon. Meglátod, hogy így lesz, te kisiklott primadonna! – fenyegetőzött Steve, akinek egyáltalán nem tetszett ez a nagy szerénység.

– Rendben, de csak ha vége az előadásnak. Amíg nem, addig ragaszkodom a szabályaimhoz. Utána pedig talán egy kicsit levert leszek, ezért haza szeretnék jutni, mielőtt elkezdődne a felfordulás. Igazán nem szeretnék kisiklott lenni, de mindenki olyan kedves hozzám, hogy a szívem túlcsordul, valahányszor erre gondolok, ez pedig nem tenne jót a hangomnak – mondta Phebe egy könnycseppet hullajtva a fodorra, amelyen dolgozott.

„Egy gyémánt sem mutatna szebben” – gondolta Archie, egy pillanatig a fénylő könnycseppet nézve, és

úgy érezte, meg tudná cibálni Steve-et, amiért arra vetemedett, hogy megpaskolja a lány fejét, bátorítóan így szólva hozzá:

– Jól van. Én a közeledben leszek, és kicsempészlek, amíg a közönség tapsol. Nem félek attól, hogy elérzékenyülnél. De ha egy kicsit is úgy éreznéd, hogy mégis, csak pillants rám, én pedig majd dühösen nézek, és megrázom az öklömet, amiért már a kedvességtől elsírod magad.

– Bárcsak így tennél! Az egyik ballada, amelyet énekelni fogok, elég megrendítő, és mindig sírhatnékom támad, amikor éneklem. Ha azt látom, hogy megpróbálsz dühösen nézni, nevethetnékem lesz, és az majd szépen helyrerak. Kérlek, az első sorba ülj, és állj készen arra, hogy kisurranjunk, amikor elhagyom a színpadot.

– Bízhatsz bennem! – A kis úriember ezzel távozott, nagyon elégedetten önmagával, amiért ilyen mély benyomást tett a szép, magas Phebe-re.

Ha tudta volna, mi jár a fejében annak a csendes fiatalembernek, aki az újság mögé rejtőzött, Steve alaposan meglepődött volna. Archie, aki látszólag csakis az üzlettel volt elfoglalva, eddigre már a feje búbjáig szerelmes volt. Senki sem gyanította, kivéve Rose-t; és mivel csak a fiú szemében látszott ez az érzelem, azt igazán csak Phebe tudta, milyen ékesszóló tud lenni az a szempár. A fiú már régen rájött, mi okozza a szenvedését. Megannyi kísérletet tett arra, hogy észérvekkel meggyőzze magát a dolog értelmetlenségéről. De minden próbálkozás hasztalan volt. Feladta tehát, és hagyta, hadd merüljön el az érzelmekben. Tudta, hogy a család ellenezné a kapcsolatukat, de ez csak szította szíve tüzét, és megerősítette az elhatározását. Mindenbe ugyanazzal az energiával és kitartással fogott, mint az üzleti ügyekbe, és amikor eldöntötte, hogy feleségül veszi Phebe-t, semmi sem tántoríthatta el a tervétől, csak a lány visszautasítása.

Három hónapig csak figyelt és várakozott, nehogy bárki is kapkodással vádolhassa, habár egy hónap sem

kellett hozzá, hogy belássa, Phebe az a nő, aki boldoggá teheti. A lány szilárd jelleme, csendes, szorgalmas természete, továbbá az a benne rejlő erő és szenvedély, amelyet néha elárult fekete szemének egy-egy pillantása és ajkának remegése, nagyon tetszett Archie-nak, aki sok tekintetben maga is hasonló volt. A lány homályos származása és családja hiánya, ami sok más udvarlót elriasztott volna, nemcsak megérintette a fiú gyengéd szívét, de fel is ébresztette a benne rejlő romantikus hajlamot, amely aranyfonálként szőtte át józanságát. A gyakorlatias, megbízható Archie-t költővé varázsolta a szerelem. Ha Mac bácsi sejtette volna, milyen álmok és képzelődések kavarognak a fiú fejében, miközben az iratok fölé hajol, és milyen érzelmek dúlnak az ő kiváló segítője keblében, barátian azt ajánlotta volna, hogy vonuljon tébolydába. A fiúk úgy vélték, hogy Archie túl hamar megkomolyodott.

Az édesanyja attól félt, hogy az iroda levegője talán nem tesz jót neki, dr. Alec pedig abban az illúzióban ringatta magát, hogy a fiú Rose körül legyeskedik, hisz olyan gyakran látogat el hozzájuk esténként, és olyan

elégedetten üldögél a lány asztala mellett, segít mintákat rajzolni és kivágni, miközben csevegnek.

Senki sem vette észre, hogy Rose-hoz beszél, de közben Phebe-t nézi, aki a közelben üldögél, csendben foglalatoskodik valamivel, s mindig megpróbál a háttérbe húzódni, ha Rose is jelen van. Gyakran még azt is bánta, hogy túl nagyra nőtt ahhoz, hogy észrevétlen maradhasson. Nem számított, miről volt szó, Archie soha nem veszítette szem elől a közelben meghúzódó alak fényes fekete hajfonatait, a fehér orcát és a szép ívű nyakat, a fekete szempillákat, amelyeket a lány néha fel-rebbentett, felfedve mély és lágy pillantását, amelyet a fiú nem sokáig állt. Még a szaporán járó tű is elbűvölte őt, valamint a kis bross, amely a lány lélegzetével együtt emelkedett és süllyedt, az egyszerű hímzés, amelyen dolgozott, és az, ahogyan takarosan összegyűjtötte a cérnadarabkákat egy kis kosárba. Alig szólt hozzá, és soha nem nyúlt bele a kosarába, habár Rose-ét mindig felforgatta, amikor spárgára vagy ollóra volt szüksége. Ha nagy ritkán hajó érkezett Kínából, Archie bátorkodott neki valami aprósággal

kedveskedni. De legtöbbször csak üldögélt és álmodozott róla, elképzelve, hogy ez az az ő szalonja és a lány dolgozóasztala, s ők kettesben üldögélnek, mint boldog házasok.

A kis drámának ebben a szakaszában a fiú tudatában volt, hogy annyira elhatalmasodott rajta a vágy, hogy képes lenne őrültséget elkövetni. Ezért menekülésképpen azt javasolta, zenéljenek. Néha olyan hirtelen mondta ezt, hogy Rose félbehagyta megkezdett mondatát, és meglepetten nézett rá, mivel szokatlan izgatottságot vélt felfedezni az általában oly nyugodt szürke szempáron.

Ekkor Phebe, összehajtva a hímzését, odalépett a zongorához, mintha csak örült volna, hogy módja nyílik szabadjára engedni a benne felgyülemlett érzéseket; erre nem volt más lehetősége, csak az éneklés. Rose is odament, hogy kísérje őt, míg Archie egy félreeső sarokba húzódott, ahonnan jól láthatta Phebe arcát, miközben dalolt, és fél óráig tökéletes elragadtatás áradt szét benne. Phebe soha nem énekelt olyan

gyönyörűen, mint ezen alkalmakkor, mivel a meghitt hangulat olyan volt számára, mint a napfény a madárnak. Csak néha kapott kritikát, azt is kíméletesen, szívből jövő dicséretet viszont annál többet, ezért olyan szabadon ömlött belőle a dal, mint amikor hirtelen beköszönt a tavasz.

Ezekben a pillanatokban Phebe-n az a szépség látszott, amelytől a férfiak szeme felragyog, őszinte csodálatot éreznek, és szívük borzong a női varázserőtől és méltóságtól. Nem csoda, hogy e megejtő jelenetek fő szemlélője csak egyre szerelmesebb lett, és amíg az idősebbek whistet játszottak, a fiatalok azt a még ennél is érdekesebb játékot, amelyben mindig a szív az adu.

Rose hamar felfedezte a bimbózó szerelmet. Az utóbbi időben már úgy kezdte érezni magát, mintha ő lenne a Fal, amelynek a repedésein keresztül Piramus epekedik Thisbe után. Először egy kicsit megrémült, majd mulattatta a dolog, később aggódott, végül szívből érdeklődni kezdett, mint minden nő ilyen esetben.

Szívesen vállalta a közvetítő szerepét, habár néha zavarban volt attól a nyilvánvaló feszültségtől, amely megtöltötte a levegőt. Nem beszélt a dologról, mert arra várt, hogy Phebe hozza szóba. Ám a lány hallgatott, és úgy tűnt, mintha kételkedne a dologban. Egy idő után azonban semmi helye nem volt a kétségnek; ekkor visszahúzódott, mintha valami csínyen kapták volna rajta, és minden lehetséges kifogást megragadott, hogy távol maradhasson a „lánysaroktól”, ahogy ezt a kedves kuckót hívták.

A koncert előkészületei kiváló lehetőséget biztosítottak erre, és Phebe szinte minden este megszökött, mondván, gyakorolnia kell a dalokat. Archie vigasztalanul bámulta az árván maradt kézimunkakosarat és a néma zongorát. Rose sajnálta a fiút, és szerette volna megvigasztalni, de túl szégyenlős volt. Archie olyan zárkózott volt, így Rose hagyta, hogy a maga módján szenvedjen, ám érezte, hogy nincs messze a végkifejlet.

Még biztosabb lett mindebben a koncert estéjén,

Archie mellett ülve. A család minden tagja barátságosan bólogatott és mosolygott, csevegett és vidáman nevetgélt, Archie azonban olyan némán üldögélt, mint egy potyka, s a karjait úgy fonta össze a mellkasán, mintha kitörni készülő érzelmeit akarná kordában tartani. Rose meg sem nézte a programot, mégis tudta, mikor következik Phebe, mivel Archie szaporábban vette a levegőt, és a szeme, amellyel addig üresen bámult maga elé, most megtelt élettel.

A saját izgatottsága miatt azonban kevéssé tudta megfigyelni a fiúét, mivel Rose teli volt reménnyel és félelemmel, együttérzéssel és boldogsággal Phebe sikere miatt. Telt ház volt, és a közönség vegyes összetétele biztosította, hogy az általános vélemény semmiképpen ne legyen részrehajló. A színpadot ragyogó arcú kis árvák töltötték meg, emlékeztetve a nézőket az esemény valódi céljára.

– A kis drágák, milyen takarosak ma este! Szegény kicsikék, ilyen fiatalon árvaságra jutni! A város szégyene lenne, ha nem viselnénk a gondjukat ezeknek

a lányoknak. Tudja, mindig lehet adakozni, és Miss Campbell megajándékozza önt a legédesebb mosolyával, ha átnyújt neki egy csekket egy csinos összeggel. Már hallottam ezt a bizonyos Phebe Moore-t, igazán gyönyörű hangja van. Milyen kár, hogy nem kerülhet be az operába! Ma csak három dalt énekel; ezt nevezem szerénységnek! Pedig ma ő a fő attrakció, vissza kell őt tapsolnunk az olasz darab után. Úgy látom, az árvák kezdenek. Fogd be a füled, ha gondolod, de nehogy elmulaszd a tapsot a végén, különben a hölgyek soha nem bocsátanak meg neked.

Ilyen és ehhez hasonló mondatokat lehetett hallani, miközben suhogtak a legyezők, zörögtek a programfüzet lapjai, és a jegyszedők szórakozottan jártak körbe. Aztán színre lépett egy fontos úriember. Meghajolt, fellépett a karmesteri dobogóra, és pálcája apró moccantására egy emberként álltak fel a fehér kötényes kislányok. Az árvák rázendítettek az *Amerika* című örökzöld melódiára. Vékony hangon énekeltek, de tartották a ritmust és a dallamot. Szánalom és a hazafias érzés töltötte el a hallgatóságot, s ők nagy

tapsot kaptak. A kicsik elégedettségtől sugárzó arccal ültek le.

Ezután egy hangszeres darab következett, majd egy feltűnően kócos fiatalember lépdelt fel a lépcsőn, olyan arckifejezéssel, amelyet a barátai zeneinek hívtak. Kesztyűs kezével egy összetekert kottát fogva recsegő tenor hangján rázendített arra, hogy „gyönyörű ibolya volt”.

Hogy ezenkívül mi volt még a dalban – akár az értelmét, akár a benne rejlő érzelmeket tekintve –, lehetetlen volt kideríteni, mivel úgy tűnt, hogy a háromoldalas kotta csupán ennek a három sornak a variációit tartalmazza. Minden sort egy reszketegen kitartott hanggal fejezett be az ifjú, amitől kipirult „zenei” arca, és alig kapott levegőt, amikor végre meghajolt.

– Most jön Phebe! Ó, bácsikám, úgy ver a szívem, mintha én magam állnék a színpadon! – suttogta Rose elakadó lélegzettel, megragadva dr. Alec karját. Eközben a helyére gurították a zongorát, kihajtották a

kottatartót, és minden szem az öltöző bejáratára szegeződött.

Rose elfelejtett Archie-ra pillantani, de talán jól is tette, mivel a fiú szíve szinte hallhatóan dobogott, ahogy az ő Phebe-jét várta. A lány elegáns mozdulattal előlépett, ám nem az öltöző felől, hanem a gyerekek közül, ahol eddig észrevétlenül húzódott meg az orgona árnyékában. Borszínű ruhája volt rajta, gyönyörű haján és a nyakán egyetlen szál fehér virágon kívül semmi dísz vagy ékszer. Nagyon sápadt volt, de nyugodtnak látszott. Lassan lépkedett előre a szűk folyosón a rászegeződő tekintetek között, felfogva a szoknyáját, nehogy megdörzsölje vele valamelyik kis buksit. A színpadra lépett, sietve meghajolt, és intett a kísérőnek, majd szemét a szemközti falon függő nagy, aranyozott órára szegezve várakozott.

Nem is vette le a szemét az óráról, amíg énekelt, ám amikor befejezte, azonnal egy buzgó lányarcra pillantott, aki az első sorban előrehajolva hallgatta őt. Végül egy gyors meghajlás, és visszasietett a gyerekek közé. A

kicsik tapsoltak és bólogattak, ahogy elhaladt mellettük, nagyon tetszett nekik a ballada, amelyet énekelt.

A közönség udvariasan követte a kicsik példáját, de nem volt kitörő a lelkesedés. Egyértelmű volt, hogy Phebe nem aratott elsöprő sikert.

– Még életében nem énekelt ilyen rosszul – mormolta Charlie dühösen.

– Meg volt rémülve szegényke. Türelem, időre van szüksége! – mondta Mac bácsi kedvesen.

– Láttam, milyen ijedt, és olyan dühösen meredtem rá, akár Gorgó, de rám se nézett – tette hozzá Steve, hol a kesztyűjét, hol a szemöldökét igazgatva.

– Az első dal a legnehezebb. Különben is, szebben adta elő, mint gondoltam volna – vetette közbe dr. Alec, aki próbálta nem kimutatni, mennyire csalódott.

– Ne aggódj! Phebe nagyon bátor lány, és ma este még meglepetést fog okozni! – jósolta Mac

rendíthetetlen bizalommal, s mert ő tudott valamit, amit a többiek nem.

Rose nem szólt egy szót sem, ám titokban együtt érzően megszorította Archie kezét. A fiú karja úgy csüngött, mintha megszabadult volna az összes feszültségtől; aztán az egyiket a térdére tette, a másikkal pedig megkönnyebbülten megtörölte forró homlokát. A körülöttük ülő barátok gratuláltak nekik, és kifejezték örömüket és meglepetésüket, hogy Miss Moore-nak ilyen „elbűvölő a stílusa”, milyen „finom egyszerűség” jellemzi, és hogy ő bizony „megkérdőjelezhetetlen tehetség”. Az ismeretlenek viszont nyíltan bírálták a lányt, és néhány megjegyzésük annyira sértette Rose fülét, hogy nem tudott a műsorra figyelni. Pedig egy szép nyitányt játszottak, és egy csodálatos basszus hanggal megáldott úriember adott elő egy fülbemászó áriát, az árva gyermekek kórusa pedig egy élénk dalt énekelt. A refrén pergő trallalái nagy örömet okoztak az apró dalnokoknak, akik nem voltak hozzászokva, hogy hosszú ideig csendben maradjanak.

– Mondták már nekem, hogy a nők nyelve középen van felfüggesztve, hogy mindkét oldalra mozoghasson, de most már meg vagyok győződve az állítás igazáról – suttogta Charlie, aki azzal próbálta felvidítani Rose-t, hogy rámutatott a hetvenöt nyitott szájra, amelyekben a rakoncátlan szerv gyorsan pergett. Rose nevetett, és hagyta, hogy a fiú legyezze, aki előrehajolt a székén, fölvéve a nyilvános helyeken szokásos alázatos testtartását. Ám a lány nem nyugodott meg. S még tovább füstölgött magában, amikor tőle balra egy köpcös úriember Phebe következő darabjára pillantva a programban azt merészelte mondani egy vállrándítással:

– Az az ifjú hölgy éppannyira nem fogja tudni elénekelni ezt az olasz dalt, ahogy repülni sem tud. Azt hiszem, meg sem szabadna engedni neki, hogy megpróbálkozzon vele.

Phebe azonban megkísérelte, és olyan gyönyörűen adta elő, hogy a vaskos úriember véleménye egy csapásra megváltozott. Első műsorszámának kudarca

sértette ugyanis a lány büszkeségét, és arra ösztökélte, hogy a következőbe beleadjon apait-anyait, azzal a nyugodt összeszedettséggel, amely legyőzi a félelmet, felébreszti az igyekezetet, és a bukást sikerré változtatja. Phebe immár folyamatosan Rose-t figyelte, és a mellette lévő kipirult, figyelmes arcot. Szívét-lelkét beleadta az éneklésbe. A hangja olyan tisztán csengett, akár egy ezüstharsona, betöltve az egész csarnokot és megborzongatva a hallgatóságot a művészet magas szintű élvezetével.

Ez az előadás eldöntötte Phebe énekesnői megítélését. A taps ezúttal szívből jött és őszinte volt, bár abban, ahogy szűnni nem akart, talán az is szerepet játszott, hogy nagylelkűen igyekeztek jóvátenni az iménti hűvös fogadtatást. Phebe azonban nem adott ráadást. Mintha a nagy orgona nyelte volna el őt, többet nem jött ki a színpadra, hiába próbálták visszatapsolni.

– Most már elégedetten halhatok meg – mondta Rose kitörő örömmel. Archie mereven bámulta a programfüzetet, megpróbálva uralkodni a vonásain. A

többi családtag diadalmas arccal ült ott, mintha *ők* soha nem is kételkedtek volna a lány tehetségében.

– Igazán nagyon szép volt – mondta a köpcös úriember elismerően bólogatva nagyon ígéretes egy kezdőtől! Nem csodálkoznék, ha idővel egy új Caryt vagy Kelloggot faragnának belőle.

– Most már megbocsátasz az úriembernek, nem? – suttogta Charlie a kuzinja fülébe.

– Igen, sőt legszívesebben megsimogatnám a fejét. Emlékezzünk rá, hogy soha ne ítéljünk az első benyomás alapján! – suttogta vissza Rose, aki megbékélt az egész emberiséggel.

Phebe utolsó dala egy ballada volt. Minden képességét beleadta ebbe az elhanyagolt, ám számára mindig kedves műfajba. De mindenkinek nagy meglepetést okozott a teremben (kivéve egy embert), amikor ahelyett, hogy elénekelte volna az *Auld Robin Grayt*, leült a zongora elé, és vidáman hátrapillantva a gyerekekre, rákezdett a régi madárdalra, amellyel

annak idején elbűvölte Rose-t. Ám a csiripelés, búgás és trillázás most a bájos kis dal három versszakát helyettesítette, megtöltve a termet a tavasz frissességével, és a természet újjáéledésével, amely úgy megszépíti ezt az évszakot. Elénk zongorajátékkal kísérte magát, és amikor elhallgatott, a gyerekek felkacagtak, válaszul a hangra, amely úgy tűnt, mintha a zöldellő erdőből csalogatná elő őket.

Nagyon szép jelenet volt, az újdonság növelte a meglepetés varázsát, mivel a művészet és a természet együttműködése elbűvölő volt. A madárhangok ügyes utánzása, amelyet Rose először a konyhájukból hallott kiszűrődni, most a zsúfolt koncertterem legnagyobb sikerévé vált. Phebe újra olyan volt, mint mindig: arca kipirult, tekintete boldogan pásztázta a közönséget, és az ajkai olyan vidáman, ám sokkal édesebben trilláztak, mint amikor a konyhai szőnyegen a súrolókefével ütötte a ritmust kíséretképpen.

Ezt a darabot nyilvánvalóan a gyerekeknek szánta, és ők értékelték is a kedvességet: amikor Phebe

visszatért közéjük, elragadtatottan tapsoltak, a térdüket csapkodták, néhányan pedig elkapták a művésznő szoknyáját, és hangosan kérlelték:

– Csináld újra, kérlek, csináld újra!

Ám Phebe megcsóválta a fejét, és eltűnt. Késő re járt, és a kicsik közül néhányan el is bóbiskoltak, míg a nagy ünneplés fel nem ébresztette őket. Az idősebbek azonban nem hagyták annyiban, és kitartóan tapsoltak, különösen Plenty néni, aki megragadta Mac bácsi sétapálcáját, és erőteljesen dobolt vele.

– Hagyd már a kesztyűdet, Steve, hagyd magadon, amíg vissza nem jön! – kiáltott Charlie, aki úgy élvezte az előadást, akár egy kisfiú. Jamie teljesen elveszítette a fejét, felállva kiabált, „Phebe! Phebe!”, nem törődve az anyjával, aki megpróbálta őt elhallgattatni.

Még a köpcös úriember is tapsolt, és Rose szívből felnevetett, amikor megfordult, hogy ránézzen Archiera. A fiú, úgy látszik, végre teljesen megkönnyebbült, és olyan energikusan dobogott a lábával, hogy az egészen

mulatságos látvány volt.

Így aztán Phebe kénytelen volt visszatérni a színpadra, ahol szerényen meghajolt, meghatottan a boldogságtól és a hálától. Ekkor a közönség hirtelen elcsendesült, és Phebe, akinek eszébe jutott az ügy, amiért ma este összegyűltek, minden félelem nélkül lenézett az előtte lévő arcokra, és elénekelte az egyik örökzöld dalt.

Ez azonnal megtette a hatását a hallgatóságra, mivel volt valami kimondhatatlanul megindító ennek az édes hangú hölgynek a látványában, aki a dalban az otthontalan árvák majdani házáról énekelt. Phebe ellenállhatatlanná tette dallamos kérését kezei önkéntelen mozdulatával, amelyek addig mozdulatlanul, összekulcsolva csüngtek előtte. A dal utolsó taktusánál kitárta a tenyerét, és olyan mozdulatot tett, mintha azt várná, hogy valami kerüljön bele.

Olyan ihletett gesztus volt ez, amely néha csodákat művel. A tömött pénztárcák hirtelen húzni kezdték még

az olyan vendégek zsebeit is, akik máskor nehezen adakoztak. Olyan szemek teltek meg könnyel, amelyek nem voltak síráshoz szokva, és a piros ruhás kislányok csoportja hirtelen nagyon szánni való látványnak tűnt az apák és anyák szemében, akiknek a saját gyermeke békésen alhatott otthon. Mindez nyilvánvaló volt a hirtelen beállt csöndből Phebe éneke után. A némaság csak akkor ért véget, amikor az emberek végre elvették a szemükről a zsebkendőjüket. Phebe már épp levonulni készült a színpadról, amikor egy hatalmas csokorral a kezében hirtelen egy kötényes fruska lépkedett fel a lépcsőkön. A kicsi lány felért, elszántan, hogy véghezviszi a nagy feladatot, amiért rengeteg aszalt szilvát ígértek neki. Bátran végiglépkedett a színpadon, feltartotta a szép csokrot, és vékony kis hangján így szólt:

– Ez az öné, hölgyem. – Majd, megrémülve a hirtelen kitörő tapsvihartól, Phebe ruhájába rejtette arcát, és ijedtében sírva fakadt.

Phebe-nek is kínos pillanat volt ez, ám váratlan

lélekjelen-létről tett tanúságot, és mire lejött a színpadról, már mindenki a szívébe zárta a kedves jelenetet a legidősebb és a legfiatalabb árvával. A helyére sietett, a csokor felett mosolyogva, karjában a pici lánnyal.

Senki nem törődött a záró műsorszámmal, a közönség kezdett elszállingózni, álmos gyerekekkel a karjukban, a suttogás pedig hangos társalgássá erősödött. A nagy összevisszaságban Rose körülnézett, hogy meggyőződjön róla, Steve nem feledkezett-e meg az ígéretéről, hogy segít kisurranni Phebe-nek, mielőtt teljessé válik a tülekedés. A fiú azonban éppen Kitty köpenyét segítette fel, feledve minden egyéb kötelezettségét. Archie felé fordult, hogy megkérje, menjenek el együtt, de a fiú már eltűnt, csak a kesztyűjét hagyta hátra.

– Elveszítettél valamit? – kérdezte dr. Alec, megpillantva a lány gondterhelt arcát.

– Nem, uram, találtam valamit – suttogta, átadva

neki a kesztyűt, hogy a legyezőjével együtt tegye zsebre, majd a koncert végén sietve hozzátette: – Kérlek, bácsikám, mondd meg nekik, hogy ne jöjjön mindenki velünk. Phebe-t épp elég izgalom érte, pihenésre van szüksége.

Rose szava törvény volt a családban, ha Phebe-ről volt szó. Így hamar körbejárt a hír, hogy másnapra halasztják a gratulációkat, és dr. Alec olyan gyorsan hazavitte a vele érkezetteket, ahogyan csak lehetett. Ám a hazafelé vezető úton, mialatt ő és Plenty néni egymással versengve jósolt nagyszerű karriert az énekesnőnek, Rose inkább a boldog jelen miatt örvendezett. Biztos volt benne, hogy Archie vallomást tett, és női szíve minden örömével képzelte maga elé a jelenetet: milyen gyengéden tehette fel a fiú a legfontosabb kérdést, Phebe milyen hálásan adta meg a vágyott választ, és hogy most mindketten mennyire boldogok lehetnek. Ez a boldogság, Rose tudta, csak egyszer következhet be az életben. „Milyen kár, hogy félbe kell szakítaniuk” – gondolta. Majd megkérte a bácsikáját, hogy a hosszabb úton menjenek haza; olyan

enyhe az éjszaka, olyan szép a holdvilág, és neki is szüksége van egy kis friss levegőre az este izgalmai után.

– Azt hittem, rohanni akarsz haza, hogy Phebe karjaiba vethesd magad – mondta Plenty néni ártatlan csodálkozással, mivel nem értette, miért ilyen szeszélyesek ezek a lányok.

– Valóban így lenne, ha a saját kívánságaimat tartanám szem előtt. De mivel Phebe megkért, hadd maradjon egy kicsit egyedül, ezt akarom teljesíteni – válaszolta Rose, előállva a legjobb kifogással, amely eszébe jutott.

„Egy kicsit bosszús” – gondolta a doktor, aki úgy képzelte, átlátja a helyzetet.

Mivel az idős hölgy reumája miatt nem kocsikázhattak éjfélig, nagyon is hamar hazaértek, legalábbis Rose szerint, aki leugrott a kocsiról, hogy figyelmeztethesse a szerelmeseket, mihelyt belép a házba. Ám a dolgozószoba, a szalon és a budoár is üres

volt. Jane süteménnyel és borral jelent meg, majd elmondta, hogy Miss Phebe egyenesen felment az emeletre, és azt kérte, hogy bocsássanak meg, de nagyon fáradt.

– Ez egyáltalán nem jellemző Phebe-re. Remélem, nem beteg – kezdte Plenty néni leülve, hogy megmelengesse a lábait.

– Egy kicsit talán túl izgatott. Büszke teremtés, és próbálja elnyomni az érzelmeit, ameddig csak tudja. Felugróm hozzá, és megnézem, nincs-e szüksége egy nyugtató italra vagy valami ilyesmire. – Ezzel dr. Alec ledobta a kabátját, és indult volna felfelé.

– Ne, ne, biztosan csak fáradt. Majd én felszaladok hozzá, engem be fog engedni. Beszámolok róla, ha valami nincs rendjén.

Rose az izgatottságtól reszketve elszaladt, ám Phebe ajtaját zárva találta. Nem szűrődött ki semmi fény, és zaj sem hallatszott bentről. Rose kopogott, de nem érkezett válasz, ezért bement a saját szobájába,

miközben így töprengett: „Úgy hallottam, a szerelem megbolondítja az embereket. Valószínűleg már a kocsiban megbeszéltek mindent, majd a drága leány hazarohant, hogy egyedül maradhasson a boldogságával. Nem zavarom őt.”

– No de Phebe! – mondta Rose meglepetten, amikor szobájába lépve megpillantotta a művésznőt, aki szokásos esti teendőit végezte kis úrnője körül.

– Rád vártam, drága. Hol voltatok ilyen sokáig? – kérdezte Phebe a tüzet piszkálva, mintha ezzel próbálna színt csempészni szokatlanul sápadt arcára.

Mihelyt megszólalt, Rose azonnal tudta, hogy valami nincs rendjén, és mikor rápillantott a lány arcára, még biztosabb lett ebben. Hideg zuhanyként érte, és egy pillanat alatt kioltotta boldog képzelődéseit. Tapintatos lány volt, tiszteletben tartotta Phebe hangulatát, és nem faggatta őt, nem tett megjegyzéseket. A barátnőjére bízta, hogy beszél-e vagy hallgat, ahogy kedve tartja.

– Olyan izgatott voltam, így tettünk egy kört a

holdfényben, hogy egy kicsit megnyugodjak. Ó, drága Phebe, *annyira* örülök, olyan büszke vagyok, annyira csodállak a bátorságodért és ügyességedért, és mindent egybevéve olyan nagyszerű voltál! Ki sem tudom mondani, mennyire szeretlek és tisztellek! – kiáltotta Rose, és forrón megcsókolta Phebe sápadt arcát. A lány csendes boldogsággal szorította magához kis úrnőjét. Biztosan tudta, hogy semmi sem tudja megváltoztatni az egymás iránt érzett szeretetüket.

– Mindezt csak neked köszönhetem, te drága. Ha te nem lettél volna, még most is padlót súrolnék, és álmodni sem mernék semmi hasonlóról – mondta hálás hangján Phebe. Ám most volt benne valami más is, ami még a hálánál is több. Az utolsó két szónál egy büszke mozdulattal felemelte a fejét, mintha hirtelen koronát tettek volna rá.

Rose sejtette a mozdulat és hanghordozás jelentését. Úgy érezte, hogy Phebe énekesnőként megszolgálta a babérkoszorút, ahogy menyasszonyként kiérdemelné a mirtuszkoszorút is. Ám csak felnézett, és vágyakozva

ezt mondta:

– Akkor hát *valóban* boldog este volt ez neked, ahogyan nekünk is.

– Életem legboldogabb és legnehezebb estéje – válaszolt Phebe röviden, s elfordította fejét az őt fürkésző tekintet elől.

– Hagynod kellett volna, hogy odamenjünk hozzád, és hazakísérjünk. Attól tartok, túl büszke vagy, te kis Jenny Lind.

– Muszáj annak lennem, mivel néha úgy érzem, ezenkívül semmi kapaszkodóm nincs. – Ezzel elhallgatott, félve attól, hogy a hangja elárulja. A következő pillanatban nagy komolyan azt kérdezte: – Tényleg úgy gondolod, hogy jó voltam ma este?

– Mindenki úgy gondolja. Annyira örültek neked, hogy mindnyájan el akartak jönni gratulálni. Én azonban hazaküldtem őket, mert úgy gondoltam, nagyon fáradt lehetsz. Talán nem kellett volna. Jobban szeretnél

társaságot látni magad körül, mint egyedül engem?

– A legkedvesebb dolog volt, amit valaha tettél. Hát ki mást szeretnék magam körül, mint téged, drágám?

Phebe ritkán nevezte őt így, akkor viszont az egész szíve benne volt ebben az egy szóban. Olyan gyengéden ejtette ki, hogy Rose úgy gondolta, ez a legédesebb megszólítás a világon, persze Alec bácsi „kicsi lányom”-ja mellett. De most annyi szenvedéllyel mondta, s az arca már-már tragikus kifejezést öltött, ahogyan lenézett Rose-ra, hogy lehetetlen volt tovább tettetni. Rose megsimogatta Phebe arcát, amely már bíborszínben égett, és így szólt:

– Akkor hát ne hallgasd el előlem, ha valami bánt, hanem oszd meg velem a gondodat, hiszen én is mindig megosztom veled az enyémet.

– Úgy lesz! Kicsi úrnőm, el kell mennem innen, hamarabb, mint terveztük.

– Miért, Phebe?

– Mert… Archie szerelmes belém.

– De hiszen éppen ezért kellene itt maradnod, és boldoggá tenni őt!

– Nem, ha ez bármilyen ellenkezést vált ki a családból! Te is tudod, hogy így lenne.

Rose kinyitotta a száját, hogy hevesen ellenkezzen, ám meggondolta magát, és őszintén így válaszolt:

– A bácsikám és én szívből örülnénk ennek, és biztos vagyok benne, hogy Jessie néninek sem lenne semmi kifogása, ha te is úgy szereted Archie-t, ahogyan ő téged.

– Azt hiszem, neki más tervei vannak a fiával, és bármilyen kedves hölgy is, biztosan csalódott lenne, ha Archie engem mutatna be menyasszonyaként. Igaza van, mindnyájuknak igaza van, minden csak az én hibám. Már régen el kellett volna mennem… Tudtam, hogy ezt kellene tennem, de olyan jó volt itt, hogy nem tudtam volna elviselni, ha magamra maradok.

– Én tartottalak itt, csak engem lehet hibáztatni. No de igazán, drága Phebe, nem látom be, miért kellene törődnöd Myra néni károgásával, Clara néni panaszkodásával, vagy Jane néni csípős megjegyzéseivel. Te csak a saját boldogságoddal törődj, ne figyelj rájuk! – kiáltott Rose, akit annyira izgalomba hozott az ügy, hogy felébredt benne a lázadás szelleme, és a barátnője kedvéért kész volt szembeszállni e félelmetes intézménnyel: a családdal.

Ám Phebe szomorú mosollyal megrázta a fejét, és hangjában keménységgel, mintha minden érzelmet vissza akarna fojtani, hogy tisztán lássa a kötelességét, így válaszolt:

– *Te* megtehetnéd ezt, *én* azonban soha. Felelj nekem egy kérdésre, Rose, méghozzá őszintén! Ha téged fogadtak volna be egy házba magányos, nincstelen, rongyos teremtésként, évekig elhalmoztak volna minden földi jóval, taníttattak és szerettek volna, és ó, boldoggá tettek volna, akkor helyesnek tartanád-e, hogy ellopj valamit, amit ezek a jó emberek igen

nagyra értékelnek? Tudnál-e hálátlannak mutatkozni előttük, becsapni őket, és arra törekedni, hogy olyan magas polcra kerülj, amelyre nem vagy érdemes; noha ők mindenben önzetlenül segítettek, és sokkal többet tettek érted, mint amennyit megérdemeltél volna. Mondanád-e akkor ugyanazt, amit az imént, hogy legyek boldog, és ne is figyeljek rájuk?

Ekkor már Rose vállait fogta, és olyan fürkésző tekintettel figyelte az arcát, hogy a lány kissé visszahúzódott. Phebe szeme ugyanis tűzben égett. Az egész teremtés lenyűgöző látványt nyújtott, és egyszeriben nővé érett. Szükségtelen volt hosszan válaszolni a kapkodva feltett kérdésre. Rose egy szempillantás alatt Phebe helyébe képzelte magát, és már csak a saját büszkesége miatt is kénytelen volt azt felelni:

– Nem, nem mondanám.

– Tudtam, hogy ezt felelnéd. Ugye, segítesz nekem, hogy azt tegyem, ami a kötelességem? – Ezzel minden

távolságtartás eltűnt Phebe viselkedéséből. Szorosan magához ölelte kis úrnőjét, még Rose kurta-furcsa, de őszinte válaszában is megérezve az együttérzést.

– Segítek, csak tudnám, hogyan. Mondj el nekem mindent! – Ezzel helyet foglalt a nagy karosszékben, amelyben gyakran ketten együtt is üldögéltek. Rose kinyújtotta Phebe felé a kezét, mintha mutatni akarná, hogy örömmel és készséggel segít mindenben.

Ám Phebe nem foglalta el szokott helyét, hanem letérdelt a szőnyegre, mintha vallomást akarna tenni, egyik karját a székre helyezte, és a lehető legegyszerűbb szavakkal előadta a szerelme történetét.

– Nem hittem volna, hogy érdeklődik utánam, egészen a legutóbbi időkig. Azt hittem, miattad jár ide. Még akkor is, amikor észrevettem, hogy szereti hallgatni az énekemet, azt hittem, mégiscsak te tetszel neki, hiszen te kísértél zongorán, így megtettem mindent, ami tőlem telik, és örültem, hogy bizonyára nagyon boldog leszel vele. Ám a tekintete elárulta az igazságot.

Ekkor rájöttem, mit teszek, és megijedtem.

Nem szólt egy szót sem, így azt hittem, úgy véli, ami igaz is, hogy nem volnék megfelelő feleség számára, és soha nem fog megkérni. Helyes volt, hogy így tettünk; örültem neki, és *mégis* büszke voltam. Habár nem kértem és nem reméltem semmit, meg akartam mutatni neki, hogy megbecsülöm magamat, tudom, mi a kötelességem, és éppúgy képes vagyok helyesen cselekedni, mint ő. Igyekeztem a háttérbe húzódni. Azt terveztem, hogy elmegyek, amilyen hamar csak lehet. Azt is elhatároztam, hogy a koncerten nagyon szépen fogok énekelni, nehogy szégyenkeznie kelljen a szegény Phebe és az ő egyetlen ajándéka miatt.

– Hát ezért viselkedtél olyan furcsán? Ezért akartál mindenképpen egyedül lenni, és utasítottál vissza minden segítséget tőlünk? – kérdezte Rose, aki úgy érezte, tudja, mi zajlik Phebe szívében.

– Igen, mindent magam akartam elérni. Azt szerettem volna, hogy ha sikerem lesz, akkor azért

senkinek se kelljen hálásnak lennem, még a legdrágább barátnőmnek sem. Rosszul tettem, butaság volt; az első, szörnyű bukás volt a büntetésem érte. Úgy féltem, Rose! Alig kaptam levegőt, a szemem elhomályosult, és mikor megláttam azt a rengeteg rám szegeződő tekintetet, nem is mertem rájuk nézni. Ha nem lett volna ott az óra a falon, soha nem tudtam volna végigcsinálni. Fogalmam sem volt, hogyan énekeltem, ám amikor rápillantottam elkeseredett arcodra, tudtam, hogy megbuktam.

– De hiszen mosolyogtam, Phebe! Igen, biztosan… olyan kedvesen, ahogyan csak tudtam, mivel bizonyos voltam benne, hogy csak a lámpaláz miatt volt! – tiltakozott Rose hevesen.

– Valóban mosolyogtál, ám a mosolyod szánalommal volt teli, nem büszkeséggel, ahogyan én szerettem volna. Beszaladtam az orgona mögötti sötét sarokba, és meg tudtam volna ölni magam. Milyen dühös és szerencsétlen voltam! Összeszorítottam a fogamat, ökölbe szorult a kezem, és megesküdtem,

hogy a következőt nem fogom elrontani, vagy különben életemben egy hangot sem éneklek többé. Nagyon elszántnak éreztem magam, amikor megint én következtem. Úgy éreztem, hogy mindenre képes lennék, mivel eszembe jutott, hogy ő is ott van. Nem is tudom, hogyan, de úgy tűnt, mintha teljes egészében hanggá változtam volna, annyira beleéltem magam a dalba, és megpróbáltam minden másról megfeledkezni, kivéve, hogy ül ott két ember, akiknek *nem* szabad csalódást okoznom, még akkor sem, ha belehalok, amikor vége van a dalnak.

– Ó, Phebe, csodálatos voltál! Kis híján elsírtam magam, olyan büszke voltam, és annyira örültem, hogy végül elérted a sikert, amelyet megérdemelsz.

– És ő? – suttogta Phebe, félig elrejtve arcát a szék karfája mögött.

– Egy szót sem szólt, de láttam, hogy reszketnek az ajkai, és a szeme ragyog. Tudtam, hogy most ő a legboldogabb ember az egész teremben, mivel *én* meg

voltam róla győződve: megfelelőnek tart arra, hogy a felesége legyél, és nemsokára megkér.

Phebe egy kis ideig nem válaszolt. Ez a siker szinte eltörpült amellett a sokkal nagyobb mellett, amely azután következett, de Rose szavai gyógyírt jelentettek sajgó szívének.

– Ő küldette a virágot. Még utánam is jött, és hazafelé kifejtette, mennyire nem volt igazam, amikor akár egy pillanatig is kételkedtem benne. Ne kérd, hogy elmeséljem, elég talán annyi, hogy ekkor *én* voltam a világ legboldogabb teremtése.

Ezzel Phebe újra elrejtette arcát, amelyen könnyek gördültek végig, de olyan váratlanul, akár egy hirtelen eleredt nyári zápor.

Rose egy darabig hagyta, hadd sírjon, csak gyengéden simogatta a lehajtott fejet. Közben azon töprengett könnyes, szomorú szemekkel, micsoda rejtélyes szenvedély az, amely képes így megérinteni, megnemesíteni és megszépíteni azokat a

teremtményeket, akiknek a szívébe költözik.

Egy szemtelen kis óra a kandallópárkányon hirtelen elütötte a tizenegyet, és megtörve a csendet emlékeztette Phebe-t, hogy nem merülhet bele a szerelmi ábrándozásba. Felugrott, letörölte a könnyeit, és elszántam így szólt:

– Elég is ennyi ma estére. Feküdj csak le, és ne aggódj miattam! Hagyjuk a gondokat holnapra!

– De Phebe, muszáj lenne tudnom, mit mondtál neki? –kiáltott Rose, akár egy kisgyermek, akinek csak félig olvasták fel az esti meséjét.

– Csak annyit, hogy nem.

– Á, hisz ebből idővel igen lesz, biztos vagyok benne. Most elengedlek, hogy róla álmodhass. A Campbellek *tényleg* nagyon büszkék arra, hogy Róbert Bruce leszármazottai, de nem vesztették el a józan eszüket, és nagyon szeretnek téged, ahogy azt meg is fogod tapasztalni holnap.

– Talán – mondta szegény kis Phebe, és egy jó éjt puszi után visszavonult a szobájába, de hajnalig ébren hánykolódott az ágyában.

VIII. FEJEZET

Vihar közeleg

Mivel mindenáron egyengetni akarta Phebe útját, Rose korán felkelt, és besurrant Plenty néni szobájába, még mielőtt az idős hölgy a fejére tudta volna biggyeszteni a főkötőjét.

– Nénikém, jó hírem van számodra. Engedd meg, hogy elmondjam, és közben megfésülöm a hajad, úgy, ahogyan szereted. – A fésülgetés mindig megnyugtatta a néniké jét.

– Jól van, drágám. Csak ne ereszd bő lére a mondandódat, mivel már késő re jár, és le kell sietnem, különben Jane nem tudja elrendezni a dolgokat. Borzasztóan zavar, ha a sószórókat nem tölti fel, a teaszűrőt elfelejti, és a bácsikád újságját nem szellőzteti ki – válaszolta Miss Plenty, gyorsan kibontva a két szürke fonatot, amelyet a halántékán viselt.

Rose hátrafésülte a ritkás, ősz hajat, és ügyesen előadta a románcot, leírva Phebe rémületét, valamint bátor kísérleteit arra, hogy mindezt legyőzze. Rátért a csokorra, amelyet Archie küldött neki, és hogy Steve hogyan feledkezett meg a kötelességéről, majd a drága, figyelmes Archie hogyan lépett a helyére. Idáig nem is volt semmi baj, és Plenty néni csupa figyelem, együttérzés és helyeslés volt. Ám amikor Rose hozzátette, mintha mindebből magától értetődő lenne, hogy „amikor hazafelé mentek, Archie bevallotta neki, hogy szereti”, egy hirtelen rándítás miatt kicsúszott a kezéből a hajfürt. Az idős hölgy megfordult, apró fürtjei szinte égnek álltak, és leplezetlen döbbenettel felkiáltott:

– Ugye, ez nem komoly, Rose?

– De igen, nénikém, nagyon is komoly. Archie soha nem tréfál ilyesmivel.

– Isten irgalmazzon nekünk! Mi a *csudát* csinálunk most?

– Talán semmit, hölgyem, azonkívül, hogy örülünk

neki, ahogy illik, és gratulálunk nekik, mihelyt Phebe igent mond.

– Úgy érted, hogy még nem mondott igent?

– Soha nem is fog, ha nem fogadjuk őt olyan szívesen, mintha a legjobb családból származna; én nem hibáztatom ezért.

– Örülök, hogy van ennyi esze annak a lánynak. Természetesen nem tehetünk semmi ilyesmit. Nagyon meglep, hogy Archie ilyen gyorsan megfeledkezett arról, mivel tartozik a családnak. Add csak a főkötőmet, gyermek! Azonnal beszélnem kell Aleckel. – Plenty néni gyorsan kontyba csavarta a haját hátul.

– Kedvesen beszélj róluk, nénikém, és kérlek, ne felejtsd el, hogy Phebe nem tehet semmiről. Soha nem gondolt volna ilyesmire egészen a legutóbbi időkig. Amikor pedig megtudta, azonnal elutazását kezdte fontolgatni – mondta Rose könyörögve.

– Már rég el kellett volna mennie! Mondtam én

Myrának, hogy előbb-utóbb bajunk lesz belőle. Rögtön tudtam, amint megláttam, milyen csinos teremtéssé cseperedett. Most aztán jól benne vagyunk a kulimászban. Istenem, Istenem! Ezek a fiatalok miért nem tudnak egy kicsit óvatosabbak lenni?

– Nem tudom, mi joga lenne bárkinek ellenezni a frigyet, ha Jem bácsi és Jessie néni támogatná. Azt hiszem, nagyon-nagyon helytelen volna megfeddni szegény Phebe-t azért, mert jól nevelt, csinos és jó lelkű, miután mi magunk fáradoztunk azon, hogy ilyenné formáljuk.

– Gyermekem, te még nem értheted ezeket a dolgokat, de neked is tudnod kell, mi a kötelességed a családoddal szemben, és mindent meg kell tenned azért, hogy a nevünket olyan tisztán és nemesen őrizzük meg, amilyen mindig is volt. Mit gondolsz, mit szólna a mi áldott emlékű ősünk, Lady Marget, ha megtudná, hogy az elsőszülött fiú a szegényházból választ feleséget?

Miközben beszélt, Miss Plenty felnézett az egyik régi

portréra, amely a falon függött, mintha csak bocsánatot kérne a szigorú külsejű matrónától, aki hatalmas, keményített, kék főkötője alól bámult rá.

– Mivel Lady Marget úgy kétszáz évvel ezelőtt meghalt, egy fikarcnyit sem érdekel, mit szólna. Különösen, mivel egy szűk látókörű, gőgös asszonyságnak tűnik. Az annál inkább, hogy mit gondol Miss Plenty Campbell, mivel ő nagyon értelmes, nagylelkű, tapintatos és kedves idős hölgy, aki a légynek sem ártana, még kevésbé egy jó, hűséges leánynak, akit úgy szeretek, mintha a nővérem volna. Ugye, így van? – kérlelte

Rose, jól tudva, hogy többé-kevésbé az idős nagynéni irányítja az egész családot.

Ám Miss Plenty ekkora felvette a főkötőjét, és ettől kétszer olyan erősnek érezte magát, mint anélkül. Most, hogy jól a feje búbjára biggyesztette, kissé harcias külsőt kölcsönzött neki. Határozottan megrázta a fejét, lesimította keményített, fehér kötényét, és úgy állt fel,

mint aki csatába indul.

– Azt fogom tenni, ami a kötelességem, Rose. És másoktól is ugyanezt várom el. Most ne mondj semmi többet! Át kell gondolnom ezt a dolgot. Olyan hirtelen ért, és komoly megfontolást igényel.

Szokatlan ünnepélyességgel felvette a kulcscsomóját, és elsietett. Az unokahúga a nyomában lépkedett. Arca aggodalmat tükrözött; kétséges volt, hogy a közbenjárása segítette-e a számára oly fontos ügyet, vagy éppen ártott neki.

Nagyon felvidította, amikor Phebe hangját hallotta kiszűrődni a dolgozószobából. Rose biztos volt benne, hogy ha Alec bácsi melléjük áll, minden jóra fordul. Ám arcára visszatértek a felhők, amikor lejöttek reggelizni, mivel Phebe kisírt szeme és sápadt arca nem jelentett semmi jót. Alec bácsi is olyan komoly képet vágott, akár egy bíró, és időről időre kérdő pillantásokat vetett Rose-ra, mintha kíváncsi lenne rá, ő hogyan fogadta a hírt.

Kínos étkezés volt, noha mindenki próbált úgy viselkedni, mintha mi sem történt volna, és a tőlük telhető legnagyobb élénkséggel beszélgettek az előző este történéseiről. Ám a nyugalmat megzavarta egy szó, ahogyan a víz fodrozódik, amikor beleejtenek egy kavicsot, és a hullámok végigszántják a víztükröt. Plenty néni, miután „megfontolta a dolgot”, úgy viselkedett, mintha mindent össze akarna törni, ami a keze ügyébe került, és iszonyú rendetlenséget okozott a tálcáján. Dr. Alec az újságjába temetkezett, Rose pedig, aki cukor helyett sót tett a reggeli kásájára, szórakozottan még ki is kanalazta azt. Úgy érezte, mintha minden elveszítette volna az édességét. Phebe, miután belekortyolt a teájába, és szétmorzsolt egy zsemlét, elnézést kért, és kiment az ebédlőből, erősen elhatározva, hogy nem fog viszályt szítani a szeretett családban.

Mihelyt becsukta az ajtót maga mögött, Rose félretolta a tányérját, és odalépve dr. Alechez; olyan gondterhelt arccal lesett be az újságja mögé, hogy a férfi azonnal letette.

– Bácsikám, ez komoly dolog, és *muszáj* haladéktalanul eldöntenünk, kinek az oldalán állunk, mivel te vagy Phebe gyámja, én pedig a húga – kezdte Rose ünnepélyes lassúsággal. – Bizonyára gyakran csalódtál már bennem – folytatta, de tudom, hogy én soha nem fogok benned, mivel olyan bölcs és jóságos vagy, és nem engeded, hogy bármilyen világi büszkeség vagy óvatosság foltot ejtsen az Archie iránt és a mi Phebe-nk iránt érzett szereteteden. Nem fogod cserbenhagyni őket, ugye?

– Soha! – válaszolt dr. Alec reményt keltő határozottsággal.

– Köszönöm! Köszönöm! – kiáltott Rose. – Ha már a nénikém és te is velünk vagytok, akkor senkitől sem félek.

– Lassan, lassan, gyermekem! Nem áll szándékomban cserbenhagyni a szerelmeseket, de határozottan azt tanácsolom nekik, hogy jól gondolják meg, mibe vágnak bele. Bevallom, *kissé* csalódott

vagyok: Archie túl fiatal még ahhoz, hogy maga döntsön az életéről, és úgy tűnik, hogy Phebe karrierje is más utakon indul el. Az idősebb emberek nem kedvelik, ha fenekestül felforgatják az általuk eltervezett dolgokat, tudod – tette hozzá békítőleg, mivel Rose arca igencsak elkomorult a szavaira.

– Akkor az idősebbeknek nem kellene terveket szőni a fiatalok helyett! Biztos vagyok benne, hogy nagyon hálásnak kell lennünk, de nem választhatunk párt a legóvatosabb és legmegfontoltabb módon. Ezért ne akarjatok folyton ilyesféle terveket szövögetni, kérlek. – Rose rejtélyes, mindentudó arcot vágott, mivel azt gyanította, hogy még hőn szeretett bácsikája is tervezget a nevében.

– Igazad van, nem kellene. De nagyon nehéz megállni, hogy ne tegyük meg – vallotta be dr. Alec töredelmesen, és sietve visszatért a szerelmesekre, kedvesen hozzátéve: – Nagyon kedvemre volt Phebe őszintesége. Ma reggel odajött hozzám, és mindent elmondott nekem, mintha valóban a gyámja lennék.

Nem mondta ki, de nyilvánvaló számomra, hogy teljes szívéből szereti Archie-t. Ám, tudván, mennyi ellenérzést váltana ki ez az ügy, nagyon okosan és bátran úgy döntött, hogy haladéktalanul elutazik, és véget vet a románcnak. Mintha ez lehetséges volna, szegény gyermekem… – A gyengéd szívű férfi együtt érzőn felsóhajtott, ami nagyon jólesett Rose-nak, és enyhítette a megvetést, amelyet már annak a puszta gondolatától érzett, hogy Phebe szerelmi románcát így akarják elfojtani.

– Remélem, nem gondolod úgy, hogy el kell mennie?

– Azt hiszem, el fog menni.

– Nem szabad elengedned!

– Nincs jogunk itt tartani.

– Ó, bácsikám, dehogy nincs! Hiszen ő a mi Phebe-nk, akit mind annyira szeretünk!

– Megfeledkezel róla, hogy ő már felnőtt nő, nem

tarthatjuk magunknál erőszakkal! Oly régóta a barátai vagyunk, de nem szabad visszaélnünk ezzel, és megakadályozni, hogy azt tegye, amit akar. Szabadon kell engednünk őt, és ha annak ellenére is el akar menni, hogy szereti Archie-t, jó utat kell neki kívánnunk.

Mielőtt Rose válaszolhatott volna, Plenty néni szólalt meg. Méltóságteljesen beszélt, mivel a régimódi dolgok közel álltak a szívéhez, és úgy vélte, hogy még a szerelmi ügyeket is illendően, a szabályokat figyelembe véve kell intézni:

– A családnak kell ezt megbeszélnie. Csak együtt tudjuk eldönteni, mi a legjobb a gyerekeknek, akik természetesen hallgatni fognak az okos szóra, és semmi ostobaságot nem tesznek. Ami engem illet, alaposan felkavart a hír, de nem kötelezem el magam semmi mellett, amíg nem beszéltem Jessie-vel és a fiúval. Jane, szedd le az asztalt, és hozz be forró vizet!

Ezzel véget vetett a reggeli megbeszélésnek. Rose hagyta, hogy az idős hölgy kanalak fényezésével és

csészék mosogatásával nyugtassa magát. Elindult, hogy megkeresse Phebe-t. A doktor visszavonult, hogy magányosan derüljön egyet Mac fivére házasságközvetítő tervein.

A Campbellek nem szerették kiteregetni a családi szennyest, ám mivel nagyon szoros kötelékekkel összekapcsolt család volt az övék, régóta az volt a szokásuk, hogy megbeszélnek minden közérdekű eseményt, amely a család bármelyik tagját érintette. Mindenki elmondhatta a véleményét, tanácsokat adhatott, vagy óvatos ellenvetést fogalmazhatott meg. Így az első eljegyzés, ha ugyan ezt annak lehet nevezni, nagy felzúdulást okozott a nagynénik körében. Olyan izgatottak voltak, akár egy csapat kotlós, amelynek a csibéi el-elhagyják a fészekaljat. Így a kiváló hölgyek szünet nélkül összedugott főkötőkkel sutyorogtak, s töviről hegyire kitárgyalták az eseményt, anélkül hogy bármilyen egyhangú döntést meghoztak volna.

A fiúk sokkal nyugodtabban fogadták a hírt. Mac volt az egyetlen, aki szívvel-lélekkel Archie mellett állt.

Charlie úgy vélte, hogy Főnök igazán jobbat érdemelne, és Phebe-t szirénnek nevezte, aki megzavarta a józan ifjú fejét. Steve fel volt háborodva, és hosszú prédikációkat tartott arról, mivel tartozik az ember a társadalmi helyzetének, hogyan kell a tiszteletre méltó nevet fenntartani, és milyen veszélyesek a *mésalliance*-ok.[2] Ám titokban mindvégig együtt érzett Archie-val, mivel ő maga teljesen Kitty Van hatása alá került. Will és Geordie, aki sajnos pont ekkor érkezett haza a vakációra, „szép kis tréfának" vélte a dolgot, a kis Jamie pedig kis híján az idősebbek idegeire ment folyamatos kérdezősködésével arról, milyen érzés szerelmesnek lenni.

Mac bácsi felháborodása olyan komikus volt, hogy az már-már mulattatta dr. Alecet. Egyedül ő tudta, milyen mély az elkeseredett férfi csalódottsága, amiért csődöt mondott a kis terv, amelyről azt hitte, hogy a legjobb úton van a megvalósulás felé.

– Soha többé nem adom a fejem ilyesmire, és ezek a semmirekellő fiatalok azt vesznek el, akit akarnak!

Most már nem lepődöm meg semmin. Ha Steve megjelenik a mosónő lányával, Mac pedig megszökteti csinos kis szobalányunkat, csak annyit fogok mondani: Isten áldjon meg benneteket, gyermekeim! És gyászosan lemondok róluk, mivel, szavamra, csak ennyi maradt, amit egy mai szülő egyáltalán megtehet.

E drámai kitörés után Mac bácsi mosta kezeit, és beletemetkezett az aktáiba, amíg elvonul a vihar.

Ezzel egy időben Archie akár meg is ismételhette volna Rose egykori gyermeki kívánságát, miszerint bárcsak ne lenne *ennyi* nagynénje, mivel a pletykára éhes rokonoknak köszönhetően a románcból iszonyú zűrzavar keletkezett. Archie arra vágyott, bárcsak egy lakatlan szigeten lehetne, ott kedvére udvarolhatna, és nyerhetné el szíve választottjának a kezét. Hamarosan azonban egyértelművé vált, hogy ilyenről még csak álmodnia sem érdemes, mivel minden egyes kimondott szava tovább erősítette Phebe-t az elhatározásában, hogy elmegy, rámutatva, mekkorát tévedett Rose, amikor azt hitte, hogy mindenkit a maguk oldalára tud

majd állítani.

Az előítélet kiszámíthatatlan jelenség, és a jó nagynénik, a legtöbb nőhöz hasonlóan, bizony nem voltak híján annak. Ezért Rose falra hányt borsónak érezte, amikor megpróbálta meggyőzni őket, hogy Archie nagyon jól teszi, ha szereti szegény Phebe-t. A fiú édesanyja, aki előtte azt remélte, hogy egy nap Rose lesz a leánya – nem a vagyona miatt, hanem azért, mert szívből szerette őt –, egy zokszó nélkül megpróbálta félretenni csalódását, és a tőle telhető legkedvesebben igyekezett fogadni Phebe-t, a fia kedvéért. Ám a lány megérezte az igazságot, mivel a szerelem révén érzékenyebbé vált az ilyen dolgokra, és csak még elszántabban ragaszkodott a döntéséhez. S bár igazán hálás volt az anyai szavakért, mégis annyival édesebbek lettek volna számára, ha őszinte boldogság áll mögöttük.

Jane néni az egészet romantikus ostobaságnak hívta, és szigorú intézkedéseket javasolt, mondván:

„Gyengéden, de szigorúan bánj velük, Jessie!” Clara néni rendkívül aggódott amiatt, hogy mit szólnak majd az emberek, ha az egyik fiú egy ilyen senkiházit vesz el. Myra néni természetesen osztotta a véleményüket, ráadásul a lehető legsötétebben festette le Phebe ismeretlen rokonait, és rettentő próféciákat zengett arról, hogy ez az alja népség csapatostul megjelenik majd abban a pillanatban, amikor meghallja, hogy Phebe milyen jó partit talált.

Ezek a jövendölések úgy beleivódtak Plenty néni lelkébe, hogy minden, a természetéből fakadó jóakaratot elfojtott, és az „áldott emlékű ősanya, Lady Marget” mögé menekült. Megtagadta, hogy elfogadjon bármiféle eljegyzést, amely foltot ejtene a néven, az ő legnagyobb büszkeségén.

Így végül ugyanoda jutottak, ahonnan a legelején elindultak: Archie senkire sem volt hajlandó hallgatni, kivéve Phebe-t; a lány pedig konokul többször is megismételte a visszautasítását; és talán önmaga előtt is titkolva a lelke mélyén abban reménykedett, hogy ha

idővel nevet szerez magának, talán más szemmel néznek majd rá.

Míg a többiek róla beszéltek, ő csak dolgozott, mivel minden órával nyilvánvalóbbá vált, hogy az ösztönei jól súgták meg, mire számíthat. A büszkesége nem engedte, hogy maradjon, habár a szerelem a mérleg másik serpenyőjében arra ösztönözte, hogy várjon még. Így aztán karácsony után, amely mindennek volt nevezhető, csak boldognak és meghittnek nem, Phebe összecsomagolta a bőröndjeit. A csomagjai teli voltak ajándékokkal azoktól az emberektől, akik nagylelkűen mindennel elhalmozták őt, egy dolgot kivéve, amire pedig a legjobban vágyott. A zsebében a lehetséges segítők leveleivel útnak indult, hogy megcsinálja a szerencséjét – elszánt arckifejezéssel, de sajgó szívvel.

– Írj gyakran, és számolj be mindenről, ami történik veled, Phebe! És ne feledd, én addig nem leszek boldog, amíg vissza nem térsz – suttogta Rose, s a legutolsó pillanatig magához szorította barátnőjét.

– *Biztosan* haza fog jönni, mivel egy év múlva utánamegyek, és magam hozom vissza őt, ha Isten is megsegít – mondta Archie, aki sápadt volt az elválás bánata miatt, de éppen olyan elszánt is, mint Phebe.

– Ki fogom érdemelni, hogy befogadjanak… Akkor talán nekik könnyebb lesz megtenni, nekem pedig elfogadni – válaszolta Phebe, hátrapillantva az előszobában egybegyűlt főkötőkre, miközben dr. Alec a karját nyújtva lekísérte őt a lépcsőn.

– Már régen kiérdemelted. Amíg én itt vagyok, senki sem bánthat téged, ezt ne feledd! Isten áldása kísérjen, kislányom! – mondta a doktor, apai csókkal búcsúzva tőle, amely melegséget lopott Phebe szívébe.

– Soha nem feledem!

Nem is felejtette el soha.

IX. FEJEZET

Újévi Vendégség

„Most pedig tiszta lappal indulok, ahogy megígértem. Vajon mivel írom teli ezt a lapot?” – töprengett Rose, amikor újév reggelén komoly ábrázattal és egy több oldalas levéllel a kezében lejött a szobájából.

– Belefáradtál a semmittevésbe, drágám? – kérdezte a bácsikája, egy pillanatra felhagyva addigi fel-alá járkálásával az előszobában. Azzal a gyors, elismerő pillantással nézett a lányra, amelyet Rose úgy szeretett.

– Nem, uram, talán rossz hír, de elhatároztam, hogy felhagyok ezzel az élettel, mivel biztos vagyok benne, hogy nem használ nekem. Az utóbbi időben sokat gondolkoztam komoly dolgokról. Amióta az én Phebem elment, semmi kedvem nem volt a mulatságokhoz. Ez jó alkalom tehát arra, hogy új életet kezdjek – válaszolt Rose, belekarolva a bácsikájába és vele együtt sétálva.

– Kiváló alkalom! Mivel fogod kitölteni a Phebe helyén tátongó űrt? – kérdezte a doktor nagyon elégedetten.

– Azzal, hogy megpróbálok olyan önzetlen, bátor és jó lenni, mint ő. – Rose gyengéden a szívéhez szorította a levelet. Phebe lelkiereje arra ösztönözte, hogy ő is önálló és erős legyen. – Az életemet a komoly dolgok felé tervezem terelni, ahogyan ő is tette. Ámbár azt hiszem, nekem nehezebb dolgom lesz, mivel neki nincs családja, és a tehetsége egy bizonyos karriert jelölt ki elé. Én csak egy hétköznapi teremtés vagyok, és rengeteg rokonom van, akikkel folyton meg kell beszélnem minden egyes mozdulatomat. Ezenkívül hatalmas vagyon nehezedik a vállamra, mázsás súlyú, akár egy malomkő, és visszarántani, amikor szárnyra akarnék kelni. Nehéz dolog ez, bácsikám! Nagyon elkeserít, amikor ezen töprengek – sóhajtott Rose, akit nyomasztottak ezek a mások számára boldogságot és biztonságot jelentő előnyök.

– Te boldogtalan gyermek! Hogyan segíthetnék

neked? – Vidámság és együttérzés volt dr. Alec arcán, amint megpaskolta a lány kacsóját, amelyet a karjába fűzött.

– Kérlek, ne nevess ki, én igazán próbálok jó lenni. Először is, segíts, hogy leszokjam a haszontalan szórakozásokról, és mutasd meg, mivel foglalhatnám le a gondolataimat és az időmet, hogy ne csak henyéljek és álmodozzak, ahelyett hogy nagyszerű cselekedeteket vinnék véghez.

– Rendben! Azonnal el is kezdjük. Gyere velem a városba ma délelőtt, és tekintsd meg a házaidat. Mindegyik elkészült, és Mrs. Gardener arra vár, hogy vagy fél tucat szerencsétlen teremtést beengedjen, mihelyt te engedélyt adsz rá – válaszolt a doktor minden gondolkodás nélkül, s boldogan, hogy végre visszakapja a kislányát. Nem lepődött meg, hogy a lány nehezen hagyja maga mögött a „hiúság vásárát”, mivel tudta, hogy nagyon csábító tud lenni a fiatal lelkeknek.

– Már ma megadom az engedélyt, és legalább

azoknak a szegény asszonyoknak boldoggá teszem az új évet. Nagyon sajnálom, de semmiképpen nem tudok veled menni ma, de tudod, segítenem kell Plenty néninek a vendégek fogadásában. Olyan sokáig távol voltunk, hogy mindenáron felejthetetlenné akarja tenni ezt az alkalmat, és én kiváltképp örömet akarok szerezni neki, mivel az utóbbi időben nem voltam vele olyan barátságos, mint kellett volna. Nem tudtam neki megbocsátani, hogy ellenezte Phebe és Archie házasságát.

– Csak azt tette, amit helyesnek gondolt, ezért nem szabad hibáztatnunk őt. Én is újévi látogató körútra megyek, és mivel a barátaim arrafelé laknak, beugrom Mrs. G.-hez a névsorért, azután megmondom a szegény hölgyeknek, hogy Miss Campbell üdvözli őket, valamint hogy az új otthonuk készen áll a fogadásukra. Jó lesz így?

– Igen, bácsikám, de csak söpörd be te magad az elismeréseket, mivel nekem soha nem jutott volna eszembe ez a pompás megoldás.

– Isten áldjon a jó szívedért! Én csak a te ügynököd vagyok, és időnként tanácsokat adok neked. Semmi mást nem tudok felajánlani, csak a jó tanácsaimat, de annak mindig bővében vagyok.

– Nincs semmid, mert mindenedet olyan bőkezűen elosztogatod, mint most a jó tanácsaidat. De semmi baj, addig soha nem fogsz nélkülözni, amíg én élek. Félreteszek annyi pénzt, amennyi kettőnknek kell, habár néha könnyelműen bánok a vagyonommal.

Dr. Alec jót nevetett azon a büszke fejrándításon, amellyel Rose felidézte Charlie bántó szavait, majd felajánlotta, hogy elviszi a levelet, miközben az órájára nézett.

– Postára adom neked, hogy az első járattal elvigyék. Szeretem a reggeli előtti testmozgást.

Ám Rose nem adta át a levelet, hirtelen félig vidáman, félig szomorkásan elmosolyodva.

– Nem, köszönöm, uram. Archie ragaszkodik ehhez

a feladathoz, soha nem mulasztja el, hogy beugorjon a leveleimért. Cserébe belepillanthat Phebe-ébe, és az kissé felvidítja. Egy szóval sem panaszkodik, pedig nehéz idők ezek a szegény fiú számára.

– Hány levelet kaptatok öt nap alatt?

– Négyet, de csak én. Archie-nak soha nem ír, bácsikám.

– Még nem. De te megmutatod neki a hozzád írottakat, s azzal minden rendben van. Egy csapat szentimentális gyerek vagytok! – Ezzel a doktor elment, olyan arckifejezéssel, mintha ő is éppen úgy élvezné ezeket az érzelmeket, mint a fiatalok.

Az öreg Miss Campbell csaknem olyan nagy népszerűségnek örvendett, mint a fiatal, így egész nap szinte megállás nélkül jöttek-mentek a fekete kabátok és fehér kesztyűk a vendégszerető házban. A klán minden tagja megjelent kisebb-nagyobb csoportokban, hogy tiszteletét tegye Plenty néninél, és újévi jókívánságokkal halmozza el a „mi kuzinunkat”. Elsőnek

Archie jelent meg, bánatosan, de rendíthetetlen arccal. Phebe levelével a szíve feletti zsebben távozott, és ettől elviselhetőnek érezte az életét, még ha el is szakították tőle a szerelmét. Rose rengeteg vigaszt nyújtott neki, és érdekes részleteket olvasott fel a lány hosszú leveleiből.

Alig ment el a legidősebb fiú, amikor Will és Geordie masírozott be. Büszkén feszítettek piros paszományos szürke uniformisukban, és rendkívül fontosnak érezték magukat, mivel ez volt az első alkalom, hogy kísérő nélkül mentek újévi vendégségbe. Rövid ideig maradtak, mert úgy tervezték, hogy minden barátjukhoz bekukkantanak. Rose nem tudta megállni, hogy ne nevessen, olyan mulatságos volt a férfias méltóság és a fiús vidámság furcsa keveréke, ahogy a testvérek eltávoztak a kocsijukon. Mindketten egyenesen álltak, akár a cövek, karba tett kézzel, szőke fejükön a pontosan azonos szögben álló sapkával.

– Már jön is a következő páros! Steve, alaposan kicsípve, egy hatalmas csokorral, amelyet Kittynek szán, és szegény Mac, aki úriembernek néz ki, de

fogadni mernék, hogy mártírnak érzi magát – mondta Rose. Az egyik kocsi elzötyögött, s a másik már be is gördült a nagy kapun, amelyet magyalágak, borostyán és más örökzöldek kereteztek.

– Itt is van. Magammal cipelem ma egész nap, és azt szeretném, ha felvidítanád azzal, hogy megdicséred. Egy zokszó nélkül eljött velem, habár volt egy pillanat, amikor majdnem elinalt valahová a bácsikánkkal – kiáltott Steve félreállva, hogy megmutassa a bátyját, aki különösen csinos volt ünnepi öltözékében. A nevelés lassan meglátszott rajta.

– Boldog új évet, nénikém, és neked is hasonlókat, kuzinom! Legyen részed sokkal több boldogságban, mint amennyit remélsz – mondta Mac, aki annyi figyelmet sem fordított Steve-re, mintha egy szemtelen légy volna. Szívből megcsókolta az idős hölgyet, és átnyújtott Rose-nak egy szép kis árvácskacsokrot.

– Szívderítő látvány. Gondolod, hogy szükségem van ilyesmire? – kérdezte a lány egyszeriben komolyra

válva.

– Mindnyájunknak szüksége van ilyesmire. Adhatnék neked bármi hasznosabbat egy ilyen napon?

– Nem, köszönöm szépen. – Rose szeme hirtelen elhomályosult a könnyektől, mivel ha Mac, aki nem volt a szavak embere, valamivel kedveskedett neki, az mindig meghatotta. Úgy tűnt, Mac nagyon jól ismeri a lány különböző hangulatait.

– Archie járt már itt? Azt mondta, máshová nem is megy el. Remélem, lebeszéltétek erről az őrültségről – mondta Steve, miközben a nyakkendőjét igazgatta a tükör előtt.

– Igen, drágám, eljött, de olyan kedvetlennek tűnt, hogy komoly lelkiismeret-furdalásom lett. Rose egy kicsit felvidította, de nem hiszem, hogy túl nagy kedve lenne házról házra járni. Remélem, nem is fog, mivel minden érzése az arcára van írva – válaszolta Plenty néni, aki a megrakott asztal körül sürgölődött a legszebb fekete selyemruhájában, régi csipkéivel

ékesen.

– Ó, egy-két hónap múlva túl lesz az egészen, és Phebe is talál majd magának új udvarlót. Ne aggódj miatta, nénikém! – mondta Steve, mintha ő mindent tudna ezekről a dolgokról.

– Ha Archie ilyen gyorsan felejtene, én bizony megvetném érte. Azt is tudom, hogy Phebe sem fog másik udvarlót keresni, pedig biztosan minden ujjára jutna egy, olyan gyönyörű és jóságos! – kiáltott Rose méltatlankodva, mivel a pár a védelme alatt állt, és mindig harciasan kiállt értük.

– Akkor hát arra biztatod Archot, hogy értelmetlenül is reménykedjen, és soha ne adja fel, nemde? – kérdezte Mac, felvéve a szemüvegét, hogy szemügyre vehesse magán a vékony csizmát, amelyet különösen utált.

– Igen, ezt teszem, mivel egy szerelem nem is valódi, ha nem gondolják komolyan!

– Pontosan. Így azt várod az udvarlóidtól, hogy várakozzanak, dolgozzanak és szeressenek, egészen addig, amíg te be nem adod a derekad, vagy világosan be nem bizonyosodik, hogy semmi reményük sincsen.

– Ha jók is lennének, amellett hogy kitartók, azt hiszem, gyorsan beadnám a derekam.

– Ezt megemlítem Pembertonnak. Úgy tűnt, hiába próbálkozik nálad. Egy reménysugár igazán jól jönne neki, s attól akár tíz évig is kész lenne várakozni – vetette közbe Steve, aki soha nem mulasztotta el, hogy egykori udvarlóival ugrassa Rose-t.

– Soha nem bocsátom meg, ha csak egy szót is szólsz bárkinek! Csak arról van szó, hogy Mac olyan furcsa kérdéseket tesz fel. Bár biztosan elfecseged ezeket a dolgokat, én pedig nem tehetek ellene semmit, de nagyon nem tetszik nekem – mondta Rose bosszúsan.

– Szegény kicsi Pénelopé! Nem tűri, hogy a kérőivel bosszantsák. Azt akarja, hogy békén hagyják, amíg

meg nem érkezik az ő Odüsszeusza – mondta Mac, majd leült, hogy elolvasson néhány mottót, amely az étvágygerjesztő bonbonokból állt ki.

– Az Archie körüli felfordulás bátortalanított el mindnyájunkat. Még ez a bagoly is észhez tért, és még mindig nem tudja magát túltenni a történteken, láthatod. Szegény fickó, neki még nincs tapasztalata, így nem tudhatja, hogyan viselkedjen – jegyezte meg Steve, gyengéd pillantást vetve a csokrára.

– Ez igaz, és azért kérdezősködtem, mert egy nap talán én is szerelmes leszek, és akkor hasznos lehet az információ, nem gondolod?

– Te, szerelmes! – Steve nem tudta visszatartani a nevetést a gondolatra, hogy Könyvmoly is a gyengéd szenvedélyek hálójába kerülhet egyszer.

Mac nem vette a szívére a dolgot, és az állát a kezére hajtva, elgondolkodó tekintettel csak annyit felelt:

– Miért is ne? Az a tervem, hogy ugyanúgy tanulmányozom a szerelmet, mint az orvostudományt, mivel ez az egyik legrejtélyesebb és legfigyelemreméltóbb kór, amely valaha megtámadta az emberiséget. A legjobb módja a megértésének, ha magunk is elkapjuk a betegséget. Egy nap talán engem is utolér, és akkorra szeretném tudni, miként kezeljem, és hogyan gyógyuljak ki belőle.

– Ha olyan rosszul viseled majd, mint a himlőt és a szamárköhögést, akkor nagyon nehéz dolgod lesz, öregem! – mondta Steve, akit nagyon szórakoztatott ez a hozzáállás.

– Szeretném, ha így lenne. A tudományos kísérletek soha nem könnyűek, és ez a legfelkavaróbb, amit az ember megtapasztalhat, persze a halált kivéve.

Volt valami Mac halk beszédmódjában és merengő tekintetében, amitől Rose meglepetten nézett rá. Azelőtt még soha nem hallotta őt így beszélni. Maga Steve is elhallgatott egy pillanatra, hasonlóan meglepve, majd

nagyon halkan, tréfásan aggodalmat mímelve így szólt:

– Elkaphatott valamit a kórházban, talán tífuszt, és most félrebeszél. Most szépen elviszem őt, mielőtt rosszabbra fordul az állapota. Gyere, vén holdkóros, mennünk kell!

– Ne ijedj meg, jól vagyok! Rendkívül hálás vagyok a tanácsodért, mivel úgy gondolom, nagyon szenvedélyes szerelmes leszek, ha valaha eljön az ideje. Ugye, nem hiszed, hogy ez lehetetlen? – Mac olyan komolyan tette fel a kérdést, hogy mindenki elmosolyodott.

– Hát persze hogy nem. Igazi hősszerelmes leszel, gyengéd és hűséges – válaszolta Rose, aki kíváncsi volt, ezek után még milyen fura kérdés következhet.

– Köszönöm. Az a helyzet, hogy annyi időt töltök Archie-val, amióta ilyen bánatos, hogy érdekelni kezdett a dolog, és természetesen meg szeretném vizsgálni, mint minden tudós ember, előbb vagy utóbb, ez minden. Mehetünk, Steve, készen vagyok. – Mac

felállt, mintha csak vége volna az oktatásnak.

– Te jó ég, ez a fiú vagy bolond, vagy zseni! Csak annyit mondhatok, nagyon szeretném tudni, melyik – mondta Plenty néni, miközben a bonbonjait rendezgette, és tanácstalanul ingatta legszebb főkötőjét.

– Az idő majd eldönti, de én hajlamos vagyok azt gondolni, hogy egyáltalán nem bolond – válaszolta a lány, s kihúzta a fehér rózsákat a ruhájából, hogy a helyükre árvácskákat tegyen, noha azok nem illettek olyan jól a kék ruhához.

Ebben a pillanatban megérkezett Jessie néni, hogy segédkezzen nekik a vendégek fogadásában, Jamie-vel az oldalán, aki szintén szerette volna hasznossá tenni magát. Ezt azzal mutatta ki, hogy úgy keringett az asztal körül, akár egy méh a mézes bödön körül, vagy az ablakhoz nyomott orral figyelt, hogy időről időre izgatottan bejelentse:

– Jön még valaki, egy kocsi közeledik az úton!

Charlie érkezett, aki a lehető legjobb kedvében volt, mivel minden társasági és ünnepi esemény nagy örömére szolgált. Ebben a hangulatában Herceg egyszerűen ellenállhatatlan volt. Egy csinos karperecet hozott Rose-nak, és a lány kegyesen megengedte, hogy feltegye, mialatt gyengéden megfeddte őt a költekezése miatt.

– Én csak a te példádat követtem, mivel, tudod: akit szeretünk, annak semmi sem elég drága, és adni a legjobb dolog a világon – vágott vissza a fiú, visszaidézve Rose egykori szavait.

– Bárcsak másban is követnéd a példámat, nemcsak ebben! – mondta Rose komolyan, amikor Plenty néni behívta a fiút, hogy nézze meg, jó-e már a puncs.

– Pontosan olyan, amilyennek lennie kell. A nénikém szíve megszakadna, ha nem ürítenénk poharunkat az egészségére a régi szokás szerint. De ne aggódj, jól bírom az italt, és ez nagy szerencse, mivel ma még szükségem lesz erre a képességemre – nevetett Charlie,

miközben megmutatta a meglátogatandók hosszú listáját. Majd megfordult, hogy kedvére tegyen az idős hölgynek, és koccintás közben elhalmozza őt figyelmes bókokkal és jókívánságokkal.

Rose azonban aggódott kissé, mivel ha a listán lévő minden személy egészségére koccint, biztos volt benne, hogy Charlie-nak minden ellenálló képességére szüksége lesz. Akkor és ott nehéz lett volna bármit is mondani, hogy az ne tűnjön tiszteletlenségnek Plenty nénivel szemben, ám nagyon szerette volna figyelmeztetni az unokafivérét a maga példájára, ugyanis Rose soha nem ivott egy korty bort sem, és a fiúk tudták ezt. Elgondolkodva forgatta a karperecét, nézegetve a szép nefelejcsmintákat, amikor az ajándékozó visszalépett mellé, még mindig kicsattanó jókedvvel.

– Te drága kis szent, olyan arcot vágsz, mintha legszívesebben a város minden puncsos tálát ripityára törnéd, hogy megmentsd az ifjakat a másnapi fejfájástól.

– Bizony az jó volna, mivel ezek a fejfájások könnyen vezethetnek szívfájdalmakhoz, attól tartok. Drága Charlie, ne haragudj, de te még nálam is jobban tudod, hogy ez egy nagyon veszélyes nap a magadfajtáknak. Hát vigyázz magadra, az én kedvemért! – tette hozzá, akaratlan gyengédséggel a hangjában. Ahogy az előtte álló elegáns alakra nézett, nehéz lett volna elfojtani a vágyat, hogy mindig ilyen szépnek és vidámnak lássa.

Charlie észrevette ezt az ellágyulást Rose szemében, és mivel a lány soha nem nézett rá érzéketlenül, azt képzelte, hogy ez a tekintet többet jelent, mint valójában jelentett. Hirtelen melegséggel a hangjában, sietve így válaszolt:

– Drágám, megígérem!

A fiú arca felragyogott, és a lányé is visszatükrözte mosolyát. Ebben a pillanatban úgy tűnt, lehetne szeretni ezt az unokatestvért, akit ilyen könnyedén tud befolyásolni, és akinek akkora szüksége volna vezetőre,

hogy jó ember legyen belőle. Ez a gondolat villámként cikázott át Rose fején, és a szíve is beledobbant, mintha a fiú iránt érzett szeretete valami komolyabbra készülne fordulni. Akkora felelősség járta át, mint addig soha. Engedelmeskedve a pillanat varázsának, játékosan, de egyben komolyan is azt mondta:

– Ha hordani fogom a karperecet, hogy soha ne felejtselek el, akkor neked ezt kell hordanod cserébe, hogy te se feledkezz meg az ígéretedről.

– És rólad – suttogta Charlie, lehajtva a fejét, és megcsókolva az apró kezet, amely egy fehér rózsát tűzött a gomblyukába.

Ekkor észrevették, hogy valaki belépett az elülső szalonból, ahová előtte Plenty néni tapintatosan visszahúzódott. Rose hálás volt, hogy megzavarták őket, mivel még nem nagyon tudta, hányadán is áll az érzéseivel, és nem akart meggondolatlanul túl messzire menni. Ám Charlie, aki tisztában volt vele, hogy nagyon kedvező pillanatot szalasztott el, nem éppen kedvesen

tekintett az újonnan jött vendégre, miközben azt suttogta:

– Ég veled, én Rose-om. Benézek ma este, hogy lássam, miként viselted a nap fáradalmait. – Ezzel elment. Olyan hűvösen biccentett oda Fun Seenek, hogy a kedves ázsiai fickó azt hitte, valamivel halálosan megsértette őt.

Rose-nak kevés ideje volt az érzelmeit elemezni, mivel Mr. Tokió máris odalépett hozzá, és elhalmozta bókokkal, amelyekben komikusan keverte a kínai udvariassági formulákat az amerikai ügyetlenséggel. Mielőtt felvette volna a kalapját, Jamie csodálatra méltó lelkesedéssel újra felkiáltott:

– Megint jött valaki! Micsoda forgalom!

Most már egymásnak adták a kilincset a látogatók, hosszú órákon keresztül. A hölgyek hősiesen tartották a frontot késő estig. Ekkor Jessie néni hazament álmos kicsi fiával, Plenty néni pedig kimerülten visszavonult a hálószobájába. Dr. Alec idejekorán hazatért, mivel az *ő*

barátai nem voltak divatos emberek, ám Myra néni sietve érte küldetett, és ő készséggel engedelmeskedett. Mostanra egészen hozzászokott ezekhez a váratlan vizitekhez, mivel Mrs. Myra, miután végigpróbált egy sor veszélyes betegséget, úgy döntött, hogy a szívpanaszokat választja, mert ezzel tudta a barátait a legsikeresebben folyamatos aggódásban tartani. Rendszeresen azt üzente nekik, hogy haldoklik. Az ember éppúgy hozzá tud szokni az ilyen jelenetekhez, mint bármi máshoz, s a doktor egyáltalán nem rémült meg, de mindig elment a „beteghez”, és a legangyalibb türelemmel és komoly ábrázattal felírt valami ártalmatlan pirulát.

Rose fáradt volt ugyan, de nem álmos, és végig szeretett volna gondolni jó néhány dolgot, így ahelyett hogy lefeküdt volna, leült a kandalló elé a dolgozószobában, hogy megvárja a bácsikáját – és talán Charlie-t, ámbár az utóbbiról azt gondolta, hogy ma már nem jön.

Myra néni szívzörejei biztosan a szokottnál is

erősebbek voltak, mivel az óra az éjfélt is elütötte, de dr. Alec még nem érkezett meg. Rose már arra készült, hogy felhagy az álmodozással, amikor meghallotta, hogy valaki piszmog az ajtónál, és ijedten felugorva így szólt:

– Szegénykém! Úgy elgémberedett a keze, hogy nem tudja elővenni a kulcsát. Te vagy az, bácsikám? – Máris rohant, hogy segítsen neki, mivel Jane túl lassú volt, az éjszaka viszont olyan hideg, amilyen fényesen a csillagok ragyogtak.

Egy hang így felelt:

– Igen. – Ahogy azonban kinyílt az ajtó, nem dr. Alec, hanem Charlie lépett be rajta. A fiú azonnal levetette magát egy székre a hallban, azonmód kalapban, kesztyűtlen kezét dörzsölve, és úgy pislogott, mintha a fény elvakítaná őt. Majd gyors, kapkodó hangon azt mondta:

– Megmondtam, hogy eljövök… Otthagytam a többieket, hogy tartsák a frontot… Búcsúztatják az óévet, tudod. Én viszont megígértem…, és sosem

szegem meg a szavam… Hát itt vagyok. Kék ruhás angyal, csak nem fogsz meggyilkolni?

– Csitt, a pincérek még itt vannak. Gyere be a dolgozószobába melegedni a tűz mellé. Biztosan átfagytál.

Rose előrement, hogy a tűz mellé húzza a karosszéket.

– Egyáltalán… egész meleg van…, de nagyon kényelmesnek tűnik. Hol van a bácsikám? – kérdezte Charlie, aki követte a lányt, még ekkor is kalappal a fején, zsebre dugott kézzel, mereven bámulva az előtte haladó szőke fejet.

– Myra néni küldetett érte. Éppen őt várom haza, hogy megkérdezzem, hogy van a nénikém – válaszolt Rose, aki szorgosan próbálta felélesztení a tüzet.

Charlie nevetett, és leült a könyvtárasztal egyik sarkára.

– Szegény öreg pára! Milyen kár, hogy nem hal meg, mielőtt teljesen kikészítené a bácsikámat. Egy dupla adag éter hamar a másvilágra küldené őt, tudod-e?

– Ne mondj ilyeneket! A bácsikám szerint a képzelt bajokat néha éppolyan nehéz elviselni, mint a valódiakat – mondta Rose, és méltatlankodva megfordult.

Eddig meg sem nézte igazán a fiút, mivel a reggel történtek miatt kissé szégyellte magát. Charlie viselkedése és a megjelenése éppen úgy meglepte, mint a szavai. A lány arcának gyors elváltozása a fiúnak eszébe juttatta, hogy meg kell próbálnia rendesen viselkedni. Felkelt, gyorsan lekapta a kalapját, és csak állt ott, furcsán rábámulva, mégis valahogy távolba révedő tekintettel. Abban a kapkodós-kihagyós stílusban kezdett beszélni, mintha abba sem tudná hagyni, ha egyszer elkezdte:

– Bocsánat…, csak tréfáltam… Rossz vicc volt, tudom, nem mondok többé ilyet. A szoba melegétől egy kicsit megszédültem, és azt hiszem, meghűltem, amikor

kimentem. *Nagyon* hideg van… Mondhatom, *megfagytam*… Habár úgy hajtottam, mintha ördögök kergettek volna.

– Remélem, nem a neveletlen lovaddal jöttél? Veszélyes, különösen ilyen későn, egyedül – mondta Rose, és behúzódott a karosszék mögé, ahogy Charlie a tűz felé indult, óvatosan kikerülve egy útjában lévő zsámolyt.

– A veszély izgalmas… azért szeretem. Senki sem nevezhet gyávának… Azt próbálják csak meg! Soha nem adom fel…, az a ló *nem* foghat ki rajtam. Kitöröm a nyakát, ha nem engedelmeskedik. Nem, nem úgy értem…, ne is törődj velem…, minden rendben. – Charlie nevetése szíven ütötte Rose-t, mert minden vidámságot nélkülözött.

– Szép napod volt ma? – kérdezte Rose, és alaposan végigmérte a fiút, ahogy az elgondolkodva nézte a kezében tartott szivart és gyufát, mintha nem tudná eldönteni, melyikkel kell meggyújtani a másikat.

– A napom? Ja, igen, nagyszerű. Körülbelül kétszáz helyen jártam, és volt egy jó kis vacsoránk a klubban. Randal úgy énekel, akár egy varjú, de amikor elindultam, a kezében egy pezsgősüveggel a régi kedvencemet próbálta eldalolni a többieknek. Azt, hogy jobb a nevetés, mint a sóhaj. – Ekkor teli torokból rázendített a korhely nótára, egy vázát lóbálva a feje fölött, hogy mutassa, Randal hogyan tartotta a pezsgősüveget.

– Csitt, felébreszted a nénikénket! – kiáltott Rose olyan ellentmondást nem tűrő hangon, hogy Charlie a dal kellős közepén elhallgatott, és üres tekintettel bámult a lányra, majd bocsánatkérően így szólt:

– Csak meg akartam mutatni, hogyan kell csinálni. Ne haragudj rám, te drága… Nézz rám úgy, ahogyan ma reggel, és megesküszöm, hogy egyetlen hangot sem énekelek többet, ha te nem akarod. Csak egy kicsit kirúgtam a hámból…, ittunk az egészségedre, és a fiúk mind gratuláltak nekem. Megmondtam nekik, hogy erről még senki sem tud. De csitt…, erről nem akartam

beszélni. Semmi baj… mindig galibát csinálok, de te mindig megbocsátasz nekem, édes. Tegyél most is így, és ne legyél mérges, kicsikém! – Ezzel, leejtve a vázát, hirtelen a lány felé indult, amitől Rose még jobban behúzódott a karosszék mögé.

Nem volt mérges, sokkal inkább döbbent és rémült. Tudta, mi történt a fiúval. Úgy elsápadt, hogy az Charlie-nak is feltűnt, és bocsánatot kért, még mielőtt a lány tiltakozhatott volna.

– Majd holnap visszatérünk rá. Nagyon késő van. Most, kérlek, menj haza, még mielőtt a bácsikánk hazaér – mondta a lány. Megpróbált nyugodtan beszélni, ám hangja reszketése elárulta a kétségbeesését, szemében pedig szomorúság és aggodalom tükröződött.

– Igen, igen, elmegyek… Fáradt vagy… Majd holnap mindent jóváteszek. – Mintha a nagybátyja említése egy pillanatra kijózanította volna, Charlie az ajtó felé indult, de ingadozó léptei leleplezték volna a

szégyenteljes igazságot, ha a szavai már addig meg nem tették volna ugyanezt. Ám mielőtt elérte volna a kijáratot, egy kocsi hangja megállította, és a falnak támaszkodva elkeseredett, de egyben gúnyos arccal figyelte a zajokat.

– Brutus lesújtott… Most aztán *tényleg* itt a baj! Nem tudok hazamenni, olyan szörnyen szédül a fejem. Csak a hideg okozza, Rose, semmi más, biztosíthatlak, és a meghűlés… igen, a meghűlés. Nézz ide! Szólj az egyik fickónak, hogy segítsen hazamenni… Semmi értelme azt a vadállatot keresni.

Bár anya meg fog rémülni, ha nélkülem megy haza a lovam, nem igaz? – Újból azon a színtelen hangon nevetett, és megpróbálta megfogni a kilincset.

– Nem, nem. Nem hagyom, hogy így lássanak! Nem szabad megtudni senkinek! Maradj itt, amíg a bácsikánk meg nem érkezik, ő majd gondoskodik rólad. Ó, Charlie! Hogy tehetted ezt? Pedig megígérted! – Még a félelméről is megfeledkezett, úgy

eltöltötte szívét a bánat és a szégyen. Odarohant a fiúhoz, elvette a kezét a kilincsről, és elfordította a kulcsot. Ezután, mintha nem tudná elviselni a látványt, ahogy ott áll, azzal az üres mosollyal az ajkán, beleroskadt egy székbe, és eltakarta az arcát. A lány hangja, cselekedetei és mindenekelőtt lehajtott feje kijózanították volna szegény Charlie-t, ha már nem lett volna túl késő. Körülnézett a szobában, bizonytalan, kétségbeesett tekintettel, mintha attól félne, hogy végleg elveszíti az eszét, ám a meleg szoba a hideg után, az izgalom és a sok könnyelmű, mások egészségére ürített pohár megtette a hatását – a hirtelen kijózanodás lehetetlen volt. Egy nyögéssel elismerve a vereségét elfordult, és arccal lefelé levetette magát a kanapéra. A legszomorúbb látvány volt, amelyet a beköszöntő újév megpillanthatott.

Rose, ahogy magába roskadva ült, úgy érezte, valamit örökre elveszített, ami drága volt számára. Az ideálról, amelyet minden nő a szívében hordoz, amelyet keres, és amelyről túl gyakran hiszi, hogy megtalálta egy halandó férfiban, amikor a szerelem glóriát von a feje

köré, nehéz lemondani; különösen, ha az első szerelem képében költözik egy fiatal lány szívébe. Rose csak nem sokkal azelőtt kezdte úgy érezni, hogy ez az unokafivére, a hibái ellenére, talán azzá a hőssé válhat, akit keres. Az a gondolat, hogy ő lehet a szíve hölgye, aki majd megváltoztatja, egyre édesebb volt számára, még akkor is, ha csak nemrég jelent meg álmaiban. Ám sajnos, amilyen rövid volt ez a szép álom, olyan durva volt az ébresztő. Ezt az elbukott alakot ezek után lehetetlen volt fölruházni mindazokkal az elképzelt nemes tulajdonságokkal, amelyeket a szerelem aggat az emberre!

Charlie közben a kanapén szuszogott, álomba merülve, mialatt egy időre kegyesen megfeledkezett magáról. Kipirult arccal és összekócolódott hajjal feküdt, lábánál ott hevert a rózsaszál, amely soha többé nem lesz friss és szép. A látvány szánalmas ellentéte volt annak a délceg, jókedvű fiatalembernek, aki aznap reggel olyan vidáman indult el tőle. Lám, estére ilyen gyalázatosan lezüllött.

Sok lány könnyedén vette volna, hogy az udvarlója megszeg egy ígéretet, amely a világ szemében olyan csekélységnek látszott, ám Rose még nem tanulta meg, hogy mosolyogva fogadja a világ kísértéseit, és szemet hunyjon az olyan bűnök felett, amelyek a férfit gyakran kivetkőztetik önmagából. Ha másokat látott ilyen állapotban, az mindig elkeserítette vagy undorral töltötte el, de ez most igazán szörnyű volt. Túl közelről láthatta a jelenséget, no, nem a legrosszabb formájában, erről szó sem volt, ám ez is elég volt ahhoz, hogy a szíve összeszoruljon a szégyentől és a fájdalomtól, valamint hogy egészen sötét színben lássa a jövőt. Így csak üldögélt ott, gyászolva azt a Charlie-t, aki ebből a fiúból lehetett volna, s figyelve ezt a Charlie-t, aki tőrt döfött a szívébe. Annyira erősen érezte a fájdalmat, hogy a keblére tette a kezét, és ekkor megkönnyebbült, mivel megérezte az oda tűzött árvácskákat. Már hervadóban voltak, ám még mindig aranyszínben ragyogtak kék ruháján. Ekkor kövér könnycseppek hulltak a virágokra, és a lány így sóhajtott:

– Jaj nekem! Valóban szükségem van rájuk, hogy

felvidítsanak, hamarabb, mint gondoltam.

Felugrott, amikor meghallotta a nagybátyja lépteit, és a kulcs fordulását a zárban. Olyan elkeseredett arccal fogadta őt, hogy dr. Alec megállt, majd visszahőkölt, rémülten kiáltva fel:

– Te jó ég, gyermekem! – Majd a díványra mutatva hozzátette: – Mi történt? Talán megsérült? Beteg? Vagy meghalt?

– Nem, bácsikám, csak… – nem volt képes kimondani a szörnyű szót, csak zokogva azt suttogta: – Legyél nagyon kedves hozzá! – Ezzel felrohant a szobájába. Úgy érezte, hogy nagy szégyen érte az egész házat.

X. FEJEZET

Kijózanodás

Milyen lesz ma? Mit fog mondani? El tudjuk-e valaha ezt felejteni, és lehetünk-e még boldogok? – Rose fejében ezek a kérdések kavarogtak, mihelyt felébredt rövid szunyókálásából, amely egy hosszú, szomorú virrasztást követett. Úgy tűnt, mintha az egész világ megváltozott volna; egy szerencsétlenség sötétebbé tette számára. Még túl fiatal volt ahhoz, hogy tudja, ennél sókkal nagyobb bűnöket is meg lehet bocsátani, sokkal nagyobb csalódásokat is el lehet felejteni, sokkal nagyon reményekről is le lehet mondani, és magunk mögött hagyni lángoló szerelmeket, amelyekhez képest az övé csupán kislányos képzelődés volt. Azt kívánta, bárcsak ne sütne olyan fényesen a nap; nem értette, a madarak hogyan képesek ilyen vidáman csicseregni. Nem kötött szalagot a hajába, és ahogy meglátta elgyötört arcát a tükörben, így szólt: „Szegénykém! Azt hitted, valami

szépet írhatsz a tiszta lapra. Eddig nagyon szép és olvasmányos volt a történeted, ám most elkerülhetetlenül a keserű kijózanodás következik.”

Kopogtatás emlékeztette rá, hogy bármennyire is szenved, reggelizni akkor is muszáj. Azután hirtelen eszébe jutott, hogy Charlie még a házban lehet, és azonnal az ajtóhoz rohant. Dr. Alec állt ott a szokásos reggeli mosolyával. A lány behúzta őt a szobába, és aggódó hangon, mintha nagybeteg feküdne a közelében, azt suttogta:

– Jobban van már, bácsikám? Mondj el mindent, most már el tudom viselni.

Mások talán megmosolyogták volna a lányt ezért az ártatlan kétségbeesésért, és közölték volna vele, hogy sajnos ilyenkor erre lehet számítani, ám dr. Alec mélyen hitt azokban a tiszta érzelmekben, amelyek olyan széppé teszik az ifjúságot; és arra törekedett, hogy érintetlenül hagyja azokat. Azt remélte, hogy ez a lány soha nem válik érzéketlenné a fájdalom láttán, és

szánalmat fog érezni minden emberi lény iránt, akit maga alá gyűrt egy káros szenvedély, tekintet nélkül arra, hogy komolytalannak tűnik-e a dolog, és bocsánatos bűn-e az, amelyet elkövettek. A doktornak elkomolyodott ugyan az arca, de a hangja vidám maradt.

– Úgy gondolom, mostanra már jól van, mivel az alvás a legjobb orvosság ilyen esetben. Tegnap éjjel hazavittem őt. Senki sem tudja, hogy itt járt, csak te és én.

– És soha senki nem is fogja megtudni. Hogyan vitted őt haza, bácsikám?

– Kicsúsztattam a dolgozószoba hosszú ablakán, és odakinn ügyesen elkaptam. A mozgásnak és a hidegnek, no meg egy kis hideg víznek köszönhetően magához tért, és nagyon örült, hogy biztonságban hazaért. Tudod, a szobája a földszinten van, így senkit sem ébresztettünk fel. Amikor otthagytam, már mélyen aludt.

– Nagyon köszönöm – sóhajtott Rose. – És Brutus? Nem ijedtek meg nagyon, amikor egyedül tért haza?

– Egyáltalán nem. Az a szörnyeteg csendben bement az istállóba, és az álmos lovászfiú nem kérdezősködött, mivel Charlie gyakran küldi haza egyedül a lovát, amikor nagyon későre jár, vagy rossz az idő. Nyugodj meg, kedves, rajtunk kívül senki sem látta szegény fickót, mi pedig megbocsátunk neki, a szeretet nevében.

– Igen, de nem felejtjük el. *Én* soha nem fogom tudni elfelejteni, és számomra soha többé nem lesz ugyanaz a Charlie, akire olyan büszke voltam, és akit úgy kedveltem évekig. Ó, bácsikám, milyen kár! Milyen kár!

– Ne gyötörd magad emiatt, kicsikém, mivel hál' istennek ez a baj nem gyógyíthatatlan! Nem akarom elbagatellizálni, de biztos vagyok benne, hogy ha jó kezekbe kerül, Charlie meg fog javulni, mivel alapjában jó fiú, ez az egy gyarló szokása van. Én igazán nem hibáztathatom azért, hogy ilyen, az édesanyját annál

inkább. Kijelenthetem neked, Rose, hogy néha úgy érzem, fel kellene lépnem az ellen a nő ellen. Akár a fülébe is beleordítanám, hogy egy halhatatlan lelket tesz tönkre, amiért egyszer majd el kell számolnia a másvilágon.

Dr. Alec ritkán beszélt ilyen komoran, de ha megtette, az igazán szörnyű volt. A megvetése iszonyú volt, és az ilyen vihar gyakran felrázza a henye lelket, amelyre már a napsütés sincs hatással. Rose-nak tetszett ez a beszéd, és őszintén kívánta, bárcsak Clara néni ott lenne most, és ezek a szavak megtalálnák az utat a szívéhez, mivel neki is szüksége lett volna arra, hogy felébredjen végre saját álomvilágából.

– Mentsd meg Charlie-t, amíg nem késő! – kiáltott a lány, fellelkesülve a bácsikája szavain. A doktor olyan volt, mint egy ketrecbe zárt oroszlán: fel-alá járkált ökölbe szorított kézzel és szikrázó szemekkel, nyilvánvalóan készen arra, hogy szinte bármit megtegyen.

– Segítesz nekem? – kérdezte megtorpanva, és úgy nézett a lányra, hogy az felállt, kihúzta magát, és lelkesen így válaszolt:

– Igen!

– Akkor ne szeresd őt egyelőre!

Rose-t ez megdöbbentette, de nyugodt hangon kérdezte, habár a szíve hevesen kalapálni kezdett, és az arca kipirult:

– Miért?

– Először is azért, mert egy nő nem lelhet boldogságot abban, ha egy elvtelen férfihoz ragaszkodik. Másodszor: az, hogy méltóvá akar válni hozzád, többet fog rajta segíteni, mint bármennyi kérlelés és könyörgés tőlem. Harmadszor pedig: minden leleményességünkre és türelmünkre szükségünk lesz ahhoz, hogy jóvátegyük a közel huszonnégy év alatt okozott károkat. Érted, mire gondolok?

– Igen, uram.

– Tudsz majd nemet mondani, amikor arra kér, hogy mondj igent, és tudsz várni egy kicsit, hogy utána boldog lehess?

– Tudok.

– És fogsz is?

– Igen.

– Akkor nagy kő esett lett a szívemről. Már régen észrevettem, mi történik itt, és reszkettem, amikor arra gondoltam, hogy az életed hajója egy olyan kapitánnyal fut ki, mint ez a szegény Charlie. Most azonban úgy válaszoltál, ahogyan vártam tőled, és én büszke vagyok a kislányomra.

Eddig a szoba két végében álltak, és dr. Alec teljesen úgy festett, mint egy parancsokat osztogató katonatiszt, Rose pedig mint egy fegyelmezett kadét, aki engedelmesen hallgatja felettesét. Mindketten hadba

induló katonáknak tűntek, akik növelik a bátorságukat, és felajzzák harci kedvüket, mielőtt magukra öltenék egyenruhájukat. Az utolsó szavaknál azonban a férfi odalépett a lányhoz, kisimította a homlokából a haját, és gyengéden, komolyan homlokon csókolta őt. A férfi arcát látva Rose úgy érezte, mintha a Viktória-keresztet kapta volna meg a csatamezőn.

Több szó nem hangzott el, mivel Plenty néni lehívta őket, és hozzáfogtak a mindennapi teendőkhöz. Ám ez a rövid beszélgetés megmutatta Rose-nak, mit kell tenni, és fel is készítette rá, hogy végig tudja csinálni, mivel elgondolkodtatta arról, mivel tartozik az ember önmagának a szerelemben, mint a többi olyan szenvedélyben vagy élményben, amely megédesíti vagy megkeseríti az életét.

Aznap elég ideje volt a csendes elmélkedésre, mivel az előző napi mulatozások miatt mindenki pihent. Kis szobájában üldögélt, és az előtte álló évet tervezgette: a rá váró feladatokat, sikereket és szép románcokat, méghozzá olyan sokat, hogy akár a következő

évezredig is kitartottak volna, ha mindet megvalósítja. Nagy megnyugvást jelentett azonban neki, és megkönnyítette a hosszú órákat, amelyekben hol a titkos vágy kínozta, bárcsak Charlie eljönne, hol a rejtett félelem az első találkozástól. Biztos volt benne, hogy a fiú hétrét fog görnyedni az alázattól és a bűnbánattól. A lelkében nagy harc dúlt az akaratlanul is érzett szánalom és a rosszallás között, amelyet ki kell majd mutatnia. Elhatározta, hogy kedves lesz, de őszinte; szemrehányást tesz, de egyben vigasztal is; és megpróbálja kihasználni ezt a pillanatot, hogy rávegye a bűnöst arra: törekedjen a jóra.

Teljesen belemerült a kellemes álmodozásba, és még akkor is tele volt ezzel a lelke, amikor nyugatra nyíló ablakából a naplementét figyelte, és elkalandozó tekintettel csodálta a távoli dombok éles körvonalát a nárciszszínű ég előtt. Az ajtó csapódására riadt fel. A lélegzete is elakadt, miközben magában ezt mondta: „Jön! Nem szabad elfelejtenem, mit ígértem a bácsikámnak, erősnek kell lennem!”

Charlie általában valami dallammal jelezte közeledtét. Most se nem fütyült, se nem dúdolt – olyan csendben közeledett, hogy Rose biztos volt benne: a fiú ugyanúgy retteg a találkozástól, ahogyan ő. Hogy ellensúlyozza a fiú természetes zavarát, nem fordult hátra a közeledő léptek zajára. Rose azt hitte, hogy Charlie talán térdre borul előtte, ahogyan azt gyakran megtette egy-egy gyerekes csínytevés miatt, de remélte, hogy nem így lesz, mivel a túlzott alázat zavarta őt. Így aggódva várta a fiú első gesztusát.

Alaposan megdöbbent, amikor bekövetkezett: egy hatalmas csokor hullott az ölébe, és egy hang, amely élénk és vidám volt, mint mindig, könnyedén ezt mondta:

– Hát itt van a kisasszony, olyan csinosan és álmodozva, mint mindig! Talán unalmas a világ, fűrészporral vagy kitömve, vagy már ma kolostorba akarsz vonulni, kuzin?

Rose annyira meglepődött ettől a váratlanul hűvös

köszöntéstől, hogy hozzá sem nyúlt a virágokhoz, csak felnézett a fiúra, de olyan meglepett, szemrehányó és szégyenkező arccal, hogy Charlie nem kételkedhetett abban, mi okozza ezeket az érzéseket. Mélyen elpirult, és lesütötte a szemét, ahogy sietve hozzátette, habár ugyanabban a könnyed tónusban:

– Engedd meg, hogy megkövesselek azért, mert olyan későn jöttem tegnap este. Ne ítélj túl szigorúan, kuzinom! Tudod, hogy Amerika minden fiától elvárja, hogy teljesítse a kötelességét, amikor az újévet köszöntjük.

– Már beleuntam a folytonos megbocsátásba! Ugyanolyan könnyen szeged meg az ígéreteidet, mint évekkel ezelőtt. Úgy határoztam, hogy többet nem kérek tőled semmit – válaszolt Rose. Félretette a csokrot, mivel a bocsánatkérés hangneme nem tetszett neki, és nem lehetett őt néhány virággal lekenyerezni.

– Na de drága leány, olyan követelőző és szőrszálhasogató vagy, olyan könnyen megsértődsz

semmiségeken, hogy senki sem tudna a kedvedben járni, bármivel is próbálkozna – kezdte Charlie, aki kényelmetlenül érezte magát ugyan, de túl büszke volt ahhoz, hogy akár csak félig is kimutassa a bűnbánatot, amelyet érzett. Nem is a saját hibája bosszantotta igazán, hanem az, hogy a lány megtudta.

– Nem sértődtem meg, csak szomorú és csalódott vagyok, mivel *én* elvárom, hogy mindenki teljesítse a kötelességét, és betartsa az ígéreteit, és én is igyekszem így cselekedni. Sajnálom, ha ez követelőzésnek hat. Nem foglak többé zaklatni a divatjamúlt elképzeléseimmel.

– Te jó ég! Micsoda felhajtás egy kis semmiség miatt! Bevallom, hogy elfelejtettem. Tudom, hogy úgy viselkedtem, mint egy őrült, és bocsánatot kérek. Mit tehetek *még?*

– Viselkedj igazi férfiként, és ne hagyd, hogy máskor olyan szörnyen szégyenkeznem kelljen miattad, mint tegnap éjjel! – Rose megborzongott még a gondolatától

is.

Ez az akaratlan mozdulat jobban sértette Charlie-t, mint a lány szavai. Most rajta volt a sor, hogy nagyon szégyellje magát. Az előző este történtek csupán homályosan jelentek meg az emlékezetében, és a félelem csak felnagyította a bajt. Heves mozdulattal elfordult, majd arrébb lépett, és megállt a tűz mellett. Nem tudta, ezúttal miként próbáljon kibékülni a lánnyal, mivel Rose egyáltalán nem úgy viselkedett, ahogy szokott. Általában egyetlen bocsánatkérő szó is elég volt, és a lány boldogan megbocsátott és feledett mindent. Most, habár nem szólt, volt a viselkedésében valami kérlelhetetlen, ami meglepte és megrémítette a fiút. Honnan tudhatta volna, hogy a lány érző szíve majd megszakadt érte, és azért volt ilyen kemény és hideg, mert megpróbálta leplezni az érzelmeit?

A kandalló mellett állva a párkányon lévő díszeket babrálta, s hirtelen megcsillant a szeme, és felvette az ott heverő szép kis karperecet. Visszalépett a lányhoz, és alázatos, komoly hangon azt mondta:

– Férfiként fogok viselkedni, megígérem. Soha többé nem kell szégyenkezned miattam. Csak legyél egy kicsit kedvesebb hozzám! Hadd csatoljam fel ezt a csuklódra, és tegyek újra ígéretet; ezúttal, esküszöm, be is fogom tartani. Megbízol bennem, Rose?

Nagyon nehéz volt ellenállni könyörgő hangjának és tekintetének, mivel ez a megalázkodás igen hatásos tud lenni. Ha nem emlékezett volna Alec bácsi szavaira, Rose azonnal igent mond. A kék nefelejcsek emlékeztették őt a saját ígéretére, amelyet most nagyon nehezen tudott teljesíteni, hogy azután boldog lehessen. Gyengéden félretéve a felé nyújtott ékszert, határozottan így szólt, bár, közben nem mert felnézni a felé hajoló aggódó arcra:

– Nem, Charlie, nem hordhatom a karperecet. Nem szabad így elköteleznem magam, ha segíteni akarok neked. Kedves leszek hozzád, megbízom benned, de ne esküdj meg semmire, csak próbálj ellenállni a kísértésnek, és mi mind melletted fogunk állni.

Charlie-nak egyáltalán nem tetszettek ezek a szavak, és végül teljesen elvesztette a lába alól a talajt. Ingerülten így válaszolt:

– Senki mástól nem kérem, hogy álljon mellettem, csak tőled. Bizonyosnak kell lennem abban, hogy nem hagysz el soha, különben, amíg én a szívem-lelkem kiteszem, hogy elnyerjem a tetszésedet, beállít valami jöttment, és elrabolja tőlem a szívedet. Ezt nem tudnám elviselni. De előre figyelmeztetlek, ha így lesz, én is megszegem az egyezséget, és egyenesen a pokolra megyek.

Utolsó mondatával mindent elrontott, mivel parancsoló és egyben kihívó is volt. Rose-ban is megvolt a Campbellek büszkesége, még ha ritkán mutatta is ki, és eleddig többre értékelte a szabadságát, mint minden neki felajánlott szerelmet. A fiú túl hamar jogot formált rá, s ő annál inkább visszautasította, mivel éppen azon fáradozott, hogy újra megtalálja elveszett hősét; Charlie viszont most azzal zsarolta, hogy bűnös és hálátlan lesz. Rose felállt a székéből, és olyan hangon

és tekintettel, amely alaposan megijesztette a fiút (egyben megértette vele, hogy Rose nem gyengéd szívű gyermek többé, hanem érett nő, akinek saját akarata van, továbbá éppolyan büszke és tüzes, mint mások), azt mondta:

– A szívem csak az enyém, és úgy rendelkezem vele, ahogyan kedvem tartja. Ne zárd ki magad belőle azzal, hogy túl sokat követelsz, mivel semmi jogot nem formálhatsz rám, kivéve, amit a rokoni kapcsolat köztünk lehetővé tesz. Ennél több jogod soha nem is lesz, hacsak ki nem érdemled. Ne felejtsd el ezt, és többet eszedbe ne jusson fenyegetni vagy zsarolni engem!

Egy percig nem lehetett tudni, hogy Charlie nem újabb támadással válaszol-e erre, aminek hatalmas vihar lett volna a vége. Vagy inkább bölcsen megpróbálja enyhíteni a feszültséget valami engedékeny válasszal, ami elűzi a haragot? Az utóbbit választotta, mégpedig nagyon hatásos formáját: térdre vetette magát sértett bálványa előtt, ahogy azt már azelőtt is gyakran

megtette tréfából. De ezúttal nem játszotta meg magát, hanem komoly, kétségbeesett mozdulatot tett, hangjában pedig valódi szenvedély izzott, ahogy Rose ruhájának szegélyét megérintve így szólt:

– Nem, nem! Ne zárd be előttem a szívedet, különben elvesztem! Nem érdemlek meg egy ilyen angyalt, mint te. Azt tehetsz velem, amit akarsz. Csak egy kis biztatásra van szükségem, hogy jó ember legyen belőlem; és azt hol találhatnám meg máshol, mint abban, hogy megőrzöm a szerelmedet?

– Az még nem a tiéd – kezdte Rose. Nagyon meghatódott, ám Charlie érzelgős mozdulatai és szavai miatt mindvégig úgy érezte, mintha egy színpadon állnának, és szerepet játszanának. Nehéz volt számára természetesnek maradni, noha valóban a szívéből beszélt.

– Akkor hadd érdemeljem ki! Mondd meg, hogyan, és én megteszek bármit, mivel te vagy az én őrangyalom, Rose; ha te elhagysz, úgy érzem, nem

érdekel, mi történik velem azután! – kiáltott Charlie, akinek elkeseredése már-már nyomasztóvá vált. Átölelte a lányt, mintha csak úgy találna megnyugvást, ha ragaszkodik a szeretett teremtéshez.

Színpadi megvilágításban ellenállhatatlan lett volna ez a jelenet, ám valahogy mégsem hatotta meg az egyetlen nézőt, akinek azonban sem ideje, sem tapasztalata nem volt ahhoz, hogy kiderítse, miért. Minden szenvedélyességük ellenére a szavak mégis hamisan csengtek. A mozdulatok kecsessége ellenére jobban tetszett volna Rose-nak, ha a fiú férfiasan, egyenes derékkal megáll előtte. Charlie mozdulata ugyan telve volt gyengédséggel, Rose mégis ösztönösen elhúzódott tőle, majd olyan lélekjelenléttel, amely saját magát is meglepte, így szólt:

– Kérlek, ne! Nem, egyelőre nem ígérek meg semmit, mivel tisztelni is akarom a férfit, akit szeretek.

Charlie ezt hallva felállt. Sápadt volt, de nem a dühtől, mivel ez a visszautasítás mindennél pontosabban

megmutatta neki, mennyit zuhant a lány szemében tegnap óta. Földerengett előtte az a boldog pillanat, amikor a lány a rózsát adta neki, azzal az ellágyult tekintettel a szemében, elpirulva és kedves szavakkal: „az én kedvemért”. Az emlék élénkebb volt, mint valaha, éles ellentétet alkotva a lány mostani, hideg arckifejezésével, taszító kézmozdulatával és hátrálásával. A hirtelen beállt csendben Charlie rájött, mit veszített, mivel egy lány első szerelmes gondolata olyan szép, akár a rózsás hajnali fény, amely egy szempillantás alatt elillanhat. Elég volt a gonoszságnak egyetlen felvillanása, egyetlen óra, amikor lealacsonyodni látta, egyetlen pillantás a férfiak által élvezett, durvább örömökre, és a lány ártatlan szíve, amely éppen csak kinyílt a boldogságra, és hogy boldogságot adjon, máris becsukódott, akár egy kényes virág; és talán örökre kizárta magából a fiút.

Mikor ez tudatosult benne, Charlie elsápadt a félelemtől, mivel szerelme a lány iránt mélyebb volt, mint azt Rose sejtette. Ki is mutatta ezt, amikor fájdalmas, ám mégis türelmes hangon szólalt meg, a szíve mélyéig

meghatva a lányt:

– Majd meglátod, hogy tisztelni fogsz! Addig nem nyugszom. Ha elértem, akkor remélhetek többet is?

Ekkor Rose felnézett, és meglátta a fiú arcán az őszinte szégyenkezést és azt az alázatos elszántságot, amely az igazi bűnbánat jele, és amely sikerrel kecsegtet. Reménykeltően rámosolygott Charlie-ra, és szívből így válaszolt:

– Remélhetsz.

– Isten áldjon meg ezért! Nem ígérek semmit, és semmit sem kérek, csak annyit, hogy bízz bennem, Rose. És miközben úgy viselkedsz velem, mint unokatestvéreddel, emlékezz, hogy bármennyi udvarlód is lesz, egyik sem fog úgy szeretni, mint én.

A hangja árulkodóan reszketett, ezért elhallgatott, és anélkül hogy bármi mást mondott volna búcsúzóul, bölcsen eltávozott. Rose lelkiismeret-furdalástól vezérelve vízbe tette a félredobott virágokat, és

félretette a karperecet, magában így szólva: „Addig nem hordom, míg azt nem érzem iránta, mint azelőtt. Akkor újra felveszem, és igent mondok.”

XI. FEJEZET

Apró kísértések

– Ó, Rose, valami nagyon izgalmas dolgot kell mondanom neked! – kiáltotta a kocsira fellépve Kitty Van Tassel másnap reggel, amikor is a barátnőjét kísérte el vásárolni.

Kittynek mindig volt valami „egészen elképesztő" híre, és Rose már megtanulta, hogy nem kell aggódnia miattuk. Ám a következő kinyilatkoztatás valóban újdonság volt. Kitty rá sem hederített, hogy néhány bámészkodó állt a közelükben, valamint az sem zavarta, hogy teljesen szétzilálja a kalapját, csak átölelte Rose-t, és elragadtatottan azt suttogta a fülébe:

– Te drága lélek, képzeld, eljegyeztek!

– Úgy örülök! Steve, ugye?

– Igen, a drága. Tegnap este kért meg, annyira

kedves volt! Mama hihetetlenül boldog. De *miben* fogok esküdni? – Kitty felegyenesedett, s a legőszintébb aggodalom látszott az arcán.

– Nem kapkodod el ezt egy kicsit? Kitty, nincs benned semmi romantika! A szerelmedre kellene gondolnod, nem a ruhádra! – mondta Rose, akit részben mulattatott az érzelmek teljes hiánya, ám ugyanakkor fel is háborította.

– Igenis gondolok a szerelmemre! De mivel ő kijelentette, hogy nem akar hosszú jegyességet, muszáj elkezdenem gondolkodni a legfontosabb dolgokról, nem igaz?

– Csak biztos akar lenni a hűségedben. Te kissé csapodár teremtés vagy, ő pedig attól fél, hogy úgy jár, mint az a szegény Jackson és a sorstársai – vágott közbe Rose, figyelmeztetőleg intve leendő rokonának, aki már kétszer is el volt jegyezve rövid ideig, és erre még büszke is volt.

– Felesleges felhánytorgatnod a múltat, mert tudom,

hogy ő az igazi. Ha majd annyit forogsz a társaságban, mint én, rájössz, hogy csak úgy ismerhetsz meg igazán egy férfit, ha eljegyzed magad vele. Amíg harcolnak érted, addig odaadóak, de amikor már nyeregben érzik magukat, rájössz, micsoda gazemberek – válaszolta Kitty tapasztalt arccal, amely furcsa ellentétben volt fiatal vonásaival és hebehurgya viselkedésével.

– Kemény feladat lesz szegény Steve számára! Muszáj figyelmeztetnem, hogy figyeljen oda a viselkedésére.

– Ó, drágám, benne teljesen megbízom, mivel a tapasztalataim birtokában meg tudom ítélni a férfiakat, és biztos vagyok benne, hogy gond nélkül az ujjam köré csavarom őt. Már ősidők óta ismerjük egymást (Steve húszéves, Kitty pedig tizennyolc), és mindig jó barátságban voltunk. Továbbá, igazán ő az ideális férfi számomra. *Soha* nem tudnám elviselni a nagy lábakat és kezeket, ám az övéi egyszerűen imádnivalók. Ezenkívül ő a legnagyszerűbb táncos, akit ismerek, és kifogástalan ízléssel öltözködik. Valójában, azt hiszem, először a

zsebkendőibe szerettem bele, olyan bájosak és ellenállhatatlanok – nevetett Kitty, aki egy hatalmas zsebkendőt ki is húzott a zsebéből, és pisze orrát beletemetve szimatolta az abból áradó finom illatot.

– Ez valóban ígéretesnek tűnik. Kezdem azt hinni, hogy mégis van benned némi romantika – mondta Rose elégedetten. Kitty vidáman csillogó barna szeme hirtelen ellágyult, arca pedig elpirult, amikor válaszolt, még mindig félig a kedves zsebkendő mögé rejtőzve:

– Persze hogy van, méghozzá sok, csak szégyellem kimutatni, mivel manapság divatos mindent könnyedén, félvállról venni. Te jó ég, Rose, micsoda buta, romantikus libának tartottál volna tegnap este, ha látsz, amikor Steve megkért a hátsó szalonban! Képzeld, még sírva is fakadtam. Olyan szörnyen komoly volt, mikor úgy tettem, mintha nem szeretném, és olyan drága és kedves, midőn megmondtam neki az igazat. Nem is gondoltam, hogy képes ilyesmire, de egyáltalán nem izgatta, hogy a vállára borulva sírtam, és eláztattam a gyönyörű ingmellét. Ugye, milyen szép volt tőle? Tudod,

menynyire utálja, ha foltos lesz a ruhája.

– Ó egy igazi Campbell: a gyönyörű ingmell alatt jó szív rejtezik. Jane néni nem hisz a romantikus érzelmekben, ezért úgy nevelte őt, hogy ne mutassa ki az érzéseit. De attól még az érzelmek ott vannak, és arra kell biztatnod Steve-et, hogy mutassa ki őket, persze nem meggondolatlanul, hanem úgy, hogy még férfiasabb és komolyabb legyen.

– Megteszem, ha tudom; mivel, bár ezt keveseknek vallanám be, nagyon tetszik ez az új vonása. Úgy érzem, Steve és én nagyon jól kijövünk majd egymással. Megérkeztünk. De egy szót se erről senkinek! Titokban akarom tartani még legalább egy hétig – tette hozzá Kitty, elrejtve a zsebkendőt, amikor a kocsi megállt az előtt a divatos üzlet előtt, amelybe igyekeztek.

Rose mosolyogva ígérte meg, mivel Kitty arca úgyis minden szónál árulkodóbb volt. Annyira sugárzott a boldogságtól, hogy kevesen kételkedtek volna benne, mi az oka.

– Vessünk egy pillantást a selymekre! Te megkérdezed a véleményem a fehérekről, én pedig a színeseket veszem szemügyre, jó? Mama szerint a szatén a legszebb, de az már divatjamúlt. Elhatároztam, hogy a legsűrűbben bordázott anyagot fogom kiválasztani – suttogta Kitty, ahogy elhaladtak a hosszú polcok mellett, amelyek roskadásig voltak mindennel, ami csak felderítheti a női szíveket, és kísértést jelenthet a női pénztárcákra.

– Nézd azt az opálszínű selymet! Láttál már ennél gyönyörűbbet valaha? Attól tartok, az én hajam túl sötét hozzá, de rád nagyon illene. Tudod, szükséged lenne egy kis változatosságra – tette hozzá Kitty, és jelentőségteljes pillantást vetett Rose-ra, aki a fehér selymek között válogatott, mialatt barátnője nagy érdeklődéssel szemlélte az eléje kiterített gyönyörű színárnyalatokat.

– Most is változatosan öltözöm, semmi szükségem új ruhára.

– Nem baj, vedd meg, különben elfogy! Már az összes ruhádat viselted jó néhányszor. *Muszáj* újat csináltatnod, akár szükséged van rá, akár nem. Szent isten! Ha annyi zsebpénzem volna, mint neked, minden egyes bálra új ruhám lenne – válaszolt Kitty, s közben vágyakozó pillantást vetett a szivárvány minden színében pompázó kelmékre.

A szemfüles boltos észrevette, hogy a hölgyek esküvői ruhához valót keresnek. Ha két csinos teremtés suttog, mosolyog, elpirul, miközben a kelméket nézegeti, a kereskedő üzletet szimatol; ellenállhatatlanul felragyog addig kifejezéstelen arca, és hangja bágyadtsága is eltűnik, mihelyt meghallja a varázsszót: pénz! A boltos gyakorlott mozdulattal felmarkolta a két vég selymet, és feltartotta, hogy a hölgyek jobban szemügyre vehessék. Egyetlen pillantással felmérte, melyik lány a jövendő menyasszony, és ki a barátnő. Kitty hátrahajtott fejjel, félreérthetetlen pillantással figyelte a fehér selyem ezüstös fényű redőit, míg Rose inkább az opálos kelmét vizsgálta. A lányok fülének oly kedves selyemsuhogástól alig hallotta, hogy a

közömbös hang így szólt:

– Nagyszerű anyag, csak most érkezett. Párizsban ez a szín a legdivatosabb. Nagyon ritka árnyalat, a legtöbben nem is viselhetik, legalábbis a hölgyek szerint, a szőkéknek azonban nagyon jól áll.

Rose hallgatta e szavakat, de közben mást is hallott. Clara néni mondatai visszhangzottak a fülében, amelyeken akkor nevetett, ám azóta sokszor elgondolkodott rajtuk. „Annyira kellemetlen, hogy az emberek folyton arról faggatnak, Miss Campbell miért nem öltözik jobban. Az egyszerűség nagyon helyes a diáklányok számára, valamint az olyan asszonyoknak, akik nem engedhetnek meg maguknak többet. Te azonban megengedhetnéd magadnak, és igazán meg is kellene. A maguk módján igen csinosak a ruháid, és nagyon tetszik, hogy egyéni stílusod van, de hidd el, hogy furcsa. Az emberek azt fogják hinni, fukar vagy, ha nem cicomázod magad jobban. Továbbá, így nem hangsúlyozod eléggé a szépségedet, amely különleges és feltűnő lenne, ha végre elszánnád magad, hogy

divatosan öltözz.”

Sok hasonló dolgot mondott még a nagynénje, ügyesen tálalva a problémát – és akaratlanul is rátapintva Rose néhány gyengéjére. Az egyik ilyen a szép anyagok, színek és minták szeretete volt, amelyekben minden kifinomult ízlésű ember örömét leli, és amelyeknek a drágasága biztosítja, hogy ne váljanak közönségessé. A másik gyengéje az volt, hogy szeretett a kedvében járni azoknak, akik közel álltak a szívéhez, és a legkisebb kívánságaikat is igyekezett teljesíteni. Végül, de nem utolsósorban, megvolt benne a fiatal és csinos nők természetes vágya, hogy kiemelje a szépségét, amelyről hamarosan felfedezte, hogy a leghatékonyabb fegyvere a másik nemmel szemben, és a legfontosabb eszköz arra, hogy előkelő helyet foglaljon el a vele egykorú hölgyek között.

Komolyan megfordult a fejében: meglep és megörvendeztet mindenkit azzal, hogy olyan ruhában jelenik meg, amely illik a szépségéhez, olyan öltözékben, amelyet a lányok elragadónak neveznek, és

amelyet ő igazán könnyedén be tudna szerezni a fortunatusi vagyonnal a zsebében. Mindent eltervezett, a halvány selyem fényes redőit a zúzmaraszerű csipkék között, valamilyen klasszikus stílusú ékszert, valamint a finom kis kiegészítőket, amelyek olyan tökéletesek, amilyenné csak az ízlés és a pénz teheti őket.

Tudatában volt, hogy Alec bácsi egészségre nevelése eredményeként olyan az alakja, hogy szinte bármit felvehet, és a természet olyan színekkel áldotta meg, amelyekhez minden illik. Nem csoda hát, hogy nagyon szerette volna kihasználni ezeket az adottságokat – nem hiúságból, hanem hogy szépnek lássák azok, akik amúgy is csodálattal tekintenek rá, ami csak még vonzóbb egy nő számára, ha nem teszik tönkre szavakkal.

Ezek a gondolatok kavarogtak Rose fejében, ahogy a gyönyörű selymet nézte. Azt latolgatta, mit szólna Charlie, ha egyik este ebben a halvány rózsaszín kelmében jelenne meg előtte, akár Aurora, akihez a fiú gyakran hasonlította őt. Tudta, hogy nagyon tetszene a

fiúnak, ezért vágyott rá, hogy megtegye, mivel kárpótolni szerette volna valamivel a szegény fickót. Érző szíve máris bűntudattól sajgott, amikor felidézte, milyen szigorú volt hozzá előző este. Nem vonhatta vissza a szavait, mivel komolyan gondolta őket, viszont azzal kedveskedhetne neki – mutatván, hogy nem esett ki teljesen a kegyeiből –, hogy őt kéri fel kísérőjéül Kitty báljába, és hízeleg a fiú művészi ízlésének egy szép ruhával. Gyerekes, de kedves terv volt. Ez a bál lesz az utolsó léhasága, így felejthetetlenné akarta tenni, és úgy érezte, hogy ha kibékülne Charlie-val, az sokat javítana a hangulatán.

Ettől a gondolattól az ujjai szorosan összezárultak a fényes anyagon, amely olyan csábítóan lengett előtte, és már-már meg is vette volna, amikor egy hangra lett figyelmes:

– Kérem, uram, megmondaná, hol találhatom meg a flaneleket?

Mikor felnézett, egy alázatos kis ír asszonyt látott,

aki eléggé elveszettnek tűnt, és zavartan álldogált az őt körülvevő cicomák közepette.

– A földszinten, baloldalt – felelte a boltos sietve, hanyag kézmozdulattal, amitől az érdeklődő hölgy még kevésbé tudta, merre menjen.

Rose látta az asszony zavarát, és kedvesen így szólt:

– Majd én megmutatom. Erre tessék!

– Sajnálom, hogy megzavartam, kisasszony, de nem vagyok ismerős itt, nem is jöttem volna ide, de valaki azt mondta, hogy itt megkaphatom, amit keresek. Olcsóbb ebben a nagy boltban, mint a kisebbekben, amelyek pedig jobban illenek a magamfajtához – magyarázta a törékeny nő szégyenlősen.

Rose újra megnézte az asszonyt, ahogy előtte ment, majd átvezette egy sereg jól öltözött vásárlón. Észrevett valamit az aggódó, fáradt arcban a viseltes gyapjúfőkötő alatt, a csupasz, lilára fagyott kezekben, amelyek egy vékony pénztárcát szorongattak, és a

kopott, pöttyös flanelruhában, amely olyan anyagból volt, mint amelyből gyerekruhákat készítenek. A nélkülözés mindig megérintette a szívét, s azonnal késztetést érzett, hogy enyhítse. Eredetileg csak az utat akarta mutatni, ám egy új ötlettől vezérelve az asszonnyal maradt, hallgatva a nő folyamatos szabadkozását, valamint fecsegését a kisbabájáról, és arról, mekkora gondot okoz neki a nagyobb gyerekek öltöztetése, mert a férjének nincs munkája, ez pedig nagyban súlyosbítja életüket az amúgy is nehéz időkben. Lementek a sötét alagsori terembe, ahol a nélkülözhetetlen holmik találtak menedéket, mivel a cifraságok kiszorították azokat a felső, világosabb helyiségekből.

A hölgy jelenléte nagyban megkönnyítette Mrs. Sullivan vásárlását, és a „kevéske flanel”, amelyet venni akart, valami csoda folytán többyardnyi színes szövetté gyarapodott. A kopott tárca sem lett vékonyabb, amikor a tulajdonosa távozott, a szeme szegletét törölgetve egy nagy, barna kendővel. Csekélység volt ez, és senki sem látta, kivéve a rezzenéstelen arcú

boltost, aki azonban nem tette szóvá. Ám Rose sokkal jobban érezte magát tőle, és komoly arccal tért vissza a fenti világosságba. Egyre csak mardosta az önvád: „Hogyan volna jogom színes ruhákat viselni, mikor egyik-másik szegény kisbabának semmilyen ruhája nincs, és hogyan vesztegethetem az időt a magam cicomázására, amikor annyi nélkülözés van a világban?”

Mindazonáltal a csinos holmik éppen akkora kísértést jelentettek, mint azelőtt, és még jobban vágyakozott az opálos selyem után, mint korábban. Nem biztos, hogy nem vette volna meg, annak ellenére, hogy felébredt a lelkiismerete, de egy dundi, göndör fürtös, kedves arcú hölgy képében egy őrangyal lépett oda hozzá, amikor újra csatlakozott Kittyhez, aki még mindig az esküvői szövetek fölött állt tanácstalanul.

– Egy percet vártam magára, kedvesem, mivel nagyon sietek, és örülök, ha megspórolhatok magamnak egy utat vagy egy levelet – szólt halkan a jövevény, miközben Rose barátságosan kezet fogott vele.

– Tudja, a nagy dobozgyár leégett egy-két napja, és több mint száz lány elvesztette a munkahelyét. Néhányan meg is sérültek, és most kórházban vannak, sokuknak nincs hová hazamenniük. Szinte mindegyiknek szüksége lenne valami átmeneti segítségre. Annyian fordultak hozzánk ezen a télen, hogy azt se tudom, hová kapjak. Sürgős segítség kellene, de már annyi embertől kértem, hogy szinte szégyellem magam, amiért újra rászorulok. Bármi apró hozzájárulás… Ó, köszönöm, biztos voltam benne, hogy önben nem fogok csalódni, gyermekem. – Mrs. Gardener melegen megszorította a kezet, amely oly készségesen nyúlt a csinos kis pénztárcába, és olyan bőkezűen adakozott belőle.

– Tudassa velem, hogyan segíthetnék másként is! És nagyon köszönöm, amiért megengedte, hogy részt vállaljak a munkájában – mondta Rose. Egy csapásra megfeledkezett a színes ruhákról, csak nézte, ahogy távolodik az egyszerű fekete kalap, s alatta a mosolygó, kedves öreg arc.

– Te kis tékozló! Hogyan adhattál annyit neki? – suttogta Kitty, akinek figyelmes tekintete háromjegyű számot vélt felfedezni a bankjegyen, amely olyan gyorsan gazdát cserélt.

– Azt hiszem, Mrs. Gardenernek a fél karomat is odaadnám, ha kérné – felelte Rose könnyedén, majd a selymek felé fordulva azt kérdezte: – Melyiket választottad: a bézs színűt, vagy a kéket, a bordásat, vagy a csíkosat?

– Még egyiket sem választottam, kivéve *neked* a rózsaszínt, amelyet a… khm… bálomon fogsz viselni – mondta Kitty, aki valójában rég eldöntötte már, melyiket szeretné, de nem akarta megrendelni, amíg meg nem beszélte a mamájával.

– Nem, most nem engedhetek meg magamnak ilyesmit. Még soha nem költöttem többet a havi juttatásomnál, és ha most vennék valami szép holmit, akkor ez következne be.

Gyere, ne vesztegessük tovább az időt, ha

kiválasztottál mindent, amire szükséged van! – Ezzel Rose kisietett a boltból. Örült, hogy két fogadalmából, amelyeket eddig sikerük betartania, aznap csak egyet szegett meg: az egyik az volt, hogy példát mutat az egyszerű öltözködéssel, a másik pedig, hogy nem költekezik esztelenül jótékony célokra.

Ahogyan Rosamondnak is volt egy szerencsétlen napja, úgy Rose-nak e nap az apró kísértések jegyében telt el. Miután hazavitte Kittyt, és elment megnézni felújított házait, el akart még intézni bizonyos dolgokat, amelyekkel a nénikéi bízták meg. Mialatt a kocsiban üldögélve azt várta, hogy az egyik rendelését teljesítsék, az ifjú Pemberton lépett mellé.

Ahogy Steve is megállapította, az úriembert nagy csalódás érte, de még mindig úgy kerülgette Rose-t, mint molylepke a fényt. Mivel ő volt a szezon legkecsegtetőbb partija, az érdeklődésére illett volna büszkének lenni. Clara néni alaposan össze is szidta a lányt, amiért visszautasított egy ilyen nagyszerű udvarlót. Rose kedvelte őt – ez a fiú volt az az udvarló, akiről

olyan tiszteletteljesen beszélt dr. Alecnek, mivel neki nem volt szüksége a lány vagyonára, és őszintén szerette őt. Egy ideig nem tartózkodott itthon, és Rose azt remélte, hogy túltette magát a csalódáson, olyan könnyedén, akár a többiek. Ám amikor meglátta őt, ahogy olyan buzgón siet oda hozzá egy jó szóért, érezte, hogy a fiú semmit sem felejtett. Túl kedves volt ahhoz, hogy csupán egy hűvös biccentéssel köszöntse őt, ami azt jelentette volna: ne állj meg!

Szemrevaló ifjú volt ez a Pemberton. Kanada erdeiből hozott magával egy olyan bélelt nagykabátot, amelyet minden divatfi irigyelt tőle, és minden hölgy csodált rajta. Ahogyan a kocsi mellett állt, Rose tudta, hogy a nagyszerű ruhadarab és délceg viselője nagy feltűnést keltett a járókelők körében. Úgy adódott, hogy a bevásárlók tömege éppen erre haladt el, és ahogyan Rose a fiúval csevegett, gyakran látott ismerős arcokat elhaladni, mosolyogva és kíváncsi, jelentőségteljes vagy csodálkozó pillantásokat vetve feléjük.

Nem tudta megállni, hogy ne érezzen valamifajta elégedettséget, amiért egy pillanatnyi örömet szerzett a fiúnak. Többet nem nyújthatott, de nemcsak e szeretetre méltó törekvése miatt nem vette észre a takaros kis fehér csomagokat, amelyeket az illatszerbolt alkalmazottja helyezett az első ülésre, és nemcsak ezért időzött ott egy kicsit hosszasabban, mint kellett volna, hanem hogy kiélvezze azt az apró diadalt, amiért a lányok gyakran sokkal többet is kockáztatnak, mint egy egyszerű megfázást. Aztán meglátott néhány hópelyhet lovagja széles vállán, és az kissé elterelte a figyelmét, de Pemberton egyre lelkesebb szavait hallva emlékeztette őt, hogy ideje indulni.

– Nem tartom fel, hóvihar közeleg – mondta Rose, felvéve a muffját, az öreg Jacob nagy örömére, mivel a bájos csevegés nem túl izgalmas egy éhes ember számára, akinek az orrán egy jégcsap növekszik.

– Valóban? Nekem úgy tűnt, mintha kisütött volna a nap.

– És a beszélgetésbe belemerült úriember látható vonakodással fordult újra a külvilág felé, mivel a kocsi vörös kárpitja nagyon kényelmesnek és melegnek tűnt.

– A bölcsek azt mondják, mindig magunkban kell hordozni a napfényt – válaszolta Rose a közhelyekbe menekülve, az ablakban látszó arc pedig elgondolkodva nézett rá. Aztán vágyakozó tekintettel így szólt a fiú:

– Bárcsak megtehetném. – Majd, hálásan mosolyogva, hozzátette: – Köszönöm, hogy szánt rám egy kis időt.

– Nagyon szívesen. – Rose a kezét nyújtotta neki, miközben szeme a bocsánatát kérte, amiért ennél többet nem adhatott.

A fiú lopva megszorította a kezét, és a vállára véve az ernyőt, amelyet addig elfelejtett kinyitni, sarkon fordult, mindenre elszánt kifejezéssel az arcán. A lány csodálattal követte őt a tekintetével.

„Nem lett volna szabad egy pillanattal sem tovább

feltartanom, mint az feltétlenül szükséges. Nem szánalomból tettem, hanem önző vágyam vezérelt, hogy mások lássanak vele, és ezzel kicsit kárpótoljam magam azért, hogy lemondtam a ruháról. Jaj nekem, milyen gyenge és esendő vagyok, minden próbálkozásom ellenére, hogy megjavuljak!” – Ezzel Miss Campbell bűnbánó révedezésbe kezdett, amely egészen hazáig kísérte.

– Nahát, fiatalember, mi hozta önt ide ebben a rossz időben? – kérdezte Rose, amikor Jamie nagy dérrel-dúrral beállított délután.

– Mama küldött neked egy új könyvet. Azt gondolta, biztosan tetszeni fog. *Nekem* meg se kottyan ez a vihar! – válaszolt a fiúcska, miközben nagy nehezen kibújt a kabátjából, és rámosolygott olyan kerek és piros arccal, akár egy érett alma.

– Lekötelez. Pont olvasásra való ez a nap; és éppen azt kívántam, bárcsak lenne egy jó kis könyvem – mondta Rose, miközben Jamie lehuppant az alsó

lépcsőfokra, hogy megkezdje hosszadalmas csatáját a csizmájával.

– Akkor hát itt van… nem… de igen. Azt hiszem, otthon felejtettem, a mindenit! – kiáltott Jamie, és elkeseredett arckifejezéssel egymás után forgatta ki a zsebeit.

– Semmi baj, majd kerítek mást! Hadd segítsek a csizmáddal! Milyen hideg a kezed! – Rose segítőkészen rántott egyet a csizmán, miközben Jamie a korlátba kapaszkodott, összefüggéstelenül azt motyogva:

– Visszamegyek érte, ha szeretnéd. Nagyon sajnálom. Nagyon szép tőled, az egyszer biztos. Amíg felvettem ezt a szörnyű csizmát, megfeledkeztem a könyvről. Anya ragaszkodik hozzá, hogy ezt hordjam, pedig mondtam neki, hogy úgy rám ragad, mint a… mint a… gumicukor – tette hozzá, mivel eszébe jutott az a kellemetlen tapasztalata, amikor az említett édesség beleolvadt a zsebébe, és lehetetlen volt kiszedni.

– Akkor most mit csináljunk? – kérdezte Rose,

amikor végre lerángatta mindkét csizmát. – Mivel nincs semmi újságom a számodra, akár játszhatnánk is.

– Megtanítalak labdát dobni. Elkapni már elég jól tudsz, ahhoz képest, hogy lány vagy, ám a dobásod még nagyon harmatos – válaszolt Jamie végigszökellve a folyosón, és előhúzott egy labdát az egyik olyan rejtekhelyről, amelyben a fiúk egy halom haszontalan holmit halmoztak fel.

Rose természetesen beleegyezett, és nagylelkűen még néhány kék foltot és horzsolást is hajlandó volt kockáztatni. Végül ifjú oktatója megjegyezte:

– Nem jó úgy játszani, hogy folyton az ablakokra, vázákra és effélékre kell vigyázni. Inkább kérem azt a nagyszerű könyvet Nemo kapitányról és a Nautilusról, ha lehet.

Mikor teljesült a kívánsága, Jamie leheveredett a kanapéra, keresztbe tette a lábait, és egyetlen szó nélkül belevetette magát a *Húszezer mérföld a tenger alatt* című kalandregénybe.

Ott is maradt vagy két órán keresztül, rokonai legnagyobb megelégedésére.

Mivel Rose a hívatlan játszópajtás és a várva várt könyv nélkül maradt, bement a szalonba. Felfedezett egy francia regényt, amelyet még Kitty vett ki a könyvtárból, majd a kocsiban felejtett a csomagok között. Letelepedett kedvenc karosszékébe, és lelkesen olvasni kezdett, mint Jamie. Eközben odakint szakadt a hó és süvített a szél.

Egy órán keresztül semmi sem zavarta meg a ház meghitt csöndjét. Plenty néni odafent szunyókált, dr. Alec pedig a dolgozószobájában írogatott. Legalábbis Rose így gondolta, de nagybátyja gyors léptei hallatán kiejtette a könyvet a kezéből, és olyan arccal nézett fel, mint gyerekkorában, ha valami csínytevésen kapták rajta.

– Megijesztettelek? Húzódj távolabb, megégeted az arcod, ha ilyen közel ülsz a tűzhöz. – Ezzel az orvos arrébb húzta a széket.

– Köszönöm, bácsikám. Észre sem vettem – mondta, és az arca mélyen elpirult, pedig most távolabb volt a tűztől, zavart tekintete pedig az ölében heverő könyvre tévedt.

– Csak nem a *Quarterlyt* olvasod? Szeretnék egy pillantást vetni az egyik cikkre, ha egy percre tudnád nélkülözni – mondta a lány arcát fürkészve.

– Nem, bácsikám. Egy regényt olvasok… – És a cím említése nélkül a bácsikája kezébe adta a könyvet.

Mihelyt a férfi a címre pillantott, azonnal megértette a lány zavarát, és rájött, milyen csínytevésről van szó. Összehúzta a szemöldökét, majd elmosolyodott: lehetetlen volt túl szigorú arcot vágni, mivel Rose húszéves kora ellenére igen bűntudatos arcot vágott.

– Milyennek találod? Érdekes?

– Ó, igen, nagyon! Úgy éreztem olvasás közben, mintha egy másik világba kerültem volna, és teljesen megfeledkeztem erről, itt.

– Gondolom, nem lehet valami jó világ, ha megijedtél, és szégyenkeztél, hogy rajtakaptak, midőn ott jársz. Honnan szerezted ezt a könyvet? – kérdezte dr. Alec nagyon helytelenítően méregetve a regényt. Rose megmondta, és nagy nehezen hozzátette:

– Nagyon szerettem volna elolvasni, és azt hittem, szabad, mivel te is megtetted, amikor annyit beszéltek róla tavaly télen Rómában.

– Azért olvastam el, hogy lássam, neked való-e.

– Feltételezem, úgy találtad, hogy nem, mivel utána nem adtad át!

– Így van.

– Akkor nem olvasom végig. Bár nem értem, miért ne olvashatnám el, bácsikám – tette hozzá Rose szomorúan, mivel épp a legizgalmasabb résznél tartott, és a történet nagyon lekötötte.

– Talán nem *érted,* de ugye, *érzed,* miért nem?

Rose a kezére hajtotta kipirult arcát, és egy percig elgondolkodott. Azután felnézett, és őszintén így válaszolt:

– Igen, érzem, de nem tudom megmagyarázni. Csak azt tudom, hogy valami *biztosan* nem helyes ebben, mivel elpirultam és megijedtem, amikor beléptél.

– Látod, ez az. – A doktor jelentőségteljesen bólintott, mintha ezek a tünetek kedvére valók lettek volna.

– Ám, legalábbis eddig, semmi rosszat nem látok a könyvben. Híres szerző műve, csodálatos stílusban íródott, mint tudod, és a szereplők olyan élethűek, hogy úgy érzem, mintha ismerném őket valahonnan.

– Remélem, hogy nem! – fakadt ki a doktor, lecsapva a könyv fedelét, mintha meg akarná akadályozni, hogy a benne lévő alakok kiszökjenek.

Rose nevetett, de tovább védekezett, mivel nagyon szerette volna befejezni a lebilincselő történetet,

engedély nélkül azonban nem akarta megtenni.

– Már azelőtt is olvastam francia regényeket; te magad adtad a kezembe azokat. Nem sokat, igaz, de a legjobbakat, így azt hiszem, el tudom dönteni, mi a jó. Ha ez ártalmas volna, nem tetszene ennyire.

A bácsikája válaszként újra felütötte a kötetet, és úgy lapozgatott benne, mintha egy bizonyos részt keresne. Majd a lány kezébe adta, és csendben így szólt:

– Olvass fel egy-két oldalt hangosan, s közben fordítsd angolra. Valamikor szeretted ezt a gyakorlatot; most próbáld meg újra!

Rose engedelmeskedett, és folyékonyan végigolvasott egy oldalt, a legjobb formáját hozva, hogy bemutassa hibátlan nyelvtudását. Egy idő után azonban lassabban olvasott, majd itt-ott átugrott egy-két mondatot, végül pedig elhallgatott, olyan vörösen, akár egy főtt rák.

– Mi a baj? – kérdezte nagybátyja, miközben fürkésző szemmel figyelte.

– Néhány mondatot nem lehet lefordítani, mert nem tudnánk visszaadni az eredeti jelentését. Franciául nem tűnnek illetlennek, ám a mi nyers, angol nyelvünkön durvának és sértőnek hangzanak – mondta egy kicsit ingerlékenyen, mivel bosszantotta, hogy nem képes bebizonyítani az igazát.

– Á, drágám, ha azok a szép mondatok nem állják ki a próbát, hogy a mi őszinte nyelvünkre lefordítsuk, akkor a bennük kifejezett gondolatok sem alkalmasak arra, hogy a te ártatlan képzeletedbe kerüljenek! Ez a fejezet a kulcs az egész könyv megértéséhez, és ha csak művészetként tekintettél volna rá, talán magad észre sem vetted volna, milyen helytelen gondolatokat tartalmaz. Még nagyobb a bűne a tagadhatatlanul tehetséges szerzőnek, amiért olyan szép köntösbe öltözteti a gonoszt, és élvezetessé teszi a veszélyt. – Egy kicsit hallgatott, majd aggódó pillantást vetve a könyvre hozzátette: – Fejezd csak be, ha kedved van hozzá, de

ne feledd, kislányom, hogy az ember negyvenévesen már baj nélkül elolvashatja, ami húszévesen még ártalmas lett volna. Soha nem lehetünk elég óvatosak, mivel tápláljuk azt az értékes, ám veszélyes jószágot, amelynek képzelet a neve.

Ezzel felvette *Review*-ját, és elment, hogy elolvasson egy tudományos cikket, amely azonban sokkal kevésbé érdekelte őt, mint a fiatal elmék működése.

Hosszú csend következett, amelyet néha Jamie egy-egy ijedt mozdulata tört meg, amikor például a barátságos tintahal benézett az ablakon, vagy amikor a Nautilus egy-két hajót elsüllyesztett útközben. Megszólalt a csengő, és a doktor kidugta fejét az ajtaján, hogy őt keresik-e. Plenty néninek érkezett üzenete. Már éppen vissza akart húzódni, amikor észrevett egy csomagot a polcon.

– Mi ez? – kérdezte, megemelve a tárgyat.

– Rose arra kért, adjam ezt be Kitty Vannek hazafelé. Elfelejtettem elhozni a könyvét mamától, így ha

ezt befejeztem, azonnal megyek érte – válaszolt Jamie a kuckójából.

Mivel Jamie könyve elég vaskos volt, és még csak a harmadáig jutott, dr. Alec kilátástalannak ítélte Rose esélyeit, ezért, becsúsztatva a könyvet a zsebébe, útnak indult. Közben elégedetten azt mondta magában: „Az erény nem mindig nyeri el méltó jutalmát, de ezúttal mégis úgy lesz, ha rajtam múlik.”

Több mint fél órával később, amikor Rose felébredt a szunyókálásából, meglátta, hogy a különböző könyvek, amelyeket régebben már olvasott, és amelyekkel megpróbálta kárpótolni magát, ki lettek cserélve azzal az egyszerű és gazdagító történettel, amelyet Jessie néni ígért neki.

– Jó fiú! Megyek, megköszönöm neki – mondta félhangosan, és vidáman kiugrott az ágyból.

Ám mégsem ment, mivel éppen ebben a pillanatban észrevette, hogy nagybátyja a kandalló előtt áll, és a kezét melengeti, friss és télies hangulatot árasztva, ami

arra utalt, hogy nemrég még odakinn harcolt az elemekkel.

– Hogyan került ide ez a könyv? – kérdezte gyanakodva.

– Egy férfi hozta.

– Ez a férfi? Ó, bácsikám! Miért vállaltál ennyi fáradtságot, csak hogy a kedvemre tégy? – kiáltott a lány, s megfogta a doktor mindkét átfagyott kezét, gyengéden szemrehányó pillantást vetve a kinti viharra és az előtte lévő kipirult arcra.

– Azért, mert miután elvettem tőled a francia bonbont a benne lévő édes méreggel, valami jobbat akartam kínálni cserébe. Itt is van nemes cukor, amely megédesíti a szívet és a nyelvet, és nem hagy rossz utóízt a szájban.

– Milyen jó vagy hozzám! Nem is érdemlem meg, mivel nem tudtam ellenállni a kísértésnek, bár megpróbáltam. Bácsikám, miután félretettem a könyvet,

úgy gondoltam, *muszáj* megnéznem, mi lesz a vége, és attól tartok, az egészet elolvastam volna, ha nem kerül ki a házból – mondta Rose, arcát a nagybátyja kezére hajtva, akár egy bűnbánó gyermek.

Ám Alec bácsi felemelte a lehajtott fejet, és a lány könnyes szemébe nézett. Majd azon az erőteljes hangot, amelyet akkor használt, amikor azt akarta, hogy Rose egész életében emlékezzen a szavaira, azt mondta:

– Kicsikém, akár száz, ennél vadabb viharon is átküzdeném magam, hogy olyan fehéren tartsam a lelked, mint a frissen hullott hó, mivel ezek az apró kísértések azok, amelyek aláássák lelki egészségünket, ha nem vagyunk résen, nem imádkozunk, és nem ringatjuk magunkat abban az illúzióban, hogy csekélységekről van szó, amelyeknek könnyű ellenállnunk.

Néhányan most biztosan azt gondolják, hogy dr. Alec túl elővigyázatos, ám Rose úgy érezte, hogy igaza van. Amikor aznap este imádkozott, szerényen

hozzátett egy kérést a szokásos szavakhoz. Arra kérte az Urat, hogy a jövőben legyen ereje ellenállni annak a három apró kísértésnek, amely a leggyakrabban bukkan föl egy gazdag, csinos és romantikus lány életében: a költekezésnek, a kacérkodásnak és a regényolvasásnak.

XII. FEJEZET

Kitty bálján

Rose-nak tehát nem volt új ruhája, amelyet ez alkalommal felvehetett volna. Bánatos sóhajjal öltötte magára a régi, világoskék ruháját, amelyet egy kis Chambéry parfümmel frissített fel. Ám amikor feltűzte ruhájára a nefelejcscsokrokat, amelyeket Charlie szerzett egy öreg német virágárus boltján keresztül, már boldogan és édesen mosolygott. Rose tervének *egy* része ugyanis megvalósult: Herceget hívta el kísérőjének, a fiú nagy örömére, aki bölcsen nem tett semmiféle megjegyzést, és azzal mutatta ki a háláját, hogy igazi úriemberként viselkedett. Ez nagyon kedvére való volt a lánynak, mivel a kilengése – és az őszinte vágy, hogy azt jóvátegye – méltóságteljessé és elgondolkodóvá tette Charlie-t, és ez nagyon jól állt neki.

Clara néni nem tudott eljönni – egy új arckrém miatt,

amelyet titokban azért használt, hogy a bőre visszanyerje fiatalkori ragyogását, mely valamikor a legnagyobb büszkesége volt, de immár nyomot hagyott rajta az idő múlása. Ám sajnos csúnya kiütések jelentek meg tőle az arcán, amitől mély kétségbeesésbe zuhant, csalódása mérhetetlen volt. Csak elegáns bársonyruhája látványából meríthetett vigaszt, amelyet ebből a célból terített az ágyára.

Így Jessie néni volt a gardedám, Rose nagy örömére. Archie szerint az édesanyja nagyon elegáns volt gyöngyházszínű ruhájában, dús hajában egy visszafogott csipkedísszel. Nagyon büszke volt a mamájára, és úgy sürgött-forgott körülötte, akár egy udvarló. „Hogy ne jöjjön ki a gyakorlatból, mire Phebe visszatér” – mondta nevetve, amikor megjelent egy csokor rózsával, hogy kicsit felvidítsák a halvány ruhát.

Nem volt boldogabb anya Mrs. Jessie-nél. Elégedetten üldögélt Jane nővére mellett, aki komoly, fekete ruhával tisztelte meg a vidám eseményt, lila őszirózsából készült diadémmal a homlokán, szigorú

szemöldöke felett. Mindkét asszony azzal az elfogult anyai meggyőződéssel figyelte a fiait, amely szerint más szülők nem tudtak felmutatni az ő csemetéjüknél tökéletesebb gyermeket. Saját szempontjukból mindegyikük a legjobban nevelte a fiait, és a hosszú évek munkájának gyümölcse kezdett beérni, ahogyan az anyák szívének oly drága fiúk lassan férfivá cseperedtek.

Mrs. Jessie szinte csodálkozva figyelte három magas fiát. Archie nagyszerű fickó volt, komoly és tekintélyt parancsoló, mégis teli azzal a szívélyes udvariassággal és figyelmességgel, amelyet manapság már olyan ritkán láthatunk, és amely a kifogástalan neveltetés biztos jele. A kadétok, ahogy Will és Geordie nevezték magukat, a lehető legfessebbek voltak; habár lehetetlen leírni, mit szenvedtek szoros csizmájuk és keményített gallérjuk miatt. Ám csak egymásnak beszéltek ezekről a megpróbáltatásokról, azokban a ritka pillanatokban, amikor megpihenhettek, fél lábon állva, hogy enyhítsék lábuk sajgását, és a fejükét a kőkemény gallérokba behúzva, amelyek kidörzsölték a fülüket, gyönyörű

skarlátszínt kölcsönözve a cimpáknak. Ezek a pillanatok azonban röpkék voltak, és a spártai ifjak legtöbbször mosolygó ábrázattal táncoltak, meg sem rezdülve a titkos fájdalmaktól, amelyek pedig alaposan próbára tették őket, ahogy Will megjegyezte.

Mrs. Jane két fia tökéletes ellentéte volt egymásnak, és még maga a szigorú édesanya sem állta meg mosolygás nélkül, ha figyelte őket. Steve nagyszerűen mutatott, és akár ott helyben megházasodhatott volna, annyira kifogástalan volt a selyempuplinja, fényes a zakója, és olyan tökéletesen simult kezére a kesztyűje. Ifjú keble annyira dagadt a büszkeségtől és a boldogságtól, hogy akár ki is pukkadt volna, ha a táncban nem vezette volna le az energiáit, és ha nem lett volna annyira illemtudó, hogy még csak eszébe se jusson más módon kimutatni az érzelmeit.

Kitty azonban nem fogta így vissza magát, és úgy nézett ki, akár egy boldog kis cigánylány: barna hajához illő pompás bíbor- és krémszínű ruhát vett fel, és hajának minden egyes fürtje Merry Pecksniffian

stílusában volt begöndörítve. Maga volt a megtestesült ifjúság, és rendkívül büszke volt rá, hogy tizenkilenc éves kora előtt már háromszor eljegyezték.

Steve és Kitty látványa, ahogy körbetáncolták a termet, a legmegrögzöttebb agglegény és a legsavanyúbb vénlány ajkaira is mosolyt csalt, mivel a boldog szerelmesek mindig örömet okoznak a szemlélőkben; márpedig ritkán lehet olyan elragadó párocskát látni, mint ők ketten voltak.

Mac viszont orrán félrebillent szemüveggel és olyan arccal szemlélte az öccse mutatványát, ami nagyon hasonlított ahhoz, ahogy egy jóindulatú újfundlandi nézné egy játékos kis terrier ugrabugrálását. Köszönettel fogadta a tanácsokat, amelyeket időről időre Steve suttogott a fülébe a viselkedésével kapcsolatban, és amelyeket a következő percben már el is felejtett. Mikor nem ezzel foglalkozott, Mac a mellényzsebébe dugta a hüvelykujját, és olyan arccal figyelte a vidám társaságot, akár egy derűsen meditáló filozófus. Néha elmosolyodott magában, vagy

összeráncolta a szemöldökét, amikor valami rosszindulatú pletyka ütötte meg a fülét, esetleg leplezetlen csodálattal bámult, midőn meglátott egy különösen szép arcot vagy alakot.

– Remélem, az a lány tisztában van vele, milyen kincset szerzett meg. Bár nem hiszem, hogy eléggé megbecsüli majd – mondta Mrs. Jane, a lornyonját a szeméhez emelve, hogy szemügyre vegye Kittyt, amint elsuhant előtte, kisebb szélvihart kavarva a szoknyája libbenésével.

– Szerintem meg fogja becsülni. Steve olyan nagyszerű neveltetésben részesült, hogy lehetetlen nem látni és érezni annak az értékét, amiben neki soha nem volt része; és mivel még nagyon fiatal, jó hatással is lesz rá – válaszolt Mrs. Jessie halkan, azokra a napokra emlékezve, amikor még ő és Jem táncolt így egymással, közvetlenül az eljegyzésük után.

– Mindkét fiúval szemben teljesítettem a kötelességemet, méghozzá maradéktalanul.

Máskülönben az apjuk elkényeztette volna őket, mivel annyi fogalma van a fegyelemről, akár egy gyermeknek. – Jane néni belecsapott a tenyerébe a legyezőjével, hogy ezzel is nyomatékot adjon a szavainak.

– Gyakran kívántam, bárcsak rendelkeznék a te keménységeddel, Jane. De végtére is, nem vagyok benne biztos, hogy nem hasznosabb-e az én módszerem, legalábbis a saját fiaimnál, mivel a sok-sok szeretet és türelem mára meghozta a gyümölcsét. – Jessie néni felemelte a csokrot az öléből, úgy érezve, hogy rendületlen szeretete és türelme ugyanolyan gyönyörűen kivirágzott az életében, mint ezek az édes illatú rózsák, amelyeket a fiától kapott, és amelyek megkönnyítették ezt a hosszú órákig tartó várakozást egy sarokban üldögélve.

– Nem tagadom, hogy jól csináltad, Jessie, de a te kezedet nem kötötte meg senki, és mindent rád hagytak. Ha az én Macem is folyton a tengeren lett volna, ahogyan a te Jemed, soha nem lettem volna ilyen szigorú. A férfiak olyan rövidlátók, és egyáltalán nem

törődnek a jövővel, ha a jelenben minden nyugodt és kényelmes – folytatta Mrs. Jane, megfeledkezve arról, hogy (legalábbis fizikai értelemben), ő volt a rövidlátó tagja a párosnak.

– Á, igen! Mi anyák szeretünk előre látni, és mindent megjósolni a gyerekeink életéről, még mielőtt egyáltalán megszületnének, aztán hajlamosak vagyunk nagyot csalódni, ha nem úgy alakul minden, ahogy terveztük. Tudom, hogy én is ilyen vagyok, ám még sincs semmi okom a panaszra. Kezdem belátni, hogy a legtöbb, amit tehetünk, hogy szilárd elvekre tanítjuk a drága fiúkat, valamint biztosítjuk nekik a tőlünk telhető legjobb nevelést, majd hagyjuk, hogy maguktól fejezzék be, amit mi elkezdtünk.

Jessie néni szeme megpihent Archie-n, aki Rose-zal táncolt, nem is gondolva arra, milyen szép, általa felépített légvár omlott össze, amikor a fiú beleszeretett Phebe-be.

– Így van, így van, ebben teljesen egyetértünk. Én is

mindent elkövettem, hogy helyes elveket oltsak a fiaimba, és kiváló szokásokra ösztönözzem őket. Most aztán teljesen megbízhatom bennük. Kilenc alkalommal fenekeltem el Steve-et, hogy leszoktassam a piperkőcségről, és Mac is számtalanszor feküdt le vacsora nélkül, amiért nem mosott kezet. Ám a pálca és az éheztetés fegyelemre szoktatta őket, és *most* élvezhetem a szigor jutalmát – jelentette ki a kemény szívű szülő, büszkén lengetve a legyezőjét, amely ebben a pillanatban olyan volt, akár egy nádpálca: nagy, erős és kíméletlen.

Mrs. Jessie valami helyeslésfélét motyogott, ám magában azt gondolta mosolyogva, hogy a különböző bűnök miatt elszenvedett büntetések egészen más eredményhez vezettek a két fiú esetében. A piperkőc Steve ugyanis most kifogástalanul elegáns volt, a hanyag Mac pedig igazmondó. Ám a legjobb családban is előfordulnak ilyen szabálytalanságok; és a legtöbb, amit a szülők tehetnek, hogy rendületlenül osztják a tanácsokat, és jó példával járnak elöl, abban a reményben, hogy egy nap meglesz az eredménye. Mint

a szólás tartja: a gyerekekre úgy ragadnak a szavak, ahogy a galambok csipegetik a morzsát, hogy Istennek tetsző módon ők is továbbadják őket.

– Remélem, hogy nem táncoltatják halálra azt a lányt. Úgy látom, mindenki rá vár, még a te komoly Maced is – mondta Mrs. Jessie néhány perc múlva, látva, hogy Archie odavezeti Rose-t az unokafivéréhez, aki diadalmas arccal viszi őt a táncparkettre, a többi ifjú orra elől.

– Rose nagyon jó hozzá, és kedvező hatással van rá. Mac abban a korban van, amikor egy fiatal hölgy véleménye többet nyom a latban, mint egy idős asszonyé. Habár mindig nagyon tisztelettudó az anyjával, és úgy érzem, támaszra lelhetek benne. Valószínűleg későn fog házasodni, ha egyáltalán megnősül, annyira a könyvek és a visszahúzódó, csendes élet a mindene – szólt Mrs. Jane, felidézve a fia szavait, miszerint filozófusoknak nem való a házasság, és Platónnal példálózott, mondván, csak egyedülálló férfi érheti el a derűs bölcsességet. Az apja azonban

Szókratész oldalán áll, aki iránt nagy rokonszenvet érzett, bár soha nem merte bevallani.

– Nos, én erről mit sem tudok. Amióta Archie előállt a szíve választottjával, már semmin sem lepődöm meg, és neked is ugyanezt tanácsolom. Igazán nem csodálkoznék, ha Mac is valami rendhagyót tenne ezen a téren, noha most még semmi jele ennek, ez kétségtelen – válaszolt Mrs. Jessie nevetve.

– Abban biztos lehetsz, hogy a lány nem ezen a nyomon fog haladni, mivel az *ő* sorsa már eldöntetett. Te jó ég, micsoda szomorú látvány, hogy egy ilyen rendkívüli teremtés egy jóképű semmirekellő karjaiba veti magát! Nem mondok neveket, úgyis érted, mire célzok. – Mrs. Jane megcsóválta a fejét, mintha *tudná* a másik rendkívüli teremtés nevét, aki szintén így járt, és nem látta be a tévedését.

– Természetesen nagyon aggódom, ahogyan Alec is, de ezzel talán megmenthetjük az egyiket, a másik pedig boldog lehet. Hiszen néhány nő jobban szeret adni, mint

kapni – mondta Mrs. Jessie, s magában azon csodálkozott, már vagy ezredszer, hogy Mac fivére hogyan tudta feleségül venni a tanult Miss Humphriest.

– Meglátod, hogy nem lesz abból semmi. Én mindig is azt vallottam, hogy egy feleség soha nem tudja teljes mértékben jóvátenni egy anya mulasztásait. Rose jókora feladatot vállal, ha ki akarja javítani a Clara által elkövetett hibákat – felelte Jane néni komoran, majd szaporán legyezni kezdte magát, ahogy a házigazda feléjük közeledett, hogy beszélgessen egy kicsit az ő drága fiataljaikról.

Rose vidám hangulatban volt aznap este, és úgy találta, hogy Mac is szokatlanul jól érzi magát, ami nagy szerencse volt, mivel a lány első megjegyzése furcsa mederbe terelte a beszélgetésüket.

– Ó, Mac! Annabel éppen most közölte velem, hogy eljegyezték egymást Fun Seevel! Gondolj csak bele, hogy egy nap talán Kantonban kell háztartást vezetnie, és patkányokat, kiskutyákat meg fecskefészeklevest

kell főznie vacsorára – suttogta Rose, akit annyira meglepett a hír, hogy képtelen volt magában tartani.

– Konfuciusra! Micsoda szép kilátások ezek! – Mac elnevette magát, a mellettük táncolók nagy meglepetésére, akik azon csodálkoztak, mi olyan mulatságos a kínai bölcsben. –Habár az egy kicsit ijesztő, hogy ezek a tejfölösszájúak ilyen tempóban jegyzik el egymást. Úgy tűnik, ragályos a dolog, akár a skarlát, legalábbis Annabel arcának és Kitty ruhájának a színe alapján – mondta, odapillantva az említett hölgyekre, még mindig vidámságtól csillogó szemekkel.

– Ne legyél ilyen faragatlan, inkább te is cselekedj hasonlóan, mivel most igazán ez a divat! Hallottam, amikor Mrs. Van azt mondta az öreg Mrs. Joynak, hogy ez a házasságok éve lesz, így te is biztosan elkapod majd a ragályos kórt – válaszolta Rose, kisimítva a szoknyáját, mivel a sok gyakorlás ellenére Mac még mindig nehéznek találta, hogy hosszú lábaival ne gabalyodjon bele a lányszoknyákba.

– Nem tűnik fájdalmas betegségnek, de akkor is óvatosnak kell lennem, mivel most nincs időm betegeskedni. Mik a tünetek? – kérdezte Mac, aki megpróbálta összekötni a kellemeset a hasznossal, és mélyíteni a tudását, miközben a kötelességét teljesíti.

– Ha hajlandó vagy visszatérni középre, elmondom – nevetett Rose, mivel a fiú a rossz sarok felé táncolt és beleütközött egy másik úrba, és olyan komoly ábrázattal lépett vissza, mintha az a helyes figura lett volna.

– Nos, azt mondd el, hogyan ne kapjam el! – kérte, újra felvéve a beszélgetés fonalát, amikor Rose-on volt a sor, hogy ide-oda lépkedjen.

– Ó! Meglátsz egy fiatal lányt, aki nagyon megtetszik. Az, hogy valóban csinos-e, egy cseppet sem számít. Egyre többet gondolsz rá, folyton látni akarod, és általában véve szentimentális és bolondos leszel – kezdte Rose, aki elég nehéznek találta, hogy pontos diagnózist állítson fel a földkerekség

legtitokzatosabb betegségéről.

– Nem tűnik túl csábítónak. Nem találhatok valahol ellenszert? Ha tényleg a levegőben van, akkor biztosan elkapom, és akár végzetessé is válhat – mondta Mac, aki nagyon élénk volt, és szerette volna felvidítani Rose-t, mivel dr. Alec egy elejtett megjegyzéséből azt gyanította, hogy valami gondja van.

– Remélem, hogy elkapod. Olyan mulatságos lennél.

– Fogsz ápolni, ahogy régen tetted, vagy túl sok gond van a válladon anélkül is?

– Segítek, megígérem, de valóban elég sok bajom van Archie-val, Steve-vel és Charlie-val. Jobb, ha első alkalommal egy enyhébb lefolyású típusát kapod el, és akkor nem lesz szükséged hosszabb ápolásra.

– Jól van, hol kezdjem? Világosíts fel, és indíts el a helyes úton, könyörgöm.

– Menj és beszélgess emberekkel, kedveltesd meg

magad, és ne húzódj be egy sarokba, úgy szemlélve a többieket, mintha bábuk lennének, akik a szórakoztatásodra táncolnak! Mrs. Van egyszer azt mondta, hogy a közelség csodákat tesz, és ő csak tudja, hiszen két lányát már férjhez adta, a harmadikat pedig most jegyezte el „a legelbűvölőbb fiatalember”.

– No, szép! A kúra még rosszabbnak tűnik, mint a betegség. Közelség, igaz? Hiszen akkor ebben a szent pillanatban is veszélyben forgok, és menekülnöm kellene, ha kedves az életem – mondta Mac, gyengéden átfogva a lány derekát a keringőhöz.

– Ne félj, csak a lábadra figyelj! Charlie minket néz, és én azt szeretném, hogy a legjobb formádat hozd. Ez az, forgass meg alaposan! Imádok keringőzni, és ritkán tudok olyan jól, mint veletek – mondta Rose, biztatóan mosolyogva Macre, amint a fiú erős karjai ügyesen vezették át a forgó párok között, és egyszer sem vétette el a lépést.

– Ez bizonyosan jó hír a székeknek, mivel már két

partneremnek törtem el a hátát, a régi hintaszéknek pedig kificamítottam a karját. Néha azzal a nehéz jószággal is tettem egy-két kört, mivel úgy gondoltam, jó gyakorlat arra az esetre, ha valaha is dundi hölggyel táncolnék. – Mac Annabel felé biccentett; a lány vidáman szökellt Mr. Tokióval, akinek sárgás arcbőre ragyogott, amint fekete szemei pufók menyasszonya arcán pihentek. Rose megállt egy pillanatra, mert annyira nevetett a gondolattól, hogy Mac a régi hintaszékkel táncolt. Majd rosszallóan így szólt:

– Noha Fun csak egy pogány kínai, mégis szégyent hoz rád, mivel *ő* nem tesz fel buta kérdéseket, hanem úgy udvarol, ahogy egy úriemberhez illik. Semmi kétségem, hogy Annabel nagyon boldog lesz.

– Válassz nekem egy bálványt, és én kész vagyok imádni őt! Tehetnék-e többet, mint hogy megtagadom a természetemet? – válaszolt Mac, miközben biztonságosan megállt a táncosával, és szorgosan legyezgette az előírások szerint.

– Mit szólnál Emmához? – érdeklődött Rose, akinek jó humorérzéke volt, és nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy elborzassza Macet ezzel a lehetőséggel.

– Soha! Ökölbe szorul a kezem, ha csak meglátom. Feltételezem, hogy ez a ruha a „legédesebb, legdivatosabb darab”, de szavamra, úgy néz ki, mint egy bohóc! – Mac megborzongva fordított neki hátat, mivel minden ízléstelenség bántotta az érzékeit.

– Valóban úgy néz ki, és a csokoládébarna, borsózöld és rózsaszín keveréke egyszerűen visszataszító, habár sok ember „sikkesnek” gondolhatja, hogy a kedvenc kifejezését használjam. Feltételezem, el fogod várni a feleségedtől, hogy spártai nőként öltözzön, Lükurgosz idejéből – tette hozzá Rose, akit nagyon mulattatott ez az elképzelés.

– Majd akkor eldöntöm, ha már tudom, ki lesz az. De egyben biztos vagyok: *nem* úgy fog öltözni, mint egy görög táncosnő Periklész idejéből – felelte Mac,

rosszallóan nézve egy fiatal hölgyet, aki – mivel nagyon szép alakja volt – igyekezett a minél több testrészét közszemlére tenni.

– Akkor hát semmi értelme a klasszikus időkkel példálózni, mivel elvetetted az első ajánlatomat. Nem is folytatom, hanem inkább csendben körülnézek, és neked is ezt ajánlom. Komolyan, Mac, egy kicsivel több szórakozás és kevesebb tudomány jót tenne neked, mivel idő előtt megöregszel, ha bezárkózol, és folyton a könyveidet bújod.

– Nem hiszem, hogy lenne nálam fiatalosabb és vidámabb fickó a teremben, még ha nem is táncolok úgy, mint egy primadonna. Ám a könyvekkel kapcsolatban igazad lehet. Mindenkinek megvág a maga káros szenvedélye, és rám egy könyvtár olyan hatással van, akár iszákosra a kocsma. Mértékletességet kell fogadnom, és bedugaszolnom az egyetlen üveget, amely vonzó számomra: a tintásüvegemet.

– Majd én megmondom, hogyan lesz könnyebb ellenállni a kísértésnek. Függeszd fel a tanulást, és írj egy könyvet, amelybe beleszőheted az összes bölcs meglátásodat! Ezzel megtisztíthatod az elmédet, hogy fölkészüljön az újrakezdésre. Tedd meg, annyira szeretném elolvasni! – kiáltott Rose, akit felvillanyozott az ötlet, mivel biztos volt benne, hogy Mac képes lenne rá, ha akarná.

– Először élni kellene, utána írni. Hogyan írhatnék a szerelemről, ha azt sem tudom, mi az? – kérdezte a fiú komolyan, átérezve, hogy ebben még nem volt része élete folyamán.

– Akkor hát ki kell derítened; ergo fülig bele kell szeretned valakibe. Tégy úgy, ahogy javasoltam: nézz körül! A szemüvegedet használd lámpás helyett, akár egy modern Diogenész; és ne a becsületes embert, hanem a tökéletes nőt keresd! Nagyon remélem, hogy sikerrel fogsz járni. – Rose pukedlizett, mivel vége volt a táncnak.

– Nem várom el a tökéletességet, de nagyon szeretnék valakit, aki a mai világban a legjobbnak mondható. Ha te egy becsületes férfit keresel, én is sok szerencsét kívánok neked – mondta Mac, s olyan együtt érző és jelentőségteljes pillantással nyújtotta át a lány legyezőjét, hogy Rose hirtelen elpirult, és nagyon halkan így válaszolt:

– Ha csak a becsületesség lenne számomra fontos, azt már régen megtaláltam volna benned.

Ekkor Rose elment Charlie-val, aki már régóta várt a sorára, Mac pedig körbesétált, azon gondolkodva, hogy vajon a zsúfolt teremben jelen van-e a lány, aki majd egyszer a felesége lesz. Ahogy egymás után szemügyre vette az arcokat, érzéketlennek bizonyulva az előtte felsorakozott bájak iránt, magában így szólt:

Mit érdekel, milyen szép,

ha számomra nem elég szép!

Közvetlenül vacsora előtt néhány ifjú hölgy összegyűlt az öltözőben, hogy megigazítsa a toalettjét. Mivel jó barátságban voltak, frizurájuk igazítása és szétzilálódott fodraik kisimítása közben beszélgettek egymással.

Miután mindegyikük megkérdezte a másiktól: „Hogy nézek ki ma este, drágám?”, és mindenki megkapta erre az ugyanolyan lelkesítő választ: „Lélegzetelállító vagy, drágám!”, Kitty így szólt Rose-hoz, aki éppen a sok forgástól szétesett frizuráját segített rendbe hozni:

– Á, egyébként az ifjú Randal alig várja, hogy bemutassalak neki. Vacsora után megtehetem?

– Köszönöm, nem – válaszolta Rose rendkívül határozottan.

– De miért? – kezdte Kitty, aki elégedetlen volt a válasszal, bár egyáltalán nem lepte meg.

– Azt hiszem, nagyon is érted, különben miért nem mutattad be őt rögtön, amikor kérte? Ritkán tart vissza az etikett ilyen esetekben.

– Nem akartam megtenni addig, amíg te olyan furcsa vagy néha…, gondoltam, hogy nemet fogsz mondani…, de nem akartam csalódást okozni neki – dadogta Kitty. Úgy érezte, jobban tette volna, ha egymaga próbálja elsimítani az ügyet, mivel Rose *valóban* elég furcsa volt, és különös oka volt arra, hogy ne kedvelje ezt a személyt, mivel nemcsak ő maga kicsapongó és züllött alak, de másokat is rossz útra visz.

– Igazán nem akarok udvariatlan lenni, drágám, de muszáj visszautasítanom ezt az ajánlatot, mert nem akarok közelebbi ismeretségbe kerülni ilyen emberekkel, még akkor sem, ha itt kénytelen vagyok velük találkozni – mondta Rose, akinek eszébe jutottak Charlie szavai szilveszter éjszaka. A szíve be-zárult az előtt a személy előtt, aki züllésbe vitte az unokafivérét aznap éjjel – és bizonyára sok más alkalommal is.

– Én nem tehetek róla! Az idős Mr. Randal és papa barátok, és habár már megemlítettem, Alf fivérem sem tűrné, hogy ez az alak betegye hozzánk a lábát – magyarázta Kitty buzgón.

– Alf azt is megtiltotta, hogy kikocsizz vagy korcsolyázz vele, mivel még nálunk is jobban tudja, milyen rossz társaság lenne számunkra.

– Már holnap megszakítanék minden kapcsolatot vele, ha tehetném, de itthon muszáj udvariasnak lennem hozzá. Az anyja hozta el ide, s itt soha nem merne úgy viselkedni, mint egy amolyan fiúmurin.

– Nem kellett volna addig idehoznia, amíg nem igyekszik megjavulni. Tudom, hogy semmi közöm hozzá, de nagyon szeretném, ha az emberek nem lennének ilyen következetlenek. Először hagyják, hogy a fiuk lezülljön, majd elvárják a lányoktól, hogy derék emberekként fogadják őket. – Rose dühösen suttogott, Annabel mégis meghallotta őt, és kezében a púderpamaccsal felkiáltott:

– Szent ég, Rose! Miket beszélsz te itt züllésről?

– Csak makacskodik, de ez esetben nem hibáztatom érte. Viszont jó nagy kutyaszorítóba kerültem miatta – mondta Kitty, aki egy parfümös üveget szagolgatva próbált bátorságot meríteni.

– Hozzátok fordulok, ha már meghallottatok, hisz magunk között vagyunk. Úgy gondolod, hogy érdemes ismeretséget kötni az ifjú Randallel? – szólt Rose aggódó tekintettel Annabelhez és Emmához. Neki sem volt könnyű ragaszkodni az elveihez, ha ezzel felbosszantotta a barátait.

– Nem, persze hogy nem, az a fickó egy szörnyeteg! Papa szerint ő és Gorham a legelvetemültebb fiatalember, akit ismer, és ketten elegek hozzá, hogy az egész társaságot megrontsák. Annyira örülök, hogy nincs fivérem! – válaszolt Annabel, a legnagyobb nyugalommal tovább púderezve rózsaszín karját, nem törődve azzal, hogy sok felöltőn hagyott már fehér nyomot ezzel.

– *Én* úgy gondolom, hogy ez a túlzott aggályoskodás nagyon helytelen, már megbocsáss, hogy ezt mondom, Rose! *Nekünk* nem az a dolgunk, hogy eldöntsük, ki milyen züllött és elvetemült, hanem hogy minden emberrel ugyanúgy bánjunk, és ne legyünk válogatósak vagy kényeskedők – mondta Emma, egy nagyvilági hölgy módjára igazgatva színpompás ruházatát, mert ő már húszéves volt.

– De hát nem tehetünk úgy, mintha nem tudnánk semmiről! Ha a hallgatásunknak és a tapintatosságunknak nincs eredménye, akkor valami mást kell megpróbálnunk, és nem szabad lovat adnunk a rossz emberek alá. Nem kell megszólnunk őket vagy prédikálnunk nekik, ám *azt* megtehetjük, hogy nem barátkozunk velük. Ennek nyilván volna hatása, hiszen nem szeretnek kiközösítettek lenni, kirekesztve a jó társaságból. Alec bácsi azt mondta, ne ismerkedjek meg ezzel az emberrel, és én nem is fogok. – Rose szokatlan hévvel beszélt, megfeledkezve arról, hogy nem árulhatja el a valódi okot, miért idegenkedik annyira attól az embertől.

– Nos, *én* ismerem őt. Azt hiszem, nagyon szórakoztató fickó, és már elfogadtam, hogy vele táncolom a német táncot vacsora után. Éppen olyan jól vezeti a partnerét, mint az unokafivéred, Charlie, és néhány ember szerint éppen olyan elbűvölő fiatalember – vágott vissza Emma, miközben megvetően felszegte a fejét, mivel a „szép szőke herceg” nem volt hajlandó a lába elé borulni, és ez sértette a hiúságát.

Zavara ellenére Rose nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el, mikor eszébe jutott, Mac mihez hasonlította a lányt. Emma ugyanis úgy elvörösödött mérgében, mintha eperfagylaltot is hozzáadtak volna a bohócjelmez többi színéhez.

– Mindenki ítéljen a saját belátása szerint! Én Jessie néni tanácsát fogom követni, és olyan tisztának őrzöm meg a környezetemet, amennyire csak lehetséges. Ő azt mondja, hogy minden nőnek megvan a maga kis köre, amelyben jóra használhatja a befolyását, ha úgy akarja. Én őszintén ezt akarom, és be fogom bizonyítani, hogy nem vagyok sem túl büszke, sem válogatós az

ismerőseim kiválasztásában, itt vagy az otthonomban. Bármelyik tiszteletre méltó férfit bemutathatod nekem, nem számít, milyen szegény, csúnya vagy jelentéktelen az illető.

Ezzel a kinyilatkoztatással Rose lezártnak tekintette az ügyet, és a négy ifjú hölgy a szivárvány minden színében tündökölve lesiklott a lépcsőn. Kitty azonban megszívlelte, amit Rose mondott, Annabel büszke volt rá, amiért az ő pártjára állt, Emma pedig magában elismerte, hogy ő nem próbálta tisztán tartani a környezetét, amikor az elítélendő Randaltől fogadott el táncot. Így Rose köre jobbá vált a befolyása hatására, habár ő erről mit sem tudott.

Vacsora közben Charlie Rose közelében maradt, és a lány is meg volt elégedve vele, mivel csupán kávét ivott. Rose látta, amikor a szemöldökét összevonva nemet intett az ifjú Van hívására, hogy menjen be egy félreeső szobába, ahonnan egyre gyakrabban lehetett pezsgősdugók durranását hallani, ahogyan telt az idő.

„Drága fiú,..tényleg nagyon igyekszik!” – gondolta Rose, aki vágyott arra, hogy megmutassa Charlie-nak, mennyire csodálja az önmegtagadását. Ám csak annyit tudott mondani, miközben a nénikékkel, akik korán távozni szerettek volna, elhagyták a vacsoratermet:

– Ha nem ígértem volna meg a bácsikámnak, hogy éjfél után a lehető leggyorsabban hazatérek, még maradnék, és veled táncolnám a német táncot. Ma este igazán rászolgáltál a jutalomra.

– Ezer köszönet, de én is hazamegyek, ha te elmész – válaszolta Charlie, megértve a lány pillantását és szavai jelentőségét. Nagyon hálás volt értük.

– Igazán? – kérdezte Rose boldogan.

– Igazán. Az előszobában várlak.

Charlie ekkor úgy gondolta, hogy Fra Angelico angyala félig sem volt ilyen szép és sugárzó, mint e másik, aki mintha egy halványkék felhőből nézett volna vissza rá, midőn úgy suhant fel a lépcsőn, mintha

szárnyak emelnék.

Ám amikor újra lejött az előszobába, Charlie nem volt ott, és miután vártak egy-két percet, Mac felajánlotta, hogy megkeresi, annál is inkább, mivel Jessie néni még mindig egy elveszett kesztyűt próbált előkeríteni az emeleten.

– Kérlek, mondd meg neki, hogy készen vagyok, de nem kell elkísérnie, ha nem akar – mondta Rose, aki nem szeretett volna túl sokat követelni a haladó bűnbánótól.

„Ha bement abba a bárszobába, kihozom onnan, nem számít, ki van még ott!” – morgott magában Mac, ahogy a kis szoba felé haladt, ahová az úriemberek frissítőért jártak, vagy ha szükségük volt egy kis szíverősítőre, ami elég gyakran megesett.

Az ajtó félig nyitva állt, és úgy tűnt, hogy Charlie nemrég lépett csak be, mivel Mac egy ismerős hangot hallott, ahogy nyájasan felkiált:

– Gyere, Herceg! Éppen jókor érkeztél, hogy velünk koccints Steve egészségére.

– Nem maradhatok, csak elbúcsúzni ugrottam be, Van. Nagyon jól éreztem magam, de most mennem kell.

– Ez csak valami új csel lehet. Guríts le egy kis szíverősítőt, aztán siess vissza egy újabb körre, miután biztonságban hazavitted a hölgyeket – válaszolt az ifjú házigazda, ismét egy üveg bort húzva elő a jégszekrényből.

– Charlie elhatározta, hogy szent életű lesz, de úgy tűnik, nem való neki – nevetett néhány fiatalember, akik a szerteszét álló székeken ültek hanyag testtartásban.

– Jó dolog egy szoknya mellett lehorgonyozni! S minél kékebb az a szoknya, annál jobb, nemde, Herceg? – tette hozzá egy másik, aki szellemeskedni próbált, és a megjegyzésével sikert is aratott.

– Jobban tennéd, ha te is hazamennél, Barrow, vagy

a nyelved előbb-utóbb bajba sodor! – vágott vissza Charlie, aki nagyon jól tudta, hogy neki magának is meg kellene fogadni a saját tanácsát. Ám mégis tovább időzött, idegesen húzgálva a kesztyűjét, miközben újratöltötték a borospoharakat.

– Most pedig, sógorom, hajtsd ezt le! Tessék, Herceg? – Ezzel Steve átnyújtott egy poharat az asztal túlsó feléről az unokafivérének. Túl boldog volt a sok benne kavargó érzelemtől, ezért nem tudta, mit cselekszik. Az unokatestvérek mind ismerték Charlie gyengeségét, ezért általában megpróbálták őt megóvni a kísértéstől.

Mielőtt azonban Charlie elvehette volna a poharat, Mac berontott, és kapkodva, ellentmondást nem tűrő hangon így szólt:

– Rose vár rád. Szedd a lábad!

– Rendben. Jó éjt, öregfiúk! – Ezzel Charlie elment, mintha magának a névnek lett volna akkora varázsereje, hogy meggátolja az önmagának tett ígéret

megszegésében.

– Gyerünk, Szolón, igyál egy kortyot a kedvünkért, és mondj el egy epithalamiumot a legékesebb görög nyelven. Ezt a te egészségedre ürítem! – Steve az ajkához emelte a poharat, de Mac kiütötte a kezéből, mindezt olyan parázsló tekintettel, amelytől az öccse tátott szájjal, döbbenten bámult rá. Ám Mac csak még jobban dühbe gurult. Odafordult a vendéglátójukhoz, és olyan tekintettel, amelytől a székeken ülő úriemberek hirtelen mind kihúzták magukat, halkan ezt mondta:

– Bocsánatot kérek, Van, a rendetlenségért, de nem nézhettem tétlenül, hogy az öcsém egy másik embert kísértésbe vigyen, vagy, hogy saját magát igya le a sárga földig. Ez elég nyers fogalmazás, de nem vagyok képes megállni, mivel tudom, hogy közületek senki sem akarna ártani Charlie-nak, márpedig ezt teszitek, ha nem hagyjátok békén.

– Engem miért macerálsz? Nem csináltam semmit! Az embernek vendégszeretőnek kell lennie a saját

házában, nem igaz? – kérdezte Van, kedélyesen körbenézve, egy dugóhúzóval a kezében.

– Igaz, de az már túl van az udvariasságon, hogy olyasmire vedd rá a vendégeket, amiről tudod, hogy árt nekik. Számodra ez csak egy pohár bor, Charlie számára azonban maga a végzet. Ha pedig Steve most tudatában lenne, mit csinál, inkább levágná a kezét, mint hogy bort tukmáljon másokra.

– Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy részeg vagyok? – kérdezte Steve felháborodva, mint egy felborzolt tollú, mérges kiskakas. Ugyan belátta már, hogy nem cselekedett helyesen, és szégyellte magát miatta, mégsem szerette, ha Mac mások előtt fejti ki fura nézeteit.

– Remélem, csak az izgalomtól, és nem a pezsgőtől. Nem állnék szóba veled, ha másként lenne – válaszolt Mac, akiben úgy forrt a megvetés, akár a bor az elfelejtett üvegben. Az ott ülők mind Steve barátai és Charlie csodálói voltak. – Nézzétek, fiúk – folytatta

halkabban –, tudom, hogy nem kellett volna ilyen durván kifakadnom, de szavamra, nem tudtam megállni, amikor láttam, mit műveltek, és hallottam, mit mond Steve. Mivel már *úgyis* elkezdtem, akár be is fejezhetem, és egyenesen a szemetekbe mondom, hogy Herceg ki nem állhatja ezeket a dolgokat. Azzal próbálkozik, hogy ellenálljon a kísértésnek, és ha valaki mégis kísértésbe viszi, az gyáva alak, és bűnt követ el. Épp elég baj, ha valaki elveszti az önbecsülését, semmi szükség arra, hogy még ennél értékesebbet is elveszítsen: az élete értelmét. Ne áruljátok el neki, hogy mit mondtam! Inkább segítsetek rajta, ha tudtok, és akkor nem terhel majd benneteket felelősség, hogy hozzájárultatok egy felebarátotok testi-lelki romlásához.

Mac első missziójának sikere abból fakadt, hogy a hallgatósága komoly úriemberekből állt, ezért a kitörését nem kísérte gúny és kacagás, csak mély csend. Az arcok a megdöbbenéstől a megbánáson át a tiszteletig változtak, mivel az ilyen lelkesedés mindig hatásos, és az efféle baráti gesztus megérinti a tiszta szíveket. Mikor elhallgatott, Van visszatette a dugót az

üvegbe, letette a dugóhúzót, és kezet nyújtva Macnek, szívélyesen azt mondta:

– Egészen kiváló fickó vagy! Ami engem illet, szívesen segítek, hogy megneveljük Charlie-t, mivel ő a legjobb barátom, és nem hagyom, ha rajtam múlik, hogy ebek harmincadjára kerüljön, mint az a szegény Randal.

Helyeslő mormolás jelezte a többiek részéről, hogy többé-kevésbé ők is egyetértenek ezzel a kijelentéssel. Mac hálásan megrázta a felé nyújtott kezet, majd az ajtó irányába hátrált. Minél előbb el akart menni, miután ilyen, tőle szokatlan módon kiöntötte a szívét.

– Cserébe mindenben számíthatsz rám, Van. Sajnálom, ha ünneprontó voltam. Nyugodtan kibeszélhettek, miután elmentem, nem bánom. Stevenek is biztosan van mit mondania.

Ezzel Mac, olyan hirtelen, ahogyan jött, el is távozott. Úgy érezte, hogy valóban alaposan felforgatott mindent. Azzal vigasztalta magát, hogy talán rávette

őket: segítsenek Charlie-nak. Hazafelé mentében furcsa mosollyal azt gondolta: „Az én románcom úgy kezdődik, hogy más lányok lovagjainak viselem a gondját, ahelyett hogy magamnak találnék egy barátnőt. Nem mondhatom el Rose-nak, nehogy kinevessen!”

XIII. FEJEZET

A két oldal

Steve eljegyzése nagy felfordulást keltett a családban – ezúttal pozitív értelemben, mivel senki sem ellenezte a frigyet, mindenki boldog volt, és a két fiatal számára az igaz szerelem elől gyorsan elhárult minden akadály. Mindenkinek megígérték, hogy az egyetlen nehézséget igyekeznek mihamarabb leküzdeni, és mindketten olyan hamar felnőnek, ahogyan csak lehetséges. Ha Steve nem lett volna ilyen felhőtlenül boldog, mindenki számára elviselhetetlen lett volna a viselkedése, mivel az egész emberiségen segíteni akart, de leginkább a bátyján és idősebb unokafivérein.

– Nos, nektek is így kell intézni az ügyeiteket! – jelentette ki Clara néni biliárdszobájában, a kandalló előtt állva, néhány nappal a bál után, háta mögé tett kézzel. – Semmi ostobaság, semmi késlekedés, semmi veszekedés vagy szakítás! Ízléssel és józanul kell

választani, meg kell szerettetni magatokat mindenkivel, és amikor már egyértelmű, hogy a drága teremtés imádja még a lábatok nyomát is, férfiasan színt vallani, és már révbe is értetek.

– Ez könnyű egy olyan lánnyal, mint Kitty, akinek nincs tele a feje mindenféle zavaros elképzelésekkel, és nem olvassa a fejedre a legkisebb kilengésedet is – motyogta Charlie, aki egy biliárdgolyót lökdösött, mintha megkönnyebbülést okozna neki, hogy megüthet valamit. Elég rossz hangulatban volt, mivel nem nagyon tudott mit kezdeni az idejével azóta, hogy faképnél hagyta azt a veszélyes társaságot.

– Jó képet kell vágnod az ilyesmihez, hiszen minden nő hajlamos a fejedre olvasni mindent. Jó taktikai érzékre van szükség ahhoz, hogy kikerüld ezeket. Kittynek is tucatnyi rögeszméje van, de én tiszteletben tartom ezeket, s legtöbbször mégis az van, amit én akarok. Amikor nem megy, morgás nélkül beadom a derekam, és így olyanok vagyunk, mint két…

– Kiskanál! – vágott közbe Charlie, aki úgy érezte, hogy *neki* bizony nincs jó taktikai érzéke, s élete hajója zátonyra futott, épp amikor már megpillantotta a révet.

Steve galambot akart volna mondani, ám az unokafivére léha megjegyzése miatt csak annyit szólt, nyugodt méltósággal:

– …Értelmes ember.

Végül azzal állt bosszút, hogy egy remek lökéssel megnyerte a játszmát.

– Neked mindig disznó szerencséd volt, Steve. Egy cseppet sem irigyellek a boldogságod miatt, de mégis úgy tűnik nekem, mintha az élet néha roppant igazságtalan lenne – mondta Archie, elnyomva egy irigy sóhajtást. Habár szinte soha nem panaszkodott, ezúttal lehetetlen volt nem összehasonlítani a saját és az unokatestvére jövőbeli reményeit.

Aki reményekkel tekint előre, annak ragyog szeme,

ám a sorsüldözött lélek csak szenved

– jegyezte meg Mac, aki könnyed tónusban idézte Euripidészt, az egész napi kemény munka után egy díványon heverészve.

– Köszönöm – mondta Archie kissé felderülve. Minden vigasztaló szó jólesett neki.

– Ez a kedvenc kötetedből van, ugye? Euripidész bölcs öreg volt, de ilyesfajta jó tanácsot hozzád közelebb is találhatsz – vetette közbe Steve, aki ebben a pillanatban úgy érezte, egyenrangúként veregetné vállon Platónt, annyira büszke volt arra, hogy ő jegyezte el magát elsőnek „mind közül”, ahogyan ezt oly szépen meg is fogalmazta.

– Ne igyál előre a medve bőrére, Úrfi! Mrs. Kit már két kérőt faképnél hagyott, ugyanezt a harmadikkal is megteheti! Nem tanácsos idejekorán hencegned a

bölcsességeddel, mivel még akár bolondot is csinálhat belőled – mondta Charlie cinikusan, mivel ő ebben a pillanatban elég sötéten látta a világot.

– Ne félj, téged nem fog elhagyni, Steve, ha becsületes maradsz! Kittyből nagyszerű asszonyka lesz, és ezt be is bizonyította azzal, hogy téged választott, nem azt a másik kettőt. Nem vagy egy bölcs Salamon, de nem is vagy elkényeztetve, és a lánynak van annyi esze, hogy ezt fölmérje – szólt Mac bátorítóan a kuckójából. Ő és az öccse még az eddiginél is jobb barátságban voltak a Van Tasseléknál lejátszódott jelenet óta.

– Hallgasd csak! Hallgasd! – kiáltott Steve, aki minden eddiginél jobban hasonlított egy kiskakasra, ahogyan a szőnyegen állt, s kezét a kabátujjai alá téve topogott egyik lábáról a másikra kifogástalan csizmájában.

– Mindenkinek mondtál valami biztatót. Számomra nincs valami a tarsolyodban? Kérlek! Nagy szükségem

volna rá, mivel ha élt már valaki a földön, aki rossz csillagzat alatt született, az nem más, mint C. C. Campbell! – kiáltott fel Charlie, állát a dákójára támasztva, elégedetlen arccal. Nagyon nehéz jól viselkedni, ha nincs hozzászokva az ember.

– Már hogyne volna! – És mintha a fiú szavai ihlették volna a választását, Mac – továbbra is hanyatt fekve – egy kedves strófáját kezdte idézni Beaumont-ttól és Fletchertől. .Kiváló memóriája volt, akár egy óra hosszáig is képes volt fejből szavalni.

Az ember saját maga vezérlő csillaga: a lélek, amely

Képes becsületes és tökéletes jellemet létrehozni,

Irányítja a fényt, a sorsot, és utat mutat.

Semmi sem érkezik hozzá túl korán vagy későn.

Tetteink az őrangyalaink: jók vagy gonoszak,

Éjjel-nappal a nyomunkban vannak.

– Ártó szellemek is lehetnek közöttük – motyogta Charlie szomorúan, arra célozva, amely a bukását okozta.

Unokafivérei soha nem tudták meg pontosan, mi történt szilveszter éjszaka, de gyanították, hogy valami szörnyű dolog. Charlie ugyanis azóta nem volt a régi; Rose pedig – habár éppolyan kedves volt hozzá, mint korábban – nem vonta kérdőre, ha hosszabban távol maradt tőle. Mindannyian fölfigyeltek erre, meg is beszélték egymás között, de diszkréten nem tettek célzást rá. Ám Steve, aki olyan kíváncsi volt, akár egy

szarka, megragadta a lehetőséget, és barátságos modorban (jelezvén, hogy nem neheztel a Kitty állhatatosságával kapcsolatos sötét jóslat miatt) megkérdezte:

– Mi a baj, Herceg? Régen olyan ritkán volt rossz kedved. Nem értjük, mi történt veled. Mindannyian kedvetlenebbek vagyunk, ha te nagyon lógatod az orrod. Veszekedtél Rose-zal?

– Semmi közöd hozzá, kisfiam! De annyit azért elmondok: minél szebb és jobb egy nő, annál kifürkészhetetlenebb. Nem várják el, hogy olyan szentek legyünk, mint ők, ami szerencse, azt azonban megkövetelik, hogy „becsületes és tökéletes” férfiúvá váljunk, és ez egy kicsit sok a mai világban – mondta Charlie, aki örült, hogy kap egy kis együttérzést, de a kihágásairól nem szándékozott a többieknek beszámolni.

– Nem, nem sok – mondta Mac határozottan.

– Mit tudsz te erről! – kezdte Charlie, akinek nem

tetszett, hogy így ellentmondanak neki.

– Nos, ennyit biztosan tudok – mondta Mac, hirtelen felülve, szétzilált hajjal. – Nagy túlzás részünkről, ha elvárjuk, hogy a nők szentek legyenek, majd azt szeretnénk, hogy megtiszteltetésnek vegyék, ha átnyújtjuk nekik meggyötört szívünket, amely félig sem olyan tökéletes, mint az övék. Ha nem vakítaná el őket a szerelem, látnák, milyen aljasul kihasználjuk őket, és nem hagynák magukat.

– Szavamra, a filozófusnak határozott véleménye van a dologról! Nemsokára egyenesen a nők jogairól fog nekünk papolni! – mondta Steve, akit alaposan meglepett ez a kitörés.

– Láthatod, hogy már el is kezdtem, és remélem, hogy tanulsz majd belőle – válaszolt Mac, s nyugodtan visszaheveredett.

– Jól van, de nézd, öregem, te a rossz oldalon állsz – vetette közbe Archie, aki nagyrészt egyetértett Mackel, ám úgy érezte, hogy mindenáron védelmeznie kell a

férfinemet.

– Ne is törődj az oldalakkal, hanem védelmezd a jogokat, bárkiéről is legyen szó! Ne bámulj így rám, Steve! Megmondtam, hogy beleásom magam ebbe a témába, és megtettem. Te azt hiszed, hogy mindig a könyveket bújom, de sokkal többet látok abból, ami körülöttem zajlik, mint gondolnád. Mondhatom, hogy rengeteget tanultam erről a dologról már eddig, és még többet akarok.

– A tökéletességre törekszel, nem igaz? – kérdezte Charlie, akit mulattatott, de érdekelt is a téma, mivel sokkal jobban tisztelte Macet, mint azt akár magának is bevallotta volna, és ugyan soha nem tett utalást a múltkori közbelépésére, ám nem feledte azt.

– Igen, azt szeretném.

– És hogyan fogsz hozzá?

– Mindenben megteszem a legtöbbet, ami tőlem telik: jó társaságba járok, jó könyveket olvasok, jó

dolgokkal foglalkozom, és testemet-lelkemet olyan bölcsen és megfontoltan fejlesztem, ahogyan csak tudom.

– És azt hiszed, sikerülhet, ugye?

– Ha isten is úgy akarja, igen.

A Mac utolsó szavaiból áradó nyugodt elszántság nyomán rövid csend állt be. Charlie elgondolkodva a szőnyeg mintáit tanulmányozta. Archie, aki eddig szórakozottan a tüzet piszkálta, most úgy nézett vissza Macre, mintha újra köszönetet akart volna mondani neki. Steve pedig, rövid időre megfeledkezve az önhittségéről, azon kezdett gondolkodni, hogy lehetséges-e egy kicsit még javulnia, Kitty kedvéért. Csak egy percig tartott mindez, mivel a fiatalemberek nem szeretnek sok időt az ilyesfajta gondolatokra vesztegetni, még akkor sem, ha a szerelem felébreszti bennük a jóra való törekvést. Legtöbbjük számára a tettek előbbre valók a gondolatoknál, amint azt Charlie következő kérdése meg is mutatta. Mivel nagyon a

szívére vette az elhangzottakat, nevetve és a dákóját forgatva egyenesen rákérdezett:

– Vajon szándékozod-e elérni a legnagyobb tökéletességet, mielőtt megszólítanád az egyik gyönyörű szentet, vagy inkább megkéred őt, hogy valamilyen módon segítsen neked ebben?

– Mivel egy egész élet szükséges annak eléréséhez, amit én szeretnék, azt hiszem, majd megkérek egy jóravaló lányt, hogy segítsen. De csak akkor, ha lesz valamim, amit cserébe felajánlhatok neki. Nem egy szentet, mivel az belőlem sem lesz soha, csak egy szerető szívű teremtést, aki kész segíteni nekem, ahogy én is segítek neki. Így ketten folytathatjuk a munkát, és odaát be is fejezhetjük, ha ezen a földön nem lenne elég időnk rá.

Ha Mac már szerelmes lett volna valakibe, nem beszél erről a témáról ilyen egyszerűen és őszintén, habár akkor talán mélyebben átérezte volna. Ám mivel még szabad volt a szíve, szabadon nyilvánított

véleményt, és meglepő módon, akaratlanul is bölcs tanácsokkal látta el a társaságában lévő három szerelmes ifjút, akik nagyra értékelték ezt, mivel ő nem az a fajta volt, aki bort iszik, és vizet prédikál.

– Nos, remélem, megtalálod ezt a lányt! – kívánta Charlie szívből, és visszatért a biliárdhoz.

– Azt hiszem, meg fogom. – Míg a többiek játszottak, Mac a függönyt bámulta, olyan elégedett arckifejezéssel, mintha mögötte látná álmai asszonyát, akiből a jövendőbelije válik majd.

Néhány nappal a biliárdszobában lezajlott beszélgetés után Kitty meglátogatta Rose-t. Mivel hamarosan bekerül a családba, úgy érezte, hogy szorosabbra kell fűznie a kapcsolatát annak minden tagjával. Ezzel a bizonyos taggal azonban lelkesebben fűzte szorosabbra a szálakat, és folyton „Rose kuzinhoz” rohangált, hogy mindenfélét megbeszéljen vele, mivel a legokosabb, legdrágább és legkedvesebb lánynak tartotta az egész világon. Rose úgy találta, hogy

könnyelműsége ellenére Kitty jószívű teremtés, ezért minden tervében igyekezett bátorítani a lányt, aki életében először volt őszintén szerelmes.

– Drágám, komolyan szeretnék elbeszélgetni veled valamiről, ami életemben először érdekel – kezdte Miss Kitty, leülve és lehúzgálva a kesztyűjét, ami azt mutatta, hogy ehhez a témához alaposan hozzá kell készülődni.

– Hadd halljam! Ne zavartasd magad, amiért közben dolgozom, mindenképpen be akarom ma fejezni a munkámat – válaszolt Rose, egy hosszú szárú ecsettel az egyik kezében és egy hatalmas ollóval a másikban.

– Mindig olyan elfoglalt vagy! Most mivel szorgoskodsz? Hadd segítsek! Gyorsabban tudok beszélni, ha közben jár a kezem. – Ez nem tűnt valószínűnek, mivel Kitty nyelve mindig úgy forgott, akár a motolla.

– Képeskönyvet készítek a kórházban lévő beteg gyermekeknek. Nagyon szép, ugye? Csak vágd ki ezeket, és én majd felragasztom a színes

posztódarabokra. Azután összekötünk néhány oldalt egy szalaggal, és máris kész a könnyű, hordozható, tartós könyv a szegény kicsikéknek, amelyet nézegethetnek a betegágyukban.

– Nagyszerű ötlet! Gyakran látogatod őket? Hogy kerítesz időt az ilyesmire? – kérdezte Kitty, aki máris elkezdte kivágni egy nagy lapból egy vörös fejű és kék farktollú anyamadár megható képét, amely egy kígyószerű állatot nyújtott oda az egyik kicsinyének, egy dundi, zöld fejű, sárga testű fiókának.

– Bőven van időm, amióta nem járok annyit szórakozni, mivel egy bál általában két teljes napot vesz igénybe: egyet a készülődés, egy másikat pedig a pihenés, amint azt tudod.

– Az emberek furcsállják, hogy ilyen hirtelen felhagytál a társasági élettel. Azt mondják, hogy „ájtatos lettél”, és hogy mindez a különös neveltetésed eredménye. Én mindig kiállók melletted, és azt mondom, nagy kár, hogy más lányok nem részesülnek

ilyen józan neveltetésben. A magam részéről senki mást nem ismerek, aki mindenben olyan tökéletes volna, mint te.

– Igazán lekötelezel. Azt is megmondhatod az embereknek, hogy azért hagytam fel a mulatságokkal, mert többre értékelem az egészségemet. Ám nem fordítottam mindennek hátat, Kit. Járok koncertekre, előadásokra és hasonló korai eseményekre, és amint láthatod, itthon is remekül töltöm az időmet. Ugyanúgy szeretek szórakozni, mint eddig, ám a jövőmre is gondolnom kell, tudod, és felkészülnöm az élet komoly oldalára. Soha nem lehet tudni, mikorra kell készen állnunk – mondta Rose megfontoltan, de közben fejjel lefelé ragasztott fel egy mókust az előtte lévő rózsaszínű pamutra.

– Erről jut eszembe, amiről beszélgetni akartam veled. Nem fogod elhinni, drágám, hogy Steve mit vett a fejébe! Te vagy Mac beszéltétek bele? – kérdezte Kitty, miközben szorgalmasan csattogtatta az ollóját.

– Én ugyan nem. Tudod, megfogadtam, hogy nem próbálok a fiúk lelkére beszélni. Úgy megnőttek, már nem fogadják jó szívvel. Attól tartok, az utóbbi időben fárasztottam őket a prédikációimmal.

– Nos, pedig ő is kezd ájtatos lenni. És ami a legfurcsább, ez tetszik nekem. Ne mosolyogj, igazán tetszik! Én is szeretnék felkészülni az „élet komoly oldalára”, ahogyan te mondtad; vagyis szeretnék olyan gyorsan jobbá válni, ahogyan csak lehet, mivel Steve azt mondja, ő az, aki nem méltó hozzám. Gondolj bele!

Kitty olyan meglepettnek, boldognak és büszkének tűnt, hogy Rose-nak nem volt kedve kinevetni őt a hirtelen jött megkomolyodása miatt, hanem a legmegértőbb hangján így szólt:

– Nagyon örülök annak, amit mondasz, mivel ez azt mutatja, hogy őszintén szeret.

– Másként is lehet szeretni?

– Úgy vélem, igen, mivel néhány ember sokkal jobbá

válik, amikor szerelmes lesz, mások viszont egyáltalán nem. Még nem figyelted meg?

– Még nem tanultam meg, hogyan kell megfigyelni. Természetesen tudom, hogy néhány kapcsolat jól alakul, mások pedig nem, de soha nem törtem ezen a fejem.

– Nos, én igen, mivel az utóbbi időben rendkívül érdekelt a téma. Sokat beszélgettem erről Jessie nénivel és Alec bácsival.

– Szent ég! Csak nem beszélgetsz velük ilyesmikről?

– Dehogyisnem. Bármilyen kérdést feltehetek, és mindig válaszolnak nekem. Így nagyon sokat lehet tanulni, Kitty, mivel nem kell mindenféle könyveket bújni, hanem amint felmerül egy kérdés, már meg is beszélhetem. Megjegyzek mindent, amit mondanak. Azután pedig, ha egy beszélgetés során fölmerül a téma, már tudni fogom, miről van szó, és képes leszek figyelni rá, még akkor is, ha egy szót sem szólok – magyarázta Rose.

– Ez nagyszerű lehet, de nekem senkim sincs, akivel megtehetném. Papa túl elfoglalt, mama pedig mindig azt mondja, ha felteszek egy kérdést: „Ne törd ilyen dolgokon a fejed, gyermekem!” Így aztán nem is töröm. Mit tudtál meg azokról a kapcsolatokról, amelyek sikeresnek bizonyulnak? Ez igazán érdekelne, mert nagyon szeretném, ha az én házasságom mindenben tökéletes lenne.

– Miután végiggondoltam a dolgot, arra a következtetésre jutottam, hogy a bácsikámnak igaza volt, és *nem* mindig okos dolog hozzámenni valakihez csak azért, mert szerelmes vagy belé – kezdte Rose, aki fel akarta világosítani Kittyt, anélkül hogy közben elárulná magát.

– Persze hogy nem, ha az illetőnek nincs pénze, vagy ha gazember. Ám nem tudom, mi egyébre volna még szükség – mondta Kitty csodálkozva.

– Meg kell állnod egy pillanatra, hogy végiggondold, vajon bölcs-e ez az érzés, hasznos-e mindkét fél

számára, és kiállja-e az idő próbáját; hiszen tudod, egy életen át ki kell tartania, és ha nem így alakul, az nagyon szomorú.

– Bevallom, ez a gondolat eléggé megrémít, mivel az esküvőm napján túl még nem nagyon szőttem terveket. Emlékszem azonban, hogy az első eljegyzésem alatt – nem ismerted a jegyesemet, ez közvetlenül azután volt, hogy elutaztál, és én még csak tizenhat éves voltam – valaki rosszindulatúan azt mondta, hogy gyorsan kell férjhez mennem, és utána nyugodtan megbánhatom. Ennek hatására elképzeltem, milyen lesz egy év eltelte után a Gustavusszal kötött házasságom, akinek szörnyű természete volt. Még a gondolattól is úgy elborzadtam, hogy rögtön felbontottam az eljegyzésemet. Azóta is nagyon örülök, hogy így tettem.

– Bölcsen tetted, és remélem, hogy újra megtennéd, ha egy idő után úgy találnád, te és Steve nem bíztok meg maradéktalanul egymásban, és nem tisztelitek egymást éppen annyira, mint amennyire szerelmesek vagytok. Ha nem így van, boldogtalan leszel, de már túl

késő lesz. Úgy jársz, mint annyian mások, akik elsietik a házasságot, majd egész életükben bánják. Jessie néni mondta, és ő már csak tudja.

– Ne legyél ilyen rettentő komoly, Rose! Nekem semmi kedvem egész életre szóló dolgokon gondolkodni, vagy arról, hogy tisztelnünk kell egymást, valamint a hasonló felelősségteljes témákon. Nem vagyok ehhez hozzászokva, és nem is tudom, hogy kell.

– De hát *muszáj* gondolkodnod ezekről! Meg kell tanulnod, hogyan kell, mielőtt a válladra veszed a felelősséget. Erről szól az életed, és nem szabad tönkretenned azzal, hogy úgy vállalsz egy felelősségteljes dolgot, hogy közben még nem állsz készen rá.

– Te szoktál ilyesmikről gondolkodni? – kérdezte Kitty, s megvonta a vállát, mintha csak le akarná rázni magáról a felelősséget.

– Néha szükség van rá, tudod. De ez minden, amit meg akartál beszélni velem? – kérdezte Rose, aki

szerette volna elterelni a beszélgetést saját magáról.

– Jó ég, dehogy! A legkomolyabb az egész ügyben az, hogy mivel Steve elhatározta, ráncba szedi magát, én is hasonlóan akarok cselekedni. Mégpedig azelőtt kell ezt elkezdenem, mielőtt a figyelmemet elterelik a ruhák és a többi drága, vidám, léha holmi, amelyet annyira szeretek. Azt szeretném, ha megmondanád, miként fogjak hozzá. Talán úgy fejlődhetnék, ha valami komoly könyvet olvasnék? – Kitty a roskadásig megpakolt könyvespolc felé fordult, mintha fel akarná mérni, van-e rajta valami elég vastag és nehéz, amit komoly olvasmánynak lehet tekinteni.

– Az nagyszerű lenne! Keresünk is valamit. Hogy érzed, mire lenne a legnagyobb szükséged?

– Mindenből egy kicsire, azt hiszem, mivel ha alaposan magamba nézek, úgy tűnik, haszontalanságokon kívül semmi nincs a fejemben, pedig biztos vagyok benne, hogy sokkal többet olvastam, mint a legtöbb lány. Gondolom, a regények

nem számítanak, és semmi hasznuk nincsen, mivel, isten a tanúm, az embereknek és a helyeknek, amelyeket ábrázolnak, nem sok közük van a valósághoz.

– Néhány regény pedig nagyon is hasznos, és éppolyan épületes, akár egy szép prédikáció. A bácsikám mondta ezt, mivel nem pusztán a maguk valóságában ábrázolják a dolgokat, de olyan élvezetes módon tanítanak, hogy az ember szívesen fogadja – mondta Rose, aki ismerte azokat a könyveket, amelyeket Kitty olvasott, és nem csodálkozott, hogy a lány kissé tanácstalan volt, ha az azokban lévő tanulságra akart támaszkodni.

– Válassz nekem néhány jó könyvet, és én megpróbálom megszívlelni a bennük leírtakat. Azután ki kell alakítanom egypár „komoly nézetet”, „módszert” és „elvet” is. Steve említette ezeket az elveket, amelyeknek szilárdnak kell lenniük, tudod. – Kitty ezzel jó nagyon rántott a színes kartonon, amelyet vágott, ahogyan a háziasszonyok szoktak meggyőződni arról, elég erős-e a szövet.

Rose erre már csak elnevette magát, de nagyon örült Kitty szavainak. A lány láthatóan komolyan gondolta mindazt, amit mondott, de nyilvánvalóan fogalma sem volt, miként kezdjen hozzá jelleme pallérozásához, amelyre pedig nagy szüksége volt. Így kissé szánalmas, egyben mulatságos látványt is nyújtott.

– Egyértelmű, hogy szükséged van ezekre, és azonnal el kell kezdened kialakítani magadban. Ám Jessie néni többet tud segíteni neked ebben, mint én, vagy akár Jane néni, mivel neki aztán „szilárd” elvei vannak, erről biztosíthatlak – mondta Rose, s igyekezett visszanyerni a komolyságát.

– Isten ments! Egy szót sem mernék szólni erről Mrs. Mac-nek, szörnyen tartok tőle. Olyan szigorú! Fogalmam sincs, hogyan fogok kijönni vele, amikor már az anyósom lesz? –kiáltott Kitty, már a puszta gondolatra is kétségbeesetten csapva össze a tenyerét.

– Feleannyira sem szigorú, mint amilyennek látszik. Ha legyőzöd a félelmedet, és hozzá fordulsz, majd

meglátod, milyen megfontolt és segítőkész tud lenni. Én is rettentően féltem tőle egykor, most azonban már egyáltalán nem. Remekül megértjük egymást – sőt nagyon kedvelem őt, olyan megbízható és egyenes mindenben.

– Az biztos, hogy ő a legegyenesebb nő, akit csak ismerek, és a legprecízebb is. Soha nem fogom elfelejteni, milyen rémült voltam, amikor Steve először elvitt hozzá. A legszerényebb ruhámat vettem fel, a hajamat egyszerű kontyba kötöttem, és megpróbáltam úgy viselkedni, mintha egy józan, megfontolt ifjú hölgy lennék. Steve ki is nevetett, és azt mondta, úgy nézek ki, mint egy csinos apáca; így aztán mégse sikerült olyan visszafogottnak lennem, mint szerettem volna. Mrs. Mac persze nagyon kedves volt, de olyan árgus szemmel nézett rám, mintha egyenesen átlátna rajtam, és tisztában lenne vele, hogy gombostűvel tűztem fel a kalapszalagomat, egy gombot elveszítettem a csizmámról, és nem fésülöm a hajam legalább tíz percig esténként – mondta Kitty félelemmel vegyes tisztelettel.

– Pedig nagyon kedvel téged! Ahogy a bácsikám is, aki elhatározta, hogy előbb-utóbb a lányává fogad. Ezért hát ne félj a nénikém szemétől, hanem nézz bele egyenesen, és meglátod, mennyi melegséget lelsz benne.

– Mac is kedvel engem, és ennek tényleg örülök, mivel ő általában nem szereti a lányokat. Steve azt mondta, hogy Mac szerint „nagyszerű kis asszonyka” válik majd belőlem. Hát nem aranyos tőle? Steve *olyan* büszke volt emiatt, még akkor is, ha néha bizony kineveti Macet.

– Ne okozz nekik csalódást, drágám! Biztasd Steve-et minden jó dologban, amibe belekezd, barátkozz össze Mackel, szeresd Jane nénit, legyél a bácsikám kislánya, és meglátod, milyen boldog leszel!

– Igazán így szeretnék cselekedni. Nagyon köszönöm, hogy nem gúnyoltál ki. Tudom, hogy néha ostoba liba vagyok, de az utóbbi időben sokszor úgy éreztem, talán lehetne belőlem valami, ha kapnék némi segítséget. Holnap meglátogatom Jessie nénit. Tőle egy

cseppet sem félek, te pedig majd tapintatosan megérdeklődöd a doktortól, milyen olvasmányok használnának nekem. Olyan keményen fogok dolgozni, ahogyan csak tudok. De ne mondd el senkinek, kérlek, mert sokan furcsállanák, és álságosnak tartanák. Nem viselném el, ha kinevetnének, habár tudom, hogy az nagyszerű fegyelmező módszer.

Rose megígérte, és ezután mindketten csendben dolgoztak egy darabig, majd Kitty félénken megkérdezte:

– Te és Charlie is ezt a tervet próbáljátok megvalósítani? Mióta nem jársz annyit szórakozni, ő is távol tartja magát a társaságtól… Nem tudjuk hová tenni a viselkedését.

– Megszállta őt a művészi ihlet, legalábbis ezt állítja. Berendezett egy műtermet, és mindnyájunkról portrévázlatokat készít. Ha valaha is kidolgozná a műveit, nagyszerűek lennének, de ő inkább kísérletezik. Egyszer elviszlek hozzá; talán téged is lerajzol Steve-

nek. Szeret lányarcokat rajzolni, és nagyon jól visszaadja a karaktereket.

– Az emberek azt beszélik, jegyben jártok, de én mindig cáfolom, mivel *én* természetesen tudnék róla, ha így lenne.

– Nem vagyunk jegyesek.

– Örülök neki. Tudod, Rose, attól tartok, hogy Charlie híján van a „szilárd elveknek”, még akkor is, ha elbűvölő fickó, és az embernek nincs szíve neheztelni rá. Nem bánt, hogy ezt mondom, ugye, drága?

– Egyáltalán nem, hiszen már te is a családhoz tartozol, így őszintén beszélhetek veled, amit meg is teszek. Azt hiszem, egy bizonyos módon *te* is sokat segíthetsz Steve-nek. Igazad van Charlie-val kapcsolatban: abban is, amit az elvei hiányáról, és abban is, amit elbűvölő egyéniségéről mondtál. Steve rendkívül csodálja őt, és már kisfiú korától gyakorta utánozta a viselkedését és a megjelenését. Ezek közül néhány dolog ártalmatlan, vagy jót tesz Steve-nek,

néhány azonban ártalmas. Szükségtelen részleteznem. Egyszerűen csak éreztesd a vőlegényeddel, hogy te rá támaszkodsz, és ezzel próbáld távol tartani őt a rossz úttól.

– Úgy lesz! Úgy lesz! Azután pedig, amikor már mintaférj lesz belőle, talán Charlie fogja utánozni őt. Valóban kezdem úgy érezni, hogy nagyon sok tennivaló vár rám! – Kitty arcán látni lehetett, hogy ez a gondolat tetszik neki.

– Mindnyájunkra sok tennivaló vár. Minél előbb nekilátunk, annál jobb lesz nekünk és szeretteinknek. Nem hinnéd, hogy Phebe bármit is tehet Archie-ért, pedig valójában érte dolgozik, és olyan nagyszerű leveleket ír, amelyekkel tartja benne a lelket, és amelyektől egyre jobban szeretjük és csodáljuk őt.

– Hogyan alakulnak a dolgai? – kérdezte Kitty, aki bár buta libának nevezte magát, mégis volt olyan okos, hogy lássa, Rose nem szívesen beszél Charlie-ról.

– Remekül. Tudod, hogy énekelt a helyi kórusban,

az pedig remek ajánlólevél volt ahhoz, hogy helyet kapjon egy másikban. L… új templomába szegődött el. Elég jó fizetést adnak ott neki, amelyből valamennyit félre is tud tenni. Mindig is takarékos teremtés volt, és okosan bánt a pénzzel. A bácsikám segített neki befektetni, és így lassan már függetlennek érezheti magát. Nem félek attól, hogy az én Phebe-m nem boldogul majd – annyi energia van benne, és olyan ügyesen szervezi az életét. Néha azt kívánom, bárcsak megszökhetnék, és vele együtt dolgozhatnék.

– Ó, drágám! Nekünk, jómódú lányoknak is megvannak a magunk gondjai, nemcsak a szegényeknek – sóhajtott Kitty. – Az emberek nem is sejtik, mennyit szenvedek néha olyan gondok miatt, amelyekről nem beszélhetek. Nem is éreznének együtt velem, ha tudnák, hiszen azt látják, hogy nagy házban élek, szép ruhákban járok, és sok udvarlóm volt. Annabel egyszer régen azt mondta, hogy mindenkinél jobban irigyel engem. Ma már nem mond ilyet, teljesen el van foglalva a drága kis kínaijával. Gondoltad volna, hogy így beleszeret?

Pletykálkodni kezdtek, és ezzel egy időre sutba dobták a komoly témákat. Ám amikor kitárgyalták az összes kedves barátnőjüket és mindegyikük udvarlóit, Kitty elment, egy hasznos kis könyvvel a muffjában. Derűs arcán olyan elszánt kifejezés volt, fejében pedig annyi nagyszerű tervet szőtt önmaga pallérozására, hogy úgy tűnt, jó esélyük van Steve-vel arra, hogy ők legyenek az évszázad házaspárja.

XIV. FEJEZET

Clara néni tervei

Charlie komolyan megrémült a gondolattól, hogy elveszíti szíve választottját, ezért nagy hévvel a javulás útjára lépett. Sok ifjú reformerhez hasonlóan kissé túlzásba is vitte a dolgot. Annyira megpróbált ellenállni a kísértésnek, hogy még az ártatlan szórakozásokat is megtagadta magától. A „művészi ihlet” jó kifogást biztosított ahhoz, hogy elvonuljon a világtól, amit megfelelő bűnhődésnek tartott. Fáradhatatlanul rajzolt vagy festett, s naponta kilovagolt Brutusszal, ami láthatóan jót tett neki, mivel élvezte a veszélyt.

Az emberek már hozzászoktak a szeszélyeihez, és nem vették komolyan megváltozott magatartását. Amikor azonban már hosszú hetek óta így viselkedett, és minden kísérlet, hogy kizökkentsék a remeteségből, hiábavalónak bizonyult, duhaj cimborái lemondtak róla. A család viszont elismerően kezdte mondogatni: végre

talán *tényleg* megállapodik, és valamit kezd magával. Szerencsére az édesanyja is békén hagyta a fiút. Dr. Alec nem tett szemrehányást az anyának, noha fogadkozott, hogy megteszi; finoman azért beszélt vele, amitől az asszony először rendkívül dühös lett, majd aggódni kezdett, végül pedig beadta a derekát, annál is inkább, mert nagyon szerette volna, ha a fia végül elnyeri Rose kezét. Akár zsákba is öltöztette volna, és hamut szór a fejére, ha ezzel bebiztosíthatja magát. Nem vette komolyan Rose nemtetszésének valódi okait, rendkívül bolondos és korlátolt lánynak tartotta. Hiszen minden fiatalembernek megvannak a maga kis kilengései, de amikor benő a feje lágya, mind elhagyja a rossz szokásait. Elnézte hát Charlie legújabb szeszélyét, ahogy az összes eddigit is; és úgy bánt vele, mintha világ életében vétett volna a fia ellen, ami sem lelkesítő, sem segítőkész hozzáállásnak nem volt nevezhető. Szegény asszony! Fokozatosan belátta a hibáit, és most, amikor túl késő volt, keserűen megbánta őket.

Rose kedves akart lenni hozzá, és ezért ugyanúgy megpróbált mindent, hogy az unokatestvérének is

segítsen. Biztos volt benne, hogy éppúgy sikerülhet neki, mint bármely más reményteljes nőnek, és fogalma sem volt róla, mennyivel erősebb egy zabolátlan jellem a legigazabb szerelemnél. Milyen nehéz feladat még a legbölcsebbeknek is, hogy jóvátegyék egy rossz neveltetés következményeit! Már csak azért is nehéz dolga volt, mivel Charlie a legcsekélyebb biztatás vagy dicséret hatására máris olyan reménykedővé vált, hogy Rose-nak ügyelnie kellett, nehogy alaptalanul biztassa a fiút. Mindenekfelett pedig el akarta kerülni, hogy az a vád érje: flörtöl vele.

Így jelenleg egyikük számára sem volt túl kellemes a helyzet, és amíg Charlie „erejét megfeszítve” azon igyekezett, hogy Rose kedvében járjon, a lány azt próbálta kideríteni, mivel használhatna a legtöbbet a fiúnak. Jessie néni rengeteget segített neki. Senki sem gondolta volna, aki látta a csinos kis Miss Campbellt komoly arccal fel-alá sétálni a dombon, hogy egészen más foglalkoztatja, mint a dicséretes rendszerességgel megtett egészségügyi séta, amely bájos arcszínt kölcsönzött neki.

Így álltak a dolgok, amikor egy nap Rose üzenetet kapott Mrs. Clarától.

Drága gyermekem!

Kérlek, szánd meg szegény fiamat, és vidítsd fel azzal, hogy láthat téged, mivel olyan elkeseredett, hogy megszakad a szívem, ha csak ránézek. Egy új tervet forgat a fejében, amelyet én nagyszerűnek tartok, de a te helyeslésedre is szükségünk lenne. Hadd jöjjön el érted, és vigyen el kocsikázni ezen a gyönyörű délutánon, hogy megbeszélhessétek a dolgot! Neki rendkívül jót tenne, te pedig örökre lekötelezned a te szerető Clara nénédet.

Rose kétszer is elolvasta a levélkét, és egy pillanatig megállt, elgondolkodva, az ablakával szemben lévő kis öbölre bámulva. Ott néhány kis fekete alakot látott fel-alá mozogni a jégen, és ez a látvány jó ötletet adott neki

ahhoz, miként bújhatna ki a kocsikázás alól, amelytől több okból is tartott. „Biztonságosabb és kellemesebb is lenne” – gondolta magában, és visszalépett az íróasztalához, hogy megírja a választ.

Drága nénikém!

Én nagyon félek Brutustól, de ha Charlie hajlandó volna inkább korcsolyázni velem, az nagyszerű volna, és mindkettőnknek jót tenne. Ott sokkal figyelmesebben tudnám meghallgatni új tervét. Kérlek, add át neki üdvözletemet, és mondd meg, hogy ma háromkor ott várom.

Szeretettel: Rose

Pontban háromkor megjelent Charlie, korcsolyával a karján, rendkívül elégedett arccal, amely fel is derült, amikor meglátta Rose-t a lépcsőn közeledni főkabőr

kabátjában és skarlátvörös szoknyában. A lány öltözete annyira hasonlított ahhoz, amit évekkel azelőtt viselt, hogy a fiú önkéntelenül felkiáltott, amint átvette a lány korcsolyáját:

– Annyira hasonlítasz a kicsi Rose-hoz, hogy alig ismertem rá a mostani Rose-ra. Szinte újra tizenhat évesnek érzem magam.

– Az embernek éppen így kell éreznie magát egy ilyen napon. Most pedig induljunk, és tegyünk néhány kört, mielőtt túl sokan lennének. Most még csak néhány gyerek van kint, de tudod, szombat van, és nemsokára rengetegen lesznek – válaszolt Rose, óvatosan felhúzva egyujjas kesztyűjét, miközben beszélt. Az ő szíve nem volt olyan könnyű, mint ami a kis Rose barna kabátja alatt dobogott, és az egykori tizenhat éves fiú nem nézett rá olyan szerelemmel és vágyakozással, amelyet az előtte álló fiatalember tekintetéből olvasott ki.

Elindultak hát, és nemsokára éppen olyan felhevültek és jókedvűek voltak, mint a gyerekek körülöttük. A jég

remek volt, a februári nap ragyogva sütött, és a szél egészségesen felpezsdítette a vérkeringésüket.

– Most pedig mondd el a tervet, amelyről az édesanyád írt nekem! – kezdte Rose, ahogy végigsuhantak az előttük álló hosszú pályán. Charlie ugyanis, úgy tűnt, minden egyébről megfeledkezett abbéli boldogságában, hogy egy kis ideig csak magáénak tudhatja Rose-t.

– Terv? Ó, igen! Egyszerűen csak arról van szó, hogy kiutazom apához egy hónap múlva.

– Igazán? – Rose meglepve és hitetlenkedve kérdezte ezt, mivel ez a terv egyáltalán nem volt újnak nevezhető.

– Igazán. Nem hiszel nekem, de valóban elmegyek, és anya is velem szeretne tartani. Nemrég kaptunk levelet az öreg főnöktől, amelyben azt írja, hogy ha anya nem képes megválni a kicsi fiától, akkor jöjjön ő is, és így mindenki boldog lehet. Mit szólsz ehhez? – kérdezte figyelmesen nézve a lányt. Szemtől szembe voltak

egymással, Rose ugyanis hátrafelé csúszott, Charlie pedig a kezét fogta, hogy irányítsa és támogassa.

– Nagyon tetszik a terv, és most már el is hiszem. De a lélegzetem is elakad a gondolatra, hogy a nénikém is elutazik, hiszen azelőtt hallani sem akart ilyesmiről.

– Most sem nagyon van ínyére a terv, és csak egy feltétellel hajlandó elutazni.

– Mi lenne az? – kérdezte Rose, megpróbálva kiszabadítani a kezét, mivel Charlie arckifejezéséből sejtette, hogy mi következik.

– Hogy te is velünk jössz. – Majd, szorosan fogva a lány kezét, hozzátette: – Hadd fejezzem be, mielőtt bármit is mondanál! Nem azt mondom, hogy minden megváltozna köztünk, hiszen neked is készen kell állnod rá. De ha *te* eljönnél, akkor szívesen itt hagyok mindent, és bárhová elutazom olyan hosszú időre, amilyenre csak akarod. Miért ne jöhetnél velünk egykét évre? Nekünk nem jutott annyi belőled, mint másoknak. Apa nagyon boldog lenne, anya elégedett, én pedig a

legboldogabb a földkerekségen.

– Kinek az ötlete volt? – kérdezte Rose, mihelyt levegőt tudott venni, mivel az új és nem éppen kellemes hír alaposan meglepte.

– Anya javasolta. Én álmodni sem mertem volna semmi hasonlóról. Már belenyugodtam, hogy egyedül megyek, és amikor ezt közöltem vele, teljesen kétségbeesett, amíg ez a nagyszerű ötlet eszébe nem jutott. Ezek után persze sokkal könnyebb volt tartani magam az elhatározásomhoz.

– És *te* miért döntöttél úgy, hogy elutazol? – Rose egyenesen belenézett a szempárba, amely könyörögve nézett rá.

Charlie zavartan elkapta a tekintetét, majd visszanézett Rose-ra, őszintén, ám alázatosan, amitől a lány sütötte le a szemét. A fiú nagyon halkan válaszolt:

– Mert nincs *bátorságom* maradni.

– Hát olyan nehéz lenne? – kérdezte Rose szánakozva.

– Nagyon nehéz. Nincs meg az erkölcsi tartásom ahhoz, hogy szembenézzek a nevetségessé válással, az pedig nagyon aljasnak tűnik, hogy abbéli félelmemben rejtőzzem el, nehogy megszegjem a szavam. Ezúttal meg fogom tartani a szavam, Rose, akkor is, ha ezért a világ végére kell elmennem.

– Az nem gyávaság, ha a kísértés elől menekülsz, és senki, akinek érdemes adni a véleményére, nem fog kigúnyolni azért a bátor kísérletért, hogy legyőzd önmagad. Ne törődj a többiekkel, Charlie, tarts ki, és biztos vagyok benne, hogy sikerrel fogsz járni!

– Nem tudhatod, mit jelent ez nekem, és én sem tudom elmondani neked, mivel amíg meg nem próbáltam megszabadulni tőle, magam sem sejtettem, mennyire a markában tart. Azt hittem, ez csupán egy rossz szokás, amelytől könnyen megszabadulhatok, ha úgy tetszik. Ám erősebb nálam, és néha úgy érzem, a

gonosz szállt meg, amely végül le fog győzni, bármennyire is küzdök ellene.

Kétségbeesett mozdulattal elengedte a lány kezét, amikor ezt végigmondta. Majd – mintha attól tartana, hogy túl sokat mondott –, egy pillanatra magára hagyta őt, lendületesen továbbcsúszva, mint aki szó szerint a világ végére indul, hogy elmeneküljön a benne lakozó gonosz elől.

Rose döbbenten állt; szíven ütötte, hogy mennyivel súlyosabb a probléma, mint azt valaha is gondolta volna. Mit tegyen most? Menjen az unokafivérével, és ezzel hallgatólagosan vállalja, hogy ő lesz a társa azon a hosszú úton, amelyre azonban a fiú oly kevéssé van felkészülve? A szíve és a lelkiismerete egyaránt annyira tiltakozott ez ellen, hogy azonnal elvetette a gondolatot. Ám együtt érző szíve a fiút pártolta, és az önfeláldozásra való hajlam miatt, amely arra készteti a nőket, hogy többet adjanak, mint amennyit kapnak, úgy érezte, hogy ennek az embernek a sorsa most az ő kezében van, és az életét határozza meg, miként dönt. Hogyan tegyen

igazságot?

Mielőtt Rose megtalálta volna a választ a kérdésre, Charlie visszatért, olyan arccal, mintha hirtelen minden gondját maga mögött hagyta volna; a hangulata olyan változékony volt, mint az áprilisi idő. A lány testtartása, ahogy mozdulatlanul állt, magányosan, lehajtott fejjel, annyira ellentéte volt annak a vidám figurának, aki visszatért hozzá, hogy Charlie szemrehányásokat tett magának. A lány mellé siklott, az egyik kezét a karja alá fonta, majd amikor a lány vonakodva követte őt, így szólt:

– Nem ácsorogj mozdulatlanul, még megfázol! Felejtsd el a nyafogásomat, és válaszolj a kérdésemre: eljössz velünk, Rose?

– Ne most! Túl sokat kérsz, Charlie, én viszont semmit sem ígérhetek, mivel nem tudom, hogy képes lennék-e megtartani – válaszolt a lány, olyan határozottan, hogy a fiú tudta, minden rábeszélés hiábavaló lenne.

– Akkor hát egyedül kell elutaznom, és magam mögött hagynom mindent, amit szeretek?

– Nem, vidd el magaddal az édesanyádat, és tegyél meg mindent, hogy a szüleid ismét egymásra találjanak! Jobb célt nem is tűzhetnél ki magad elé.

– Anya nem jön nélküled.

– Azt hiszem, elmenne, ha szilárdan kitartanál az elhatározásod mellett. Remélem, nem fogsz meginogni.

– Nem. Muszáj elmennem valahová, nem tudok itt maradni. A cél pedig akár India is lehet, mivel ez örömet szerezne apának – válaszolt Charlie makacsul.

– Nagyobb örömet szerezne neki, mint gondolnád. Mondd el neki az igazságot, és majd meglátod, milyen nagy örömmel fog segíteni neked, és milyen őszintén fog tisztelni azért, amit tettél.

– Ha te tisztelsz, egyáltalán nem érdekel mások véleménye – válaszolt Charlie, a szerelmes kitartásával

ragaszkodva a szívének oly kedves reményhez.

– Tisztelni foglak, ha igazi férfiként viselkedsz, és megteszed, amivel tartozol édesapádnak és magadnak.

– És ha megtettem a kötelességem, visszatérhetek a jutalmamért, Rose? – kérdezte, s úgy megragadta a karján pihenő kezet, mintha az máris az övé lenne.

– Bárcsak azt mondhatnám, amit hallani szeretnél! De hogyan is ígérhetnék meg bármit, amiben nem vagyok biztos? Nem szeretlek úgy, ahogyan kellene, és talán soha nem is foglak – miért ragaszkodsz hát ahhoz, hogy elkötelezzem magam? Legyél nagylelkű, Charlie, és ne kérj tőlem ilyesmit! – könyörgött Rose, akit nagyon elkeserített a fiú makacssága.

– Azt hittem, szeretsz… Egy hónapja nagyon úgy tűnt, hacsak nem vagy kacér teremtés, amit nem hiszek – válaszolt Charlie keserűen.

– Valóban *kezdtelek* megszeretni, de elriasztottál a folytatástól – mormolta Rose, aki finoman akarta

közölni az igazságot.

– Azok az átkozott szokások! De hát mi a *csudát* tehet egy férfi, ha a vendéglátója megkéri, hogy koccintson vele? –Charlie olyan arcot vágott, mintha ennél jobban is képes lenne elátkozni magát.

– Mondhat nemet is.

– Én nem tudok.

– Á, hát épp ez a baj! Soha nem tanultál meg nemet mondani, még magadnak sem, most pedig már nagyon nehéz elkezdeni. Te pedig azt szeretnéd, ha segítenék ebben.

– De nem vagy hajlandó.

– De igen, mégpedig azzal, hogy megmutatom, *én* tudok nemet mondani, a te kedvedért. – Rose olyan gyengéd szánalommal nézett rá, hogy Charlie nem kételkedhetett a szavaiban, melyek egyszerre voltak szemrehányóak és vigasztalóak.

– Drága angyalom! A felét sem érdemlem meg az irántam való jóságodnak, de igyekszem méltóvá válni hozzá. Egy zokszó nélkül fogok a lehető leghelyesebben cselekedni, a te kedvedért! – kiáltott fel a fiú, akit meghatott a lány szomorúsága, és lelkesítette a bátorság és a tisztesség, amelyet mutatott.

Ebben a pillanatban Steve és Kitty jelent meg mellettük, és ők – engedelmeskedve a késztetésnek, hogy minden gondjukról megfeledkezzenek, amely miatt egy fiatal szív képes az egyik pillanatban megszakadni, a következőben pedig már örömtáncot járni –, Rose és Charlie, feledve minden gondot, átadták magukat a mozgás örömeinek. Hamarosan valóságos bálteremmé változtatták a kihalt kis öblöt, és együtt élvezték a téli naplemente szépségeit, megfeledkezve az elválásról és Kalkuttáról.

XV. FEJEZET

Charlie veszte

Rengeteg tépelődése ellenére Charlie szilárdan kitartott az elhatározása mellett. Clara néni, miután belátta, hogy minden győzködés hiábavaló, beleegyezett a dologba; és az egész világ, de különösen Rose iránti megvetéssel átitatott lélekkel készen állt rá, hogy elkísérje a fiát. Szegény Rose-ra nehéz napok köszöntöttek, és ha nem lett volna a bácsikája, még rosszabbul viselte' volna. A doktor bizonyos értelemben védőpajzsként szolgált, amely felfogta Mrs. Clara panaszait, szemrehányásait és haragját, így azok nem törhették össze azt a szívet, amely ellen irányultak.

Nagyon gyorsan teltek a napok. Úgy tűnt, mindenki szeretne túl lenni az elváláson, ezért sietve folytak az előkészületek. A nagy házat legalább egy évre lezárták, becsomagolták a hosszú úthoz nélkülözhetetlen holmikat, és túlestek a búcsúlátogatásokon. Az

általános felfordulás és izgalom miatt Charlie nem tetszeleghetett tovább a visszavonult művész szerepében. Olyan nyugtalanul viselkedett, hogy Rose azon kapta magát, alig várja a *Rádzsa* indulását, amelynek fedélzetén, úgy érezte, a fiú végre biztonságban lesz. A búcsúünnepségek nagyon veszélyesek egy olyan fiatalember számára, aki csak most tanult meg nemet mondani.

„Fél hónap már eltelt baj nélkül. Ha a következő néhány hetet is átvészeljük, nagy kő esik le a szívemről” – gondolta Rose, ahogy egy szeles, esős, február végi reggelen lement a lépcsőn.

Benyitott a dolgozószobába, hogy köszönjön a bácsikájának, és meglepetésében így kiáltott:

– Nahát, Archie! – Majd sóbálvánnyá válva a rémülettől megállt a küszöbön, mivel az unokatestvére sápadt arcáról valami nagy fájdalmat olvasott le.

– Csitt! Ne ijedj meg! Gyere be, mindent elmondok – suttogta a fiú, s letette az üveget, amelyet éppen

akkor vett ki a doktor gyógyszeres szekrényéből.

Rose engedelmeskedett. Érthető volt, hogy csendre intették, hiszen Plenty nénit nagyon kínozta a reumája, és szüksége volt a reggeli szunyókálásra.

– Mi történt? – kérdezte, és megborzongva nézett körül a szobában, mintha arra számítana, hogy ugyanaz fogadja, mint szilveszter éjjel. Archie azonban egyedül volt. A szekrény felé húzta a lányt, nagy nehezen nyugalmat erőltetett magára, és így válaszolt:

– Charlie megsérült! A bácsikánknak több éterre van szüksége, és kötöző gyolcsra. Elmondta, melyik fiókban van, de elfelejtettem. Te szoktál rendet tenni ebben a szobában, kerítsd elő! Gyorsan!

Még be sem fejezhette, Rose máris a fióknál termett, és reszketve keresgélt a kötszerek között.

– Olyan keskenyek! Mindjárt készítek néhányat. Tudsz várni egy kicsit?

Felkapott egy darab vásznat, széles csíkokat hasított belőle, s közben ugyanolyan kapkodva, mint amilyen mozdulatokkal összetekerte a kötöző anyagot, azt kérte:

– Gyorsan mondj el mindent!

– Van egy kis időm, ezekre egyelőre úgy sincs szükség. Senkinek nem akartam szólni a dologról, legkevésbé neked – kezdte Archie, kisimítva a kötözőket az asztalon. Láthatóan meglepődött a lány lélekjelenlétén.

– El tudom viselni, csak siess! Súlyosan megsérült?

– Attól tartok, igen. A bácsikánk legalábbis nagyon gondterheltnek tűnik. Az a szegény fiú úgy szenved, hogy nem tudtam tovább nézni – válaszolta Archie, s még jobban elsápadt; mintha soha életében nem kellett volna ennél szörnyűbb dologról beszámolnia.

– Tudod, tegnap este bement a városba, hogy találkozzon azzal a fickóval, aki meg akarta venni

Brutust…

– Brutus okozta? Tudtam, hogy egyszer baj lesz! – kiáltott Rose, és elejtve a kötszert tördelni kezdte a kezét, mintha előre látná a történet végét.

– Igen. Ha még nem lőtték le, magam fogom megtenni, méghozzá örömmel, mivel mindent megtett, hogy megölje Charlie-t – motyogta a legjobb barát keserű arccal, majd nagyot sóhajtott, elfordította a fejét, s hozzátette: – Nem szabad hibáztatni azt a bestiát, nem tehet róla. Keményen kellett vele bánni, és… – elhallgatott, de Rose biztatta:

– Folytasd! Tudnom kell!

– Charlie összefutott az egyik régi cimborájával. Egy vacsorán vett részt, ahová azért hívták meg, hogy elbúcsúztassák, legalábbis ezt mondták. Nem utasíthatta vissza, de túl nagy kísértésnek bizonyult a számára. Mindenáron egyedül akart hazamenni a viharban, hiába próbálták visszatartani, hiszen nem állt biztosan a lábán. Az új hídon haladt át…, tudod, annál a magas

töltésnél… A szél eloltotta a lámpát…, ő elfelejtette újra meggyújtani…, valami megijesztette Brutust, és lezuhantak.

Archie kapkodva és töredezetten beszélt, de Rose mindent megértett. A fiú utolsó szavainál a kezébe temette az arcát, majd felnyögött, mintha mindent látott volna.

– Idd meg ezt, és nyugodj meg! – mondta a fiú, aki egy pohár vízzel tért vissza a szomszéd szobából. Nagyon szeretett volna már indulni, a lány szenvedésének látványa ugyanis éppolyan szörnyű volt, mint a sebesült fiúé.

Rose ivott, de közben erősen szorította Archie karját, mintha attól félne, hogy otthagyja. Ellentmondást nem tűrő hangon azt mondta:

– Ne hallgass el semmit! Mondj el mindent, legyen bármilyen szörnyű is!

– Nem tudok részleteket – folytatta Archie

engedelmesen. – Clara néni azt hitte, velem van, így senki sem kereste. Csak kora reggel találtak rá. Egy munkás ismerte fel, ő vitte haza. Halottnak hitték. Egy órával ezelőtt eljöttem a bácsikámért. Charlie most magánál van, de nagyon súlyos a sebesülése, és attól tartok, látva, ahogy Mac és a bácsikám egymásra nézett, hogy… Ó! Gondolj bele, Rose! Sebesülten, magatehetetlenül, egész éjszaka egyedül az esőben, és én nem tudtam róla, nem tudtam róla!

Szegény Archie teljesen összeomlott, leroskadt egy székre, és arccal az asztalra borulva zokogott, akár egy kisgyerek. Rose ezelőtt soha nem látott még férfit sírni. Annyira más volt ez, mint egy nő gyengéd bánata, hogy majd meghasadt a szíve. A saját fájdalmát félretéve megpróbálta vigasztalni őt. Odalépett hozzá, felemelte a fejét, és magához húzta – az ilyen pillanatokban a nők mindig erősebbek. Keveset tehetett, de ez a kevés is megvigasztalta Archie-t. A fiú úgy érezte, hogy a sors nagyon mostohán bánik vele, de ezen a baráti keblen elsírhatja a bánatát.

– Phebe elment, és ha most Charlie-t is elveszítem, nem tudom, hogyan fogom elviselni!

– Phebe vissza fog jönni, drágám, és reméljük, nem veszítjük még el Charlie-t. Az ilyen sérülések elsőre mindig súlyosabbnak tűnnek, úgy hallottam. Fel a fejjel, és ne add fel a reményt!

– Rose kereste a vigasztaló szavakat, de alig jutott eszébe valami.

Szavai mégis hatásosnak bizonyultak: Archie férfimód összeszedte magát. Letörölte a könnyeket, amelyeket olyan ritkán hullatott, hogy most alig tudta, mit kezdjen velük. Majd felállt, megrázta magát, végül nagy levegőt vett, mintha a víz alól bukkant volna ki, és azt mondta:

– Most már jól vagyok, köszönöm. Nem tudtam visszatartani a sírást… Szörnyű volt arra ébredni, hogy szegény ilyen állapotban van. Mennem kell… Megvan a kötszer?

– Egy percet várj még! Mondd meg a bácsikámnak, hogy hívjon, ha bármi hasznomat tudja venni! Ó, szegény Clara néni! Hogy viseli?

– Szinte az eszét vesztette. Elvittem hozzá anyát, ő minden tőle telhetőt megtesz érte. Csak a jó ég tudja, mit fog tenni a nénikénk, ha…

– És csakis az ég segíthet neki – tette hozzá Rose, amikor Archie elnyelte a szavakat, amelyeket nem volt képes kiejteni.

– Most fogd ezeket, és üzenj, ha valami változás áll be!

– Te bátor kis teremtés, hát persze hogy üzenek.

Ezzel elment, az esőben cipelve nehéz terhét. Útközben azon álmélkodott, hogy tudott Rose ilyen higgadt maradni, miközben szeretett Hercege talán haldoklik.

Hosszú, sötét nap következett, egyhangúságát semmi

sem törte meg, kivéve az óráról órára érkező híreket, amelyek kevés változásról számoltak be. Rose kíméletesen közölte Plenty nénivel a rossz hírt, és igyekezett tartani a lelket az idős hölgyben. Ő is segítségre szorult, ezért a jó lélek úgy érezte, hogy minden összeomlana nélküle. Alkonyatkor a néni álomba merült, és Rose lement, hogy gyertyákat és tüzet rendeljen a szalonba, valamint teát, amely minden percben készen áll a felszolgálásra. Biztos volt benne, hogy valaki előbb-utóbb megjelenik, és a meleg fogadtatás meg a hívogató kényelem jobbat tesz majd neki, mint a könnyek, a sötétség és az elkeseredés.

Kisvártatva Mac érkezett meg, és amint belépett, így szólt:

– Már jobban van, kuzin.

– Hála Istennek! – kiáltott Rose, összekulcsolva a kezét. Amikor a fiúra fény vetült, meglátta, milyen megviselt, átázott és kimerült, és aggódón így szólt:

– Szegénykém, milyen fáradt vagy! Gyere, helyezd

magad kényelembe!

– Haza igyekszem, hogy egy kicsit felfrissítsem magam, mert egy órán belül vissza kell mennem. Anya felváltott Charlie mellett, így egy kicsit tudnak nélkülözni. A bácsikám viszont nem hajlandó egy tapodtat sem mozdulni.

– Ne menj haza, hiszen ha a nénikém nincs ott, csak magad lennél. Menj be a bácsikánk szobájába, és frissülj fel nálunk. Ha visszajössz, készítek neked egy teát. Hadd tegyem meg! Nem tudok más módon segíteni, és *muszáj* nekem is csinálnom valamit, olyan nyomasztó ez a várakozás.

Az utolsó szavai elárulták, milyen feszült. Mac azonnal elfogadta az ajánlatot; örült, hogy vigaszt nyújthat, és őt is vigasztalják. Mikor visszatért, szinte újjászületve, egy csésze illatos tea várta a tűz mellett az asztalkán. Rose odalépett hozzá, halványan mosolygott, és bőségesen megpermetezte őt kölnivel.

– Nem bírom az éter szagát, szörnyűségeket juttat

eszembe.

– Micsoda furcsa teremtmények a nők! Archie elmondta, milyen hősiesen fogadtad a hírt, most viszont egy kellemetlen szagtól elsápadsz. Nem találok rá magyarázatot – csodálkozott Mac, de közben jámboran tűrte az illatos fürdőt.

– Én sem. De, tudod, egész nap borzasztó dolgok kavarogtak a fejemben, nagyon feszült vagyok. Ne is beszéljünk róla, inkább gyere, és igyál egy kis teát!

– Ez is különös: számotokra a tea csodaszer minden emberi bajra, pedig nincs is benne semmi tápláló. Inkább egy pohár tejet kérek, köszönöm – mondta Mac, egy karosszékbe huppant, és lábát a tűz felé nyújtotta.

Rose tejet vitt neki, és belédiktált valami ételt is. Mac kimerülten behunyta a szemét, a lány pedig odalépett a zongorához, és mivel nem volt ereje az énekléshez, csak játszott, míg a fiú el nem aludt. Ám amikor hatot ütött az óra, Mac egyszeriben talpra

ugrott, és készen állt a távozásra.

– Ezt ő adta nekem. Vidd magaddal, és tegyél egy kicsit a hajára! Szereti az illatát. Annyira szeretnék valahogyan könnyíteni a szenvedésein – mondta a lány, és olyan szomorú arccal csúsztatta Mac zsebébe a kecses kis üveget, hogy a fiúnak eszébe se jutott megmosolyogni ezt a nagyon is női kérést.

– Megmondom neki. Tehetek még érted valamit, kedves rokon? – kérdezte, megfogva a hideg kis kezet, amely olyan buzgón segített neki.

– Csak még annyit: ha bármi hirtelen változást észleltek, ígérd meg, hogy elküldettek értem, nem számít, hány órakor. *Muszáj* elbúcsúznom tőle!

– Én magam jövök érted. De biztos vagyok benne, Rose, hogy ma éjjel nyugodtan alhatsz; és remélem, reggel jó hírekkel érkezem majd.

– Isten áldjon meg érte! Korán gyere, mert minél előbb látni akarom őt! Nagyon jól fogok viselkedni, és

tudom, hogy a látogatásom nem árthat neki.

– Ettől én sem félek. Tudod, az első szavai, amikor már tudott beszélni, ezek voltak: „Kíméletesen közöljétek Rose-zal!” Amikor pedig eljöttem, kitalálta, hová indulok, és megpróbált a régi módon puszit dobni, tudod.

Mac azt hitte, egy kicsit felderíti Rose-t, hogy Charlie első gondolata ő volt. Ám szavai hallatán a lány hirtelen felfogta, hogy talán soha többé nem látja az ismerős mozdulatot. Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Az előző reggel hőse most zokogva a földre roskadt a fiú szeme láttára, és ez megrémítette Macet. A kanapéra vitte a lányt, és vigasztalni próbálta. Amint a keserves sírás egy kissé csillapodott, Rose felnézett, és miközben a könnyek legördültek az arcán, hangját megkeményítve így szólt:

– Hagyd, hogy kisírjam magam! Most erre van szükségem, és jobban fogom érezni magam utána. Menj Charlie-hoz, és mondd meg neki, hogy szívből kívánom:

legyen nyugodt éjszakája!

– Ahogy kívánod. – Ezzel Mac elment, magában továbbra is azon csodálkozva, milyen különös módon keveredik az erő és a gyengeség az asszonyi nemben.

Ez volt Rose életének leghosszabb éjszakája. Ám reggel nagy öröm érte, ugyanis már korán azt az üzenetet kapta, hogy Charlie jobban van, és nemsokára láthatja is őt. A hírre Plenty néni is azonnal felkelt, megfeledkezve a lumbágójáról. Myra néni, aki azért jött, hogy kisopánkodja magát, levette fekete kalapját, mintha arra már nem is lenne szükség. Rose készen állt az indulásra, és hogy végre azt mondhassa Charlie-nak, isten hozott újra, nem pedig, hogy isten veled.

Nagyon hosszúnak tűnt a várakozás, egészen aznap délutánig nem kapott újabb üzenetet. Ekkor azonban megérkezett a nagybátyja. Amikor Rose az arcára pillantott, egész testében reszketni kezdett.

– Magam jöttem el a kislányomért. Azonnal vissza kell mennünk – mondta, ahogy a lány felé sietett,

kalapját a kezében szorongatva.

– Készen állok, uram. – A keze azonban úgy reszketett, hogy alig tudta megkötni kalapján a szalagot, tekintete pedig a doktor arcára szegeződött, telve az iránta érzett gyengéd sajnálattal.

Gyorsan beszálltak a kocsiba. Ahogy elindultak, a férfi nyugodt őszinteséggel, ami sokkal csillapítóbban hat ilyenkor, mint bármilyen együtt érző szó, azt mondta:

– Charlie rosszabbul van. Ettől féltem már akkor is, amikor ma reggel hirtelen megszűnt a fájdalma. Főleg belső sérülései vannak, és ilyen esetben nem lehet pontosan megállapítani az esélyeket. Ragaszkodik hozzá, hogy jobban van, de nemsokára elkezd majd hanyatlani, és attól félek, hogy elveszíti az eszméletét, végül pedig, talán valóban minden szenvedés nélkül, távozik közülünk. Most jött el az ideje, hogy találkozz vele. Ő is ezt követeli, és már semmi nem árthat neki. Tudom, hogy nagyon nehéz most, gyermekem, de támogatnunk kell egymást, hogy elviseljük.

Rose azt akarta mondani, bátorságot erőltetve magára, hogy „igen, bácsikám”, de egyetlen hang sem jött ki a torkán; csak annyit tett, hogy kezét az orvoséba csúsztatta, néma megadással az arcán. A doktor a vállára vonta a lány fejét, és olyan halkan beszélt tovább, hogy ha valaki nem látja, milyen kimerült és megtört az arca, azt hihette volna, hogy érzéketlen.

– Jessie hazament megpihenni, Jane pedig szegény Clara mellett van, aki nagy nehezen elaludt. Elküldettem Steve-ért és a többi fiúért. Később rájuk is sor kerül, de Charlie téged szeretne a legjobban látni, és úgy ítéltem meg, most kell eljönnöd, amikor ideiglenesen erőre kapott. Megmondtam neki, milyen az állapota, de nem hajlandó elhinni nekem. Ha téged is megkérdez, válaszolj őszintén, és próbáld meg felkészíteni rá, hogy fel kell adnia minden reményt.

– Mennyi ideje van még, bácsikám?

– Talán néhány órája. Ez a nyugodt pillanat a tiéd…

használd ki! Amikor már nem tehetünk érte semmit, egymást kell majd vigasztalnunk.

Mac várta őket az előszobában, de Rose alig vette észre. Csak az előtte álló feladatra figyelt, és amikor a bácsikája az ajtóhoz kísérte, halkan így szólt:

– Kérlek, hadd menjek be egyedül.

Archie, aki addig az ágy fölé hajolva állt, átosont egy másik szóbába, mihelyt a lány megjelent. Charlie olyan vidám arccal várta Rose-t, hogy a lány alig hitte el, amit hallott. Könnyedén, szinte vidáman tudta mondani, miközben megfogta Charlie feléje nyúló mindkét kezét:

– Drága Charlie, olyan boldog vagyok, hogy elküldettél értem. Nagyon szerettem volna előbb jönni, de megvártam, amíg kicsit jobban lettél. Tényleg jobban vagy? – tette hozzá, miután alaposabban megnézte, és látta, hogy valami leírhatatlan változás jelent meg azon az arcon, amelyen csak a derűt és a pírt látta meg az imént.

– A bácsikám szerint nem, de azt hiszem, téved, mivel megszűnt minden fájdalmam, és azon kívül, hogy néha furcsán szédülök, semmit sem érzek – válaszolt a fiú halkan, de a régi vidámság nyomaival a hangjában.

– Attól tartok, vélhetőleg nem tudsz majd elhajózni a *Rádzsá*-val, de talán nem fogod bánni a késlekedést, ha cserébe mi ápolunk – mondta szegény Rose, aki megpróbálta fenntartani a társalgást, habár a szíve egyre nehezebbé vált.

– Elmegyek, akkor is, ha visznek! Megtartom az ígéretem, még az életem árán is. Ó, Rose! Tudsz róla? Elmondták neked?

– Hirtelen eszébe jutott, hogy is került ilyen helyzetbe, és arcát a párnába temette.

– Nem szegted meg az ígéreted, mivel nem engedtem, hogy bármit is megígérj. Felejtsd el, beszéljünk inkább arról, amit a jövő tartogathat számodra!

– Mindig olyan nagylelkű és elnéző vagy! – mormolta Charlie, a lány kezét lázban égő arcához szorítva. Majd feltekintve, olyan bűnbánó hangon folytatta, hogy Rose szeme megtelt könnyel:

– Megpróbáltam ellenállni a kísértésnek, megpróbáltam nemet mondani, de olyan szánalmasan gyenge a jellemem, hogy nem voltam rá képes. Biztosan megvetsz ezért. De ne mondj le rólam teljesen, mivel ha életben maradok, igyekszem jobban viselkedni. Elmegyek atyámhoz, és mindent újrakezdek.

Rose megpróbálta visszatartani keserű könnyeit, de azok megállíthatatlanul ömlöttek, mert olyan reményteljes szavakat hallott a fiútól, holott tudta, hogy nincs remény. Arcának néma szenvedése elmondta Charlie-nak, amit a szavak nem tudtak. A fiú egyszeriben megváltozott, megragadta Rose kezét, és azt suttogta:

– Tényleg meg kell halnom, Rose?

A lány válasza csak annyi volt, hogy letérdelt, és

átölelte az unokatestvérét, mint aki vissza akarja tartani a haláltól. Ekkor már Charlie is elhitte, és olyan mozdulatlanul feküdt, hogy Rose rémülten kapta föl a fejét, attól rettegve: bekövetkezett a legszörnyűbb.

Ám Charlie férfiasan viselte a bizonyosságot, ahogy mindig is bátran nézett farkasszemet a veszéllyel, akkor is, ha a bűnös szokásokkal szemben gyakran esendőnek bizonyult. Mereven bámult maga elé, mintha igyekezne megpillantani a másik világot, amely felé tart, száját pedig erősen összeszorította, nehogy egyetlen panaszos szó is kicsússzon rajta. Be akarta bizonyítani, hogy ha már azt nem tudta, hogyan keli élni, azt legalább igen, hogyan kell meghalni. Rose-nak úgy tűnt, egy pillanatra meglátta azt a férfit, aki lehetett volna Charlie-ból, ha belenevelték volna, miként uralkodjon magán. Az első szavak, amelyeket egy hosszú sóhaj kíséretében, újra a lányra nézve kiejtett, megmutatták, hogy átérezte saját bukását, és most töredelmesen be is vallotta azt.

– Talán jobb is így. Jobb, ha eltávozom, mint ha még

több szenvedést okozok neked, és nagyobb szégyenbe keverem magam. Szerettem volna egy kicsit tovább maradni, és jóvátenni mindazt, ami történt. Immár elvesztegetett időnek tűnik, de nem tudom, nem akarom megbánni, Rose. Senki sem veszít vele, ha távozom, és talán már *úgyis* késő, hogy jóvátegyem a múltat.

– Ó, ne mondd ezt! Senki sem töltheti be a helyedet közöttünk… Soha nem felejthetjük el, mennyire szerettünk, és el kell hinned, hogy szívből megbocsátunk, hisz mi is csak így nyerhetünk majdan bűnbocsánatot! – kiáltott Rose, akibe erőt öntött az a sápadt kétségbeesés, amely Charlie arcán jelent meg keserű szavai után.

– Bocsásd meg a mi vétkeinket… Igen, ezt kellene mondanom, Rose, de nem állok készen rá, hisz minden olyan gyorsan történt. Mit tegyek? – suttogta, megragadva a lány kezét, mintha nem lenne más, ami ehhez a világhoz kapcsolja, csak az a teremtés, akit annyira szeretett.

– A bácsikánk majd megmondja…, én nem vagyok elég ehhez… Csak imádkozhatom érted. – Megmozdult, mintha hívni akarná a segítséget, amelyre olyan nagy szükségük volt.

– Ne, ne, ne, még ne! Maradj velem, drága… Olvass nekem valamit a nagyapa egyik régi könyvéből, valami imádságot, amely illik a helyzetemhez. Jobbat fog tenni, mint bármennyi lelkész látogatása.

Rose felvette a tekintélyt parancsoló könyvet, amelyet azért Charlie kapott meg, mert ő viselte a megboldogult nevét. A *Haldoklók imájához* lapozott, majd reszkető hangon felolvasta. A fiú egy-egy vigasztaló szót visszhangként megismételt.

– …a tiszta lelkiismeret tanúsága… állapotának nyomorúsága jobbítsa meg a szívét… a keresztény türelem és kitartás… adj békét a világnak… Ámen.

Egy ideig csend volt, majd Rose, látva, hogy Charlie arca milyen elgyötört, gyengéden megkérdezte:

– Most már behívjam a bácsikánkat?

– Ha akarod. De először…, ne nevess ki, drága…, szeretném a kicsi szívemet. Elvették tőlem… Kérlek, add vissza, és hagyd, hogy mindvégig magamnál tartsam! – A régi szerelemmel a hangjában mondta ezt, amely most erősebb volt, mint valaha, még akkor is, ha csak úgy tudta kimutatni, hogy szorosan magához ölelte a kis csecsebecsét, amelyet Rose talált, majd neki adott: a régi achátszívet a megfakult szalaggal. – Tedd fel rám, és ne hagyd, hogy levegyék! – mondta. Mikor a lány megkérdezte, hogy tehet-e még érte valamit, Charlie felé nyújtotta a karját, s az arcán jól látszott, hogy többet kér.

Rose gyengéden megcsókolta az ajkát és a homlokát. Búcsúzóul mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. Eltántorgott az ajtóig, és amikor visszafordult, hogy utoljára megnézze, Charlie reményteljes lénye még felébredt egy pillanatra, és mintha egy kicsit vidámabban akarna elválni tőle, régi ragyogó mosolyának halvány utánzatával az arcán még

így szólt:

– A holnapi viszontlátásra, Rose!

De jaj, ez a holnap soha nem jött el! Amikor Rose legközelebb látta őt, olyan derűs és nemes arckifejezéssel feküdt, mintha megnyugodott volna, a múlt fájdalmait maga mögött hagyva. Vége szakadt a kísértéseknek, a kétségeknek és a félelmeknek – de a reménynek és a szerelemnek is. Immár semmi sem kavarhatta fel a szívét. A legmélyebb igazság az volt, hogy valóban visszatért Atyjához, hogy újrakezdjen mindent.

XVI. FEJEZET

Jótétemények

A *Rádzsa* késve hajózott ki, és amikor elindult, szegény Mrs. Clara a fedélzetén volt, hiszen már mindent előkészítettek az utazásához. Mindenki úgy vélte, jobb, ha személyesen vigasztalja meg a férjét. Amióta a fia meghalt, úgy tűnt, egyáltalán nem érdekli, mi lesz vele. Így, a barátaival együtt, akik tartották benne a lelket a hosszú út alatt, elhajózott, nehéz szívvel, ám nem teljesen vigasztalanul, mivel tudta, hogy a gyász nagyon jól áll neki, és biztos volt benne, hogy Stephen nem fogja úgy találni, hogy a megpróbáltatások olyan mély nyomot hagytak rajta, mint arra a férje esetleg számított.

Ekkora már semmi sem maradt az egykori vidám házból, csak az üres szobák, a csend, amelyet soha többé nem tör meg a jókedv. Minden befejezetlennek tűnt, akár szegény Charlie élete.

Sokan gyászolták a csinos Herceget, ám mindegyikük érzéseiről nem fogunk beszámolni, egyedül Rose-éiról, hiszen ő érdekel bennünket a legjobban, a többi szereplő mind másodlagos.

Amikor az idő enyhítette a hirtelen veszteség okozta legnagyobb fájdalmat, a lány meglepve tapasztalta, hogy Charlie bűneinek és esendőségének, rövid életének és sajnálatos halálának az emléke szinte elhalványult, mintha egy gondos kéz letörölte volna a tábláról, és csak a bátor, vidám fiút őrizte meg, akit úgy szeretett, nem pedig a csökönyös, szenvedélyes fiatalembert, aki szerelmes volt belé.

Ez nagyon megnyugtatta, és ellapozva azt az utolsó, szomorú lapot, amelyre a fiú neve volt írva, örömmel tért vissza inkább a régi, boldogabb fejezetekhez, és olvasta újra őket. Ezek a fiatal, hős lovagot festették le, mielőtt elesett volna az első csatájában. Az elveszített szerelem keserűsége nem tette tönkre Rose emlékeit, mivel úgy tapasztalta magán, hogy ez a bimbózó érzelem, amely épphogy csak megjelent a szívében,

meghalt Charlie-val együtt, aki immár hidegen és mozdulatlanul feküdt sírjában. Olykor csodálkozott, de egyben örült is, még akkor is, ha néha lelkiismeret-furdalást érzett, amikor felfedezte, milyen könnyen megy tovább az élet a fiú nélkül. Néha szinte úgy érezte, mintha egy tehertől szabadult volna meg, mivel már nem az ő vállára nehezedett a fiú boldogságának gondja. Még nem jött el az ideje, hogy boldoggá és büszkévé tegye a gondolat, hogy egy férfi szívét birtokolja. Addig is élvezte a szabadságot, amelyet, úgy tűnt, visszakapott.

Mivel a legbelső érzései ilyenek voltak, nagyon bosszantotta, amikor úgy tekintettek rá, mint egy összetört szívű lányra, aki elveszítette a szerelmét. Nem tudta volna megmagyarázni az egész világnak, hogy ez nem így történt, így rájuk hagyta. Inkább ama jó cselekedetekkel foglalta el magát, amelyek mindig csak arra vártak, hogy valaki foglalkozzon velük. Mivel az emberszeretetet választotta hivatásául, úgy érezte, éppen ideje, hogy nekilásson a munkának, amelyet oly sokáig elhanyagolt.

A létesítményei nagyszerűek voltak, de nem fejlődtek olyan gyorsan, ahogyan remélte; s mivel tárgyak helyett emberekkel volt dolga, váratlan akadályok mindig felmerültek. A Szegény Hölgyek Otthona, ahogyan a fiúk nevezték Rose két nemrég felújított házát, ígéretesen indult, és jó érzés volt látni a takaros kis szobákat, amelyekben tiszteletre méltó hölgyek szorgoskodtak olyan környezetben és kényelemben, amely megkönnyítette az életüket. Ám nemrég Rose megdöbbenve vette észre, hogy a jó hölgyek olyan ügyekben is rá akartak támaszkodni, amelyekre egyáltalán nem volt felkészülve. Buffum, az ügynöke folyamatosan panaszokkal árasztotta el, új igényeket tolmácsolt, valamint az elégedetlenséget, ha ezeket nem orvosolták azonnal. Számos dolgot elhanyagoltak, a vízcsövek elfagytak, majd kilyukadtak, a csatornák kiöntötték, az udvarok rendetlenek voltak, a bérrel pedig elmaradtak a lakók. A legrosszabb az volt, hogy a kívülállók, ahelyett hogy együtt éreztek volna vele, csupán kinevették, és kijelentették: „mi előre megmondtuk” – ez pedig a lehető leglehangolóbb megjegyzés, még Rose-nál érettebb és tapasztaltabb

emberbarátok esetében is.

Alec bácsi kitartott mellette, és sok bajából kisegítette jó tanácsokkal és alkalmankénti látogatásokkal, amelyek során egyértelművé tette a bérlők számára, hogy ha nem teljesítik a vállalt kötelezettségüket, a bérletük lejár.

– Nem számítottam rá, hogy bármit nyerek ebből, de azt igenis gondoltam, hogy legalább hálásak lesznek – mondta Rose egy alkalommal, amikor egyszerre több panasz is érkezett, és Buffum jelentette, hogy nehézségei vannak a mégoly alacsony bér begyűjtésével.

– Ha csak azért csinálod, hogy bezsebeld a hálájukat, akkor máris bukásra vagy ítélve. De ha azért, mert szeretsz segíteni azoknak, akik rászorulnak, akkor sikered lesz. Ezek a nők a gondjaik ellenére fölfogták, milyen előnyökben részesülnek, és nagyra értékelik ezeket – mondta dr. Alec, miközben hazafelé tartottak az egyik rosszul sikerült látogatásból.

– Akkor a legkevesebb, amit tehetnek, hogy megköszönik. Attól tartok, valóban többet gondoltam a hálára, mint az ezzel járó munkára, de ha ennek nyoma sincs, bele kell nyugodnom, hogy e nélkül kell tovább dolgoznom – válaszolta Rose, aki bizony becsapva érezte magát.

– A szívesség gyakran elidegeníti az embereket, ahelyett, hogy egymáshoz vonzaná őket. Sok barátságot láttam már, amelyet tönkretett az, hogy az egyik lekötelezve érezte magát a másiknak. Nem tudnám ezt megmagyarázni, de így van, és arra a következtetésre jutottam, hogy éppen olyan nehéz jó lélekkel adni, mint elfogadni. Gondolkodj ezen, drágám, amíg megtanulod, hogy jótett helyébe jót ne várj.

– De ismerek olyanokat, akik *igenis* hálásak, és én nekik próbálom szentelni az időmet. Sokféle módon fejezik ki a köszönetüket, és a nekik nyújtott segítség csupa öröm, cseppet sem gond. Gyere be a kórházba, és nézd meg a drága kisbabákat, vagy látogass el az árvaházba, és hozz narancsot Phebe árváinak – *ők* soha

nem panaszkodnak, és nem piszkálnak folyton, az isten tartsa meg őket! – kiáltott Rose, hirtelen felderülve.

Miután eljött Buffumtól, és megpróbálta elrendezni az otthont, a kicsikre fordította minden figyelmét, akik mindig oly szívesen fogadták a legcsekélyebb ajándékot is, és a legőszintébb hálával viszonozták. Sok tennivaló várta, de olyan kedvességgel és jóindulattal végezte a dolgát, hogy mindenkinek beragyogta az életét. Sok kicsi szívnek okozott örömet a szép babákkal, színes képeskönyvekkel, cserepes virágokkal, ruhácskákkal.

Beköszöntött a tavasz, és úgy születtek meg fejében az új tervek, ahogy a pitypangok nyíltak ki a kertben. A szegény kisgyermekek vágytak a szabad levegőre, és mivel a mezők nem jöttek el hozzájuk, Rose vitte ki őket a zöldbe. Kint, az egyik földnyelvnél állt egy régi házikó, amelyet a Campbell család gyakran használt szünidő idején. Abban az évben korán beköszöntött a tavasz, sok szegény asszony el tudott helyezkedni házvezetőnőként, szakácsként vagy ápolónőként. Amikor eljött a meleg és napsütéses május, egy egész

csapat sápadt gyermek szállta meg a mezőt, szaladgált a sziklákon, és játszott a tengerparti fövenyen. Szívderítő látvány volt, és bőségesen kárpótolta azt, aki mindezt elősegítette.

Mindenkit nagyon érdekelt a „Rózsakert”, ahogyan Mac elnevezte, és a helybéli nők folyton kikocsiztak a földnyelvhez, hogy vigyenek valamit a szegény kicsikéknek. Plenty néni mézeskalácsot osztogatott köztük, Jessie néni kötényeket varrt, míg Jane néni „szemmel tartotta” a gondozónőket. Myra néni olyan bőségesen ellátta őket orvosságokkal, hogy hatalmasra nőtt volna a halandóság, ha dr. Alec el nem kobozza őket. Számára ez volt a leggyönyörűbb világ – és ez érthető is, hiszen az ő ötlete volt, csak hagyta, hogy Rose valósítsa meg. Gyakran látogatott el oda, és az érkezését mindig vidám ujjongás és ugrándozás kísérte. A gyerekek mindenhonnan hozzá rohantak, másztak, ugráltak, vagy karban vitték őket, mivel mind szívesen üldögélt a *doktor nagybácsi* térdén – ezen a néven emlegették őt maguk között.

Maga is szinte gyermeknek tűnt közöttük, habár göndör haja már őszbe hajlott. A közös mókázás volt a legjobb orvosság azoknak a gyerekeknek, akik nem tanultak meg játszani. A barátai állandóan azon tréfálkoztak, hogy az agglegény nagybácsinak van köztük a legnagyobb családja, és hogy ő a legháziasabb fivér az életben lévő négy közül. Mac bácsi is férfiasan igyekezett teljesíteni a kötelességét, és folyton azzal bosszantotta Jane nénit, fogadják örökbe a legerősebb fiúkat és a legszebb kislányokat, hogy legyen valaki, aki elszórakoztatja őt, és elfoglaltságot nyújt a feleségének.

Egy alkalommal Jane néni csak egy hajszál híján úszta meg a dolgot, noha a bűnös ezúttal a fia, nem pedig a férje volt. Az asszony ekkor kedvére kiveszekedhette magát, elégtételt véve az addig átélt ijedelmekért is. Ennek a szidásnak azonban, sok addigival ellentétben, meglett az eredménye.

Az egyik szép júniusi napon, ahogy Rose hazafelé ügetett a mezőkről csinos kis pej póniján, egy férfit pillantott meg, aki egy kidőlt fán üldögélt az út mellett. A

férfi csüggedt testtartása vonta magára Rose figyelmét. Ahogy a lány közeledett hozzá, a férfi ránézett, és Rose megtorpant meglepetésében:

– Nahát, Mac! Mit csinálsz te itt?

– Próbálok megoldani egy problémát – válaszolta Mac, zavarodottság és jókedv keverékével az arcán, ami Rose-t mosolyra fakasztotta, egészen addig, míg a fiú következő szavaitól egy szempillantás alatt újra el nem komolyodott: – Megszöktettem egy ifjú hölgyet, és most nem tudom, mihez kezdjek vele. Természetesen hazavittem, ám anya kipenderítette őt a házból, így most kutyaszorítóban vagyok.

– Ez a hölgy csomagja? – kérdezte Rose, ostorával rámutatva egy nagy batyura, miközben átvillant az agyán, hogy ez a fiú talán *tényleg* tett valami hasonló őrültséget.

– Nem, ez maga az ifjú hölgy. – Ezzel felhajtotta a barna kendőt, és Rose egy három év körüli gyereket pillantott meg. Olyan sápadt, sovány és aprócska volt,

hogy egy kis riadt madárfiókára hasonlított, amely az imént pottyant ki a fészekből. Nagy, ijedt szemekkel bámult Rose-ra, míg csontos kis kezével Mac egyik kabátgombjába kapaszkodott.

– Szegény kicsi! Hol bukkantál rá? – kiáltott fel Rose, majd lehajolt, hogy közelebbről megnézze a gyermeket.

– Mindent elmesélek, de a végén, kérlek, adj tanácsot, hogy mit tegyek. A kórházunkban volt egy szegény asszony, aki megsérült, és két nappal ezelőtt meghalt. Nem az én gondomra volt bízva, és csak egyszer-kétszer vittem neki egy kis gyümölcsöt. Nagy, bánatos szeme volt, amellyel szinte kísértett. A halála napján, délelőtt megálltam az ágya mellett egy pillanatra, és akkor megemlítette a nővér, hogy az asszony jó ideje beszélni akar velem, de nem mer. Ekkor megkérdeztem tőle, hogy tehetek-e érte valamit. Habár levegőt is alig kapott a fájdalomtól – szinte félholt volt már –, könyörgött nekem, hogy viseljem gondját a gyermekének. Kiderítettem, hol van a kicsi, és

megígértem, hogy vigyázni fogok rá, mivel úgy tűnt, szegény teremtés nem tud addig nyugodtan távozni, míg ezt a vigaszt meg nem adom neki. Soha nem fogom elfelejteni a tekintetét, miközben a kezét fogtam, és így szóltam hozzá: vigyázni fogok a gyermekére. Megpróbált köszönetet mondani, és nem sokkal később békésen eltávozott. Nos, ma elmentem, és magamhoz vettem ezt a szegény kis árvát. Egy nyomortanyán bukkantam rá; egy vén banya felügyelte, aki bezárta őt, hogy ne legyen láb alatt. Egy sarokban kuporgott, és azt sírdogálta, „Mama, mama!”, olyan hangon, amely egy kőszívet is meglágyított volna. Alaposan ledorongoltam a nőt, és azonnal magammal vittem a kicsit, látván, hogy bánnak ott vele. Éppen ideje volt kimenekíteni onnan. Nézd csak meg!

Mac megfogta a sovány kis kart, és megmutatott Rose-nak egy hatalmas kék foltot, amelynek a látványára Rose kezéből kiesett a kantár, és mindkét kezét a gyerek felé nyújtva, felháborodottan így kiáltott fel:

– Hogy merészelték ezt tenni vele? Add egy kicsit nekem ezt a szegény anyátlan árvát!

Mac Rose karjába tette a csomagot. Amikor a lány ringatni kezdte őt azon a gyengéd, mulattató módon, ahogyan csak a nők képesek – ám ez a ringatás mindig nagyon megnyugtató és hatásos –, a kicsi megérezte, hogy immár biztonságban van. Puha ajkak csókolták az arcát, egy gyengéd kéz cirógatta a haját, és egy szép arc hajolt föléje, gügyögve neki, és becézve őt, akár egykor az édesanyja. Rémült tekintete a lány arcára tévedt, majd ott is maradt, mintha a látvány megnyugtatná őt. Csontos kis karja átölelte Rose nyakát, és a szegény kicsi egy mély sóhaj kíséretében megpihent ott, panaszosan gagyogva: „Mama, mama!” A legkeményebb szívet is meglágyított volna a jelenet.

– Most pedig gyerünk! Ne, Róza, nem te! – mondta az újdonsült dajka az okos kis póninak, aki körülnézett, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e, mielőtt továbbment volna.

– Hazavittem a kicsit anyához, mivel nem tudtam, mi egyebet tehetnék, ám ő a világ minden kincséért sem vállalja el, még egyetlen éjszakára sem. Tudod, nem nagyon szereti a gyerekeket, és apa annyit bosszantotta a védenceiddel, hogy hallani sem akar arról, hogy egy gyerek betegye a lábát hozzánk. Azt mondta, vigyem el a Rózsakertbe. Azt feleltem, hogy az már így is túlzsúfolt, és egy ehhez hasonló kis manónak sem jutna hely. – Akkor vidd a kórházba! – mondta ő.

– De hiszen nem beteg a kicsi, anyám! – így én. – Árvaház! – mondta ő. – Nem árva. Van apja, csakhogy nem tudja gondját viselni – mondtam én. – Vidd el őt a lelencházba, vagy Mrs. Gardenerhez, vagy valakihez, aki ilyesmivel foglalkozik, mivel én nem tűröm meg ezt a nyomorultat a házamban. Beteg, koszos és zajos. Vidd el, és kérdezd meg Rose-t, hogy mit kezdj vele! – így űzött el az én szívtelen anyám. Aztán amikor a vállamra vettem a kicsit, némiképp megenyhült. Adott egy kendőt, hogy abba csavarjam bele, bőségesen csomagolt neki ételt, és pénzt is adott, hogy ki tudjam fizetni az ellátását valami jó helyen. Amelyik kutya ugat,

az nem harap, tudod.

– Te pedig itt ücsörögve próbáltad kitalálni, hol ez a jó hely? – kérdezte Rose, s helyeslő tekintettel nézett rá, miközben a pónija fényes szőrű nyakát paskolta.

– Pontosan. Nem akartalak ezzel zaklatni, mivel a te házad már így is teli van. Én viszont nem ismerek egyetlen olyan jó lelket sem, aki a gondjaiba venné ezt a kis rongyost. Semmi sincs, ami mellette szólna, láthatod: nem szép, gyengécske, félénk, akár egy kisegér – gondolom, csak a nyűg volna vele. Ám rendkívül nagy szüksége lenne gondos ápolásra, hogy egy kicsit összeszedje magát, már amennyire meg tudom ítélni.

Rose kinyitotta a száját, mintha valamit mondani akarna, ám azonnal be is csukta, és egy percig a póni fülei között bámult előre, mint aki kényszeríti magát, hogy kétszer is gondolja meg, mielőtt megszólalna. Mac a szeme sarkából figyelte őt, közben elgondolkodva igazgatta a sálat a kicsi lábak körül, majd így szólt:

– Ezt a jótéteményt senki sem akarja magára vállalni,

ám én úgy érzem, hogy az anyának tett ígéretem többre kötelez, mint hogy egyszerűen csak rábízzam a kicsit egy elfoglalt jóasszony vagy egy nemtörődöm dajka gondjaira valamelyik túlzsúfolt intézményünkben. Olyan törékeny teremtés, hogy talán nem is kellene már sokáig vesződni vele. Szeretnék neki legalább egy kis kényelmet biztosítani, ha már szeretetet nem tudok, mielőtt újra találkozna a mamájával.

– Vezesd Rózát! Hazaviszem ezt a gyereket, és ha a bácsikám is beleegyezik, örökbe fogadom. Hadd legyen boldog a kicsike! – kiáltott Rose, azzal a hirtelen felindulással, amelytől mindig nagyon megszépült. Magához szorítva a szegény kisbabát olyan volt, akár egy újkori Britomart.[3]

Ahogy a lassan lépkedő pónit vezette a kihalt úton, az jutott Mac eszébe, hogy úgy festenek, akár egy család az egyiptomi kivonuláskor, de tapintatos fiatalember lévén ezt nem említette. Csak felpillantott néha a mellette haladó alakokra. Rose levette a kalapját, hogy azzal védje a kicsi arcát a napsütéstől. A

haja aranyszínben ragyogott, ahogy a nyeregben előtte fekvő kis teremtés fölé hajolt, olyan elgondolkodó arckifejezéssel, amilyet Correggio fiatal Madonnáinak arcán lehet látni.

Senki más nem láthatta e csodás összképet, amelyet Mac soha nem feledett el. Immár tisztelet is keveredett az unokatestvére iránt mindig érzett szeretetébe.

– Hogy hívják a kicsit? – kérdezte Rose hirtelen, megtörve a csendet, amelyben addig csak a paták dobogását, az ágak suhogását és a vidám madárcsicsergést lehetett hallani.

– Fogalmam sincs – válaszolt Mac, aki ekkor jött rá, hogy csöbörből vödörbe esett.

– Nem kérdezted meg?

– Nem. Az anyja kicsimnek hívta, a vén banya pedig kölyöknek. Ennyit a keresztnevéről. A családi neve Kennedy. Úgy nevezed el, ahogy akarod.

– Akkor Dulcineának fogom hívni, mivel te voltál a hős lovagja, és Dulce-nak fogjuk becézni. Nagyon édes becenév, azt hiszem – szólt vidáman Rose, akit mulattatott az ötlet.

Don Quijoténak is tetszett a dolog, és megesküdött, hogy az élete árán is megvédi hölgyét. Ott helyben meg is kezdte szolgálatát – egy csokor boglárkát adva a kicsiny kezekbe, amivel hetek óta az első mosolyt csalta a kislány arcára.

Mikor hazaértek, Plenty néni a szokásos szívélyességével fogadta a kis vendéget, és amikor megismerte a történetét, olyan érdeklődést mutatott a gyermek iránt, amilyet Rose csak kívánhatott. Öröm volt nézni a lelkesedést, amellyel a gyermek körül sürgött-forgott, a nagyanyai ösztön ugyanis mindig is nagyon erős volt az idős hölgyben, és az utóbbi időben szépen ki is fejlődött.

Alig fél órával azután, hogy felvitték a kicsit az emeletre, már vissza is tért, Rose karján, megmosdatva,

megfésülve, egy olyan rózsaszín ruhában, amely túl nagy volt rá, és egy kötényben, amely viszont túl kicsi. A harisnyája kifogástalan volt, de nem volt cipője. A sérült karja be volt kötözve, a másikon pedig egy orsó függött cérnán, játékszer gyanánt. Kicsi arcán még lemondás ült, félénk szeméből azonban már eltűnt a rémület, és elgyötört kis szíve láthatóan megvigasztalódott kissé.

– Tessék. Hogy tetszik most a te Dulce-od? – kérdezte Rose, amikor feltűzött ruhában belépett, büszkén mutatva munkája eredményét, kezében egy tejestálkát és kenyeret tartva. Mac letérdelt, megfogta a húzódozó kislány kezét, olyan odaadóan csókolta meg a kicsiny kacsot, ahogyan azt valaha a jó Alonso Quijana tehette hercegnőjével. Közben vidáman idézett egy részletet a halhatatlan történetből: „Nagytiszteletű és kegyes úrhölgy, halálomig rendelkezz velem, a Búsképű lovaggal.”

A kicsinek azonban nem volt kedve ehhez a játékhoz; kezét elhúzva a tálkára mutatott, és így szólt:

– Papit akajok.

Rose leült, és megetette a hercegnőt. Don mellettük állt, és nagy megelégedettséggel szemlélte a jelenetet.

– Milyen csinos lett így! Netán úgy véled, hogy a cipő egészségtelen? – kérdezte, érdeklődéssel vizsgálva a harisnyát.

– Nem, csak meg kell száradni a cipőjének. Biztosan beengedted őt a sárba.

– Csak egy percre tettem le, amikor sírt, de máris beleugrott egy pocsolyába, akár egy kiskacsa. Majd veszek neki újat. Meg ruhákat is. Hová menjek, mit kérjek, és mennyit hozzak? – kérdezte, s előkapta a jegyzetfüzetét, szeretetre méltó buzgalommal, ám szörnyen tájékozatlanul.

– Majd én gondoskodom ruháról. A védenceim számára mindig vannak nálam holmik, hamar felruházzuk majd Dulce-ot. Érdeklődhetnél az apa után, ha tenni akarsz valamit, mivel nem akarom, hogy

elvigyék tőlem, ha már megkedveltem. Mit tudsz róla?

– Csak annyit, hogy huszonegy évre börtönbe zárták. Nem valószínű, hogy a nyakadra fog járni.

– Milyen szörnyű! Igazán, néha azt gondolom, Phebe jobban járt, hogy nem ismerte a szüleit. Most mennem kell dolgozni. Igyekezni fogok jó embert faragni egy elítélt kislányából, hogy lemoshassa magáról a nevéhez tapadt szégyenfoltot, ha már az apja csak ennyit adhatott neki.

– A bácsikám segít, ha szükséged van tanácsra. Az első próbálkozásod nagy sikerrel járt, így azt hiszem, nem sok támogatásra lesz szükséged – mondta Mac, aki vagy hatodszor vette fel a kicsi orsóját.

– Igen, tanácsot fogok kérni, mivel ez nagy felelősség, és én komolyan akarom venni – válaszolt Rose megfontoltan, habár a kétértelmű bók nagy örömet okozott neki.

– Phebe nagyszerű lánnyá cseperedett, te viszont

még nagyon fiatal voltál, mikor őt a szárnyaid alá vetted.

– Tényleg az voltam! Ez nagyon biztató. A drága, milyen megdöbbent képet vágott, amikor felajánlottam, hogy örökbe fogadom! Mindenre jól emlékszem: a bácsikám nem sokkal azelőtt érkezett haza, és én teljesen megrészegültem a ládányi ajándéktól. Phebehez rohantam, aki evőeszközöket tisztogatott. Nem is hittem volna, hogy a gyerekes gesztusom ilyen jól sül el! – Rose elégedett mosollyal merengett, miközben a kicsi lány a morzsákat csipegette a tálkából fürge ujjacskáival.

Valóban jól sült el, mivel hat hónap elteltével Phebenek nemcsak stabil helye volt a kórusban, hanem jó néhány tanítványa is, és remek ajánlatai a következő téli szezonra.

– Fogadd el egy szegény ifjú áldását, akit szerencsés léptei a küszöbödre vezettek, és engedd, hogy segítsek, amiben csak tudok. Ég veled, Dulcineám! – szavalta Mac, és búcsúzóul megcirógatta a kislány selymes

haját. Végül elment, hogy beszámoljon a sikeréről édesanyjának, aki látszólagos nyersessége ellenére már azon töprengett, hogyan barátkozhatna meg mégis a nemkívánatos csöppséggel.

XVII. FEJEZET

Szénaboglyák között

Alec bácsi nem ellenezte a baba befogadását. Amikor utánajártak, hogy senki nem támaszt igényt a gyermekre, megengedte Rose-nak, hogy megtartsa, legalábbis egy időre. Így a kis Dulce – akit minden szükséges dologgal elláttak, még egy új névvel is – a család tagjává vált. Lassan cseperedni kezdett. Nem volt csinos, és nem vált belőle életvidám, vonzó kisgyermek, hiszen a szenvedésbe született bele, és nyomorúságban töltötte első éveit. Sápadt, félénk kis teremtés volt, aki folyton visszahúzódott egy sarokba, ahonnan szégyenlősen kukucskált ki, mintha engedélyt kérne arra, hogy éljen. Amikor valami játékszert adtak neki, ijedt meglepetéssel fogadta, ami nagyon megindító volt.

Rose gyorsan belopta magát a szívébe. De hamarosan szinte azt kívánta, bárcsak ne így történt

volna, mivel a kicsi szüntelenül rajta csüngött, ami néha már terhes volt. Már nem a mamája után nyafogott, hanem „Jose nénit” hívta, ha egy időre távol volt tőle. Mindent egybevéve azonban nagy örömet okozott a kis árva gondozása, aki rohamosan fejlődött, és nagyon sokat tanult, Rose pedig felelősséget érzett valaki iránt, ami kissé lekötötte szokásos lelkesedését.

Kitty Van, aki mindenben utánozni próbálta Rose-t, azonnal kedvet kapott arra, hogy hasonlóan cselekedjen – családja nagy derültségére és egyben mérgére. Miután kiválasztotta a legszemrevalóbb, legélénkebb gyermeket a menhelyen, egy hét próbaidőre hazavitte őt. „Valóságos kis angyal” – jelentette ki az első napon, ám még a hét letelte előtt megváltozott a véleménye, és a kicsi máris *enfant terrible*[4]lett a szemében. A kis mintagyerek ugyanis nappal rosszalkodott, éjszaka ordított, feje tetejére állította a házat, és folyamatos rettegésben tartotta gondozóit a kis híján megúszott baleseteivel, így szombat reggel a szegény, kimerült Kitty visszavitte az angyalkát; nagyon megköszönte, és elhatározta, hogy

vár egy kicsit, amíg több tapasztalatot szerez a gyereknevelés terén.

Ahogy közeledett a melegebb idő, Rose kijelentette, hogy Dulce-nak hegyi levegőre van szüksége. Minden adódó alkalommal kötelességtudóan szajkózta a bácsikája bevált receptjeit. Emlékezett, hogy neki milyen jót tett annak idején a Kényelmes kuckó, és elhatározta, hogy kipróbálja a védencén is. Jessie néni és Jamie is vele tartottak. Atkinson mama ugyanolyan szívélyesen fogadta őket, mint valaha. Csinos leányai mind férjhez mentek már, és elhagyták a házat, ám egy jól megtermett leányzó foglalta el a helyüket. Jószerivel semmi nem változott, kivéve, hogy az idősebbek feje őszebb lett, a fiatalabbak pedig nagyra nőttek.

Jamie azonnal összebarátkozott a környékbeli fiúkkal, és szívvel-lélekkel átadta magát a horgászat örömeinek, amelyben bizony több sikert érdemelt volna. Jessie néni olvasással kapcsolódott ki, amelyre otthon ritkán volt ideje, és boldogan heverészett a függőágyban naphosszat, mivel itt nem voltak stoppolni

való zoknik, felvarrni való gombok és más háziasszonyi nyűgök, amelyektől odahaza nem tudott szabadulni.

Rose úgy járkált fel-alá Dulce-szal, akár egy tyúkanyó az ő különösen csenevész kiscsirkéjével. Nagyon szerette volna, ha beválik ez a gyógymód. Minden nap nagyobb megelégedéssel szemlélte kis védence fejlődését. Dr. Alec is velük töltött néhány napot, és kijelentette, hogy a gyermek állapota igazán kielégítő. Ám a nyaralás fénypontja Phebe váratlan felbukkanása volt.

Két tanítványa meghívta őt egy hegyi túrára; onnan, egyenesen a szállodából szökött meg egy kis időre, hogy meglepje kis úrnőjét. Olyan boldognak és elégedettnek látszott, hogy Rose-nak nem volt oka nyugtalankodni miatta.

Három csodálatos napot töltöttek el együtt, barangolva a környéken, nagyokat beszélgetve, ahogy azt a fiatal lányok szokták, ha hosszú ideig nem látták egymást. Szinte úgy élvezték egymás társaságát, akár

egy szerelmespár. Mintha csak érezte volna, hogy csupán ő hiányzik a tökéletes boldogsághoz, egy szerencsés véletlen folytán Archie is megjelent vasárnap, így Phebe is megkapta a maga meglepetését. Jessie néni és a távírász olyannyira titokban tartotta a váratlan látogatást, hogy a többiek még azt sem vették észre, milyen gyakorlati intézkedések előzték meg az örömteli eseményt.

Így alakult, hogy Rose tanúja volt egy nagyon szép, idilli szerelmi jelenetnek, és még jóval azután is, hogy Phebe az egyik irányba, Archie a másikba távozott, szerelmes szavaik szinte ott visszhangoztak a levegőben. Alakjuk kísértett a fenyőerdőben, és még a nagy kávéskanna is romantikus varázst kapott, mivel a szerelmesek fölötte váltottak gyengéd pillantásokat, midőn kávét töltöttek egymásnak az utolsó reggelen.

Rose ezeket az emlékeket izgalmasabbnak találta, mint bármelyik regényt, amelyet olvasott. Gyakran fűszerezte hosszú vakációját azzal, hogy nagyszerű terveket szőtt Phebe jövőjéről, miközben kis

védencével a karján sétálgatott a gyönyörű júniusi napsütésben.

Az egyik ilyen tökéletesnek ígérkező napon egy öreg almafa alatt üldögélt a ház mögötti lankán, ahol egykor játszottak. Látta az előtte elterülő mezőket, ahol aratók szorgoskodtak. A bal oldalon egy folyó látszott, amelyet zöldellő szilfák szegélyeztek. Jobb felől a lila hegyek emelkedtek, nyugalmat és derűt árasztva. Felettük a nyár közepi nap ragyogott, minden köré glóriát vonva.

A kis Dulce, miután belefáradt a játékba, mély álomba merült a kis kuckóban, amelyet Rose készített neki az egyik közeli szénakazalban, Rose pedig a göcsörtös, vén fának támaszkodott álmodozva. Kézimunkája a lábánál hevert. Teljesen belemerült a boldog képzelődésbe, arca gyönyörű és sugárzó volt, és észre sem vette a vonatot, amely a völgyben haladt el, fehér füstfelhőt hagyva maga után. A kerekek csattogása elnyomta a közeledő léptek zaját, ezért nem fordult meg, hanem szemei a távoli hegyekre

szegeződtek, amíg egy napbarnított, mosolygó fiatal arc meg nem jelent előtte. Ijedten, de örömmel kiáltott fel:

– Nocsak, Mac! Te meg honnan csöppentél ide?

– A Washington-hegy tetejéről. Hogy vagy?

– Soha jobban. Nem jössz be velem? Fáradt lehetsz egy ekkora zuhanás után.

– Köszönöm, nem. Összefutottam az idős hölggyel. Elmondta, hogy Jessie néni és a fiú lement a városba, és hogy te a régi helyünkön vagy. Rögtön idejöttem, és le is telepedek melléd, ha nincs ellenedre – válaszolta Mac, levette hátizsákját, és magához húzott egy szénabálát, szék gyanánt.

Rose elfoglalta az iménti ülőhelyét, és nagy megelégedettséggel mérte végig unokafivérét, majd így szólt:

– Ez a harmadik kellemes meglepetés az ittlétünk alatt. Először a bácsikám ugrott be hozzánk, majd

Phebe, most pedig te. Kellemes volt a kirándulás? A bácsikám mondta, hogy túrázni mentél.

– Nagyon jó volt! Úgy érzem, mintha a mennyországban jártam volna, vagy legalábbis a közelében, majd három hétig, és úgy gondoltam, azzal teszem kellemesebbé a földre szállásomat, hogy hazafelé benézek ide.

– Úgy tűnik, jót tett neked a mennyország. Alaposan lebarnultál, és olyan friss és vidám vagy, hogy soha nem jöttem volna rá, hogy egy magas hegyről ereszkedtél le – mondta Rose, és megpróbált rájönni, hogy Mac mitől fest olyan jól kék flanelkabátja és poros cipője ellenére. Valami természetes frissesség áradt belőle, ahogy ott ült. Sugárzott belőle az erő, amelyet a hegyek öntöttek belé, valamint az egészséges, tiszta levegő, a napfény és a hegy tetejéről nyíló páratlan kilátás.

– Szeretek a hegyekben barangolni. Megmártóztam a folyóban, ahogy erre jöttem, és egy olyasféle helyen pihentem meg, mint ahol Milton Sabrinája élhetett –

mondta a fiú, miközben hátrarázta nedves haját, és megigazította a gomblyukába tűzött somvirágot.

– Úgy nézel ki, mintha otthon találtad volna a nimfát – mondta Rose, tudván, mennyire szereti a fiú a *Comust*.[5]

– *Itt* találtam meg őt – felelte Mac, és meghajolt.

– Köszönöm a bókot, és cserébe én is mondok egyet. Minden nap jobban hasonlítasz Alec bácsihoz. Épp azon gondolkodtam, hogy ezentúl ifjabb Alecnek foglak hívni.

– A nagy Alec nem köszönné ezt meg neked – mondta Mac, aki nem örült annyira a lány szavainak, mint azt várni lehetett volna.

– Pedig tényleg nagyon hasonlítasz rá, kivéve a homlokodat. Az övé széles, és jóakarat sugárzik róla, a tiéd magas és boltozatos. Tudod, ha nem lenne szakállad, és a hajad hosszabb volna, azt hiszem, úgy néznél ki, mint maga Milton – tette hozzá Rose, aki

biztos volt benne, hogy ezzel örömet szerez.

Ez valóban tetszett Macnek. Hátradőlt a szénában, és olyan hangosan kacagott, hogy elriasztotta a közeli falon lévő mókust, és felébresztette Dulce-ot.

– Te hálátlan fiú! Hát semmivel sem lehet a kedvedben járni? Mikor azt mondom, hasonlítasz az általam ismert legjobb emberre, csak a válladat vonogatod; amikor pedig a nagy költőhöz hasonlítalak, kinevetsz. Attól tartok, nagyon beképzelt vagy, Mac. – De Rose is elnevette magát – Mac jókedve ragályos volt.

– Ha az vagyok, a te hibád. Bármit is teszek, soha nem leszek hasonlatos Miltonhoz, hacsak egy nap meg nem vakulok – mondta, a gondolattól kijózanodva.

– Egyszer azt mondtad, egy emberből bármi lehet, ha nagyon akarja. Akkor miért ne válhatna belőled költő? – kérdezte Rose, akinek tetszett, hogy a saját szavaival vághat vissza, ahogy a fiú is gyakran megtette vele.

– Azt hittem, orvosnak kell lennem.

– Mindkettő lehet belőled. Voltak már a világon költő orvosok, tudod jól.

– Szeretnéd, ha belőlem is az lenne? – kérdezte Mac, és olyan komolyan nézett rá, mintha valóban szívesen kipróbálná.

– Nem. Jobb lenne, ha vagy egyik, vagy másik lennél. Nem izgat, melyik, csak hogy híressé kell válnod, bármelyiket is választod. Vérmes reményeket táplálok veled kapcsolatban, mivel meggyőződésem, hogy zseni vagy. Úgy vélem, hogy ez már kezd is kiütközni, és nagyon kíváncsi vagyok rá, mi fog kisülni belőle.

Mac szeme ragyogott, miközben hallgatta a lányt, ám mielőtt bármit is mondhatott volna, egy kis hangocska szólalt meg:

– Jose néni! – A fiú megfordult, és meglátta Dulce-ot, aki felült a fészkében, és tágra nyílt szemekkel

bámulta az előtte levő széles, kék hátat.

– Hát nem ismered meg a lovagodat? – kérdezte, gyengéden a kislány felé nyújtva a kezét, mivel úgy tűnt, a kicsi nem tudja eldönteni, féljen-e tőle, vagy sem.

– Ő „Mat”! – mondta Rose. Ez az ismerős név egyszeriben megnyugtatta a kicsit, aki előrehajolt, és régi ismerősként csókolta meg Macet.

– Jut eszembe, hoztam néhány játékot neki, és rögtön meg is kapja mindet, cserébe a pusziért. Nem számítottam rá, hogy ilyen szívélyes fogadtatásban részesít ez a félénk kisegér – mondta Mac hálás hangon, hiszen tudta, hogy Dulce elég szűkmarkúan osztogatja a kegyeit.

– Megismert téged. Tudod, állandóan magammal hordom a családi fotóalbumot, és amikor a képedhez ér, mindig megpuszilja. Nem akarom, hogy megfeledkezzen élete első barátjáról – magyarázta Rose, aki nagyon elégedett volt a növendékével.

– Az első, de nem a legjobb! – válaszolta Mac, aki a hátizsákjában kotorászott az ígért játékok után, majd kipakolta a szénára a boldog Dulce elé.

Nem képeskönyvek voltak, nem is cukorkák, hanem erdei bogyók fűszálakra fűzve, makkok és formás kis tobozok, csillámos kövek, színes madártollak, valamint mohából készült fészkek, amelyekben fehér kavicsok voltak a tojások.

Az erős és szerető anyatermészet tudja jól, mit szeretnek a gyerekek, és rengeteg hasonló játékot készít nekik. Csak legyen, aki megtalálja. Ezeket a játékszereket kitörő örömmel fogadták. A két fiatal hagyta, hogy a kicsi lány a maga csendes módján élvezze azokat. Mac elkezdte visszagyömöszölni a kirámolt holmikat a hátizsákjába. Két vagy három könyv hevert Rose mellett. Felvette az egyiket, amelybe egy összefirkált papírlap volt könyvjelzőként belecsúsztatva.

– Keats? Nem gondoltam volna, hogy leereszkedsz

a modern szerzőkhöz is – mondta a lány, s elvette a papirost, hogy belepillantson a kötet szövegébe.

Mac felnézett, kikapta a könyvet a lány kezéből, és kirázott belőle még néhány jegyzetet. Majd furcsa, szégyenlős kifejezéssel az arcán a zsebébe gyűrte a cetliket, visszaadta a kötetet, és így szólt:

– Bocsánat, de teli volt mindenféle szeméttel. Ó, igen! Nagyon szeretem Keatset. Nem ismered?

– Valamikor sokat olvastam tőle, de egyszer a bácsikám úgy talált rám, hogy sírtam az *Isabella* fölött, és azt tanácsolta, egy ideig olvassak kevesebb verset, különben túlságosan szentimentálissá válok – válaszolta Rose a könyvet lapozgatva, anélkül hogy egyetlen sort is olvasott volna belőle, mert egy új gondolatot forgatott a fejében.

– Szerintem Keats *Szent Ágnes-estéje* a világ leggyönyörűbb szerelmi története – mondta Mac lelkesen.

– Olvasd fel nekem! Kedvem támadt verset hallgatni; és te jól fogod előadni, ha annyira szereted – mondta Rose, ártatlan arccal nyújtva át neki a könyvet.

– Mit sem szeretnék jobban, de elég hosszú.

– Ha elfáradok, majd szólok, hogy hagyd abba. A kicsi nem fog zavarni; legalább egy órára elfoglalja majd magát ezekkel a szép holmikkal.

Mac leheveredett a fűre, mintha neki is tetszene az ötlet, majd kezébe támasztotta az állát, és teljes átéléssel olvasta fel a románcot. Rose figyelmesen nézte őt, és látta, hogy derül fel az arca, amikor valami eredeti képhez, szép leíráshoz vagy jól eltalált hasonlathoz ért; hallotta, milyen dallamossá válik a vers az ajkain; és a csodálatnál valami többet olvasott ki a szeméből, midőn a fiú olykor-olykor felpillantott, hogy lássa, vajon a lány is úgy élvezi-e, mint ő.

Nem lehetett nem élvezni, mivel a költő tolla festett is, nemcsak írt, és a kedves kis románc szinte megelevenedett előtte. Ám nem John Keats járt a lány

fejében, ahogy hallgatta a verset. Arra gondolt, hogy az unokatestvére rokonlélek a költővel, és arra született, hogy hasonló muzsikát alkosson, és hasonló szépséget hagyjon maga után. Egyáltalán nem tűnt elképzelhetetlennek, hogy miután a fiú túljut a csúf hernyóléten, begubózik, és végül megjelenik egy csodálatos pillangó képében, amely mindnyájuknak gyönyörűséget okoz majd. Annyira beleélte magát ebbe, hogy meg sem köszönte a felolvasást, miután a történet véget ért, hanem a fiú felé hajolva megkérdezte olyan hangon, hogy a másik úgy nézett rá, mintha a felhőkből pottyant volna le:

– Mac, szoktál verseket írni?

– Soha.

– Hát az mi volt, amit Phebe énekelt a kórussal?

– Az semmi sem volt, amíg nem szerzett zenét hozzá. De megígérte, hogy nem mondja el senkinek.

– Nem is mondta el. Csak gyanítottam, most pedig

már tudom – nevetett Rose, amiért így megfogta őt.

Mac nagy zavarában elhajította a Keats-könyvet, és könyökére támaszkodva megpróbálta elrejteni az arcát, amely olyannyira elvörösödött, akár egy szégyenlős bakfisé, akit a szerelmével ugratnak.

– Nem kell ilyen bűntudatos képet vágnod. Nem bűn verseket írni – mondta Rose, akit mulattatott a fiú zavara.

– Azt a vacakot versnek nevezni, az a bűn – motyogta Mac komoran.

– Nagyobb bűn füllenteni, és azt mondani, hogy még soha nem írtál.

– Ha annyit olvas az ember, mint én, akkor óhatatlanul is ilyeneken jár az esze. Minden fickó firkál néhány sort, ha unatkozik vagy szerelmes, mint tudod – mondta Mac bűntudatosan.

Rose sehogy sem értette a fiún végbement változást,

amíg az utolsó szavai nem sugalltak egy lehetséges magyarázatot, amelyről Rose tapasztalatból tudta, hogy ihletet ad a fiatalembereknek. Ismét közelebb hajolt, és komoly hangon kérdezte, habár szemei csillogtak a vidámságtól:

– Mac, csak nem vagy szerelmes?

– Hát úgy nézek én ki? – Olyan sértett és méltatlankodó arccal ült fel, hogy a lány azonnal bocsánatot kért, mivel valóban nem tűnt egy hősszerelmesnek szalmaszálakkal a hajában, ugrándozó szöcskékkel a hátán és hosszú lábát a fától a szénabáláig kinyújtva.

– Nem, nem úgy nézel ki, és esedezem a bocsánatodért, hogy alaptalanul meggyanúsítottalak. Csupán azért fordult meg ez a fejemben, mert észrevettem, hogy az utóbbi időben igencsak emelkedett hangulatban vagy, és ha ez nem a költészet miatt van, akkor csak erre az eshetőségre gondolhattam.

– Mindössze a jó társaságnak köszönhető, amely az utóbbi időben körülvett. Nem lehet egy hetet Thoreau-val eltölteni anélkül, hogy ne érezd magad jobban utána. Örülök, hogy ez látszik rajtam, mivel abban a küzdelemben, amelynek élet a neve, egyetlen óra is nagy segítséget jelent egy ilyen józan, egyszerű és bölcs lélekkel – mondta Mac, s elővett egy igen viseltes könyvet a zsebéből, olyan mozdulattal, mintha egy kedves, tiszteletre méltó barátját mutatná be.

– Olvastam belőle részleteket magam is, és nagyon tetszettek. Olyan eredetiek, frissek és néha különösek – mondta Rose, aki mosolyogva vette észre, milyen egyértelmű jeleket hagyott a természet a lapokon, amelyeket Mac buzgón forgatott. Az egyik esőáztatta volt, a másikon egy erdei gyümölcs hagyott foltot, a harmadik sarkát egy egérke vagy mókus rágta meg, a borító pedig kifakult a napsütéstől, amely talán a benne lévő gondolatokat világította meg.

– Itt van egy neked való idézet: „Inkább ülnék egy úritökre, és tudnám azt a magaménak, mint hogy egy

bársonypárnán osztozzak a tömeggel. Inkább utaznék ökrösszekéren egy földúton a friss levegőn, mint hogy egyenesen a mennybe menjek egy kirándulóvonat első osztályú kocsijában, és malériát lélegezzek be az úton.” – Én már mindkettőt kipróbáltam, és teljesen egyetértek vele – kacagott Mac, és átböngészve egy másik oldalt, további részletekre hívta fel Rose figyelmét. – „Előbb a legjobb könyveket olvasd el, hiszen nem biztos, hogy elég időd lesz mindet végigolvasni!” „Nem sokat lehet tanulni a tudós könyvekből, annál inkább az őszinte, emberi könyvekből: a nyílt, becsületes életrajzokból.” „Legalább adjatok kezembe épkézláb könyveket! A költő legyen olyan életerős, mint a juharfa, annyi nedvvel, hogy a saját erejét is fenn tudja tartani, azon kívül, amelyet a résein kifolyat; ne pedig olyan, mint az inda, amelyet tavasszal megmetszenek, tehát nem hoz gyümölcsöt, hanem elvérzik abbéli igyekezetében, hogy begyógyítsa saját sebeit.”

– Ez inkább hozzád illik – mondta Rose, s még mindig az új gyanúja foglalkoztatta, amely nagyon tetszett neki, már csak a valószerűtlensége miatt is.

Mac egy futó pillantást vetett rá, majd becsapta a könyvet, és sietve hozzátette, bár a szeme közben huncutul csillogott, és az ajkán cinkos mosoly látszott:

– Majd meglátjuk, és senkinek sem kell ebbe beleavatkoznia, mivel, az én Thoreau-m szerint:

Amit ráhagyunk Istenre, azt majd ő elintézi

És áldást szór ránk:

A munkánknak a sajátunknak kell lenni,

Isten hagyja, hogy magunk csináljuk.

Rose csendben üldögélt, mintha tudta volna, hogy

neki is szól ez a költői szemrehányás.

– Jól van, eléggé beolvastál már nekem. Most rajtam a sor, hogy kifaggassalak, *te* miért vagy ilyen emelkedett hangulatban, ahogy fogalmaztál. Mivel foglalkoztál az utóbbi időben, amitől teljesen úgy nézel ki, mint a névadó virágod, ezerszer inkább, mint valaha? – kérdezte Mac, aki a saját fegyverét fordította a lány ellen ezzel a hirtelen kérdéssel.

– Semmi különöset, azonkívül, hogy éltem. Csak üldögélek itt, nap nap után, és olyan boldoggá tesznek az apró-cseprő dolgok, mint Dulce-ot. Néha úgy érzem, mintha nem is lennék idősebb nála – felelte Rose, aki érezte, hogy valami kellemes változás ment végbe benne ez alatt a szünidő alatt, de nem tudta volna megfogalmazni, hogy micsoda.

„Mintha egy rózsa becsukódhatna, és bimbó lehetne újra” – mormolta Mac, ismét szeretett Keatsétől idézve.

– Á, de hát ezt nem tudom megtenni! Folytatnom kell a nyiladozást, akár tetszik nekem, akár nem. Az

egyetlen, amiben dönthetek, hogy melyik szirmomat nyitom ki legközelebb – mondta Rose, játékosan kisimítva fehér ruháját, amelyben teljesen úgy nézett ki, mint egy margaréta a fűben.

– Meddig jutottál már el? – kérdezte Mac, folytatva a faggatózást, mintha mindenáron a végére akarna járni az allegóriának.

– Lássuk csak. Mióta tavaly hazajöttem, voltam már vidám, azután szomorú, majd elfoglalt, most pedig csak egyszerűen boldog vagyok. Nem tudom, miért, de úgy tűnik, arra várok, hogy valami történni fog, és magamban felkészülök rá, talán öntudatlanul is – mondta, s megint álmodozó tekintettel nézett a hegyek felé, mintha onnan a távolból várná az új élményt.

Mac egy percig elgondolkodva nézte őt, azon töprengve, hány új szirmot kell még kinyitni ahhoz, hogy ennek az emberi virágszálnak az aranyszínű közepe feltáruljon a napfényben. Különös módon úgy érezte, valahogyan szeretné ezt elősegíteni, és a legjobb, amit

felajánlhatott, az volt, ami neki magának is a leghasznosabbnak bizonyult. Felvett egy másik könyvet, kinyitotta egy helyen, amelyet korábban egy tölgyfalevéllel jelölt meg, és átnyújtva a lánynak, úgy mondta a következő szavakat, mintha valami nagyon kivételes és értékes dolgot adna neki:

– Ha bátran és nemes lélekkel szeretnéd fogadni, ami veled történik majd, olvasd el ezt, valamint a másik oldalt, ahol be van hajtva a könyv.

Rose átvette a könyvet, és meglátta a szót: *Önbizalom*. Majd lapozgatni kezdett, és elolvasott egy-egy megjelölt szakaszt. „Az életem önmagáért fontos, és nem látványosság másoknak.” „Támaszkodj önmagadra: soha ne utánozz senkit! Amit mindenki a legjobban tud, az nem más, mint amit a Teremtő tanított neki.” „Tedd azt, amit előírtak számodra, és akkor nem remélhetsz vagy akarhatsz túl sokat!”

Majd elért a behajtott oldalhoz, amelynek *Hősiesség* volt címe, elolvasta azt, és arca felderült közben.

„A lánynak egyenes lélekkel, derűsen kell haladnia az útján! El kell fogadnia mindent, amit az új tapasztalatok tanítanak számára, és neki is meg kell figyelnie minden tárgyat, amelyen megakad a szeme! Ezáltal megtanulhatja, milyen hatalmas és szeretetre méltó a lény, akit világra hoz.” „Az okos lány, aki visszautasítja azt, hogy beleavatkozzanak az életébe, és józanul, büszkén megválogatja, kire hallgat, mindenkit lenyűgöz a nemes lelkűségével; a néma szív felbátorítja őt. Ó, barátom, soha ne hagyd, hogy a félelem eltérítse a vitorláidat! Látványosan érkezz a kikötőbe, és Istennek hajózz ki a tengerre.”

– Érted ezeket a szavakat, ugye? – kérdezte Mac, midőn Rose olyan arccal, mint amikor az ember valami kedvére valót talál, feltekintett a könyvből, amelyre nagy szüksége volt.

– Igen, és azelőtt soha nem mertem elolvasni az *Esszék*et, mert azt hittem, túl bölcsek számomra.

– Néha a legbölcsebb dolgok a legegyszerűbbek, azt

hiszem. Mindenki örül a fénynek és a levegőnek, és nem is tud meglenni nélkülük, ám csak nagyon kevesen tudják pontosan leírni a természetüket. Nem kérem tőled, hogy mindent elolvass és megérts belőle – magam sem lennék rá képes –, de nagyon is javaslom azt a két értekezést, amelyet megjelöltem, továbbá a *Szeretete*t és a *Barátságot*. Nézz bele ezekbe, és mondd el, mennyire találtad őket helytállónak! Itt hagyom neked a könyvet.

– Köszönöm. Szerettem volna valami szép olvasmányt, amelybe itt belemerülhetnék, és abból, amit belenézve láttam, úgy vélem, ez a könyv épp olyan. Csak Jessie néni fogja azt hinni, hogy nagyképű vagyok, amiért Emersonnal próbálkozom.

– Miért is tenné? Ez a szerző több fiatalt késztetett gondolkodásra, mint bárki, legalábbis ebben az évszázadban. Csak ne félj tőle! Ha erre van szükséged, olvasd el, és tégy úgy, ahogy ő javasolja:

Megállás és pihenő nélkül

Jobból Legjobbá válva.

– Megpróbálom – mondta Rose félénken, úgy érezve, hogy Mac sokkal jobban képezte magát az utóbbi időben, mint azt bárki sejtette volna.

Ekkor egy kiáltást hallottak. Amikor körülnéztek, Jamie-t látták meg, aki gyanakodva mérte végig őket. Fesztelenül állt ott, akár egy barna vászonba öltözött Rodoszi Kolosszus. Egy adag melaszcukor volt az egyik kezében, a másikban néhány féltve őrzött halászhorog, kalapja félrecsapva a fején, az orrán pedig annyi szeplő, amennyi csak elfért azon a kis helyen.

– Hogy vagy, fiatalember? – kérdezte Mac biccentve.

– Remekül. Örülök, hogy te jöttél. Azt hittem, már megint Archie bukkant fel valahonnan. Vele nem lehet

játszani. Honnan jöttél? Minek jöttél? Mennyi ideig maradsz? Szeretnél egy falatot? Nagyon finom.

Miközben ezt elhadarta, feléjük indult, kezével férfiasan gesztikulálva, majd helyet foglalt unokafivére mellett, s szívélyesen körbekínálta a ragacsos édességet.

– Kaptunk levelet? – kérdezte Rose, visszautasítva a cukorkát.

– Sokat, de mama elfelejtette ideadni őket, én meg siettem, mert Mrs. Atkinson mondta, hogy jött valaki, és látni akartam, ki az – magyarázta Jamie, fejét kényelmesen Mac ölébe hajtva, és ott majszolva a cukorkáját.

– Akkor megyek, és megnézem őket. A nénikém biztosan fáradt. Igazán jó lesz együtt olvasni a híreket.

– Ő a legsegítőkészebb lány a világon – jegyezte meg Jamie, mikor Rose elment; és arra gondolt, hogy Macnek biztosan valami táplálóbb frissítőre van

szüksége, mint a cukorka.

– Nekem is ez jutott az eszembe, amikor láttam, hogy helyetted végzi el a dolgodat, te kis lustaság – válaszolta Mac, és hosszan a lány után nézett, ahogy az felfelé ment a zöldellő lankán. Volt valami ellenállhatatlan számára a karcsú alak látványában, ahogy egyszerű fehér ruhájában, derekán fekete övvel, haját egy fekete szalaggal a feje tetején kontyba fogva távolodott.

– Olyan preraffaelita, és nagyon üdítő látvány a szállodákban lévő kicicomázott nőszemélyek után – mondta szinte magának, miközben Rose eltűnt a kertkaput bevonó skarlátvörös virágok alatt.

– Nos, igen. Neki tetszik így. Rose kedvel engem, és én is nagyon kedves vagyok hozzá, már amikor van időm – folytatta Jamie nyugodtan magyarázva. – Hagytam neki, hogy kivágjon egy horgot egy éles bicskával, amikor az beleakadt a lábamba. Elhiheted, hogy borzasztóan fájt, de én meg sem nyikkantam. Azt

mondta, bátor fiú vagyok. Azután az egyik nap otthagytak a lakatlan szigetemen – tudod, kint a tavon –, a csónak elúszott, és én ott ragadtam, hallótávolságon kívül. De Rose-nak eszébe jutott, hogy biztosan ott vagyok; el is jött értem, és azt mondta, ússzak ki a partra. Nem volt messze, de a víz szörnyen hideg volt, és ez egyáltalán nem tetszett. Azért elindultam, ahogy mondta, és elég jól haladtam körülbelül a tó feléig, ám ekkor begörcsöltem, vagy mi, és elkezdtem ordítani. Ekkor ő beugrott a vízbe, megfogott, és kihúzott a partra. Igen, uram, olyan volt, mint egy ázott kutya, és olyan viccesen nézett ki, hogy nevettem, ettől pedig azonnal kiállt a görcs a lábamból. Hát nem voltam jó, hogy hallgattam rá, amikor azt mondta: ugrás!

– Ő volt jó, amiért beugrott egy ilyen semmirekellő után! Úgy vélem, az idegeire mehetsz. Jobb lesz, ha reggel hazaviszlek magammal – dörögte Mac, azzal lebirkózta a fiút, és alaposan megdögönyözte a szénakazalban. Dulce megtapsolta őt a kuckójában ülve.

Mikor Rose visszatért – jéghideg tejjel, gyömbéres süteménnyel és a levelekkel –, Emerson ifjú tanulmányozója egy fa tetején gubbasztott, zöld almákkal dobálva Jamie-t, aki viszonozta a támadást, ha kevés sikerrel is. Az ostromnak vége szakadt, amikor Jessie néni megjelent, és a délután hátralévő részét otthoni ügyekről beszélgetve töltötték.

Mac másnap kora reggel hazaindult, és Rose elkísérte őt a régi templomig.

– Egész úton gyalog mész? – kérdezte, ahogy a fiú mellett sétált a harmatos frissességben.

– Csak vagy húsz mérföldet, azután kocsira ülök, és sietek vissza dolgozni – válaszolta Mac, és egy szép páfrányt szakított a lánynak.

– Soha nem érzed magad magányosnak?

– Soha. Hiszen a legjobb barátaim mindig velem vannak, tudod – mondta, és meglapogatta a zsebét, amelyből a Thoreau-kötet kandikált ki.

– Attól tartok, a legeslegjobbat itt hagytad – mondta Rose, utalva a tegnap kölcsönkapott könyvre.

– Örülök, hogy megoszthatom veled. Számos részlete velem van, és néhány is sok töprengésre ad alkalmat, majd meglátod – válaszolt a fiú, megveregetve a homlokát.

– Remélem, tudok majd annyit meríteni az olvasásból, mint ahogy neked nyilvánvalóan sikerült. Én boldog vagyok, de te bölcs és jó vagy. Én is az akarok lenni.

– Csak olvass és gondolkodj! Aztán írj, és számolj be róla, mire jutottál! Megteszed? – kérdezte, amikor az útkereszteződésnél megálltak.

– Csak ha válaszolsz. Lesz időd rá a sok munkád mellett? A költészet… ó, bocsánat, az orvostudomány nagyon elfoglalja az embert – válaszolt Rose incselkedve, mivel ebben a pillanatban, ahogy fedetlen fővel állt, és a falevelek árnyéka táncolt a fiú magas homlokán, Rose-nak eszébe jutott a szénakazalban

zajlott beszélgetésük, és Mac most egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy doktor.

– Találok időt.

– Ég veled, Milton!

– Ég veled, Sabrina!

XVIII. FEJEZET

Melyik volt az?

Rose olvasott és gondolkodott, és úgy találta, hogy jó társaságban kellemesebben telnek a napjai, mivel ennyi bölcsesség, szépség és igazság megismerése feledhetetlenné tette ezt a hónapot. Egyáltalán nem véletlen, hogy míg a fiatalember a *Hősiességet* és az *Önbizalmat* részesítette előnyben, Rose-nak jobban tetszett a *Szeretet* és a *Barátság*. Újra és újra elolvasta a prózában írt verseket, amelyekhez nagyon jól illett a napsütés, a magány és az együttérzés. A levelek is dicséretes rendszerességgel követték egymást.

Rose nagyon élvezte a levelezést, és szinte sajnálta, hogy vége szakadt, amikor szeptemberben hazatértek. Mac jobban ki tudta fejezni magát írásban, mint szóban, habár utóbbi is nagyon jól ment neki, ha úgy akarta. A lánynak azonban nem volt alkalma sem az örömét, sem a sajnálkozását kifejezni, mivel amikor először

találkoztak a hazatérése után, a fiú külsejében végbement óriási változás minden mást feledtetett. Valami szeszély folytán Mac leborotválta a szakállát és megnyiratkozott. Amikor megjelent, hogy köszöntse Rose-t, a lány alig ismert rá. Kócos haja le volt vágva és meg volt fésülve, féltett barna szakállának nyoma sem maradt, így láthatóvá vált formás szája és férfias álla, amely az egész arcának új karaktert adott.

– Csak nem Keatsre akarsz hasonlítani? – kérdezte, miután végigmérte, és nem tudta eldönteni, vajon előnyére változott-e, vagy sem.

– Inkább megpróbálok kevésbé hasonlítani a bácsikánkra – válaszolt Mac hűvösen.

– És ugyan miért? – kérdezte Rose meglepetten.

– Mert szívesebben hasonlítok saját magamra, és senki másra, legyen az bármilyen jó vagy nagy ember is.

– Akkor hát nem jártál sikerrel, mivel most nagyon hasonlítasz a fiatal Augustushoz – vágott vissza Rose,

aki nagy örömmel vette észre, milyen formás a fej, amely előbukkant a lenyírt üstök alól.

– Egy nő bármit bármivel képes összehasonlítani! – kacagott Mac, aki egyáltalán nem találta hízelgőnek ezt a legutóbbi összevetést. – Mit szólsz hozzám, mindent egybevéve? –kérdezte egy perc múlva, amikor észrevette, hogy Rose még mindig vizslatja őt.

– Még nem döntöttem el. Olyan nagy mértékű a változás, hogy meg sem ismerlek. Szinte kényszert érzek rá, hogy bemutatkozzak. Az biztos, hogy sokkal rendezettebb a külsőd, és azt hiszem, tetszeni *fogsz,* miután hozzászoktam egy tiszteletre méltó férfi látványához a házban, régi barátom, Orsón,[6] az erdőlakó helyett – válaszolta Rose, félrehajtva a fejét, hogy profilból is megnézze a fiút.

– Ne mondd meg a bácsikámnak, miért tettem, kérlek. Ő azt hiszi, azért, mert melegem volt, és ez tetszik neki, ezért hát tégy úgy, mintha észre sem vennéd. A többiek már mind megszoktak így, nem

zavarja őket – mondta Mac, s közben fel-alá járkált a szobában, mintha utólag szégyellné hirtelen szeszélyét.

– Nem fogom megmondani, de ne csodálkozz, ha egy darabig nem leszek olyan felszabadult veled, mint eddig! Idegenekkel nem tudok az lenni, és te most tényleg úgy nézel ki, mintha még nem ismernélek. Ez lesz a büntetésed, amiért híján vagy az ízlésnek, és csak az eredetiséget hajszolod? –vágott vissza Rose, aki eldöntötte, hogy bosszút áll a fiún, amiért megsértette szeretett bácsikáját.

– Ahogy tetszik! Egyébként sem foglak gyakran zavarni, mert nagyon elfoglalt leszek. Talán L…-be utazom ezen a télen, ha a bácsikám is úgy látja jónak. Akkor aztán nem lesz terhedre az „eredetiségem”.

– Remélem, hogy nem utazol el. Hiszen még csak most kezdelek megismerni, Mac. Azt hittem, nagyszerűen fogjuk magunkat érezni együtt ezen a télen, és jó könyveket olvasunk közösen. Muszáj elmenned? – Rose mintha megfeledkezett volna a fiú megváltozott

külsejéről, miközben Mac egyik gombját megragadva kérlelte.

– Ez igazán nagyszerű lenne. De úgy érzem, muszáj elutaznom. Mindent elterveztem, és már el is határoztam magam – válaszolt Mac olyan lelkes arckifejezéssel, hogy Rose elengedte a gombját, és szomorúan csak ennyit szólt:

– Azt hiszem, nektek természetes, hogy nem találjátok itt a helyeteket, és elmentek, ám nekem nagyon nehéz egyenként elengedni titeket, míg végül itt maradok egyedül. Charlie is elment, Archie és Steve csak a szíve hölgyével törődik, a fiúk távol vannak. Csak Jamie maradt, ő is csak azért, hogy „játsszon Rose-zal”.

– De hiszen én visszajövök! Hidd el, örülni fogsz majd, hogy elmentem, ha magammal hozom a… – kezdte Mac hirtelen fellelkesülve, majd elhallgatott, az ajkába harapva, mintha elszólta volna magát.

– Micsodát? – kérdezte Rose kíváncsian, mivel a fiú

nemcsak hogy nem úgy nézett ki, mint régen, de nem is úgy viselkedett.

– Elfelejtettem, mennyi időbe telik, míg megszerzem a diplomát – mondta Mac, aki újra járkálni kezdett.

– Egy vigaszom lesz, ha elmész: találkozni fogsz Phebe-vel, és mindenről beszámolhatsz vele kapcsolatban. Ő olyan szerény, hogy a felét sem árulja el a sikereinek. Szeretném tudni, hogyan boldogul, és hogy felkérték-e balladákat énekelni a jövő télre tervezett koncerteken. Meg fogod írni, ugye?

– Hát persze! Ne aggódj emiatt! – Mac ekkor halkan elnevette magát, és lehajolt, hogy szemügyre vegye a kis Psziché szobrocskát a kandallópárkányon. – Milyen szép darab! – jegyezte meg, amikor elkomolyodva felvette.

– Óvatosan! A bácsikámról kaptam tavaly szilveszterkor, és nagyon kedvelem. Éppen felemeli a lámpáját, hogy megfigyelje Cupidót, akit soha azelőtt nem látott – mondta Rose, miközben szorgalmasan

rendezgetett a kézimunkaasztalán.

– Kellene egy Cupido is, akit megnézhet. Már egy álló éve türelmesen várakozik, és csak egy bronzhüllő van a látóterében – mondta Mac azzal a félig szégyenlős, félig merész tekintettel, amely olyan új és titokzatos volt.

– Cupido elrepült, mihelyt a lány felébresztette, hiszen tudod. Meg is viselte szegényt. Még várnia kell egy kicsit, amíg megtalálja és megtarthatja őt.

– Észrevetted már, hogy hasonlít rád? A haja kontyba van felkötve, az arca pedig átszellemült. Nem jöttél rá? – kérdezte Mac, a lány felé fordítva a kecses kis szobrocskát.

– Egyáltalán nem. De kíváncsi vagyok, legközelebb kire fogok hasonlítani! Már mondták azt is, hogy olyan vagyok, mint egy Fra Angelico-angyal, majd, mint Szent Ágnes, most pedig, mint „Szihé”, ahogy Annabel mondta egyszer.

– Megértenéd, mire gondolok, ha csak egyszer is láttad volna magad zenehallgatás közben, vagy amikor valami komoly dologról beszélsz, vagy ha elérzékenyülsz. Az egész lelked ott tükröződik olyankor a szemedben, és valóban olyan vagy, mint Psziché.

– Legközelebb szólj, amikor ilyen átszellemült állapotban találsz, és akkor majd belenézek a tükörbe. Szeretném tudni, jól áll-e nekem az az arckifejezés – mondta Rose vidáman, miközben a színes szöveteket válogatta.

Lábad a magas fűben

Halkan lépkedett, akár a szellő:

Úgy mentél el mellettem, akár az április,

Rózsához hasonlatos arcoddal

– mormolta Mac alig hallhatóan, visszaidézve a fehér ruhás alakot, amint a zöld domboldalon felfelé kaptatott egy nyári napon. Majd, mintha megfedné magát az érzelgőssége miatt, óvatosan letette a Psziché-figurát, és a téli időszakra tervezett olvasmányairól kezdett mesélni.

Néhány hétig Rose nagyon ritkán látta őt. Úgy tűnt, mintha a fiú be akarná pótolni az elvesztegetett időt. Amikor pedig megjelent, még furcsább és szórakozottabb volt, mint valaha.

Mikor Rose már hozzászokott a fiú külsejében végbement változásokhoz, észrevette, hogy más szempontból is sokat változott. Érdeklődéssel szemlélte a tiszteletre méltó úriembert, magában megjegyezve, hogy a viselkedésében valami új méltóságteljesség keveredik a régi nyugtalansággal, valamint olykor némi érzelgősséggel. „Egy zseni van születőben, pontosan, ahogy megjósoltam” – gondolta.

Mivel a család gyászolt, nem volt nagy ünnepség Rose huszonegyedik születésnapján, habár a fiúk különféle mulatságokat terveztek. Mindenki nagyon gyengéd érzelmekkel viseltetett a „mi lányunk” iránt ezen a napon. Megemlékeztek arról is, szegény Charlie mennyire szerette őt. Megpróbálták kimutatni az együttérzésüket a neki küldött ajándékokkal és jókívánságokkal. A szobáját színes őszi levelekkel feldíszítve találta, az asztalán pedig annyi szép és ritka holmi hevert, hogy valódi vagyonáról teljesen megfeledkezve csak azt érezte, milyen gazdag is, hogy ennyi barátja van.

Az egyik ajándék különösen tetszett neki, és önkéntelenül elmosolyodott, amikor meglátta, ki küldte. Egy Cupido volt Mactől, de nem a pufók kisgyermek, akinek a huncut csínytevés feletti öröm látszik az arcán, hanem egy karcsú, szárnyas alak, íjjal a kezében, lábánál pedig egy törött nyíllal. Egy vers volt mellékelve a figurához, *Pszichéhez* címezve. Rose ugyancsak meglepődött a költemény szépségén. Nem szellemes, hízelgő vagy játékos volt, hanem valami sokkal

nemesebb érzés tükröződött benne. A kedves, régi történet kelt életre a sorokban, amelyek gyönyörűen ábrázolták a női lelket, amely a magához méltó szerelmet keresi.

Rose a szobáját díszítő arany- és skarlátszínű levelek között üldögélve újra meg újra elolvasta a költeményt, és minden egyes alkalommal új mélységet és gazdagságot fedezett fel benne. Egyes szavak zeneként csengtek a fülében, mások szinte megelevenedtek a szeme előtt. Az egészet nagyon magához illőnek érezte, olyan finom és tökéletes volt. Rose unta már a drága ajándékokat, így nagyra értékelte unokafivére ízlését és tehetségét, amelyben semmi mást nem látott, mint a vágyat arra, hogy örömet szerezzen a lánynak.

A család többi tagja sorban megjelent napközben, hogy felköszöntse. Mac volt a legutolsó. Rose-t egyedül találta Dulce-szal, amint a nyugatra nyíló ablaknál sütkéreztek. Az októberi naplemente után Dulce-nak mindig szép álmai voltak.

Rose megfordult, ahogy Mac belépett, letette a kicsi lányt, s odalépett hozzá. Arcát beragyogta az őszi napfény, s hálásan így szólt:

– Drága Mac, olyan gyönyörű, amit írtál! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg. Fogadd el ezt cserébe! – Ezzel odavonta magához Mac arcát, és megpuszilta, ugyanúgy, mint a többieket is azelőtt.

Ezúttal azonban a csóknak váratlan hatása lett. Mac elvörösödött, majd elsápadt. Rose játékosan hozzátette, hogy enyhítse az ifjú költő zavarát:

– Soha többé ne mondd, hogy nem írsz verseket, és ne nevezd őket vacaknak! Tudtam, hogy zsenivel van dolgom, most pedig már bizonyítékom is van rá.

Mac e szavak hallatán felkiáltott, szinte akarata ellenére:

– Nem. Nem vagyok zseni! Csak szerelmes! – Majd, mivel a lány egy kissé visszahőkölt, megdöbbenve a szavakból sugárzó erőtől, a fiú nagy

önuralommal, furcsán csengő hangon hozzátette: – Nem akartam beszélni erről, de nem tudom elviselni, hogy így megtéveszd magad. *Muszáj* bevallanom az igazat, és nem engedhetem, hogy úgy csókolj meg, mint az unokatestvéredet, amikor teljes szívemből és lelkemből szeretlek!

– Ó, Mac, ne tréfálj! – kiáltott Rose, akit megdöbbentett, hogy ennyire nem tudta, mi lakozik az ifjúi szívben, amelyről azt hitte, jól ismeri.

– Nagyon is komolyan beszélek – válaszolta Mac határozottan és olyan nyugodt hangon, hogy ha az arca nem lett volna annyira sápadt és zavart, Rose kételkedett volna a szavaiban. – Legyél rám dühös, ha úgy tetszik! Számítottam rá, hiszen tudom, hogy túl korai ez a vallomás. Talán még éveket kellett volna várnom, de olyan boldognak tűntél, hogy azt reméltem, már elfelejtetted.

– Elfelejtettem? Mit? – kérdezte Rose élesen.

– Charlie-t.

– Á! Ti mindnyájan azt hiszitek, hogy annyira szerettem őt, de valójában ez nem igaz! – kiáltott, fájdalommal és türelmetlenséggel a hangjában, mivel ez a családi tévhit néha igencsak próbára tette a türelmét.

– Hogyan is hihetnénk mást, amikor ő a megtestesítője volt mindannak, amit minden nő csodál? – mondta Mac, nem keserűen, csak olyan hangon, mintha csodálkozna a nők éleslátásának a hiánya miatt.

– Én aztán semmiféle gyarlóságot nem csodálok senkiben. Soha nem tudnék szeretni senkit bizalom és tisztelet nélkül. Hidd el ezt nekem, mert már nagyon unom, hogy mindenki szánakozik rajtam!

Szenvedélytől izzó hangon beszélt, mert megindították őt Mac elfojtott érzelmei – sokkal inkább, mint Charlie legmeg-hatóbb jelenete valaha is. Nem is értette, miért.

– De hát úgy szeretett! – kezdte Mac, aki úgy érezte, a lány vallomásával hirtelen leomlott egy fal, de még nem mert belépni.

– Ez volt a legnehezebb az egészben! Ezért próbáltam meg én is szeretni őt, míg reménykedtem benne, hogy az én kedvemért, ha saját magáért nem is, megembereli magát. És ezért találtam olyan szomorúnak, hogy néha kénytelen voltam megvetni őt a gyengesége miatt. Nem tudom, mások hogyan éreznek, de számomra a szerelem nem minden. Nekem fel kell néznem a másikra, tiszta szívemből kell bíznom benne, becsülnöm őt, valamint szükségem van az erejére és a tisztességére, amelyekre támaszkodhatok. Eddigi életemben részesültem mindebben, így tudom, hogy nem tudnék enélkül élni.

– Igen nagyok az elvárásaid. Hiszel benne, hogy megtalálod ezt a férfit, Rose? – kérdezte Mac. Átjárta őt az igaz szerelem alázata: úgy érezte, ő maga nem lenne képes mindezt biztosítani a lánynak.

– Igen – válaszolt Rose, arcán az erénybe vetett feltétlen bizalommal, azzal a jó iránti ösztönös vággyal, amelyet sokan közülünk elveszítenek, hogy aztán újra megtalálják, amikor az élet már megleckézette őket. –

Igenis reménykedem benne, hogy megtalálom. Igyekszem nem elrugaszkodni a valóságtól, és nem várok tökéletességet. Mosolyogj csak, de nem vagyok képes lemondani a hősömről, legalábbis egyelőre. – Megpróbált könnyed hangon beszélni, hogy eltérítse a fiút a veszélyesebb témáktól.

– Attól tartok, hosszú keresés vár rád. – Minden fény kihunyt Mac arcán, mivel megértette a lány kívánságát, és tudta, hogy ezzel ő is megkapta a választ.

– A bácsikám majd segít nekem. Azt hiszem, róla mintáztam az ideálomat. Hogyne hinnék a jóságban, amikor ő a megtestesült jóság?

– Nincs értelme, hogy most többet mondjak, hiszen én nagyon keveset tudok nyújtani. Nem is akartam volna szólni az érzéseimről, amíg ki nem érdemeltem a reményt a viszonzásra. Már nem vonhatom vissza a szavaimat, de azért sok sikert kívánok neked, méghozzá őszintén, mivel te a leges-legjobbat érdemled mindenből. – Mac olyan mozdulatot tett, mintha minden

további beszéd helyett távozni akarna, férfiasan belenyugodva a megváltoztathatatlanba.

– Köszönöm. Most nagyon hálátlannak és undoknak érzem magam. Bárcsak olyan választ adhatnék, amilyet várnál tőlem. Igazán, Mac, a magam módján nagyon kedvellek téged. –Rose olyan gyengéd szánalommal és őszinte szeretettel nézett fel a fiúra, hogy nem csoda, ha a szegény fickó szívében némi reménysugár jelent meg. Hirtelen felderülve, a régi furcsa módján így szólt:

– Nem tennél próbára, amíg az igazi hősödre vársz? Talán még éveket is várnod kell rá. Ezalatt rajtam gyakorolhatnád, milyen is lesz, ha majd találkozol vele.

– Ó, Mac! Mihez kezdjek veled? – kiáltott fel Rose, mivel szíven ütötte ez a nagyon is jellemző udvarlás. Azt sem tudta, sírjon vagy nevessen. Mac ugyanis kérlelő tekintettel nézett rá, noha az ajánlata a lehető legkülönösebb volt.

– Csak kedvelj továbbra is a magad módján, és hagyd, hogy én úgy szeresselek, ahogy nekem tetszik!

Igyekszem majd beérni ezzel. – Könyörgő mozdulattal ragadta meg a lány mindkét kezét, mire Rose még hálátlanabbnak érezte magát.

– Nem, ez nem lenne igazságos, mivel te jobban szeretnél engem, mint én téged. És ha eljön a hősöm, vajon mi lesz veled?

– Akkor legalább egy dologban tényleg hasonlítani fogok Alec bácsihoz: a hűségben; mivel nekem is az első szerelmem lesz az utolsó.

Ezek a szavak nagyon szíven ütötték Rose-t, és egy percig szótlanul állt, lenézve a két erős kézre, amely olyan szorosan, mégis olyan gyengéden fogta az övét. Egyszeriben egy furcsa gondolat fordult meg a fejében: „Hát én is magányra leszek kárhoztatva egész életemben? Nekem nincs még szerelmem, mint egykor az anyámnak, miért ne tehetném hát őt boldoggá, megfeledkezve a vágyaimról?”

Nem tűnt volna ez olyan nehéznek – ahogyan azt magának be is vallotta még akkor sem, ha tudta, hogy

az együttérzés nem egyenlő a szerelemmel. Szívesen odaadott volna a fiúnak mindent, amit csak tud, csak hogy megtartson Mac szeretetéből annyit, amennyit tisztességesen viszonozni képes.

Amikor ugyanis arra gondolt, hogy elveszítheti, hirtelen nagyon drágának és értékesnek tűnt.

– Ennél vidámabb dolgokban fogsz a bácsikánkra hasonlítani, remélem, mivel neked is nagyok az elvárásaid. Meg kell próbálnod megtalálni álmaid hölgyét, és boldogan élni vele – mondta, mivel elhatározta, hogy a lelkiismerete szerint beszél, és nem hagyja, hogy pillanatnyi benyomások eltérítsék.

– Én *már* megtaláltam őt, de semmi esélyt nem látok a boldogságomra. Te talán igen? – kérdezte Mac bánatosan.

– Drága Mac, én nem adhatom meg neked a szerelmet, amelyre vágysz, de megbízom benned, és szívből tisztellek, ha ez vigasztal téged – kezdte Rose, s bűnbánó tekintettel nézett rá a fájdalom miatt, amelyet a

szavaival okozott.

Ám nem tudta folytatni, mivel az utolsó szavak nyomán Mac csodálatos változáson ment keresztül. Elengedte a lány kezét, s kihúzta magát, mintha hirtelen erőt és reményt merített volna valamiből. Arcán bátor, boldog kifejezés jelent meg, s nyomában egy pillanatig nemesebb és csinosabb is lett, mint a jóképű Herceg valaha is volt.

– *Ez* valóban vigasztalást jelent – mondta hálás hangon, ami meghatotta Rose-t. – Azt mondtad, hogy a szerelmednek tiszteleten kell alapulnia, és ezt már megszereztem. Miért ne érdemelhetném ki a többit is? Most még egy senki vagyok, de ha valaki teljes szívéből és lelkéből szeret, akkor minden lehetséges. Rose, *én* leszek a hősöd, ha erre halandó egyáltalán képes, még ha évekig is kell várnom és küzdenem! Majd megszerettetem magam veled, és egyszer örülni fogsz, hogy így tettem. Ne ijedj meg, nem ment el az eszem; éppen most jött meg! Nem kérek tőled semmit, soha nem fogok beszélni a reményeimről, de ne is próbálj

megállítani. *Muszáj* megpróbálnom, mert tudom, hogy sikerülni fog!

Az utolsó szavakat már szinte kiáltotta, miközben arca ragyogott, szemei csillogtak, és úgy tűnt, mintha a szenvedélyéből merítene erőt. Hirtelen kiment a szobából, mintha alig várná, hogy a szavakat tettekké változtassa, méghozzá haladéktalanul.

Rose-t úgy felkavarta a jelenet, hogy egész testében reszketve leült. Nem azért, mert félt vagy dühös volt, hanem félig az örömtől, félig a fájdalomtól – és valami új, finom, hatalmas és édes erő érzésétől, amely megjelent az életében. Úgy tűnt, mintha egy egészen új Mac volna immár a régi helyén, akit évek óta ismert; egy lelkes, ambiciózus férfi, aki munkára készen áll ebben a varázslatos pillanatban, amelyben a szerelem hatalma által minden elérhetőnek tűnik. „Ha a remény egyetlen szempillantás alatt ilyen csodára képes, vajon a boldogság megteheti-e ugyanezt egy egész életre? Izgalmas volna kipróbálni” – gondolta Rose, visszaidézve azt a ragyogást, amelytől az ismerős

vonások úgy megszépültek és megváltoztak.

Önkéntelenül is találgatni kezdte, mióta növekedhet a fiú szívében ez az érzelem, amelyről neki sejtelme sem volt. Zavarba hozta a különös vallomás is, mivel azelőtt még soha nem volt hasonló udvarlója. Meghatotta őt, és hízelgett is neki, hiszen megtiszteltetésnek érezte, hogy ilyen őszinte és nagylelkű szerelmet ébreszthetett Mac szívében, amitől úgy tűnt, egy csapásra férfivá érett, méghozzá nagyszerű férfivá, akit nem riaszt vissza a csalódás, aki a reménytelenségben is remél, és elhatározza, hogy megpróbálja elnyerni a lány szerelmét, még ha az évekbe is telik.

Az újdonság varázsa övezte ezt a fajta udvarlást. Rose megpróbálta kitalálni, Mac mit fog tenni ezután. Kíváncsi volt arra is, hogyan fog viselkedni, amikor legközelebb találkoznak, és félig-meddig dühös volt önmagára, amiért nem tudta eldönteni, neki hogyan kell viselkednie. Minél többet gondolkodott, annál nagyobb zavarba jött. Úgy vélte, Mac egy zseni, s kissé felborította a terveit, hogy most udvarlóként kell

tekintenie rá, méghozzá ilyen lelkes udvarlóként. Mivel lehetetlen volt megjósolni, mi fog következni, Rose fel is adta, hogy megpróbálja. Belefáradt a haszontalan töprengésbe, inkább lefektette Dulce-ot. Azt kívánta, bárcsak a gondjait is olyan könnyedén és kényelmesen nyugovóra tudná tenni, mint álmos kicsinyét.

Mac mindenben egyszerű és nyílt volt, s most újra meglepte Rose-t azzal, hogy betű szerint betartotta az ígéretét. Semmit nem kért, nem beszélt a reményeiről, és úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna – a régi, baráti módon. Nem, mégsem egészen, mivel alkalmanként, amikor a lány a legkevésbé számított rá, viszontlátta az arcán azt a leírhatatlan kifejezést. Ez a tekintet mintha hirtelen napfénybe burkolta volna Rose-t: önkéntelenül is lesütötte előtte a szemét, elpirult, és a szíve megdobbant. Mac egy szót sem szólt, de a lány érezte, hogy amikor jelen van, mintha új légkör venné körül, és habár egy olyan trükköt sem vetett be, amivel a szerelmesek égve akarják tartani a tüzet, lehetetlen volt nem érezni, hogy a nyugodt külső mögött rejtett tűz és erő lappang, amely Rose egyetlen szavára vagy

érintésére előtörne.

Ez veszélyes tudat volt a lány számára, és hamarosan érezni kezdte, hogy sokkal kifinomultabb kísértések léteznek, mint amelyeket valaha képzelt. Lehetetlen volt nem tudomást venni a hatalmáról és mindig ellenállni a naponta jelentkező újabb próbatételeknek. Azelőtt soha nem érezte ezt a vágyat, mivel Charlie volt az egyetlen, aki megérintette a szívét, de ő folyton követelt is, nemcsak adott. Rose gyakran belefáradt a követelőzésébe, és sokszor nyomasztotta, hogy többet ajánlott fel, mint amennyit cserébe el tudott volna fogadni.

Mac egyiket sem tette: ő egyszerűen csak szerette, csendben, türelmesen, reménykedve, és ez a nagylelkű hűség nagyon sokat jelentett egy olyan természetű lánynak, mint Rose. Nem volt alkalma visszautasítani vagy megfedni a fiút, mivel az semmit sem kért, és nem sürgette őt. Nem kellett hűvösnek mutatkoznia, mivel Mac soha nem ment túl messzire, de szánakoznia sem kellett, mivel soha nem panaszkodott. Csak annyit

tehetett, hogy megpróbált olyan igaznak és jónak lenni, mint ő, és ugyanolyan bizalommal tekinteni a jövőbe, legyen az bármilyen.

Egy ideig örült annak az új izgalomnak, amelyet a fiú vallomása hozott az életébe, annak ellenére, hogy semmit sem tett előidézéséért. Azt hitte, hogy ha semmivel nem táplálja a szerelmet, az hamarosan elhal. Ám úgy tűnt, a fiú szerelme a levegővel is beéri, és Rose hamarosan azt kezdte érezni, hogy egy nagyon erős akarat irányítja az életét, lassan, de biztosan. Ha Mac soha nem említette volna, hogy megpróbálja majd megszerettetni magát, talán önkéntelenül is beadja a derekát, így azonban félreértette saját érzelmeit, és azt hitte, hogy csak együttérzésből fakad az a nyugtalanság, amely az utóbbi időben úrrá lett rajta.

Olyan szeszélyes volt, akár az április, és alaposan meglepte volna Alec bácsit a különcségeivel, ha tudomást szerzett volna mindről. Így is eleget látott azonban, hogy kitalálja, mi lehet a baj, ám úgy tett, mintha nem vette volna észre, mivel tudta, hogy ennek a

láznak a maga természetes módján kell lezajlania, és a túl sok orvosság csak ártalmas lehet. A többiek a saját dolgaikkal voltak elfoglalva, Plenty néni pedig szinte csak a reumájával törődött, így nem holmi szerelmeseken járt az esze. Abban az évben korán jött a hideg idő, és a szegény idős hölgy napokig a szobájába kényszerült. Rose odaadóan ápolta őt.

Mac emlegette, hogy novemberben elutazik, és Rose kezdett reménykedni benne, hogy meg is teszi. Úgy vélte, nem tesz jót neki a fiú szótlan csodálata, mert megakadályozza abban, hogy azokra a munkákra összpontosítson, amelyeket még arra az évre tűzött ki maga elé. Mi értelme volt megpróbálkozni hasznos könyvek olvasásával, amikor a gondolatai folyton a szerelemről és barátságról szóló gyönyörű *Esszék*en jártak? Mi értelme volt antik mellszobrokat rajzolni, ha minden férfifej Cupidóra emlékeztetett, és minden női a kandallóján álló Pszichére? Mi értelme volt a legszebb zenét gyakorolni, ha a végén folyton azt a szép kis tavaszi dalt énekelte, Phebe madárcsicsergése nélkül? Ezekben a napokban Dulce társasága volt a

legkellemesebb, mivel a kislány ritkán szólalt meg, így Rose-nak volt lehetősége gondolkodni a társaságában. Még Plenty néni piros flanelje, kámforja és orvossága is vonzóbb volt, mint egy nagyobb társaság. A Rózán, a pónin megtett hosszú, magányos lovaglások voltak egyedül alkalmasak arra, hogy végiggondolja, mit kell még elvégeznie, és mit halaszthat el.

Végül elhatározta, mit tesz; és egy olyan időpontban, amikor nem lehetett Mac felbukkanására számítani, felfegyverkezve a tollnak valóval – akár Fanny Squeers Dickens *Nicholas Nicklebyjé*ben –, merészen bement Alec bácsi dolgozószobájába, hogy megbeszélje vele.

– Szeretnék egy jelölő pennát. Készítenél nekem egyet, bácsikám? – kérdezte, miután meggyőződött róla, hogy a doktor egyedül van.

– Persze, drágám – válaszolt egy hang, amely annyira hasonlított a bácsikájáéra, hogy Rose késedelem nélkül belépett a szobába.

Ám egy-két lépés után megtorpant, kissé bosszús

képet vágva, mivel az íróasztal mögötti fej nem kócos és ősz volt, hanem barna és jól fésült: Mac ült ott írogatva, nem pedig Alec bácsi. A lány tapasztalatból tudta, hogy nem kell tartania a négyszemközti találkozástól, de mivel hosszas tépelődés után szánta el magát erre a beszélgetésre, nem örült neki, hogy nem jár sikerrel.

– Ne állj fel, nem akarlak zavarni, ha el vagy foglalva! Egyáltalán nem sürgős a dolog – mondta, miközben azon törte a fejét, hogy okosabb lenne-e maradni, vagy inkább szaladjon el.

Mac megoldotta a dilemmát azzal, hogy kivette a tollat Rose kezéből, és elkezdte farigcsálni, éppen olyan nyugodtan, mint Nicholas a regényben. Talán Macnek is ugyanez jutott eszébe, mivel mosolyogva ezt kérdezte:

– Keményre vagy puhára?

Rose nyilvánvalóan megfeledkezett róla, hogy a Squeers család a valóságban nem létezett, ugyanis ezt válaszolta:

– Keményre, légy szíves. – Hangja hasonlóan nyugodt volt. – Látom, hogy csinálod, és örülök neki – tette hozzá, ismét erőt merítve Mac nyugalmából, és olyan egyenesen a lényegre térve, ahogyan az egy nőtől elvárható.

– Nagy örömmel teszem.

– Nem a tollkészítésről beszélek, hanem az írásról, amelyre buzdítottalak. – És megérintette a sűrűn teleírt papírt Mac előtt, olyan mozdulattal, mintha el akarná olvasni.

– Ez csak a vérkeringésről szóló előadásom kivonata – válaszolta Mac, s előzékenyen megfordította, hogy a lány láthassa. – Nem írok regényt… átélem azt. – Azzal a boldog, reményteli kifejezéssel tekintett fel, amelytől Rose mindig úgy érezte, mintha Mac izzó szenet pakolna az ő fejére.

– Szeretném, ha nem néznél rám így. Nagyon zavar – mondta egy kicsit ingerülten. Éppen akkor tért vissza a lovaglásból, és tudta, hogy nem nyújt valami

„átszellemült” látványt, hiszen a fagyos levegő pirosra csípte az orrát és az arcát.

– Igyekezni fogok, hogy ne tegyem. Bár nem nagyon tudom befolyásolni. Talán ez majd helyre teszi a dolgot. – Ezzel elővette a kék szemüveget, amelyet a szélben viselt néha, és komolyan az orrára biggyesztette.

Rose nem tudta megállni nevetés nélkül, ám a fiú engedelmessége csak jobban felbosszantotta, mivel nagyon jól tudta, hogy a csúf, sötét üveg mögül Mac csak még háborítatlanabbul bámulhatja.

– Nem, nem teszi helyre! Nem áll jól, és semmi kedvem hozzá, hogy kék színben láss! – mondta. Fogalma sem volt, mi következik ezután, de önkéntelenül is élvezte Mac furcsaságait.

– Nem is vagy kék, hiszen a szemüveg ellenére mindent rózsaszínben látok. – De minden zokszó nélkül zsebre tette a szemüveget, a bálvány bűbájos szeszélyességére tekintettel.

– Igazán, Mac, unom ezeket az ostobaságokat. Csak nyugtalanítasz velük, és az idődet vesztegeted!

– Még életemben nem dolgoztam keményebben. *Igazán* zavar téged, hogy tudod, mit érzek irántad? – kérdezte aggódva.

– Nem látod, mennyire feldühít? – Ezzel Rose sarkon fordult. Érezte, hogy egyáltalán nem úgy alakulnak a dolgok, ahogyan szerette volna.

– Nem zavarnak a tövisek, ha a végén elnyerem a rózsát. Még mindig reménykedem. Talán tíz év múlva… – mondta a kitartó udvarló, akit nyilvánvalóan nem riasztott vissza a hosszú várakozás gondolata.

– Úgy találom, elég nehéz, ha szeretik az embert, akár viszonozza azt, akár nem – vetette fel Rose, akinek fogalma sem volt, hogyan lehetne fellépni ilyen rendíthetetlen reménykedéssel szemben.

– De hát semmit sem tehetsz ellene, mint ahogyan én sem. Nekem muszáj tovább szeretnem téged teljes

szívemből, amíg férjhez nem mész, utána pedig… Nos, utána, attól tartok, valakit gyűlölnöm kell majd – mondta Mac, és véletlenül tönkretette a tollat egy heves mozdulattal, ahogy faragta.

– Mac, kérlek, ne!

– Mit ne: ne szeressek, vagy ne gyűlöljek?

– Egyiket se tedd! Menj, és szeress bele valaki másba! Rengeteg szép és kedves lány van, aki boldoggá tehetne téged – mondta Rose, aki mindenáron véget akart vetni valahogyan a saját nyugtalanságának.

– Ez túl könnyű volna. Én szeretek megküzdeni a boldogságomért, és minél többet kell küzdenem, annál jobban megbecsülöm majd, ha elértem.

– Vagyis ha hirtelen nagyon kedves lennék hozzád, már nem is akarnál szeretni? – kérdezte Rose, aki kíváncsi volt, hogy ez lenne-e a megoldás arra, hogy megszabaduljon egy szenvedélytől, amely meghatotta őt, de annyi fejtörést is okozott neki.

– Próbáld ki, és majd meglátod. – Ám Mac szeme árulkodóan csillogott, amiből nyilvánvaló volt, hogy mindez csak bukással kecsegtetne.

– Nem, inkább valami olyanba kezdek, ami teljesen lefoglal, és akkor majd megfeledkezem rólad.

– Ne gondolj rám, ha ez zavar téged! – mondta a fiú gyengéden.

– De nem tudom megállni. – Rose szívesen visszanyelte volna a szavait, de már késő volt, és így sietve hozzátette. – Csak arról van szó, hogy nem tudom megállni, hogy ne kívánjam, bárcsak megfeledkeznél rólam. Nagy csalódást okoz, hogy be kell látnom, tévedtem, amikor olyan nagyszerű dolgokat vártam tőled.

– Igen, és biztos voltál benne, hogy szerelemről van szó, amikor csak költészet volt, most pedig költészetet akarsz, amikor csak szerelmet ajánlhatok. A kettő együtt kielégítene?

– Próbáld meg, és meglátod.

– Megteszem, ami tőlem telik. Van még valami? – kérdezte Mac, megfeledkezve a kisebb megbízatásról, hisz oly buzgón akarta teljesíteni a nagyobbat.

– Árulj el egyvalamit. Mindig is szerettem volna tudni, és most, hogy szóba hoztad, meg merem kérdezni. Már akkor is szerelmes voltál belém, amikor tavaly nyáron felolvastál nekem Keatsből?

– Nem.

– *Mikor* kezdődött? – kérdezte Rose, önkéntelenül is elmosolyodva saját nyíltságán.

– Honnan tudhatnám? Talán ott fent kezdődött mégis, mivel a beszélgetés után levelezni kezdtünk, és a leveleid megmutatták, milyen szép lelked van. Először csak ezt szerettem. Olyan gyorsan fedezted fel a jó dolgokat, fordítottad őket a magad javára, és adtad tovább, mindezt olyan természetesen, ahogyan a virág illatozik. Alig vártam, hogy hazatérj, és azt akartam,

hogy te is úgy találd, a javamra változtam, mint ahogyan én is úgy találtam veled kapcsolatban. Mikor pedig megjöttél, könnyedén megértettem, miért van szükségem rád: azért, hogy szeresselek, és hogy ezt megmondjam neked. Ez minden, Rose.

Rövid történet, de ennyi elég volt. A hang, amely elmondta ezt az egyszerű igazságot, nagyon ékesszólóvá tette. Rose nagy kísértést érzett arra, hogy hozzátegye a folytatást, amelyre Mac vágyott. De inkább lesütötte a szemét, miközben a fiú beszélt, mivel tudta, hogy Macé rászegeződik, sötéten és határozottan, azzal a visszafojtott szenvedéllyel, amely annyi hevületet csalt nyugodt szavaiba. Amikor éppen felnézni készült, megpillantott egy régi zsámolyt. Az ilyen semmiségek gyakran rendkívül nagy hatással vannak a nőkre, és ha amúgy is nyugtalanok, akkor ezek a hatások még ellenállhatatlanabbak. A rozoga zsámoly élénken fölidézte benne Charlie-t: a fiú ebbe rúgott bele azon az éjszakán, amelyre nem szívesen emlékezett vissza. Akár egy szikra, ez emlékek egész sorát gyújtotta lángra, és e gondolat cikázott át a fején: „Azt hittem, szeretem

Charlie-t, és mutattam is jelét effélének, ám becsaptam magam, és ő szemrehányást tett nekem egyetlen tekintet miatt, amely többet jelentett, mint szándékoztam. Ez a mostani érzés egészen más, de túl friss és túl gyorsan tört rám ahhoz, hogy megbízzam benne. Nem nézek rá úgy, és nem is mondok semmit, amíg nem vagyok biztos magamban, mivel Mac szerelme sokkal mélyebb Charlie-énál. Hozzá különösen őszintének kell lennem."

A döntés nem szavakban fogalmazódott meg benne, hanem egy ösztönös megérzésben. Biztos volt abban, hogy ez helyes, mert nem volt könnyű engedelmeskednie neki. Mac válaszát csupán egy pillanatnyi csend követte, ahogy a lány összefont ujjakkal állt ott, hol elsápadva, hol elpirulva. Suta testtartás volt ez, de Mac gyönyörűnek látta: egy habozó leány képe. A fiú már-már azt hitte, hogy egy hónapnyi udvarlás után talán elnyeri életre szóló jutalmát. Ám tévedett, és a lány hamarosan lehűtötte lángolását, lecsillapítva, ám korántsem kioltva azt. Rose olyan határozott arccal tekintett fel, hogy az nem kerülhette el a fiúnak az utóbbi időben rendkívül

kifinomulttá vált figyelmét.

– Azért jöttem be ide, hogy beszéljek a bácsikámmal, és rávegyem, kérjen meg, mihamarabb utazz el. Nagyon türelmes és kitartó vagy, és ezt én nagyra értékelem. De nem tesz jót neked, ha ennyire valaki mástól függ a boldogságod, legalábbis szerintem. Azt pedig bizonyosan tudom, hogy nekem rossz, ha érzem, mekkora hatalmam van egy embertársam felett. Menj el, Mac, és az idő majd eldönti, hogy az egész nemcsak egy tévedés-e. Ne hagyd, hogy az irántam érzett szenvedély hátráltassa vagy eltérítse a munkádat, mivel talán éppolyan gyorsan vége lesz majd, ahogyan elkezdődött, és akkor mindketten szemrehányásokat tehetünk magunknak és egymásnak. Tedd meg, kérlek. Tisztellek és kedvellek; de nem lehetek boldog, ha semmit nem adhatok cserébe mindazért, amit tőled kapok. Megpróbálom, de nem vagyok benne biztos… Időre van szükségem… Még túl korai, hogy biztos legyek…

Rose bátor hangon kezdte, de az utolsó szavaknál,

miközben az ajtó felé hátrált, már dadogott, mivel Mac arca, amely először borúsan megnyúlt, a mondandója vége felé felderült, az utolsó szavaknál pedig szinte önkéntelenül mosolyogni kezdett; mintha a száműzetésbe vonulás elnyerte volna a tetszését.

– Ne mondd, hogy nem adsz cserébe semmit, mivel éppen most adtál bizonyságot arra, hogy jó úton haladok. Elmegyek, méghozzá azonnal, és meglátom, hogy a távollétem alatt lesz-e időd arra, hogy gondolkodj, hogy megtudd, hogy megbizonyosodj, amiként nekem volt. Bárcsak ennél többet is tehetnék érted! De nem tehetek, hát ég veled!

– *Máris* elmész? – Rose megtorpant visszavonulása közepette, és megdöbbent arccal nézett vissza a fiúra. Mac odanyújtotta neki a rosszul faragott tollat, és kinyitotta előtte az ajtót, pontosan úgy, ahogy dr. Alec szokta. Mivel – akár tetszett, akár nem – Mac igenis hasonlított a világ legjobb bácsikájára.

– Én még nem, de te igen.

Rose olyan piros lett, mint s pipacs, elvette a tollat, és felrohant az emeletre. Nem győzte szidalmazni magát, amiért sorban tönkretette Plenty néni legjobb zsebkendőit azzal, hogy A. M. C. monogramokat rajzolt rá.

Három nappal később Mac valóban elbúcsúzott. Senki sem lepődött meg azon, hogy váratlanul távozik, mivel ilyen volt a természete. Kifogást is talált az elutazásra: egy híres orvos előadássorozatát L…-ben. Alec bácsi szégyenszemre az utolsó pillanatban visszakozott, és kijelentette, nem tud ott lenni az állomáson, hogy útjára bocsássa az unokaöccsét. Plenty néni még mindig az ágyhoz volt láncolva, így amikor Mac, elbúcsúzván az idős nagynénitől, lejött az előszobába, Rose már ott várta őt, mintha semmiképpen sem akarná feltartani. Kissé tartott egy következő négyszemközti beszélgetéstől, mivel az utóbbinál olyan csúfos kudarcot vallott. Nyugodtan és unokatestvérien igyekezett viselkedni, ami – legalábbis erről akarta meggyőzni magát – nyilvánvalóvá teszi majd, milyen hangnemben szeretne elbúcsúzni.

Mac megértette, sőt még túl is tett a lányon könnyedségben. Csupán annyit mondott:

– Ég veled, kuzinom! Írj, ha kedved van hozzá. – Kezet fogott Rose-zal, és olyan nyugodtan sétált ki a házból, mintha csak egy napra és nem három hónapra távozna. Rose úgy érezte, mintha hirtelen nyakon öntötték volna egy vödör hideg vízzel, és éppen vissza akart vonulni, megvetően azt morogva magában: „Nincs is itt szó szerelemről, csak egy géniusz különcségéről.” Ekkor azonban egy hideg légáramlat ösztönzésére megfordult, és egyszeriben egy nagykabát heves ölelésében találta magát. Csak egy pillanatig tartott, majd amilyen gyorsan megjelent, el is tűnt. A lány bezárkózott a szobájába, és visszafojtott, de diadalmas hangon közölte Pszichével:

– Nem, mégsem csak egy zseni furcsasága. Ez csakis a szerelem lehet!

XIX. FEJEZET

A szökőkút mögött

Karácsony után két nappal egy fiatalember komoly ábrázattal lépett be L…-ben az egyik nagy templomba. Miután valaki hellyel kínálta, dicséretes áhítattal kapcsolódott be a szertartásba. Különösen a zenét figyelte odaadóan, és olyan feltűnően gyönyörködött benne, hogy egy, a közelében ülő úriember a szertartás után nem tudta megállni, hogy ne szólítsa meg a műértő idegent.

– Ma nagyon szép volt a prédikáció. Hallotta már azelőtt is a lelkészünket, uram? – kezdte, amint kifelé ballagtak a padsorok között, szinte utolsóként, mivel a fiatalember egy kicsit még időzött, úgy téve, mintha a régi épületet csodálná.

– Nagyon szép volt. Nem, uram, még nem volt szerencsém. Mindig is szerettem volna látni ezt a helyet;

és egyáltalán nem okozott csalódást. A kórusuk is kitűnő – válaszolt az idegen, miközben felpillantott az emelvényre, ahol néhány női kalapot látott mozogni a félig lehúzott függöny mögött.

– A legkitűnőbb az egész városban, uram! Nagyon büszkék vagyunk a zenekarunkra is, és mindig a legjobb zenészeket és énekeseket alkalmazzuk. Gyakran csak azért jönnek el hozzánk, hogy meghallgassák őket. – Az idős úr olyan elégedettnek látszott, mintha kerubok és szeráfok kara bérelte volna ki a kórus emelvényét.

– Ki énekli az alt szólamot? Nagyon szép volt a szóló – jegyezte meg az ifjú, és megállt, hogy elolvasson egy emléktáblát a falon.

– Miss Moore. Úgy egy éve van köztünk. Mindenki csodálja őt. Nagyszerű ifjú hölgy, nem is lennénk meg nélküle. Gyönyörűen énekel az oratóriumokban. Hallotta már őt ezelőtt?

– Még soha. Azt hiszem, X…-ből jött?

– Igen, méghozzá a legkitűnőbb ajánlásokkal. Az egyik legelőkelőbb ottani család nevelte fel. Campbellék. Ha ön is X…-ből való, bizonyára ismeri őket.

– Már találkoztam velük. Viszontlátásra. – A két úr meghajolva elbúcsúzott egymástól, mivel a fiatalember ebben a pillanatban meglátott egy magas hölgyet, aki lefelé tartott a templom lépcsőin, szemében áhítatos kifejezéssel, kezében pedig egy imakönyvvel.

A komoly képű ifjú a hölgy után sietett, és egy csendes mellékutcába fordulva utolérte őt.

– Phebe!

Csak egyetlen szó volt, mégis csodát tett, mivel az áhítat egy szempillantás alatt eltűnt a hölgy arcáról, és a nyugodt vonások egyszeriben kivirultak. Olyan fénnyel ragyogtak, amilyet sem a tengeren, sem a szárazföldön nem láthatunk. Megfordult, hogy egy másik, hasonlóan sokatmondó szóval válaszoljon a szerelmének:

– Archie!

– Ma letelt az egy év. Megmondtam, hogy eljövök érted. Vagy talán már elfelejtetted?

– Dehogy. Tudtam, hogy eljössz.

– És örülsz nekem?

– Hogyne örülnék!

– Muszáj örülnöd, ne is próbálkozz mással! Menjünk be ebbe a kis parkba, és beszélgessünk! – A lány kezét a karjába öltve elvezette őt arra a helyre, amely mások szemében egy kopár tér volt, egy felállványozott szökőkúttal a közepén, ázott pázsittal, valamint lehullott levelekkel, amelyeket sodort a téli szél.

Számukra azonban valóságos földi paradicsom volt, és fel-alá sétálgattak, tudomást sem véve arról, hogy néhány hölgy és úr érdeklődésének középpontjába kerültek, akik a vacsorájukra várva sétáltak, vagy a

vasárnapi olvasmányaik fölött ásítoztak.

– Készen állsz rá, hogy hazatérj, Phebe? – kérdezte Archie gyengéden, miközben a lány leszegett fejét nézte, és azon csodálkozott, vajon miért nem hord minden nő ilyen csinos fekete bársonykalapkát, egyetlen piros virágdísszel a hajában.

– Még nem. Még nem bizonyítottam eléggé – kezdte Phebe, aki nagyon nehéznek találta, hogy betartsa egy évvel azelőtt tett ígéretét.

– Bebizonyítottad, hogy el tudod tartani magad, barátokat tudsz szerezni, és hírnevet is, ha úgy akarod. Senki sem tagad-hatja ezt, és mi mindnyájan egyre büszkébbek vagyunk rád. Mi kell ennél több, drágám?

– Nem is tudom, de nagyra törő terveim vannak. Híres akarok lenni, szeretnék valamit tenni értetek, valami áldozatot hozni Rose-ért, és ha lehetséges, valamiről lemondani a te kedvedért. Várjunk még egy kicsit, és hagyd, hogy tovább dolgozzak! Úgy érzem, még nem érdemeltem ki, hogy szívesen fogadjanak –

kérlelte Phebe olyan buzgón, hogy kedvese tudta, hiába próbálná rávenni, gondolja meg magát. Így bölcsen beérte a felével annak, amiből az egészet szerette volna megkapni.

– Micsoda büszke nőszemély! Ám csak annál jobban szeretlek, és megértem az érzéseidet. Rose megértette velem, te hogyan látod a dolgokat, és nem csoda, hogy nem tudod elfelejteni azokat a rosszindulatú tekinteteket, amelyeket néhány nagynénim vetett rád, még ha szavakkal nem is bántottak. Megpróbálok türelmesen várakozni, de csak egy feltétellel, Phebe.

– És mi lenne az?

– Hogy megengeded, hogy néha meglátogassalak, míg várakozom. És viseled ezt, hogy meg ne feledkezz rólam – mondta, és egy gyűrűt vett elő a zsebéből. Gyengéden kihúzta a lány meleg, fedetlen kezét a muffból, ahová a hideg elől rejtette.

– Igen, Archie, de ne itt, ne most! – kiáltott Phebe

körülnézve, mintha csak most vette volna észre, hogy nincsenek egyedül.

– Senki sem láthat meg itt! Gondoltam erre. Csak egyetlen boldog pillanatot kérek tőled a hosszú-hosszú várakozás után – válaszolt Archie, megállva a szökőkút takarásában, ugyanis a parknak csak egyik oldalán voltak házak.

Phebe beleegyezett. Még soha nem csusszant egyszerű aranygyűrű könnyebben a helyére, mint az övé ezen a hideg, decemberi napon. Ezután a lány egyik kezét, amely kivörösödött Archie szorításától, visszadugta a muffba, a másikat pedig korábbi helyére, a fiú karjába; de oly bizalmas mozdulattal, mintha immár joga lenne ehhez.

– Most már biztonságban érezlek – mondta Archie, és továbbindultak, anélkül hogy bárki sejtette volna, milyen gyengéd jelenet játszódott le a csúf állványzat mögött.

– Mac megírta, a helyiek mennyire csodálnak, és

hogy valami gazdag agglegény biztosan kiveti hálóját Miss Moore-ra. Szörnyen féltékeny voltam, most azonban már fittyet hányok rájuk.

Phebe szerényen, de büszkén mosolygott, ami olyan jól állt neki, és röviden így felelt:

– Semmi veszély nem fenyegetett. Még egy király sem tudott volna eltéríteni tőled, akár eljöttél volna értem, akár nem. De Macnek nem kellett volna ilyeneket fecsegnie.

– Akkor hát most bosszút állhatsz rajta. Mivel ő elárulta a titkaidat, én is elmondom neked az övét. Phebe, Mac szereti Rose-t! – Archie úgy nézett a lányra, mint aki hatalmas meglepetésre számít.

– Tudom. – Phebe elnevette magát a fiú csodálkozó arca láttán, amikor Archie megkérdezte: – Rose elmondta neked?

– Egy szóval sem. A leveleiből találtam ki. Az utóbbi időben egy szót sem írt Macről, míg azelőtt rengeteget.

Gyanítottam, mit jelent ez a hallgatás, de nem faggattam.

– Okos lány! Akkor hát azt is tudod, Rose érez-e valamit a jó öreg Mac iránt.

– Hát persze hogy érez! Mac nem mondta el neked?

– Nem, csak annyit mondott, mielőtt elment: „Vigyázz az én Rose-omra, és én is vigyázok a te Phebe-dre.” Ennék többet harapófogóval sem tudtam kihúzni belőle, pedig *én* bizony faggatóztam. Annak idején ő hősiesen kiállt mellettem, és neki köszönhetem, hogy Jane néni nem őrjített meg teljesen a tanácsaival. Soha nem felejtem el neki. Alig vártam, hogy valamiben én is a segítségére lehessek, de arra kért, hagyjam, hogy a maga módján udvaroljon. Abból, amit látok, azt kell mondanom, tudja, mit csinál – tette hozzá Archie, aki nagyon élvezetesnek találta, hogy szerelmi ügyekről pletykálhat szíve hölgyével.

– Drága kicsi úrnőm! Hogyan fogadta? – kérdezte Phebe, aki nagyon vágyott arra, hogy híreket kapjon, de túlságosan kötötte őt a hála, és emlékezett rá, Rose

milyen nagylelkűen segítette, még a hallgatásával is, hogy meghozhassa azt a legnagyobb áldozatot, amelyre csak egy nő képes.

– Nagyon édes, szégyenlős és elbűvölő. Megpróbáltam nem megfigyelni őt, de szavamra, néha nem tudom megállni. Olyan cuki, ahogy ti, lányok mondjátok. Amikor egy levelet kézbesítek neki Mactől, megpróbálja nem kimutatni, mennyire örül. Ilyenkor legszívesebben nevetnék, és megmondanám neki, hogy mindent tudok. Ám ehelyett olyan komoly képet vágok, amilyet csak tudok, amellett ostobát is, hogy nyugodtan olvashassa a levelét, és azt hihesse, én is ugyanúgy el vagyok foglalva a saját érzéseimmel, mint ő az övéivel.

– De miért jött el Mac? Azt mondja, valami előadássorozatot akar látogatni, de biztos vagyok benne, hogy más van emögött. Néha olyan boldognak tűnik. Nem találkozom vele gyakran, de amikor látom, nem lehet nem észrevenni, hogy már nem ugyanaz a Mac, mint egy évvel ezelőtt – mondta Phebe, és kiterelgette Archie-t, mivel az illendőség nem tette

lehetővé, hogy tovább időzzenek ott. De az óvatosság és a kötelesség is ezt diktálta, mivel nagyon hideg volt, és a délutáni templomi szertartás egy órán belül kezdődött.

– Tudod, Mac mindig is különc volt; még felnőni sem tud úgy, mint mások. Nem egészen értem őt, de abban biztos vagyok, hogy valamit forgat a fejében, amit senki sem sejt, kivéve talán Alec bácsit. A szerelem mindenkinek elveszi az eszét, és el tudom képzelni, hogy Lovag valami szokatlan cselekedettel fogja felhívni magára a figyelmet. Bármire számíthatunk tőle a közeljövőben. Tartozunk neki azzal, hogy támogatjuk, akármi is legyen.

– Hát persze! Ha Rose valaha is említi neked Macet, mondd meg neki, hogy én vigyázok rá; és neki is ugyanazt kell tennie az én Archie-mmal.

Ez a szokatlan érzelemnyilvánítás az amúgy igen tartózkodó Phebe-től személyesebb mederbe terelte a beszélgetést. Archie-t annyira elragadták a vágyai, hogy

úgy haladtak el Phebe otthona mellett, hogy egyikük sem vette észre.

– Beugrasz egy pillanatra? – kérdezte Phebe, midőn visszafordultak. A lépcsőn állt, s közben lenézett kísérőjére, aki diszkréten elengedte a karját, még mielőtt a kapucsengő hangjára vagy öt fej kibukkant volna a fenti ablakokon.

– Köszönöm, nem. Délután ott leszek a templomban, csakúgy, mint az esti oratóriumon. Holnap korán reggel indulnom kell, így engedd, hogy kihasználjam ezt a kevéske időt, és ma este is hazakísérjelek – válaszolt Archie meghajolva, és biztosan tudva, hogy kedvező választ kap.

– Elkísérhetsz. – Phebe belépett, és halkan behúzta maga mögött az ajtót, mintha nehéznek találná azt a rengeteg szerelmet és boldogságot, amely ennek a megfontolt fiatalembernek a szívében lakozott. Archie gyorsan lépkedve az utcán ezt a régi versikét dúdolta a *Clyde*-ból:

Ó, hadd daloljunk együtt,

Hogy hálás hangunk az egekbe felérjen,

Ahol a szerelmünk született.

Az öröm dalai hadd jelentsék ki még ma,

Hogy az angyalok is lejöttek, hogy megosszák örömüket

A föld minden lakójával.

Ezen a délutánon Miss Moore különösen szépen énekelt, és este még a legjobb barátait is meglepte azzal a tehetséggel és erővel, amellyel a szerepét előadta az oratóriumban.

– Ha ez a lány nem egy született tehetség, akkor nem tudom, ki az! – mondta egy fiatalember a mellette állónak, és kisiettek, még mielőtt a szokásos tolongás megkezdődött volna.

– Némi géniusz és egy jó adag szerelem… nagyszerű egyveleget alkot, és ha jól sáfárkodnak vele, akkor meglephetik a világot az eredménnyel – válaszolt a másik fiatalember olyan arckifejezéssel, mintha ő is nagyon szívesen kipróbálná ezt a receptet.

– Úgy vélem, igazad van. De most mennem kell, vár rám. Te se üldögélj otthon, Mac!

– Isten legyen veled, Archie!

Ezzel az unokafivérek elváltak egymástól; az egyik ment, hogy éjfélig csak körmöljön, a másik pedig, hogy elbúcsúzzon a szerelmétől – ekkor még nem is sejtve, milyen váratlan módon fogja a lány kiérdemelni, hogy szívesen fogadják vissza őt.

XX. FEJEZET

Mac műve

Rose ezalatt megpróbálta tisztázni magában, milyen érzelmekkel viseltet unokatestvére, Mac iránt. Úgy tűnt, nehezen tudja összeegyeztetni azt a karaktert, amelyet olyan régóta ismert, az újjal, amely csak nemrég mutatkozott meg előtte. A gondolat, hogy valaha is beleszeressen a régi fura, szórakozott könyvmolyba, teljesen elképzelhetetlennek és nevetségesnek tűnt. Ám ez az új Mac, aki figyelmes, tehetséges, lelkes és nagyra törő, annyira meglepte őt, hogy úgy érezte, mintha egy idegen akarná elnyerni a szívét. Először jól ki kellett ismernie ahhoz, hogy hatása alá kerülhessen vonzerejének, amit azonban nem tagadhatott.

A szeretet magától született meg, és már régóta erős volt a fiú iránt. A szorgalmas ifjú iránti tisztelet még mélyebbé vált, amikor a fiú feddhetetlen férfivá érett. Most pedig valami még ennél is gyengédebb érzés volt

születőben a lány szívében. Egyelőre még nem tudta eldönteni, hogy mindez csak egyszerűen csodálat a gyorsan megmutatkozó zsenialitás láttán, vagy szerelem, amellyel a fiú szerelmét viszonozza.

Mintha egyszer s mindenkorra el akarná dönteni a dilemmát, Mac újév napján egy egyszerű fedelű könyvet küldött neki, amelynek szerényen csak az volt a címe: *Dalok és szonettek*. Miután végigolvasta a könyvet – növekvő meglepetéssel és örömmel Rose már egy cseppet sem kételkedett benne, hogy a szerző született poéta. Habár nem volt irodalmi kritikus, már olvasta a legjobbakat, és tudta, mi értékes, és mi nem. Amilyen egyszerűek voltak e versek, olyan igazak is, és egyszerűségükben csak úgy áradt belőlük az erő. Eltérően más első kötetektől, a könyv nem volt teli „hölgyem”-mel, és nem is panaszkodott folyton arról, hogy „a liliom a béke bágyadt virága, a rózsák a szerelem eksztázisa”.

Nem voltak tömve az akkoriban oly divatos, túlszínezett középkori képekkel sem. „A könyvemnek

fenyőillata van, és a bogarak zümmögése hallatszik ki belőle”, lehetett volna a kötet mottója, olyan vidám és friss volt. A tavasz jutott róla az ember eszébe. Egyértelműen kiderült belőle, hogy a szerző ismeri a természet legmélyebb titkait, és megvan hozzá a tehetsége, hogy dallamos versekben tolmácsolja azokat. A versek sokáig ott csengtek az ember fülében, és a szonettek teli voltak azzal a finom szépséggel, ihlettel és félig öntudatlan bölcsességgel, amely bizonyítani látszott, hogy az ifjúi géniusz isteni eredetű.

Persze hibát is lehetett találni a versekben, de egészében a kötet olyan ígéretes volt, hogy egyértelműen látszott, Mac nem hiába tartózkodott jó társaságban, olvasott jó könyveket, és képezte magát testileg és lelkileg. Most mindez megmutatkozott: az igazság és az erény jellemmé nemesedett, a jellem pedig megtalálta a saját nyelvét, ami ékesszólóbb volt, mint maguk a versek, amelyeknek olyan varázst adott, mint a virágnak az illat. Rose-nál bölcsebb kritikusok is csodálták ezt, és a kevésbé részrehajlók sem tagadhatták, hogy első kísérletként e költemények

remekművek, amelyek olyan spontánnak és égbe törőnek tűnnek, akár a pacsirta éneke. Mikor e potentátok közül néhányan elismerően biccentettek, Mac úgy találta, hogy ha híres nem is lett, neve közszájon forog. Az egyik társaság lefitymálta, a másik dicsérte, és sajnos szinte szétmarcangolták a kis könyvecskét. Túl eredeti volt ahhoz, hogy ne vegyenek róla tudomást, és túl erőteljes, hogy a sok beszéd árthasson neki, így ezek után nem megtépázva, hanem még inkább megdicsőülve került ki a karmaik közül, ami mindennél jobban bizonyította a művek eredetiségét.

Ám ez időbe telt, és Rose csak annyit tehetett, hogy otthon ült, és mindent kritikát elolvasott, amely a kezébe került, valamint Phebe leveleit, amelyben a barátnője beszámolt a legújabb irodalmi pletykákról. Mac ritkán írt neki, és magáról soha egyetlen szót sem, így Phebe ritka találkozásaik során ügyesen kihúzott belőle minden személyét érintő újságot, amit csak női fortélyával képes volt, majd mindenről híven beszámolt Rose-nak.

Érdekes volt, hogy a lányok levelei minden kérdezősködés nélkül elsősorban az egymás udvarlóit érintő témákkal voltak teli. Phebe Macről írt, cserébe Rose részletesen beszámolt minden Archie-val kapcsolatos történésről, majd mindketten sietve hozzátettek egy-két részletet önmagukról, mintha ezek egyáltalán nem lennének fontosak.

Phebe-nek okozott nagyobb megelégedést ez a levelezés, mivel nem sokkal a könyv megjelenése után, Rose azt szerette volna, ha Mac hazatér, és féltékeny volt azokra a kötelességekre és örömökre, amelyekben tőle távol volt része a férfinak. Rendkívül büszke volt a poétájára, és gyakran szinte ujjongani tudott volna, hogy így beteljesültek a jóslatai. Még Plenty néni is elismerte, némileg vonakodva, hogy „a fiú mégsem bolond”. Minden dicsérő szó eljutott a fülébe, és a boldog Rose maga is terjesztette ezeket. A rosszindulatú kritikákat lelkesen megvitatták, és az egész család örömteli izgalomban figyelte az egykori rút kiskacsa első szárnyalását, akiről most már minden rokona azt tartotta, hogy ő az egész fészekalj

legígéretesebb hattyúja.

Jane néni különösen mulatságosan viselkedett új szerepében, hogy egy zöldfülű költő édesanyja lett. Úgy járt-kelt, akár egy büszke, ám zavart tyúkanyó, akinek az egyik kiscsirkéje vízre száll. Sokat böngészte a verseket, megpróbálva élvezni azokat, de nem nagyon sikerült neki, mivel az ő élete nagyrészt prózai volt. Hasztalan próbált rájönni, Mac kitől örökölte a tehetségét. Kedves látvány volt, milyen tisztelettel bánik csemetéje használati tárgyaival; a fiú régi könyveit tisztelettudóan porolgatta le, papír fecniket tett gondosan félre, nehogy egy rájuk firkált halhatatlan költemény kárba vesszen. A fiú egyik viseltes bársonykabátját szeretettel simította ki, amikor senki sem látta, nehogy valaki megmosolyogja az anyai büszkeség miatt, amely eltöltötte a szívét, és egykor szigorú vonásait önkéntelen jóindulattal töltötte meg.

Mac bácsi rosszul leplezett elégedettséggel beszélt a fiáról. Láthatóan kezdte úgy érezni, hogy ő lesz az, aki dicsőséget hoz az egész Campbell családra, amelyben

már volt egyszer egy költő. Steve nem is leplezte a lelkesedését, és folyton a *Dalok és szonettek*ből idézett, amíg halálra nem untatta barátait a testvéri szeretet e megnyilvánulásaival.

Archie nyugodtabban fogadta a híreket, sőt még azt is megjegyezte, hogy talán korai az ujjongás, mivel a drága öreg fickó első sikere esetleg egyben az utolsó is, hiszen lehetetlen lett volna megjósolni, mire készül. Miután bebizonyította, hogy *tud* verset írni, talán többet nem is foglalkozik ezzel, és valami újba kezd, a kedvence, Thoreau példáját követve, aki miután elkészített egy tökéletes ceruzát, otthagyta az üzletet, és könyveket kezdett írni, olyan kitörölhetetlen tintával, amely az idő múlásával csak egyre erősebben látszik.

Persze a nagynéniknek egytől egyig megvolt a maguk véleménye az ügyről, és gyakran jósolták meg egymással versengve a fiú jövőjét, főkötőjüket összedugva egy csésze tea felett. A fiatalabb fiúk nagyon remeknek tartották az egészet, és csak azt remélték, hogy Lovag halad tovább, és a lehető

leggyorsabban eléri a teljes dicsőséget. Ez volt a legnagyobb elképzelhető dicséret Amerika ifjaitól, akiknek nem feltétlenül a költészet volt az első számú passziójuk.

Ám a legelégedettebb dr. Alec volt. Rose-on kívül szinte senki sem sejtette, milyen büszke és boldog a jó ember keresztfia első, bármilyen csekély sikere miatt. Ő mindig is nagy reményeket táplált a fiúval kapcsolatban, mivel Macnek, a furcsaságai ellenére, egyenes jelleme volt. Nem ígért semmit, hanem inkább bizonyított, olyan csendes kitartással, amely csak a férfias karakterre jellemző. A doktor szívét felkavarta ez a bimbózó, ígéretes költészet, és az a szerelem, amely miatt ilyen korán kivirágzott. Mac ugyanis megosztotta reményeit a nagybátyjával, akitől vigaszt és támogatást kapott, valamint együttérzést és tanácsot. Dr. Alec bölcs emberként hagyta, hogy a fiatalok a maguk bőrén tanulják meg az élet nagy leckéit, ezért Macnek azt javasolta, hogy dolgozzon, Rosé-nak pedig, hogy várjon, míg mindketten biztosak nem lesznek abban, hogy a szerelmük szilárdabb alapokon nyugszik, mint a

csodálat vagy az ifjonti lelkesedés.

Ezalatt ő egy agyonolvasott kis kötettel a zsebében járkált mindenhová, sorokat dúdolgatva néhány dalból, vagy nagy lelkesedéssel idézett a szonettek közül, amelyeket egyenértékűnek, ha nem egyenesen magasabb rendűnek tartott Shakespeare szonettjeinél is. Mivel Rose ugyanezzel volt elfoglalva, gyakran összejöttek közös olvasásra és dúdolásra, ahogyan nevezték, és míg Mac költészetéről beszélgettek, mindketten meggyőződtek róla, milyen jutalom várja a fiút, amikor hazatér.

Úgy tűnt azonban, Mac nem sieti el a hazajövetelt. Alaposan meglepte a családját azzal, hogy bekapcsolódott a társasági életbe, és ott is nagyszerűen teljesített. Nem sok kell ahhoz, hogy valakiből a társaság kedvence legyen, ezt mindenki tudja, aki már tanúja volt annak, milyen silány példányokat becéznek és kényeztetnek évről évre rossz modoruk, bolondériáik és kevés erényük ellenére. Mac nem szeretett volna ilyen kedvenccé válni, és az erre irányuló

kísérleteket visszautasította, ami csak növelte a vonzerejét azok szemében, akik hirtelen felfedezték, hogy az ifjú tizenkilencedik generációs leszármazottja Thomas Campbellnek, a költőnek. Ő azt szerette volna, ha a szó legnemesebb értelmében tűnik ki, akár a külsejével is. Az is fölrémlett benne, hogy a társasági élethez elengedhetetlen neveltetése, lám, nem veszett kárba, nem feledkezve meg Rose ez irányú erőfeszítéseiről sem. A lány kedvéért előbújt a barlangjából, és sokféle emberrel megismerkedett, mindegyiket a maga figyelmes módján értékelve. Sok mindent észrevett – rövidlátó szeme ellenére. Senki sem sejtette, milyen hasznát fogja majd venni ezeknek az új tapasztalatoknak, mivel csak kurta levelekben számolt be mindenről, és amikor faggatták, rendíthetetlen nyugalommal csak annyit válaszolt:

– Várjátok meg, amíg végigcsinálom, utána hazajövök, és mindenről beszámolok.

Így hát mindenki türelmesen várta a poétát, amíg valami más esemény még annál is nagyobb szenzációt

okozott a családban, mintha hirtelen az összes fiú rímfaragásra adta volna a fejét.

Dr. Alec igen türelmetlenné vált, és kijelentette: elutazik L…-be, hogy utánanézzen a fiataloknak. Phebe ugyanis egyre nagyobb sikereket ért el a hangjával, amellyel olyan gyönyörűen tolmácsolta a régi balladákat, hogy mindenki szívét megérintette, és hónapról hónapra egyre nagyobb reményekkel kecsegtetett.

– Eljössz velem, Rose, hogy meglepjük ezt a nagyra törő párost, akik olyan gyorsan szereznek hírnevet maguknak, hogy talán meg is feledkeznek az otthon maradt barátaikról, ha nem juttatjuk eszükbe rendszeresen, hogy mi is a világon vagyunk? – kérdezte egy viharos márciusi reggelen.

– Nem, köszönöm, uram. Inkább a nénikémmel maradok, úgyis ehhez értek a legjobban. Csak útban lennék azok között a nagyszerű emberek között – válaszolta Rose, miközben a dolgozószobában nyíló

virágokat metszette.

Némi keserűség csengett a hangjában, arca pedig felhős volt, amit a nagybátyja azonnal észrevett, és félig-meddig ki is találta az okát. Nem nyugodott azonban, amíg nem tisztázta pontosan.

– Csak nem hiszed, hogy Phebe és Mac nem szívesen látna téged? – kérdezte, miközben letett egy levelet, amelyben Mac lelkesen számolt be egy koncertről, ahol Phebe ismét felülmúlta önmagát.

– Nem, de biztosan nagyon elfoglaltak – kezdte Rose, azt kívánva, bárcsak hallgatott volna inkább.

– Akkor hát mi a baj?

Rose egy darabig hallgatott, és ollójának egy óvatlan mozdulatával lecsippentette két muskátli fejét, mintha a benne felgyülemlett feszültség így kívánna kitörni. Ám hamarosan szavakban is kiadta magából, mivel akarata ellenére indulatosan felkiáltott:

– Az az igazság, hogy mindkettőjükre féltékeny vagyok!

– Te jó ég! Mit jelentsen ez? – kiáltott a doktor megdöbbenve.

Rose letette az öntözőkannát és a metszőollót, kezét idegesen tördelve a nagybátyja elé lépett, és úgy mondta a következőket, mint amikor kislány korában bocsánatért esedezett egy elkövetett csíny miatt:

– Bácsikám, muszáj elmondanom neked, mivel egyre irigyebb vagyok, egyre elégedetlenebb, és egyre rosszabb. Nem, még ne kezdj vigasztalni, mivel fogalmad sincs, milyen kevéssé érdemlem meg. Szidj össze, és láttasd be velem, milyen gonosz vagyok!

– Meg is teszem, mihelyt megtudom, mivel kapcsolatban kell összeszidnom téged. Szabadulj meg a terhedtől, kicsikém, és valld be minden bűnödet! Ha az csak a kezdet, hogy féltékenykedsz Macre és Phebere, akkor mindenre fel vagyok készülve – mondta dr. Alec hátradőlve, mintha semmi sem lephetné meg

ezután.

– Nem *úgy* vagyok féltékeny, bácsikám. Olyan értelemben vagyok az, hogy én is szeretnék valami kiemelkedőt véghezvinni, ahogy ők tették. Én nem tudok verseket írni, sem úgy dalolni, mint egy madár, de azt hiszem, én is kivehetném a részem valamilyen módon a dicsőségből. Arra gondoltam, talán festhetnék, és meg is próbáltam, de csak másolni tudok. Nincs bennem tehetség eredeti és gyönyörű művek létrehozásához. Ez nagyon elbizonytalanított, mivel ez az egyetlen dolog, amihez értek. Gondolod, hogy van bennem *bármi* tehetség, amit kifejleszthetnék és kamatoztathatnék, ahogy ők tették? – kérdezte olyan bánatos hangon, hogy a bácsikája egy pillanatig úgy érezte, soha nem tudja megbocsátani a tündéreknek, akik a kisbabákat a bölcsőjükben elhalmozzák ajándékokkal, hogy ilyen szűkmarkúak voltak ezzel a lánnyal. Ám amikor egyetlen pillantást vetett az előtte lévő édes, őszinte arcra, eszébe jutott, hogy ezek a tündérek *mégis* nagyon bőkezűek voltak, és jókedvűen így válaszolt:

– Igen, úgy gondolom, mivel megvan benned a legszebb és legnemesebb tulajdonság, amelyet nő birtokolhat. A zene és a költészet nagyszerű dolog, és nem csoda, hogy te is szeretnél tehetséges lenni ezekben, vagy, hogy irigykedsz a népszerűség miatt, amelyet ezek művelésével érhetnek el. Én is ugyanígy éreztem, és készen álltam arra, hogy kérdőre vonjam az égieket, miért nem voltak nagylelkűbbek néhány emberrel, így hát előttem nem kell szégyenkezned az érzéseid miatt.

– Tudom, hogy elégedettnek kellene lennem, de nem vagyok az. Az életem rendkívül kényelmes, de nagyon csendes és eseménytelen. Kezdek beleunni, és szeretnék szárnyra kapni, mint mások, hogy valamit elérjek, vagy legalábbis megpróbálni. Örülök, hogy nem gondolod nagy bűnnek a részemről, és szeretném tudni, mi az én tehetségem – mondta Rose, aki máris kevésbé volt elkeseredett.

– A másokért való élés is művészet, a türelem és a kedvesség, hogy úgy tudjuk élvezni, akár a napsütést,

noha feleannyira sem vagyunk hálásak a boldogságunkért, mint kellene.

– Nagyon kedves tőled, hogy ezt mondod, de azt hiszem, én ennek ellenére szeretnék részesülni némi szórakozásban és népszerűségben is. – Rose nem tűnt olyan hálásnak, ahogy azt a nagybátyja remélte.

– Ez nagyon is természetes, drágám. Ám a szórakozás és a hírnév mulandó, míg az igazán segítőkész emberek emléke akkor is megmarad, amikor a zene már elhallgatott, és a versekről megfeledkeztek. Nem tudnád ezt elfogadni, és mégis boldognak lenni?

– De hát olyan keveset teszek, és azt senki sem veszi észre, senkit sem érdekel; nem érzem, hogy bármi hasznom lenne! – sóhajtott Rose, visszagondolva a hosszú, unalmas télre, amely teli volt eredménytelen erőfeszítésekkel.

– Ülj csak le ide, és nézzük meg, hogy tényleg nagyon keveset teszel-e, és valóban senkit sem érdekel-e. – Dr. Alec az ölébe ültette őt, és a lány puha

kezének ujjain számolva felidézte jó cselekedeteit.

– Először is: betegeskedő nagynénjét teszi boldoggá a türelmes, derűs ápolással ez a haszontalan unokahúg. Másodszor: egy bogaras nagybácsit, akinek felolvas, ugrál körülötte, ír helyette, és varr neki, mindezt olyan szívesen, hogy már nem is tudna meglenni nélküle. Harmadszor: a legkülönbözőbb módon segíti a rokonokat. Negyedszer: támogat egy kedves barátnőt, akiről soha nem feledkezik meg; továbbá egy bizonyos unokafivért, akinek a tőle érkező dicséret sokkal többet jelent, mint a legnagyobb hírnév. Ötödször: istápol néhány fiatal leányt, akiknek ő a példaképe a munkája és a viselkedése miatt. Hatodszor: itt egy árva kisgyermek, akit olyan odaadóan gondoz, mintha csak a tulajdon húga lenne. Hetedszer: támogat vagy fél tucat szegény hölgyet, akiknek kényelmes otthont nyújtott. Végül ne feledjük azt a néhány nehéz sorsú kisfiút és kislányt, akik a művészi hajlamaikat kielégíthetik egy szép szobában, amely teli van gipszöntvényekkel, vázlatokkal, festőállványokkal és mindenféle más eszközökkel, nem is említve az ingyen leckéket,

amelyeket ugyanez a henye leányzó ad nekik, aki most a térdemen ül, és végül maga is elismeri, hogy az ő tehetsége is van olyan értékes, mint a többieké.

– Valóban elismerem! Bácsikám, fogalmam sem volt, hogy ennyi mindent tettem, ami elnyerte tetszésedet, és hogy bárki is észrevette, milyen kitartóan próbálkozom hasznosan eltölteni az időmet. Megtanultam, hogy ne várjak hálát senkitől; most majd megszokom, hogy dicséretet se várjak, hanem elégedjek meg azzal, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, és csak Isten látja mindezt.

– Ő mindent lát, és a maga módján megjutalmaz, amikor eljön az ideje. Biztos vagyok benne, hogy az olyan csendes élet, mint a tiéd, bizonyos szempontból még értékesebb, mint azoké, akiket a világ lát és megtapsol. A legnemesebbek nem szereznek népszerűséget életükben, hanem csak akkor, amikor a hiányuk pótolhatatlan űrt okoz mások életében. Te is az egyike lehetsz ezeknek a lelkeknek, ha akarod, és nálam senki sem lesz büszkébb az így elért sikereidre…

Hacsak nem Mac.

Rose arcáról teljesen eltűntek a gond felhői. A lány a nagybátyjára nézett, egyre boldogabban, amíg utolsó szavainál el nem pirult, és félre nem kapta a tekintetét egy pillanatra. Mikor visszafordította a fejét, szemében gyengéd elszántság látszott, és így szólt:

– Ez olyan jutalom, amiért érdemes dolgozni. – Ezzel felállt, mintha újult erővel szeretne munkához látni.

Ám a bácsikája visszatartotta egy kérdés erejéig.

– Elmondhatom neki?

– Nem, kérlek, ne! Amikor majd ráun más emberek magasztalására, haza fog jönni, és akkor… majd meglátom, mit tehetek érte – válaszolt Rose, kivonva magát a bácsikája kezéből, azzal a szégyenlős, boldog kifejezéssel, amely csak még bájosabbá tette az arcát.

– Ő nagyon alapos fickó, és soha nem kezd új dologba, míg az egyiknek a végére nem járt. Ez

nagyszerű tulajdonság, de eléggé próbára teszi a magamfajta türelmetlen alakokat – mondta a doktor, majd felkapta Dulce-ot, aki a szőnyegen üldögélt a babájával, s azzal vigasztalódott, hogy a kislányt dobálta a levegőbe, amíg az szívből kacagni nem kezdett.

Rose magában helybenhagyta az utolsó megjegyzést, ám egy szót sem szólt, csak kötelességtudó buzgalommal segíteni kezdett nagybátyjának a készülődésben. Amikor a doktor elutazott, magában számolni kezdte a napokat visszatéréséig, titokban azt kívánva, bárcsak ő is vele ment volna.

A doktor gyakran írt, részletes beszámolókat küldve a kiváló teremtményekről, ahogyan Steve nevezte Phebe-t és Macet. Annyi tennivalója akadt a távolban, hogy már a második hétnek is csaknem vége volt, amikor végre kijelölt egy napot a hazatérésére, azzal az ígérettel, hogy otthon majd elszórakoztatja őket a kalandjairól szóló beszámolókkal.

Rose-nak az volt az érzése, valami nagyszerű esemény van készülőben, így rendbe szedte magát, hogy a bekövetkező meglepetés felkészülten találja. Mostanra rájött, mit szeretne: biztos lett az érzéseiben, és minden kétséget, valamint félelmet félretett, hogy így fogadja az unokafivért, akit a nagybátyja meglepetésként bizonyosan hazahoz magával.

Egyik nap éppen erről gondolkodott, amikor elővett egy papirost, hogy egy hosszú levelet írjon Clara néninek, aki ki volt éhezve a hírekre a távoli Kalkuttában.

Ez eszébe juttatta azt a másik udvarlót, aki olyan szörnyű véget ért. Kinyitotta titkos fiókját, és kivette a kék karperecet, úgy érezvén, tartozik Charlie-nak egy gyengéd gondolattal újonnan született boldogsága közepette, mivel az utóbbi időben bizony megfeledkezett róla.

Annak idején, Charlie halála után sokáig hordta ezt a csecsebecsét hosszú fekete ruhaujja alá rejtve, azzal a

bűntudatos hűséggel, amelyről gyakran úgy érezzük, hogy ki kell mutatnunk, amikor már túl késő. Ám a karja túlságosan teltté vált ahhoz, hogy el tudja rejteni az ékszert, a nefelejcs díszek egyenként lepotyogtak, a csat eltört, ezért levette a karperecet – elismerve magában, hogy az ékszerrel együtt a hozzá kapcsolódó érzések is megkoptak.

Egy darabig csendben nézte, majd gyengéden visszatette a helyére; becsukta a fiókot, s felvette a kis szürke könyvecskét, amely a büszkesége volt. A két férfira gondolt, és az életére gyakorolt hatásukra: az egyikük emléke szomorú és felkavaró volt, míg ha a másikra gondolt, boldogságot és ihletettséget érzett. Charlie maga volt a szenvedély, Mac pedig a szerelem.

– Rose! Rose! – kiáltott egy hang, durván félbeszakítva a lány álmodozását. Rose ijedten bezárta a fiókját, és az ajtóhoz rohanva felkiáltott:

– Megjöttek! Megjöttek!

XXI. FEJEZET

Phebe kiérdemli,

hogy visszafogadják

Dr. Alec nem érkezett meg, ám rossz hírek annál inkább, amint ezt Rose azonnal kitalálta, ahogy ránézett Plenty nénire. Az idős hölgy a lépcsőn botorkált lefelé, a főkötője félrecsúszva, arca halálsápadt, és egy levelet fogott reszkető kezében, miközben összefüggéstelenül kiáltozott:

– Jaj, fiam, fiam! Beteg, és én nem lehetek ott, hogy ápoljam őt! Láza van, olyan messze tőlünk. Mit tehetnek érte azok a gyerekek? Miért engedtem, hogy Alec elmenjen?

Rose besegítette őt a szalonba, és mialatt a szegény idős hölgy tovább sopánkodott, elolvasta a levelet, amelyet Phebe küldött a néninek.

Kedves Miss Plenty!

Kérem, először ön olvassa végig levelem, és úgy közölje a benne álló híreket kis úrnőmmel, ahogyan jónak látja. A drága doktor nagyon beteg, de én mellette vagyok, és nem mozdulok az ágya mellől, amíg jobban nem lesz. Bízzon bennem, és ne keseredjen el, mivel mindent megteszünk, amit csak ápolással, tudással és odaadással lehetséges. Eddig nem engedte, hogy értesítsük Rose-t, mivel attól félt, hogy ide utazna, veszélyeztetve az egészségét. Ez valóban felesleges volna, mivel egyetlen ápoló is elég, és ezt a szerepet én már betöltöttem. Ne hagyja, hogy Rose vagy bárki más meg akarjon fosztani engem a jogomtól erre a kötelességre és a veszély vállalására. Mac írt az édesapjának, mivel dr. Alec már túlságosan rosszul van ahhoz, hogy tudja, mit teszünk, és mindketten úgy éreztük, immár kötelességünk haladéktalanul értesíteni a

családot. Nagyon magas láza van. Nem tudni, hogyan kapta el a betegséget, hacsak nem néhány szerencsétlen bevándorló között, akikkel összetalálkozott, ahogy elveszetten barangoltak az idegen városban. Mivel beszél portugálul, útba tudta igazítani őket, amikor elmondták neki a történetüket. Ám attól tartok, hogy e jó cselekedetéért nagy árat kell fizetnie, mivel nem sokkal ezután szökött föl a láza. Mielőtt tudta volna, hogy beteg, én már vele voltam, és amikor rosszul lett, már túl késő lett volna elküldenie.

Most kimutathatom neki a hálámat, és ha szükséges, örömmel adom az életemet is ezért a barátért, aki apám helyett apám volt. Mondja el Rose-nak az utolsó, még értelmes szavait, és hogy legutolsó gondolata is ő volt. Azt kérte: „Ne hagyjátok, hogy ide jöjjön! Védjétek meg a kis drágámat!” Ó, kérem, engedelmeskedjenek neki! Maradjanak otthon, biztonságban, és ha Isten is megsegít, hamarosan visszahozom Alec bácsit a családja körébe. Mac is megtesz mindent, amit

engedek neki. A legjobb orvosokat hívtuk hozzá, és minden a legjobban alakul a helyzethez képest, így csak annyit tehetünk, hogy reménykedünk, amíg változás nem áll be az állapotában.

Drága Miss Plenty, kérem, imádkozzon érte, valamint értem, hogy boldoggá tehessem azokat, akik annyi mindent tettek az ő engedelmes és szerető Phebe-jükért.

Mikor Rose végigolvasta a levelet, és feltekintett, lesújtva a szörnyű hírektől, látta, hogy az idős nagynéni már abbahagyta a hasztalan siránkozást, és szívből imádkozott, mint aki nagyon jól tudja, hol találhat igazi segítséget. Rose odalépett hozzá, letérdelt mellé, fejét az ölében összekulcsolt kezére hajtva, és egy pár percig egyikük sem szólt, nem is sírt. Majd fojtott zokogás szakadt fel a lányból. Plenty néni átölelte a fejét, és miközben lassan az ő ráncos, öreg arcán is végiggördültek a könnyek, így szólt:

– Türelem, báránykám, türelem. Az Úr nem fogja őt elvenni tőlünk, bizonyosan tudom. És az a bátor gyermek most *valóban* visszafizetheti a tartozását. Úgy érzem, meg is fogja tenni.

– De én is segíteni akarok. *Muszáj* odamennem, nénikém, muszáj! Nem számít, mekkora a veszély! – kiáltott Rose eltelve a Phebe iránti gyengéd féltékenységgel, amiért a lány volt az első, aki a veszéllyel dacolva a doktort, mindkettejük apját, ápolhatta.

– Nem mehetsz oda, drágám, nem lenne semmi értelme most. Phebe-nek igaza van, amikor figyelmeztet, hogy tartsuk távol magunkat. Ismerem ezeket a betegségeket, és tudom, hogy az ápolók gyakran maguk is elkapják, és olykor rosszabbul is viselik a kimerültség miatt. Phebe jó lány, hogy ilyen bátran vállalja a veszélyt, hogy ilyen józan maradt, és nem engedi Macet a közelükbe! Ő nagyszerű betegápoló, Alec nem kaphatott volna jobbat, tudom, hogy nem hagyja őt magára, amíg jobban nem lesz –

mondta Miss Plenty izgatottan.

– Á, most már elismered az erényeit, és az érdeme szerint becsülöd őt! Azt hiszem, kevesen tették volna meg, amit ő. Ha Phebe valóban megbetegszik, és meghal, akkor az részben a mi lelkünkön fog száradni, mivel azért vállalta a megpróbáltatásokat, hogy elismerjük, és úgy fogadjuk, ahogyan az megilleti! – kiáltott Rose, aki büszke volt a Phebe által mutatott példára, amelyet nagyon szeretett volna követni.

– Ha épségben hazahozza a fiacskámat, egy rossz szót sem szólok róla többet. Bármelyik unokaöcsémhez férjhez mehet, akihez csak akar, s én áldásomat adom rájuk – mondta Plenty néni, aki úgy érezte, hogy a lány cselekedetéért semmilyen jutalom nem volna drága.

Rose legszívesebben összecsapta volna a tenyerét, ám ehelyett tördelni kezdte a kezét, hirtelen fájdalommal emlékezve, hogy a harc még korántsem ért véget, és korai még a tettek megjutalmazásáról beszélni.

Mielőtt megszólalhatott volna, Mac bácsi és Jane

néni rontott be. Mac levele a másikkal együtt érkezett, és az egész család kétségbeesett a gondolattól, hogy mindenki szeretett Alec bácsija életveszélyben van. A fivére azonnal úgy döntött, elmegy hozzá, és Jane néni ragaszkodott ahhoz, hogy vele tartson, noha mindenki egyetértett abban, hogy jelenleg semmi mást nem tehetnek, csak várakozhatnak. Phebe-ben bízott mindenki, hogy a helyén marad, ameddig csak tud; hiszen már úgyis késő volt, hogy kimentsék őt a veszélyből, és Mac beszámolója szerint remekül helytállt a nehéz helyzetben.

Nagy volt a kapkodás és a zavar, amíg a felmentő sereg el nem indult. Plenty néninek majd megszakadt a szíve, amiért nem mehetett velük, de érezte, maga is túl beteg ahhoz, hogy bármilyen hasznát vehetnék, és okos belenyugvással megpróbálta beérni annyival, hogy mindenféle holmikat csomagolt a nagybetegnek. Rose kevésbé volt türelmes, és először vad terveket szövögetett arról, hogy egyedül indul útnak, és megpróbál bejutni a szobába, ahol gondolatban mindig ott volt. Ám mielőtt valóra válthatta volna ezeket az

őrültségeket, Myra néni szokásos szívzörejei jelentkeztek, amelyek ez egyszer jó szolgálatot tettek, mert lefoglalták Rose-t. A lány meghallgatta nénikéje utolsó kívánságait, megigazította halálos ágyát, mivel minden egyes roham végzetesnek ígérkezett, amíg a páciens teát és pirítóst nem kért, amivel a remény is újra megjelent, és megkezdődhetett a lábadozás.

Gyorsan terjedt a hír, ahogy ez szokása a rossz híreknek, és Plenty néni folyamatosan azzal foglalkozott, hogy az érdeklődők kérdéseire válaszoljon, mivel a kopogtatója néhány napig szüntelenül kalapált. Mindenféle népség megjelent: tehetősebbek és koldusok, aggódó arcú kisgyerekek, együtt érző idősebbek, csinos lányok, akik zokogva mentek el, és fiatalemberek, akik inkább átkozódással fejezték ki az érzelmeiket, ezenkívül bevándorlók minden nációból, különösen portugálok. Megható és vigasztaló volt látni, mennyien szeretik ezt a kiváló embert, akit csak a jó cselekedeteiről ismertek, és aki most betegen feküdt a távolban, nem is sejtve, mennyi titokban végzett jótéteményére derült fény a hálálkodásokból – mint

ahogy a rejtett virághagymák is kinyílnak a langyos tavaszi esőtől.

Ha Rose valaha is úgy érezte, hogy a másokért élés tehetsége szegényes elfoglaltság, most megbizonyosodhatott róla, milyen szép és áldott dolog is az, és milyen gazdag a viszonzás, milyen szétáradó a hatás, és mennyivel értékesebb az a gyengéd kötelék, mely szíveket kapcsol össze, mint bármilyen hírnév vagy tehetség, amely elkápráztat ugyan, de nem nyeri el a szeretetet. Az elkövetkező években rájött, milyen igazak voltak a bácsikája szavai; és amikor a nagy emberek magasztalását hallgatta, már nem volt akkora hatással rá, és nem irigyelte tőlük a hírnevet. Sokkal jobban megérintette, ha egy egyszerű ember magánál is szegényebbekért végzett munkájának volt a tanúja. A lány hősei többé nem a világ dédelgetett kedvencei voltak, sokkal inkább Garrison, aki választott népéért harcolt; Howe, aki visszaadta a süketeknek, némáknak és vakoknak az érzékeiket; a megvesztegethetetlen Sumner, aki akkor maradt feddhetetlen, mikor már mindenki más megvehető volt. Vagy a sok nagylelkű

asszony, aki csendben végezte munkáját, mint Abby Gibbons, aki harminc éven keresztül tette boldoggá a karácsonyt kétszáz kis lelenc számára egy városi menhelyen, amellett hogy pártfogolta a bukott nőket, és tanította a fegyenceket.

Rose akkor kapta meg a leckét, amikor készen állt rá, és megmutatta neki, milyen nemes hivatás a filantrópia. Örömmel töltötte el a szívét, hogy ezt választotta; segített neki abban, hogy egész életén át szívesen végezze e nehéz munkát, és érezze azt a megelégedést, amelyet az önzetlen jótékonykodás okoz azoknak, akik nem várnak viszonzást, s megelégszenek azzal, hogy csak Isten látja jótettüket.

Hetek teltek azzal, hogy szüntelenül hullámzott a kedélyük a remény és a félelem között. Élet és halál sokáig harcolt a díjért, amelyet mindkettő meg akart kapni, és nemegyszer tűnt úgy, hogy a halál az erősebb. Ám Phebe kitartott őrhelyén, a nőkre jellemző bátorsággal és odaadással dacolva a veszéllyel és a véggel. Egész lelkét és minden erejét beleadta az

ápolásba, és amikor minden reménytelennek tűnt, szenvedélyes erővel kiáltott fel, ami az ilyen könyörgést egyenesen az égbe röpíti: „Add meg nekem ezt az egyetlen dolgot, Uram, és soha többé semmit sem kérek tőled!”

Az ilyen imák sok mindent elárulnak, és az ilyesfajta teljes odaadás néha csodákra képes, amikor semmi más nem használ. Phebe imája meghallgattatott, önfeláldozó munkája meghozta gyümölcsét, és hosszú virrasztása után felderült a boldog hajnal. Dr. Alec kijelentette, hogy a lány tartotta benne a lelket puszta akaraterejével, valamint azzal, hogy hosszú órákon keresztül, mikor látszólag eszméletlenül hevert, érezte, hogy egy erős, meleg kéz szorítja az övét, mintha vissza akarná tartani az őt elsodorni készülő áradatban. Phebe életének legboldogabb pillanata volt, amikor a férfi felismerte, beesett szemében mosollyal felnézett rá, és a régi vidám hangját keresve azt rebegte:

– Mondd meg Rose-nak, hogy már túl vagyok a krízisen, hála neked, gyermekem.

Phebe nagyon halkan válaszolt, kisimította a párnáját, és megvárta, míg újra elalszik, mielőtt átment a másik szobába. Azonnal meg akarta írni a jó hírt, de csak levetette magát a kanapéra, és megkönnyebbülést talált a szívből jövő könnyekben, hetek óta először. Mac így talált rá, megvigasztalta, és a lány végre készen állt rá, hogy újra elfoglalja a helyét, amely mostanra tiszteletbeli pozícióvá vált. Mac közben elrohant, és hazatáviratozott. Az üzenetben, amelytől mindenkinek felderült a szíve, Jamie pedig első lelkesedésében azt javasolta, hogy szólaltassák meg a városka összes harangját és ágyúját, ez állt: „Megmenekült. Hála Istennek és Phebe-nek.”

Csak ennyi, de ez is elég volt, hogy mindenki örömkönnyekben törjön ki, mintha a reménynek jó sok sós vízre lenne szüksége, hogy megerősödhessen. De a sírásnak hamar vége szakadt, és az emberek mosolyogva mondogatták egymásnak, kezet rázva vagy ölelkezve: „Jobban van! Most már semmi kétség!” Néhány napig az egész család ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy odarohanjon, és a saját szemével

győződjön meg az igazságról. Csakis Mac fenyegetőzése, az orvos szigorú utasításai, valamint Phebe könyörgése, hogy ne tegyék tönkre a munkáját, tartotta vissza Miss Plentyt, Rose-t és Jessie nénit.

Csak egyetlen módon tudták kitölteni az idejüket és lerövidíteni a várakozást: tavaszi nagytakarításba kezdtek. Jaj volt a pókoknak és a takarítónőknek! A régi házat akkor sem tisztíthatták, szellőztethették és fertőtleníthették volna ki jobban, ha előtte fekete himlős lett volna valaki. Bár még korai volt, de kiporoltak minden szőnyeget, leszedték a függönyöket, kiszellőztették az ágyneműt, a felgyülemlett kacatot pedig kiselejtezték, amíg egyetlen porcicát, elhullott legyet vagy kóbor szalmaszálat sem lehetett találni sehol. Ekkor leültek, hogy kifújják magukat a makulátlan házban, ahol minden olyan tiszta volt, hogy szinte megmozdulni sem mertek, nehogy tönkretegyék a csillogó, illatos rendet.

Április végére fejezték be a munkát, éppen amikor a távol lévők karanténja is letelt. Korán érkeztek az első

enyhe napok, így dr. Alec biztonságban hazatérhetett az útról, amely kis híján végzetes lett. Teljességgel lehetetlen volt a család bármely tagját távol tartani a nagy esemény alkalmából. A szélrózsa minden irányából összegyűltek, annak ellenére, hogy határozott utasítást kaptak az ellenkezőjére, mivel a beteg még mindig nagyon gyenge volt, és nem lett volna szabad őt kitenni semmi izgalomnak. Mintha csak a széllel szálltak volna a jó hírek, Jem bácsi hajója is kikötött előző este, Will és Geordie szabadságot kért, Steve is hátat fordított az egyetemnek, valamint Mac bácsi és Archie kórusban jelentette ki: az üzlet egyelőre várhat.

A nagynénik természetesen a legszebb ruhájukban jelentek meg, és mindenkit folyton csendre intettek, izgatottan sápítozva minden egyes hangos szó miatt. Jamie szenvedte meg a legjobban a napot, mivel szinte szétrobbant az igyekezettől, hogy megpróbáljon jól viselkedni, miközben legszívesebben teli torokból kiabált és cigánykerekeket hányt volna, körbeszaladgálva a házban. Alkalmanként kiszaladt a fészerbe, ahol ordibálással és vad táncmozdulatokkal

engedte ki a gőzt a termetes, öreg lovak és a két nyugodt tehénke legnagyobb bánatára. Ez azonban segített neki elviselni a feszültséget.

A leghevesebben verő szív mégis Rose-é volt, aki várakozás közben izgatottan járkált körbe, s tavaszi virágokat helyezett el mindenfelé. Nagyon csendes volt, de szinte sugárzott a boldogságtól, olyannyira, hogy az őt gyengéden figyelő nagynénik ezt mondogatták egymásnak: „Hát lehetne egy angyal gyönyörűbb?”

Ha az angyalok valaha halványzöld ruhát vettek volna fel, és hóvirágokat tűznek a hajukba, az arcukról pedig derű és a legbelső öröm sugárzott volna, amitől a szemük nagyobbnak és csillogóbbnak tűnik, akkor Rose valóban hasonlít hozzájuk. Ám ő inkább nőnek érezte magát – amire minden oka meg is volt, hiszen az élet aznap igen bőkezűen bánt vele: a nagybátyja, a barátnője és a szerelme egyaránt hazatért hozzá. Kívánhatott volna ennél többet, azonkívül, hogy mindegyiküknek az lehessen, amit várnak tőle, és viszonozhassa szeretetet, amelyet tőlük kapott valami

hűséges, tiszta és mély érzéssel?

A szalon falán függő portrék között volt egy dr. Alecet ábrázoló, amelyet még Charlie készített a hazatérésük után nem sokkal, egy múló, ihletett korszakában. Csak egy szénrajz volt, de nagyon megragadta az eredeti vonásokat, gyönyörűen kidolgozva, amit a fiú kevés munkájáról lehetett elmondani.

A szépen keretezett kép kiemelt helyre volt felfüggesztve, körbefonva zöld fűzérrel, alatta pedig a nagy indiai váza teli pompázatos üvegházi virágokkal, amelyeket Kitty küldött. Rose ezeket igazgatta, Dulcesszal az oldalán, aki egy csokor „nájciszt” szagolgatott, amikor kerekek zörgését hallotta, és az ajtóhoz rohant. Ő akarta elsőként köszönteni az érkezőket, és átölelni őket, ám amikor meglátta bácsikája megváltozott arcát a kocsiban, és az összeesett alakot, akit a fiúk vittek fel a lépcsőn, földbe gyökerezett a lába, amíg Phebe meg nem ragadta a karját, és sírásba-nevetésbe hajló hangon nem suttogta a fülébe:

– Érted tettem, drágám, egyedül csak érted!

– Ó, Phebe, soha többé ne ejtsd ki a szádon, hogy bármivel tartozol nekem! Ezt soha nem tudom meghálálni neked! – Rose csak ennyit volt képes mondani, ahogy egy pillanatig egymáshoz szorították az arcukat, és összeölelkeztek, túl boldogan ahhoz, hogy egy szóval is többet mondjanak.

Plenty néni is meghallotta a kocsit, és mivel mindenki egy emberként ugrott fel, olyan tekintélyt parancsoló hangon mondta, amilyenre csak a nagy izgalomtól képes volt, miközben fordítva biggyesztette az orrára a szemüvegét, és egy csipkét vett a kezébe zsebkendő helyett:

– Állj! Mindenki itt marad, és hagyjátok, hogy *én* fogadjam Alecet! Ne feledjétek, hogy még nagyon gyenge, és maradjatok nyugton, úgy, mint én.

– Igen, nénikém, hát persze – mormolta mindenki beleegyezően, ám ugyanolyan lehetetlen lett volna megfékezni őket, mint a tollpiheket a szélviharban. Egy

ellenállhatatlan belső parancsnak engedelmeskedve az egész társaság az előszobába gyűlt, hogy tanúi lehessenek, Plenty néni milyen nagyszerűen mutat példát visszafogott viselkedésből. Mindent és mindenkit félresöpörve rohant dr. Alec karjaiba, egyszerre nevetett és zokogott, de olyan hisztérikusan, hogy azzal még Myra nénit is megszégyenítette.

A könnyes örvendezésnek hamarosan vége szakadt, de úgy tűnt, senkit sem viselt meg túlzottan, mivel abban a pillanatban, hogy a karjai ismét szabadok voltak, Alec bácsi azonnal meg is feledkezett önmagáról, és másokat igyekezett boldoggá tenni azzal, hogy komolyan így szólt, apai szeretettel az arcán, Phebe-t magához vonva:

– Plenty néni, ha nem lett volna ez a remek lány, soha nem térek haza, és ez az ünnepség bizony elmaradt volna. Az én kedvemért fogadd őt a szívedbe!

Ekkor az idős hölgy nagyszerűen viselkedett, és megmutatta, mi lakozik a szívében. Phebe-hez fordult, meghajtotta előtte ősz fejét, jelezvén, hogy

egyenrangúnak tekinti őt, majd kezét feléje nyújtva, tisztelettől, csodálattól és gyengédségtől remegő hangon azt mondta:

– Büszke vagyok, hogy megtehetem ezt, méghozzá az ő kedvéért. Bocsánatot kérek ostoba előítéleteim miatt, és be is bizonyítom, hogy komolyan gondolom azzal… De hol ez a fiú?

Hat fiú volt jelen, köztük a keresett személy, aki a legjobb helyen állt, hogy Plenty néni megragadhassa a kezét. Ezután Phebe-ét tette a sajátja helyére, megpróbálva valami alkalomhoz illőt mondani, ám torkán akadt a szó. Ezért csak mindkettőjüket átölelte, és felzokogott:

– Ha egy tucat unokaöcsém lenne, *mindet* neked adnám, drágám, és táncolnék az esküvődön, fittyet hányva a reumámra.

Ez szebb volt bármilyen szónoklatnál, mivel mindenki kacagni kezdett. Alec bácsit az általános jókedv közepette a kanapéhoz támogatták. Mikor ott

elhelyezkedett, Mac Rose-on és Plenty nénin kívül mindenkit kiküldött a szobából. A fiú teljesen átvette a parancsnokságot, és úgy tűnt, a poétái hajlamokat most elfojtotta az orvostudomány kedvéért.

– Teljes csendnek kell lenni a házban, és amilyen gyorsan csak lehet, le kell pihennie az utazás fáradalmai után. Mindenki köszönjön el, és viszlát holnap – mondta, s aggódó arccal nézte a nagybátyját, aki a kanapé sarkában feküdt bágyadtan, miközben négy asszony segítette le róla a ruháit, három fiú húzta lefelé a cipőjét, két fivére rázogatta a kezét, egymást felváltva, Myra néni pedig egy erős szagú üvegcsét tartott az orra alá minden adandó alkalommal, amikor hozzá tudott férkőzni.

Nehézségek árán ugyan, de részben kiürítették a házat, és ezután, mialatt Plenty néni elfoglalta a helyét Alec bácsi mellett, Rose kilopózott, hogy megnézze, Mac is elment-e a többiekkel. A boldog felfordulásban eddig nem is tudtak beszélni, habár a tekintetük és a kezük találkozott.

XXII. FEJEZET

Boldog befejezés

Az előszobában ott találta Steve-et és Kittyt. A fiú a kocsi hátuljába rejtette szíve hölgyét, úgy érezve, hogy neki is joga van ott lenni, mivel az utóbbi idők megpróbáltatásai közepette állhatatosan és bátran tartotta benne a lelket. Nagyon meghitt látványt nyújtottak, ahogy a virágváza mellett turbékoltak, így Rose legszívesebben észrevétlenül kisurrant volna, csakhogy meglátták és megszólították.

– Még nem ment el. Azt hiszem, a szalonban találod őt – mondta Steve, aki a szerelmes ember ösztönével kitalálta, mit jelent a gyors pillantás, amelyet Rose a kalaptartóra vetett, ahogy a dolgozószoba ajtaját bezárta maga mögött.

– Egek, dehogy! Archie és Phebe vannak ott, úgyhogy ha egy csöpp esze van, bement a szobádba, és

ott várakozik. Akarod, hogy menjek és kihívjam? – tette hozzá Kitty, lesimítva Rose kócos haját, és megigazítva a csokrot a ruháján, ahol Alec bácsi keze pihent, amíg a nagybácsi el nem aludt.

– Nem, köszönöm. Odamegyek hozzá, mihelyt megnéztem az én Phebe-met. Nem fogom őket zavarni – válaszolt Rose, a szalon felé indulva.

– Figyelj csak – szólt Steve –, figyelmeztesd őket, hogy minél hamarabb házasodjanak össze. Mi is éppen erre készültünk, amikor a bácsikánk megbetegedett, és most nem vagyunk hajlandók többet várni. Május elsején egybekelünk.

– Ez elég késői figyelmeztetés – nevetett Rose visszanézve, de a keze már a kilincsen volt.

– Lemondtunk minden fényűzésről, és a lehető legegyszerűbb szertartást szeretnénk. Tetszeni fog neked, ha eljössz. De gondolj csak bele, milyen nagyszerű lenne! Három esküvő egy időben! Kérlek, próbáld meg így rendezni a dolgokat, legyél olyan

drága, Rose – kérlelte Kitty, akinek felgyújtotta képzeletét ez a romantikus ötlet.

– Hogyan tehetném, mikor még nincs is vőlegényem? – kérdezte Rose, azonban árulkodó pír jelent meg az arcán.

– Te kis ravasz! Nagyon jól tudod, hogy csak egy szavadba kerül, és máris lesz egy hírneves kérőd. Una és az oroszlánja[7] elbújhat majd mellettetek! – kiáltott Steve, aki elszántan próbálta egyengetni a fivére útját, mert szerinte túl halogató és különös volt, ahogy Mac intézte a dolgait.

– Nem nagyon sietett haza, és én sem sietek, hogy elhagyjam az otthonomat. Ne várjatok rám, turbékoló gerlicéim, mivel nekem legalább egy évre van szükségem, míg eldöntöm, mit szeretnék. Ezért hát inkább mutassatok példát, én pedig majd tapasztalatot merítek, és tanulok tőletek. – Rose ezzel eltűnt a szalon felé. Steve felnyögött az intelligens nők furcsaságai miatt, Kitty pedig azzal vigasztalta, hogy megígérte,

május elsején „teljesen egyedül” is feleségül megy hozzá.

Egy tőlük nagyon különböző szerelmespár foglalta el a szalont, akik azonban még náluk is boldogabbak voltak, mivel véget értek az elválás megpróbáltatásai, és most kiélvezhették az együttlét minden örömét, amelyben ezután egész életükben részük lesz. Phebe egy karosszékben üldögélt, megpihenve a fáradalmak után, sápadtan, lefogyva és megviselten. Archie mégis gyönyörűbbnek látta, mint valaha. Nyilvánvaló volt, mennyire imádja bálványát, mivel, miután egy zsámolyt helyezett a lábaihoz, elfelejtett felkelni, és ott maradt előtte térdelve, a szék karfájára könyökölve, olyan arccal, mint egy szomjazó, aki a legtisztább vízből kortyol.

– Zavarhatlak benneteket egy pillanatra, amíg átmegyek a szobán? – kérdezte Rose, aki nem szívesen zavarta meg e szép jelenetet.

– Csak akkor, ha megállsz útközben egy percre, és

gratulálsz nekem, kuzinom, mivel Phebe végre igent mondott? – kiáltott Archie, miközben felugrott, és odahúzta Rose-t Phebe kitárt karjaiba.

– Tudtam, hogy megjutalmaz majd a türelmedért, és félreteszi a büszkeségét, hiszen mindkettőt alaposan próbára tettétek – mondta Rose, a keblére húzva barátnője bágyadt fejét, olyan gyengéd csodálattal a szemében, hogy Phebe-nek először vissza kellett nyelnie a könnyeit, hogy válaszolni tudjon.

Hálás alázattal szólalt meg, ami megmutatta, hogy a szíve mélyéig meghatódott:

– Hogyan is tehettem volna másképp, mikor mindenki olyan kedves hozzám? Minden büszkeség elolvadna annyi jóság, hála és szeretet láttán, amelyben nekem ma részem volt. A család minden egyes tagja szívesen fogadott, kifejezték a hálájukat, és arra kértek, hogy én is egy legyek közületek. Nem kellett sokat biztatni, és amikor Archie szülei odaléptek hozzám, s a lányuknak neveztek, megígértem volna bármit, hogy

kimutassam az irántuk érzett szeretetemet.

– És az iránta érzettet – tette hozzá Rose, ám Archie olyan elégedettnek látszott, és úgy csókolta meg a lány kezét, mintha legalábbis hercegnő lenne. Közben pedig így szólt, mindazzal a büszkeséggel, amelyet Phebe mintha elveszített volna:

– Gondolj csak bele, miről mond le a kedvemért! Hírnévről és vagyonról, és sok, nálam százszor különb ember csodálatáról. Nem is tudod, milyen nagy esélye lett volna arra, hogy olyan énekesnővé váljon, akit világszerte csodálnak és megbecsülnek. Mindezt félreteszi a kedvemért, és megelégszik azzal, hogy csak nekem énekeljen, s a szerelmemen kívül nem vár más fizetséget cserébe.

– Örömmel hozom meg ezt a csekély áldozatot a hatalmas boldogságért. Soha nem fogom megbánni, és soha sem fogom úgy érezni, hogy kárba veszett a művészetem, ha arra szolgál majd, hogy boldoggá tegye a társam otthonát. A madarak is a saját fészkükben

dalolnak a legédesebben, hisz tudod. – Phebe olyan tekintettel és mozdulattal hajolt Archie felé, amely szavak nélkül is megmutatta, milyen szívesen áldozza fel minden reményét és becsvágyát a házastársi szerelem és boldogság oltárán.

Úgy tűnt, mindketten megfeledkeztek arról, hogy nincsenek maguk. Ám egy pillanat múlva már egyedül is voltak, mivel Rose sietve a szobája ajtajához lépett, mintha a déli szél, amely meghozta a tavaszt, az ő életének kis hajóját is a boldogság szigete felé sodorná, oda, ahol a többiek már biztonságosan kikötöttek.

A szoba szinte fürdött a napfényben, és a tavaszi frissesség és az illatok mintha mind menedéket találtak volna ott. Rose szabadjára engedte a fantáziáját: minden virágfüzérnek, páfránynak és virágnak megvolt a maga jelentése. Mac a szimbólumokba rejtett üzeneteket próbálta megfejteni, és úgy tűnt, rájött, hogy a Charlie-t ábrázoló kis képet miért keretezik fehér rózsák, míg az övé köré árvácskák voltak tűzve. A kis Psziché-szobor szinte elveszett a rengeteg árvalányhaj között, Cupido

lábánál pedig lila golgotavirág hevert. Ez utóbbi jelkép nyilvánvalóan elnyerte a fiú tetszését, hisz mosolyogva nézte, miközben dudorászott, hogy könnyebben múlassa a várakozással telő időt. Egy olyan dal refrénjét dúdolta, amelyet Rose gyakran énekelt neki:

– *Szép kislány, eljössz-e, eljössz-e velem Aberfeldie mezőire?*

– Igen, Mac, bárhová!

Mac nem hallotta, hogy a lány bejött. Most sarkon fordulva, sugárzó arccal nézett Rose-ra, majd nagyon sóhajtva így szólt:

– Végre! Olyan buzgón foglalatoskodtál a drága ember körül, hogy egy szót sem válthattunk. De én tudok várni… Már hozzászoktam.

Rose mozdulatlanul állt, új tisztelettel a szemében nézte Macet, és olyan édes ünnepélyességgel válaszolt, amitől a fiú elnevette magát, és elpirult az örömtől, amiért a számára legdrágább ajkakról érkezett a

dicséret.

– Megfeledkezel róla, hogy már nem az a Mac vagy, aki elment. Lélekszakadva rohantam volna az unokatestvérem elé, de nem merek ilyen bizalmas lenni a költővel, akire mindenki felnéz.

– Akkor hát tetszik neked a keverék? Emlékszel, azt mondtam, hogy megpróbálok egyszerre szerelmet és költészetet nyújtani neked?

– Még hogy tetszik! Annyira örülök, és büszke vagyok, hogy nem is találok szavakat, amelyek akár feleolyan kifejezők és szépek is volnának, hogy leírják a csodálatomat és a lelkesedésemet. Miképpen csináltad, Mac? – Rose összecsapta a tenyerét, és az arcán gyönyörű mosoly jelent meg. Úgy nézett ki, mintha legszívesebben táncra perdülne a Mac sikere felett érzett örömében.

– Magától jött, ott fent a dombokon, itt veled vagy kint egyedül a tengeren. Ebben a pillanatban is tudnék írni egy mennyei költeményt, amelyben Tavaszként

jelenítenélek meg. Pontosan úgy nézel ki ebben a zöld ruhában, hóvirágokkal a szép hajadban. Rose, közelebb kerültem kicsit a célomhoz? A csekély hírnév, amelyet elértem, segítségemre van, hogy megkapjam a jutalmat, amelyre vágyom? Felém hajlik-e már a szíved?

Mac egy lépést sem tett Rose felé, de olyan erős vágyakozással nézett rá, hogy tekintetével szinte ellenállhatatlanul magához vonzotta a lányt. Rose odalépett elé, mindkét kezét felé nyújtva, mintha mindenét egyszerre felajánlaná neki, miközben a legegyszerűbb őszinteséggel azt mondta:

– A szívem nem érdemli meg, hogy így küzdjenek érte, de ha még mindig vágysz egy ilyen szegényes jutalomra, íme, a tiéd.

Mac megragadta a kezeit, és úgy tűnt, mintha készen állna, hogy minden mást is magához ragadjon, ám egy pillanatig habozott, mintha nem tudná elhinni, hogy létezhet ekkora boldogság.

– Biztos vagy benne, Rose? Teljesen biztos? Ne

hagyd, hogy egy pillanatnyi irántam érzett csodálat elvakítson! Még nem vagyok költő, és a legnagyszerűbbek is csupán egyszerű halandók, ne feledd!

– Ez nem csodálat, Mac.

– Nem is hála, hogy egy kicsit kivettem a részem a bácsikánk megmentéséből? Nekem is ki kellett egyenlítenem a tartozásomat, akárcsak Phebe-nek, és örömmel tettem kockára az életemet.

– Nem, ez nem hála.

– Nem is szánalom, amiért ilyen türelmes voltam? Még csak nagyon keveset értem el, és igen messze vagyok attól, hogy a hősöd lehessek. Még tudok várni és tovább dolgozni, ha nem vagy biztos az érzéseidben. Mindent akarok, vagy semmit!

– Ó, Mac! Miért vagy ilyen kishitű? Azt mondtad, megszeretteted magad velem, és ez sikerült. Most már hiszel nekem? – Szinte kétségbeesett mozdulattal a fiú

karjaiba vetette magát, sokatmondó hallgatással fonódva rá. Mac magához szorította őt. Átérezte a diadalát, valamint azt is, hogy ez a lány már nem a kis Rose, hanem egy szerelmes nő, aki készen áll arra, hogy őérte éljen és meghaljon.

– Most már elégedett vagyok! – mondta kisvártatva, amikor Rose felemelte az arcát, szégyenkezve szenvedélyes mozdulata miatt, és hogy egy pillanatra megfeledkezett magáról.

– Ne, még ne menj el! Hadd öleljelek át még egy boldog percig, és hadd érezzem, hogy valóban megtaláltam az én Pszichémet!

– Én pedig az én Cupidómat – felelte Rose, s meghatottsága ellenére elnevette magát, arra a gondolatra, hogy Mac lenne az a romantikus figura.

Mac is kacagott ezen, úgy, ahogy csak egy boldog szerelmes képes, majd hirtelen elkomolyodva így szólt:

– Drága lélek! Emeld fel a lámpádat, és nézz meg

jól, mielőtt túl késő lenne, mivel én nem vagyok istenség, csak egy gyarló ember.

– Drága szerelmem! Megteszem. De nem félek, csak attól, hogy túl magasan szárnyalsz majd, és nem tudlak követni, mivel nekem nincsenek szárnyaim.

– Te élni fogod a költészetet, én pedig megírom, így az én csekély ajándékom fogja ünnepeim a te nagyobb ajándékodat.

– Nem, a tiéd lesz a hírnév, én pedig megelégszem azzal, hogy egy költő felesége lehetek.

– Én pedig büszkén bevallom majd, hogy a legnagyobb ihletet egy édes és nemes lelkű asszony életéből merítem.

– Ó, Mac! Majd együtt dolgozunk, és megpróbáljuk jobbá tenni a világot a művészettel és a szeretettel, amely utánunk marad, ha eltávoztunk.

– Adja Isten, hogy sikerüljön! – válaszolt Mac

hevesen. Csak nézte a lányt, ahogyan az a tavaszi napsütésben áll, sugárzik a boldogságtól, a reménytől, és a legszebb terveket szövi, amelyekkel az életet szentté és gyönyörűvé teheti. Végre úgy érezte, hogy az utolsó szirom is kibomlott, és a virág arany szíve napvilágra került. Mac rózsája pompásan kinyílt.

---

[1] Fanny Burney 1778-ban kiadott regénye, amely egy felnőttkora küszöbére érkező ifjú hölgy történetét meséli el.

[2] rangon aluli házasság (francia)

[3] Utalás Lady Britomartra, Edmund Spencer angol költő A tündérkirálynő (The Fairie Queene) című elbeszélő költeményének hősére, a lovagi erények és a szűzies tisztaság egyik megtestesítőjére.

[4] szörnyű gyermek, kis szörnyeteg (francia)

[5] John Milton angol költő 1634-ben írt drámája.

[6] Utalás a Valentine és Orsón című XV századi francia romantikus históriára. A történet szerint a kisgyermekkorukban elhagyott ikertestvérek közül Valentine a királyi udvarban cseperedik, Orsont viszont egy medve neveli föl a vadonban.

[7] Una és az oroszlán: Edmund Spencher *tündérkirálynő*jének szereplői.